

СТИВ БЕРИ

ЛЕГЕНДАТА ЗА ЛИНКЪЛН

ОБСИДИАН

СТИВ БЕРИ

ЛЕГЕНДАТА ЗА ЛИНКЪЛН

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Шокираща тайна, засягаща самото съществуване на Съединените американски щати, се предава от президент на президент. През 1861 г. Ейбрахам Линкълн взема съдбоносно решение, основаващо се именно на нея, което предопределя бъдещето на страната.

Сто и петдесет години по-късно, в наши дни, в пещера в щата Юта са открити останки от експедиция на преселници мормони, свързана със слухове за насилствена смърт и изчезнало съкровище. Във Вашингтон набира скорост сериозен конфликт между президента и влиятелен сенатор мормон. А в Дания е убит правителствен агент, добрал се до изключително важна информация.

След неочакван телефонен разговор бившият специален агент Котън Малоун отново е принуден да напусне книжарницата си в Копенхаген и да се озове в центъра на взривоопасна ситуация с неясен край. Назрява смъртоносен политически сблъсък между официалната власт и сепаратистки настроени религиозни фанатици, готови на всичко за постигане на целта си — отделяне от Съединените щати и установяване на самостоятелна държава. Основания за подобни претенции се търсят в Конституцията и в думите на нейните създатели. В ход е мащабна конспирация, разполагаща с огромни финансови ресурси. Трябва да се направи бързо и решително разграничение между истина и легенда — защото съдбата на днешна Америка виси на косъм.

На Огъстъс Илай Райнхард IV, един много специален младеж

Всеки народ на света, който има това желание и тази възможност, има и правото да се надигне и да се отърси от настоящото си управление, за да издигне ново, което му приляга по-добре.

Това е безценно, свещено право — право, за което се надяваме и вярваме, че ще освободи света.

И това право не е ограничено само в случаите, когато целият народ под едно съществуващо управление реши да го упражни.

Всяка част от този народ, която има възможност да го направи, може да се надигне на революция и да придобие за себе си територията, която обитава.

Ейбрахам Линкълн,

12 януари 1848 г.

ПРОЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия

10 септември 1861 г.

Ейбрахам Линкълн едва сдържаше гнева си. Жената срещу него наистина изпитваше търпението му.

— Генералът не е сторил нищо повече от онова, което всички почтени хора смятат за правилно — заяви тя.

Джеси Бентън Фримонт беше съпругата на генерал Джон Фримонт от армията на Съединените щати — човекът, който отговаряше за всички военни действия на съюза на запад от река Мисисипи. Фримонт, герой от Мексиканската война и прочут пътешественик, беше получил най-новото си назначение през май. А след това, преди месец, докато в Юга вилнееше Гражданската война, той еднолично беше издал прокламация, с която обявяваше за свободни всички роби на бунтовниците от Мисури, които бяха вдигнали оръжие срещу Съединените щати. И сякаш това не беше достатъчно, декларацията на Фримонт стигаше още по-далече и заповядваше всички военнопленници да бъдат разстреляни.

— Госпожо — процеди тихо Линкълн. — Съпругът ви наистина ли смята, че всички заловени бунтовници трябва да бъдат убити?

— Тези хора със сигурност осъзнават, че са предали страната си, а предателите винаги са били осъждани на смърт.

— А вие осъзнавате ли, че ако това стане, в отговор войниците на Конфедерацията ще застрелят всички наши войници, които държат в плен? Човек за човек? До безкрай?

— Този бунт не беше започнат от нас, сър.

Часовникът на камината му показваше, че приближава полунощ. В президентското имение преди три часа беше пристигнала бележка с кратко съобщение. Госпожа Фримонт носи на президента писмо и някои устни сведения от генерал Фримонт, които би се радвала да предаде с възможно най-малко закъснение. Президентът би ли

определил удобен за него час, в който да ги получи — още тази вечер или рано на следващата сутрин.

Отговорът му гласеше тя да дойде веднага.

Двамата бяха в Червения салон на първия етаж. Над главите им ярко грееше полилей. Президентът беше чувал за тази впечатляваща жена. Дъщеря на бивш сенатор, високообразована, отгледана във Вашингтон и опитна в политиката. Тя се беше противопоставила на родителите си и се беше омъжила за Фримонт още на седемнайсет години. Беше родила пет деца. Беше издържала съпруга си, докато той беше пътешествал, за да изследва Запада, и беше стояла до него, докато беше служил като военен губернатор на Калифорния и един от първите американски сенатори от този щат. Беше участвала в предизборната му кампания, когато през 1856 г. беше станал първият кандидат-президент на новата Републиканска партия. Бяха започнали да го наричат Пионера и кандидатирането му беше предизвикало всенародно въодушевление. И макар че бе загубил от Джеймс Бюканън, ако в Пенсилвания бяха гласували по друг начин, щеше да бъде избран именно той.

По всички тези причини Линкълн — като първия кандидат на Републиканската партия, който наистина беше избран за президент — изобщо не се беше поколебал да определи Джон Фримонт за главнокомандващ Западния фронт.

Сега съжеляваше. И се питаше дали животът му изобщо може да стане по-труден.

Безмерната гордост, която беше изпитал през март, когато положи клетва като шестнайсетия американски президент, беше заместена от агонията на Гражданската война. Единайсет щата се бяха отцепили от съюза и бяха образували собствена Конфедерация. Бяха атакували Форт Съмтър и го бяха принудили да обяви блокада на всички южняшки пристанища и да отмени правото на съдебен процес за всички обвинени в престъпление. Беше изпратил армия, но тя беше претърпяла унижително поражение при Бул Рън и този съкрушителен удар го беше убедил, че предстоящият конфликт ще бъде продължителен и кървав.

А сега и този Фримонт с неговата грандиозна идея за отмяна на робството.

По принцип той споделяше идеите на генерала. Бунтовниците бяха удържали солидна победа над силите на съюза в южната част на Мисури и вече напредваха на север. Фримонт беше откъснат, с ограничен личен състав и ресурси. Ситуацията изискваше решителни действия и той беше въвел военно положение в целия щат. Но след това беше отишъл твърде далече, като беше наредил да бъдат освободени робите на всички бунтовници.

Нито самият Линкълн, нито Конгресът бяха дръзнали да направят това.

Генералът беше игнорирал няколко съобщения и дори една изрична заповед да промени прокламацията си. А сега беше изпратил съпругата си, за да предаде писмото му и да се застъпи за него.

— Госпожо, налага се да се съобразяваме с фактори, които са много по-големи и важни от щата Мисури. Както и вие ми напомнихте, бушува война. За съжаление, неразбирателството, което разделя враждуващите страни, далеч не е толкова ясно очертано.

Президентът имаше предвид робството.

За Линкълн въпросът с робството не представляваше проблем. Той вече беше хвърлил на масата офертата си към сепаратистите, в която им предлагаше да си задържат робите. Можеха дори да развяват собствения си флаг, да изпратят свои представители при Монтгомъри и да си имат конфедерация, щом толкова искат — стига да позволят на Севера да събира данъци в пристанищата им. Ако Югът престанеше да плаща данъци, индустриалните интереси на Севера щяха да бъдат съсипани, а националното правителство щеше да фалира. Дори нямаше да има нужда от армия, за да бъдат победени. Данъците бяха основният източник на приходи за държавата. Без тях Северът щеше да потъне.

Но от Юга бяха отхвърлили неговото предложение и бяха открили огън по Форт Съмтър.

— Господин президент, прекарах три дни в един претъпкан влак, а времето беше горещо и отвратително. Пътуването не ми достави удоволствие, но въпреки това го предприех, защото генералът иска да го разберете правилно: единствените фактори, които имат значение, са онези с най-голяма важност за нацията. Бунтовниците вдигнаха оръжие срещу нас. Те трябва да бъдат спрени, а на робството да се сложи край.

— Аз вече писах на генерала и той знае какво искам да се направи — изтъкна президентът.

— Съпругът ми смята, че е злепоставен от хора, на които имате пълно доверие.

Любопитен отговор.

— Какво имате предвид?

— Той е на мнение, че се съобразявате повече с вашите съветници, които са ви по-близки от него.

— И това го оправдава да не изпълнява заповедите ми? Госпожо, неговата прокламация за освобождаване на робите няма реални основания нито от гледна точка на военния закон, нито от тази на военната необходимост. Той е взел политическо решение — което няма право да вземе лично. Само преди няколко седмици изпратих личния си секретар господин Хей, за да се срещне с генерала и да го помоли да промени онази част, в която се говори за освобождаване на всички роби в щата Мисури. Молбата ми не беше удостоена с отговор. Вместо това генералът е изпратил вас, за да говорите лично с мен.

Което дори не беше най-лошото — според доклада на Хей командването на Фримонт беше разяждано от корупция, а войските му бяха на път да се разбунтуват. Не беше изненадващо. Фримонт беше твърдоглав, склонен да изпада в истерия и да взема прибързани решения. Цялата му кариера представляваше поредица от неуспехи. Още през 1856 г. беше отхвърлил съветите на политическите съветници и беше обявил премахването на робството за основна точка в предизборната си кампания. Но страната все още не беше готова за подобно действие. Хората не споделяха неговите убеждения.

И това му беше струвало победата.

— Генералът смята — започна тя, — че да се победят бунтовниците единствено със силата на оръжието ще бъде ужасяващо трудна и продължителна задача. За да се осигури подкрепата на чужди държави, трябва да се вземат предвид и други фактори. Генералът е уведомен за желанието на англичаните робите да бъдат постепенно освободени и силната подкрепа за него сред влиятелните южняшки кръгове. Не бива да позволяваме това да се случи. Като президент със сигурност знаете, че Англия, Франция и Испания са на ръба да признаят Юга. Англия заради търговските си интереси към памука. Франция, защото императорът не ни обича...

— Изглежда сте доста веща в политиката, госпожо.

— Не съм невежа по отношение на света, в който живеем. Може би вие самият — човек, който има съвсем бегли основания да заема този пост — би трябвало да сте по-внимателен по отношение на мнението на другите.

Линкълн вече беше чувал тази обида. Беше спечелил изборите през 1860 г. единствено благодарение на разделението в Демократическата партия, която безразсъдно беше издигнала двама кандидати за президентския пост. А след това и новата партия на Конституционния съюз беше избрала свой собствен кандидат. Така тримата събраха общо четирийсет и осем процента от гласовете на народа и разделиха помежду си сто двацет и три от гласовете на конгресмените, което позволи на Линкълн да постигне победа с едва четирийсет процента и сто и осемдесет гласа в избирателната колегия. Беше вярно, че не беше нищо повече от обикновен адвокат, а целият му опит в държавното управление се ограничаваше с един мандат в Камарата на представителите. Дори беше загубил изборите за сенатор от щата Илинойс през 1858 г. от своя стар противник Стивън Дъглас. Сега, на петдесет и две години, избран за пълен мандат в Белия дом, той се беше озовал в центъра на най-голямата конституционна криза в историята на страната.

— Госпожо, налага се да отбележа, че просто не бих могъл да не обръщам внимание на мнението на другите, след като ми го натрапват непрекъснато всеки ден. Генералът не биваше да замесва негрите в тази война. Това е конфликт по един въпрос от огромно национално значение и негрите нямат нищо общо с него.

— Грешите, сър.

Досега ѝ беше позволил известни волности, тъй като не забравяше, че тя просто говори в защита на мъжа си, както трябва да го прави всяка съпруга. Но днес и двамата Фримонт вече бяха на ръба на държавната измяна.

— Госпожо, действията на генерала накараха щата Кентъки да размисли дали да остане в съюза, или да се присъедини към бунтовниците. Мериленд, Мисури и още няколко гранични щата също преразглеждат позицията си. Ако залогът в този конфликт стане освобождаването на робите, ние със сигурност ще загубим.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но той я накара да замълчи, като вдигна ръка в предупредителен жест.

— Бях пределно ясен. Мисията ми е да спася съюза. И аз смятам да го направя по най-прекия път, позволен от Конституцията. Колкото по-рано бъде възстановен националният авторитет, толкова по-близо ще бъдат Съединените щати до онова, което бяха. Ако мога да ги спася, без да освобождавам нито един роб, ще го направя. Ако мога да ги спася, като освободя всички роби, ще го направя. Ако мога да ги спася, като освободя някои, а други не, също ще го направя. Всичко, което върша по отношение на робството и на цветнокожите, е единствено защото вярвам, че ще помогне да се спаси съюзът. Ако се въздържа да направя нещо, причината е убеждението ми, че то няма да помогне да се спасят Съединените щати. Ще правя по-малко всеки път когато вярвам, че то вреди на тази кауза — и ще правя повече всеки път когато вярвам, че ѝ помага.

— В такъв случай вие не сте моят президент, сър. Нито ще бъдете президент за онези, които са гласували за вас.

— Но аз съм президентът на тази държава. Така че отнесете следния отговор на генерала. Той беше изпратен на запад, за да поведе армията към Мемфис и да продължи да напредва в източна посока. Заповедите му все още са такива. И той или ще им се подчинява, или ще бъде освободен от поста си.

— Налага се да ви предупредя, сър, че ако продължавате да се противопоставяте на генерала, ситуацията може да се усложни. Той може да реши да действа самостоятелно.

Федералната хазна беше празна. Във военното министерство цареше хаос. Нито една военна част на съюза не беше готова за атака. А сега и тази жена и нейният безочлив съпруг го заплашваха с бунт. Най-добре беше да нареди да арестуват и двамата. За съжаление обаче, едностранната прокламация на Фримонт му беше спечелила популярност сред аболиционистите и либералните членове на Републиканската партия, които искаха на робството веднага да се сложи край. Подобен дързък удар срещу техния лидер щеше да бъде равносилен на политическо самоубийство.

— Тази среща приключи — каза президентът.

Жената го изгледа по начин, който показваше, че не е свикнала да бъде отпращана. Той не обърна внимание на погледа ѝ, прекоси стаята

и отвори вратата. Личният му секретар Хей беше на поста си отвън, както и един от прислужниците. Госпожа Фримонт подмина Хей, без да каже дума, и прислужникът я поведе навън. Линкълн изчака, докато не чу входната врата да се отваря и да се затваря, преди да направи знак на Хей да влезе в салона при него.

— Какво нагло създание — избухна той. — Така и не седнахме. Тя не ми даде възможност да ѝ предложа да седне. Обвини ме толкова яростно в толкова много неща, че се наложи да упражня цялото си тромаво чувство за такт, за да не започнем да си крещим.

— Съпругът ѝ не е по-добър от нея. Командването му е пълен провал.

Линкълн кимна.

— Грешката на Фримонт е, че се изолира. Той просто не знае какво се случва в действителност с въпроса, с който се занимава.

— И отказва да се вслушва в съвети.

— Тя директно ме заплаши, че той може да поеме управлението в собствените си ръце.

Хей поклати глава с отвращение.

Президентът взе решение.

— Генералът ще бъде отстранен. Но не и преди да му бъде намерен подходящ заместник. Потърси ми такъв. Дискретно, разбира се.

— Разбрано — кимна Хей.

Линкълн забеляза големия плик, който държеше верният му помощник.

— Какво е това?

— Пристигна късно днес от щата Пенсилвания. От „Уийтленд“.

Линкълн познаваше това място. Беше фамилното имение на неговия предшественик Джеймс Бюканън. Човек с лоша слава на Север. Мнозина твърдяха, че той е подготвил почвата за отцепването на щата Южна Каролина и беше хвърлил вината за това действие на „непомерната намеса на северняците във въпроса за робството“.

Тежки, политически пристрастни думи от устата на един президент.

А след това Бюканън беше отишъл още по-далече, като беше заявил, че робовладелческите щати би трябвало да бъдат оставени на мира, така че да управляват собствените си институции както намерят

за добре. Освен това според него северните щати трябваше да отменят всички закони, които насърчават робите към бягство. В противен случай „щатите, които са понесли вреда, след като са изчерпали всички мирни и конституционни средства да постигнат компенсация, ще бъдат в правото си да окажат революционна съпротива срещу правителството на съюза“.

А това вече беше равносилно на президентска благословия за евентуален бунт.

— Какво иска бившият президент? — попита Линкълн.

— Не съм го отварял — каза Хей и му връчи плика.

Отпред бяха надраскани думите „До господин Линкълн — лично“.

— Съобразих се с желанието му — обясни Хей.

Президентът беше уморен, а госпожа Фримонт беше изцедила и малкото му останала сила след дългия ден. Но изпитваше и любопитство. Бюканън сякаш нямаше търпение да напусне Белия дом. В деня на полагането на клетвата, докато двамата се връщаха от Капитолия в каретата, той се беше изразил съвсем ясно: „Ако си толкова щастлив, че влизаш в Белия дом, колкото ще бъда аз при завръщането си в «Уийтленд», значи си един наистина щастлив човек“.

— Можеш да си тръгваш — каза той на Хей. — Аз ще проуча това, а после ще си лягам.

Секретарят си тръгна.

Линкълн остана сам в салона. Разчупи восъчния печат на плика, в който имаше два листа.

Единият беше стар пергамент — потъмнял от старост, с петна от влага, изсъхнал и трошлив. Другият беше по-нов, от мека телешка кожа, изписан по-наскоро, с твърд мъжествен почерк, така че мастилото още не беше избеляло.

Той прочете първо по-новия лист.

Злочесто място е страната, която ти оставям, и аз те моля да приемеш извиненията ми за това. Допуснах първата си грешка в деня на полагането на клетвата, когато заявих, че няма да се кандидатирам повторно. Намеренията ми бяха непоқварени. Не исках поведението ми като

управник да се влияе от нищо друго освен от желанието ми да служа на народа с цялото си умение и вяност, така че да си спомнят с благодарност за мен. Но истината се оказа друга. Когато се върнах в Белия дом в деня, в който положих клетва като президент, там ме очакваше запечатан пакет, подобен по форма и размер на този. В него имаше бележка от моя предшественик господин Пиърс и втори документ, който прилагам тук. Пиърс ми пишеше, че приложеният документ е връчен за пръв път на самия Джордж Вашингтон, който решил той да бъде предаван от президент на президент и всеки от тях да решава сам какво да стори с него.

Осъзнавам, че както ти, така и други ме обвиняват за конфликта, който разкъсва страната ни днес. Но преди да продължиш да ме упрекваш, прочети документа. В своя защита мога да кажа, че по всякакъв начин се опитах да изпълня неговия завет. Внимателно слушах речта ти в деня на клетвата. Ти нарече съюза „вечен както по буква, така и по дух“. Не бъди толкова сигурен. Не всичко е такова, каквото изглежда. Първоначалните ми намерения бяха да не предавам този документ по-нататък. Мислех да го изгоря. Но през последните няколко месеца, далече от тегобите на управлението и напрежението на държавническата криза, аз стигнах до заключението, че истината не бива да бъде отбягвана. Когато Южна Каролина се отцепи от съюза, аз публично заявих, че може да се окаже последният президент на Съединените щати. Ти открито нарече моето твърдение „абсурдно“. Може би ще разбереш, че не съм бил такъв глупак, за какъвто ме сметна. Сега вече вярвам, че съвестно съм изпълнил дълга си, макар и не по най-съвършения начин. Каквото и да се случи, ще отнеса в гроба си вярата, че поне съм желал най-доброто за страната си.

Линкълн вдигна поглед от листа. Какво странно вайкане. А и какво беше това съобщение? Предавано от президент на президент? И

укривано от Бюканън до този момент?

Той разтърка уморените си очи и приближи по-стария лист до тях. Мастилото по него беше избеляло, а почеркът беше по-изискан и труден за разчитане.

Редица от подписи красеше долния край на листа.

Президентът прегледа съдържанието му. А после го прочете отново, дума по дума. По-внимателно. Сънят вече не му се струваше толкова важен.

Какво беше написал Бюканън?

„Не всичко е такова, каквото изглежда.“

— Не може да бъде — промърмори президентът на себе си.

ПЪРВА ЧАСТ

*Недалече от брега на Дания
Сряда, 8 октомври, 19:40 ч.*

Един поглед беше достатъчен на Котън Малоун, за да разбере, че го очакват неприятности.

Проливът Йорезунд, който разделяше северния датски остров Зееланд от южната шведска провинция Скания, обикновено един от най-натоварените морски пътища в света, днес беше почти пуст. Виждаха се само два плавателни съда, които пореха сиво-синята вода — неговият и другият, който бързо скъсяваше дистанцията между двата.

Малоун беше забелязал моторницата още на излизане от дока в Ландскрона, от шведската страна на пролива. Беше шестметрова, с два вградени двигателя, боядисана в червено и бяло. Неговата собствена лодка, взета под наем от пристанището в Копенхаген, беше четириметрова, само с един външен двигател. Моторът ръмжеше, докато се бореше със средно високите вълни, небето беше ясно, а в хладния вечерен въздух не се усещаше вятър — чудесно есенно време като за скандинавските страни.

Три часа по-рано Малоун все още беше на работа в книжарницата си на площад „Хьобро“. Възнамеряваше да вечеря в „Кафе Норден“, както правеше почти всеки ден, но едно обаждане от Стефани Нел, бившата му шефка от Министерството на правосъдието, беше променило всичко.

— Имам нужда от една услуга — каза му тя. — Нямахте да се обърна към теб, ако не беше извънреден случай. Става дума за един човек, казва се Бари Кърк. Къса черна коса, остър нос. Трябва да отидеш да го вземеш.

Малоун долови напрежението в гласа ѝ.

— Вече съм изпратила един агент, но той е бил задържан. Не знам кога ще успее да пристигне, а Кърк трябва да бъде открит. Незабавно.

— Предполагам, че няма да ми кажеш защо.

— Не мога да ти кажа. Но ти си най-близо до него. Той се намира от другата страна на пролива, в Швеция, и чака някой да отиде да го прибере.

— Звучи ми така, сякаш има проблем.

— Един от агентите ми е изчезнал.

Малоун мразеше да чува тези думи.

— Кърк може би знае къде е той, така че е важно бързо да го приберем. Надявам се, че сме изпреварили евентуалните усложнения. Просто го докарай в твоята книжарница и го задръж там, докато моят човек дойде да го вземе.

— Ще се погрижа.

— Още нещо, Котън. Взemi си пистолета.

Малоун веднага се беше качил до апартамента си на четвъртия етаж над книжарницата и беше извадил изпод леглото раницата, в която винаги държеше документи за самоличност, пари, телефон и служебната си берета. Беше я използвал в отряд „Магелан“ и Стефани му беше разрешила да я задържи, след като се пенсионира.

В момента пистолетът беше отзад на кръста му, под якето.

— Приближават ни — обади се Бари Кърк.

Все едно и сам не виждаше това. Два мотора винаги са по-добри от един.

Малоун здраво държеше щурвала, а двигателят работеше почти на пълна мощност. Той реши да го усили докрай и носът на моторницата подскочи нагоре, докато набираха скорост. Малоун хвърли поглед през рамо. В другата лодка имаше двама мъже — единият я управляваше, а другият стоеше прав с пистолет в ръце.

Ставаше все по-хубаво и по-хубаво.

Още не бяха стигнали и до средата на пролива. Бяха от шведската страна и се движеха по диагонал на югозапад към Копенхаген. Малоун можеше да отиде и с кола, по моста „Йорезунд“ между Дания и Швеция, но това щеше да го забави с цял час. По вода щеше да стигне по-бързо, а според Стефани нямаше време за губене, така че той взе моторница под наем както обикновено. Беше много по-евтино да използва лодка под наем, вместо да я притежава — особено като се има предвид колко рядко излизаше в морето.

— Какво смяташ да правиш?

Глунав въпрос. Кърк определено го дразнеше. Малоун го беше забелязал, докато кръстосваше напред-назад по кея, точно където му беше казала Стефани. Очевидно нямаше търпение да се махне от там. Бяха им дали парола, за да са и двамата сигурни, че са открили правилния човек. Думата за него беше „Джоузеф“. За Кърк беше „Морони“.

Необичаен избор.

— Познаваш ли тези хора? — попита Малоун.

— Те искат да ме убият.

Малоун държеше курс към Дания, така че корпусът на моторницата пореше вълните с разтърсващи подскоци и хвърляше водна пяна след тях.

— И защо искат да те убият? — извика той, за да надвие шума от двигателя.

— А кой по-точно си ти?

Малоун хвърли бърз поглед към Кърк.

— Човекът, който ще спаси нещастния ти задник.

Другата лодка вече беше на по-малко от трийсет метра разстояние.

Малоун огледа хоризонта във всички посоки, но не видя други плавателни съдове. Падаше здрач и синьото небе потъмняваше в сиво.

А после се чу изстрел. И още един. Той рязко се обърна. Мъжът от моторницата, която ги преследваше, беше открил огън срещу тях.

— Наведи се! — извика той на Кърк.

Самият той също се наведе, без да се отклонява от курса и да намалява скоростта.

Последваха още два изстрела. Единият улучи фибростъклото от лявата му страна. Другата моторница вече беше на петнайсет метра. Малоун реши да стресне преследвачите си. Протегна се, извади оръжието си и стреля в тяхната посока. Другата моторница рязко зави надясно.

Бяха на почти два километра разстояние от датския бряг, приблизително в средата на пролива Йорезунд. Втората моторница беше описала дъга и вече ги доближаваше отдясно по курс, който щеше да пресече техния. Малоун забеляза, че мъжът беше сменил пистолета си с автоматична карабина с къса цев.

Не му оставаше друг избор. Той промени курса, така че да се движи право към тях. Беше време да провери колко струват. Във въздуха отекна залп. Малоун се хвърли на палубата, но продължи да държи щурвала с едната си ръка. Над главата му запищяха куршуми. Няколко се забиха в корпуса. Той рискува да надникне през борда. Другата лодка беше завила наляво и отново описваше дъга, като се подготвяше да ги атакува откъм кърмата, където отворената палуба на моторницата не предлагаше никакво прикритие.

Той реши, че директният подход ще бъде най-подходящ. Трябваше да прецени времето до секунда.

Продължи да кара право напред с почти максимална скорост. Носът на другата моторница все още сочеше към него.

— Залегни! — повтори той на Кърк.

Нямаше никакви притеснения, че нареждането му ще бъде изпълнено. Кърк се притискаше към палубата, под нивото на борда. Малоун продължаваше да стиска пистолета. Другата моторница скъсяваше дистанцията между тях. При това бързо.

Петдесет метра. Четирийсет. Трийсет.

Малоун рязко дръпна дросела, за да намали мощността на двигателя докрай. Носът на моторницата потъна във водата. Продължиха да се плъзгат по инерция още няколко метра, после спряха. Другата лодка продължаваше да се приближава към тях. По успоредна линия.

Мъжът с карабината се прицели.

Преди да успее да открие огън, Малоун го застреля в гърдите. Другата моторница прелетя покрай тях. Той отново натисна дросела и двигателят изрева.

Малоун погледна към другата лодка и видя как вторият мъж се протяга надолу, за да вземе карабината. Моторницата описва широка дъга, за да се върне и да ги пресрещне отново. Неговият финт беше проработил веднъж.

Нямаше да свърши работа втори път.

Между тях и брега на Дания все още имаше почти километър и половина открито водно пространство, а той не можеше да избяга от другата моторница. Бе успял да надхитри противника, но докога щеше да продължава това? Налагаше се да влезе в откритата схватка.

Той се взря пред себе си, за да се ориентира. Намираха се на осем километра от покрайнините на Копенхаген, недалече от мястото, където едно време живееше старият му приятел Хенрик Торвалдсен.

— Я виж — извика Кърк зад гърба му.

Малоун се обърна. Другата моторница беше на стотина метра от тях и ги доближаваше. Но от все по-притъмняващото небе на запад се спускаше едномоторна чесна. Характерният триъгълен колесник, който се носеше на не повече от два метра над водната повърхност, профуча над нея и колелата му едва не смазаха водача, който се сниши и явно изпусна щурвала от ръцете си, защото лодката рязко се люшна наляво.

Малоун използва момента, за да се отправи към нападателя си.

Самолетът зави нагоре, набра височина и описа дъга, за да подходи за втора атака. Малоун се запита дали пилотът си даваше сметка, че всеки момент към небето ще бъде насочена автоматична карабина. Караше право към източника на всички неприятности — толкова бързо, колкото му позволяваше двигателят. Другата моторница вече беше напълно спряла във водата, а вниманието на човека в нея беше изцяло посветено на самолета.

Точно това позволи на Малоун да го доближи.

Беше благодарен за отвличането на вниманието, но помощта от пилота всеки момент щеше да доведе до катастрофа. Малоун видя как дулото на карабината се насочва към самолета.

— Ела тук! — изкрещя на Кърк той.

Мъжът не помръдна от мястото си.

— Не ме карай да идвам аз!

Кърк се изправи.

— Задръж щурвала. Карай по права линия.

— Аз ли? Какво?

— Просто го направи.

Кърк сграбчи щурвала.

Малоун пристъпи към кърмата, застана по-стабилно и се прицели с пистолета си.

Самолетът се приближаваше. Мъжът вече беше готов да стреля с карабината си. Малоун знаеше, че ще има ограничен брой възможности за това от люлеещата се палуба. В този момент другият

мъж изведнъж осъзна, че моторницата го доближава едновременно със самолета.

И двете представляваха заплаха. Какво трябваше да направи?

Малоун стреля два пъти поред. Но не улучи. Третият изстрел попадна право в другата лодка. Мъжът се обърна надясно, като явно реши, че от там идва по-голямата заплаха. Четвъртият изстрел на Малоун попадна в гърдите му и го запрати през борда във водата.

Самолетът с рев прелетя над тях, така че колесникът му беше съвсем близо. И двамата с Кърк се снишиха. Малоун сграбчи щурвала и намали мощността, за да се обърне към противника. Доближиха другата моторница откъм кърмата. Малоун беше готов да стреля. Във водата имаше един труп, а на палубата лежеше друг. В моторницата нямаше никой друг.

— Доста проблеми създаваш — подхвърли той на Кърк.

Отново се беше възцарила тишина, нарушавана единствено от гърленото ръмжене на двигателя, който работеше на празен ход. Вълните се удряха в бордовете. Малоун трябваше да се обърне към някой от местните власти. Шведите? Или датчаните? Но след като бяха замесени Стефани и отряд „Магелан“, съвместното разследване не беше вариант. Тя ненавиждаше да работи с местните.

Той се загледа в тъмното небе и видя как чесната, която се беше върнала на няколкостотин метра височина, минава точно над тях. И от нея скача някой.

Отвори се парашут и човекът, който се спускаше с него, го насочи в стегната спирала. Малоун имаше няколко парашутни скока зад гърба си и осъзна, че този парашутист знаеше какво прави — последният завой го насочи право към тях, а краката му пронизаха водната повърхност на по-малко от петдесет метра разстояние. Малоун бавно доближи моторницата до него.

Мъжът, който се издърпа през борда при тях, беше почти на трийсет. Русата му коса сякаш беше остригана с косачка, а не подстригана с ножица, а откритото му лице беше гладко избръснато и на него грееше топла широка усмивка. Носеше тъмна риза с къси ръкави и джинси, прилепнали към добре сложено тяло.

— Водата е студена — отбеляза младежът. — Много благодаря, че ме изчакахте. Извинявам се, че се забавих.

Малоун посочи отдалечаващия се самолет, който продължаваше да лети на изток.

— Има ли някой на борда?

— Не. Оставих го на автопилот. Няма много гориво. След няколко минути ще падне в Балтийско море.

— Сериозно разхищение.

Младият мъж сви рамене.

— На онзи тип, от когото го откраднах, няма да му липсва.

— А ти кой си?

— О, извинявайте. Понякога съм страшно невъзпитан.

Той протегна мократа си ръка.

— Казвам се Люк Даниълс. Отряд „Магелан“.

Калундборг, Дания

20:00 ч.

Хосепе Саласар почака, докато мъжът се съвземе. Пленникът му лежеше в килията почти в безсъзнание, но все пак в състояние да го чуе, когато му каза:

— Сложи край на това.

Мъжът надигна глава от каменния под, потънал в прах.

— През последните три дни... често се питах... как може да си толкова жесток. Ти вярваш... в Небесния отец. Смяташ се... за Божи човек.

Саласар не откриваше противоречие в това.

— Пророците са се изправяли срещу също толкова и дори по-големи заплахи от тези, с които се сблъсквам аз днес. Но никога не са се колебали да сторят онова, което е било нужно.

„Това е истината“, каза му ангелът.

Той вдигна очи. Образът се рееше на няколко крачки от него, облечен в свободно падаща бяла роба, окъпан в сияние, чисто като светкавица и по-ярко от всичко, което беше виждал през живота си.

„Не се колебай, Хосепе. Никой от пророците не се е колебал да стори онова, което е било нужно.“

Той знаеше, че пленникът му не може да чуе гласа на ангела. Никой освен него не можеше да го чуе. Но мъжът на пода забеляза, че погледът на Саласар е отправен към задната стена на килията.

— Какво гледаш там?

— Нещо величествено.

„Той не може да проумее онова, което знаем ние.“

Саласар отново се обърна към пленника си.

— Вече залових Кърк.

Все още не беше получил потвърждение за случилото се в Швеция, но хората му бяха докладвали, че са забелязали целта. Най-сетне. След цели три дни. Точно толкова време, колкото беше прекарал този мъж в килията без храна или вода. Кожата му беше охлузена и

бледа, устните му бяха напукани, носът му беше счупен, а очите — потънали в тъмни кръгове. Сигурно и няколко от ребрата му бяха счупени. За да увеличи страданието му, точно пред решетките на килията беше оставена кофа с вода — така можеше да я вижда, но не можеше да я достигне.

„Притисни го — нареди му ангелът. — Той трябва да разбере, че няма да понесем такава наглост. Онези, които са го изпратили, трябва да осъзнаят, че ще се борим. Все още има много работа за вършене, а те са застанали на пътя ни. Пречупи го.“

Саласар винаги се беше вслушвал в съветите на ангела. Как иначе? Беше изпратен от самия Небесен отец. А този пленник беше шпионин. Беше изпратен от врага.

„Ние винаги сме се разправяли сурово с шпионите — каза ангелът. — В началото бяха мнозина и носеха голяма вреда. Трябва да им отвърнем със същото.“

Саласар погледна към привидението.

— Не трябва ли да го обичам? Нали и той е Божие чедо?

— С кого... говориш?

Саласар се обърна към пленника. Въпросът беше кратък и точен.

— За кого работиш?

Отговор не последва.

— Кажи ми.

Саласар чу как собственият му глас става по-силен и рязък. Беше необичайно за него. Знаеха го като тих човек, който винаги се държи кротко — и той полагаше големи усилия да продължават да го възприемат по този начин. Както баща му много пъти беше казвал, доброто възпитание се срещаше все по-рядко.

Кофата с вода беше в краката му. Той напълни черпака и хвърли съдържанието му през решетките, като намокри охлузеното лице на пленника. Мъжът се опита да улови с език оскъдната свежест, която предлагаше водата. След три дни жажда щеше да му трябва доста повече, за да я утоли.

— Кажи ми каквото искам да знам.

— Още вода.

Съчувствието отдавна го беше напуснало. Беше му възложен свещен дълг, а от решенията му щеше да зависи съдбата на милиони.

„Нужно е изкупление с кръв — каза ангелът. — Това е единственият начин.“

Според канона имаше грехове, за които хората не можеха да получат опрощение нито на този свят, нито в следващия. Но ако някой им помогнеше да отворят очите си и да видят истинското си състояние, те с желание щяха да проляят кръвта си като изкупление за тези грехове.

„Кръвта на Божия син беше пролята за греховете на хората — каза ангелът. — И все още има грехове, които могат да бъдат изкупени с жертвоприношение на олтара, както в древността. Но има и грехове, за които не е достатъчно да се принесе в жертва агнец, телец или гургулица. Те се изкупват единствено с човешка кръв.“

Грехове като убийството, прелюбодеянието, лъжата, измяната и вероотстъпничеството.

Саласар приклезна и се вторачи в упорития грешник от другата страна на решетките.

— Не можеш да ме спреш. Никой не може. Това, което има да се случи, ще се случи. Но аз съм готов да проявя известно милосърдие. Просто ми кажи за кого работиш и каква е задачата ти, и тази вода ще бъде твоя.

Той отново напълни черпака догоре и го протегна към пленника.

Мъжът лежеше по корем с разперени ръце, притиснал мокрото си лице към пода. Той бавно се претърколи по гръб и погледна към тавана.

Саласар и ангелът чакаха.

— Аз съм служител... на... Министерството на правосъдието. Знаем всичко... за вас.

Американското правителство. Създаваше им единствено неприятности, вече 180 години поред. Но колко точно знаеха враговете му?

Мъжът извъртя глава към Саласар и присви изморените си очи.

— Ако ме убиеш, няма да постигнеш нищо друго, освен да си докараш още... неприятности.

„Лъже — каза ангелът. — Заблуждава се, че може да ни изплаши.“

Верен на думата си, Саласар промуши черпака през решетките. Мъжът го сграбчи и изля водата в гърлото си. Саласар побутна кофата

по-близо до него и мъжът се зае да пълни сухото си гърло с още вода.

„Не се колебай — каза ангелът. — Той е сторил грях, за който знае, че ще го лиши от правото да се възнесе, както желае. Той не може да го изкупи, без да пролее кръвта си. Едва след като пролее кръвта си, той ще изкупи този грях и ще се спаси, за да се възнесе при Бог. Няма нито мъж, нито жена, които да не кажат: «Пролей кръвта ми, за да се спася и да се възнеса при Бог».“

Не, наистина нямаше такива.

„Имало е много случаи, Хосепе, когато люде са били праведно убити, за да изкупят греховете си. Виждал съм десетки хора, които щяха да получат шанс да се възнесат, ако животът им беше отнет и кръвта им беше пролята като димящо приношение към Всевишния. Но вместо това сега те са ангели на Дявола.“

За разлика от този пратеник, който говореше с гласа на Бога.

„Това значи да обичаш ближния като себе си. Ако има нужда от помощ, помогни му. Ако иска да се спаси и е нужно да се пролее кръвта му по земята, за да се спаси, пролей я. Ако си сторил грях, който изисква да се пролее кръв, не се отказвай и не се спирай, докато кръвта ти не бъде пролята, така че да постигнеш спасението, което желаеш. Това значи да обичаш хората.“

Саласар откъсна поглед от привидението и се обърна към пленника.

— Търсиш ли спасение?

— Защо питаш?

— Греховете ти са големи.

— Твоите също.

Неговите грехове бяха различни. Да лъжеш в търсене на истината не беше лъжа. Да убиеш друг, за да го спасиш, беше проява на любов. Той дължеше на този грешник вечен покой, така че протегна ръка под якето си и извади пистолета.

Очите на пленника се разшириха. Опита се да се отдръпне, но нямаше къде да се скрие. Нямаше да е трудно да го убие.

„Не още“, каза ангелът.

Саласар отпусна оръжието.

„Все още имаме нужда от него.“

Привидението се издигна нагоре и потъна в тавана. Клетката остана тъмна и глуха, както беше, преди да се яви светлината.

Саласар се усмихна. В очите му грееше нов блясък, който отдаваше на небесната благодарност за послушанието му. Той погледна часовника си.

Осем часа разлика. В Юта беше дванайсет на обед.

Трябваше да докладва на старейшина Роуан.

Южна Юта

12:02 ч.

Сенатор Тадеъс Роуан слезе от ленд ровъра и остави слънцето да го облее с познатата си топлина. Беше живял в Юта, откакто се беше родил, а от трийсет и три години беше старши сенатор от щата. Беше човек с положение и власт — достатъчно влиятелен, за да накара министъра на горите и природните ресурси да пристигне лично, за да го придружи днес.

— Красиво място — обърна се към него министърът.

Южната част на щата Юта беше собственост на федералното правителство — заета от национални паркове като „Арчис“, „Кепитъл Рийф“ и „Брайс Кениън“. Намираха се в националния парк „Зайън“ — 174 хиляди акра, простиращи се от северозапад на югоизток между междущатско шосе 15 и магистрала 19. Коренното население — индианци от племето паюти, било изместено след 1863 г. от последователите на Църквата на светиите от последните дни, движещи се на юг от Голямото солено езеро. Именно те дали на тази пустош новото ѝ название — Зайън, като обетования Цион от Светото писание. Айзък Бехунин — светията, който пръв се заселил тук със синовете си, описвал как „човек може да благославя Бог сред тези величествени катедрали също тъй добре, както и във всяка църква, построена от човешка ръка“. Но след като посетил мястото през 1870 г., Бригъм Йънг — друг водач на същата църква — не се съгласил с предшественика си и го нарекъл Незайън — прякор, който беше останал и до днес.

Роуан беше прелетял разстоянието от четиристотин километра на юг от Солт Лейк Сити в компанията на министъра с хеликоптер, който беше кацнал направо в парка, където ги очакваше директорът. Позицията на председател на Бюджетната комисия в Сената му носеше много привилегии. И не на последно място сред тях беше фактът, че нито един цент от парите на правителството не можеше да бъде похарчен, ако той не дадеше разрешение.

— Величествена местност — отвърна той.

Много пъти беше прекосявал пеша тази пустиня от червени скали, прорязана от каньони, които бяха толкова тесни, че слънцето никога не огряваше дъното им. Градовете по границата на националния парк бяха населени от светии — или мормони, както предпочитаха да ги наричат много хора. Някои светии, към които се числеше и той самият, не обичаха тази дума. Произходът ѝ беше от средата на XIX в., когато предразсъдъците и омразата срещу тях ги принудили постепенно да се изтеглят на запад, докато не стигнали до Голямото солено езеро. Неговите собствени предци пътували с каруците, които първи пристигнали там на 24 юли 1847 г. А там ги очаквало изобилие от зелена трева и ако се вярва на легендата, едно-единствено дърво.

„Самотно великолепие.“ Така един от светиите описал местността.

И когато Бригъм Йънг, техният водач, пристигнал болен от треска, на легло в една от каруците, според легендата той се изправил на крака и обявил: „Това е нашето място“.

Последвали ги десетки хиляди нови заселници, които избягвали традиционните пътища и следвали маршрутите, очертани от светиите първопроходци, засявайки посеви покрай целия път, така че идващите след тях кервани да разполагат с храна. Но точно на този ден първата вълна от заселници — 143 мъже, три жени, две деца, 70 каруци, едно оръдие, една лодка, 93 коня, 52 мулета, 66 вола, 19 крави, 17 кучета и неизвестен брой пилета — намерили своя дом.

— Оттук нагоре, към хребета — посочи директорът на парка.

В ленд ровъра бяха пътували единствено тримата мъже. И тримата бяха с туристически обувки, джинси, ризи с дълги ръкави и шапки. Роуан беше на седемдесет и една, но тялото му си оставаше силно, а краката му бяха готови да се справят с враждебния терен, който се простираше във всички посоки.

— Къде сме? — попита той. — Някъде на шейсет километра навътре в парка?

Директорът кимна.

— По-скоро осемдесет. Този район е строго забранен. Не е разрешено нито да се лагерува, нито дори да се преминава оттук. Тесните каньони са твърде опасни.

Сенаторът знаеше статистиката. Три милиона души посещаваха парка „Зайън“ всяка година, което го нареждаше сред най-популярните туристически дестинации в щата Юта. За всяко нещо се изискваше специално разрешително и много почитатели на офроуд пътешествията, ловци и противници на резерватите настояваха за облекчаване на този режим. Лично за себе си Роуан беше съгласен с тях — но нарочно беше останал встрани от тази борба.

Директорът ги поведе в един каньон с отвесни стени, обрасъл с кленови дървета. Земята под краката им беше покрита с туфи жилава трева, примесени със синап и ниски храсти. Високо над главите им в ясното небе се рееше един кондор.

— Нямахме да открием нищо, ако не бяха нарушителите — продължи директорът. — Миналата седмица в тази част от парка нелегално влезли трима души. Единият от тях се подхлъзнал и си счупил крака, така че се наложи да го евакуираме с медицински екип. Точно тогава забелязахме това.

Директорът посочи един тъмен процеп. Роуан знаеше, че в пясъчника често се образуват пещери — в южната част на Юта бяха пръснати хиляди такива.

— През август в този район имаше наводнение — обясни директорът. — Пороен дъжд в продължение на три дни без прекъсване. Смятаме, че точно тогава се е разкрил този вход. Преди това е бил запечатан.

Роуан се вторачи в държавния служител.

— И какъв е вашият интерес към този случай?

— Да се уверим, че председателят на Бюджетната комисия в Сената е доволен от работата на парковата администрация.

Роуан се съмняваше в това — през последните седем години администрацията на президента Дани Даниълс по никакъв начин не се беше съобразявала с мнението на старши сенатора от Юта. Сенаторът и американският президент бяха от различни партии — неговата контролираше Конгреса, а партията на Даниълс — Белия дом. Обикновено такова разделение мотивираше и двете страни за сътрудничество и компромиси. Но в последно време нямаше и следа от приятелски дух. Популярното название за положението, в което се намираха в момента, беше „патова ситуация“. Всичко се усложняваше допълнително от факта, че Даниълс се приближаваше към края на

двата си мандата като президент, а съвсем не беше ясно кой ще го наследи.

И двете партии имаха шанс да спечелят президентското място.

Изборите вече не го интересуваха. Роуан имаше по-големи планове.

Те се приближиха до входа и директорът свали раницата си от гърба, за да извади три фенерчета.

— Ще имаме нужда от тях.

Роуан прие да вземе фенерчето.

— Водете ни — каза той.

Тримата се промъкнаха през отвора и се озоваха в просторна пещера с таван, който се извисяваше на шест метра над главите им. Сенаторът освети входа с фенерчето си и забеляза, че преди е бил много по-широк и по-висок.

— Преди тук е имало голям отвор — обясни директорът. — Колкото врата на гараж. Но нарочно са го запълнили.

— Откъде знаете?

Мъжът посочи напред с фенерчето си.

— Ще ви покажа. Внимавайте. Място е идеално за змии.

Роуан вече се беше досетил. Беше изследвал всички затънтени кътчета на щата Юта в продължение на шейсет години и това го беше научило да уважава както земята, така и нейните обитатели.

На петнайсет метра по-навътре забелязаха някакви неясни очертания. Роуан преброи три каруци. С широки колела. Може би три метра на дължина и два на ширина. Бяха и високи, макар че дъгите на покрива и брезентовите им покривала отдавна бяха изчезнали. Той пристъпи по-близо и побутна едната. Бяха от здраво дърво, с изключение на железните пръстени на колелата, които бяха покрити от ръжда. Сигурно ги бяха теглили по четири или шест коня, понякога замествани с мулета и волове.

— Оригинална изработка от деветнайсети век — каза директорът. — Знам някои неща за тях. Сухият въздух на пустинята и фактът, че са били запечатани тук, са помогнали да се съхранят така. Непокътнати са, което се среща рядко.

Роуан ги разгледа и видя, че каруците бяха празни.

— Трябвало е да ги вкарат през входа — каза директорът. — Значи е бил много по-голям, отколкото е сега.

— Има и още — обади се министърът.

Роуан проследи лъча светлина в мрака и видя другите останки. Бяха от още каруци, струпани на купчина.

— Унищожили са ги — обясни директорът. — Предполагам, че са били дващест или дори повече, преди да ги натрошат на парчета.

Дващест и две, ако трябваше да бъдем точни. Но Роуан не каза нищо. Вместо това последва директора покрай купчината до мястото, където в светлината на фенерчетата си видяха човешките скелети. Докато ги доближаваше, под обувките му захрущяха камъчета, досущ като сух сняг. Роуан преброи три скелета и веднага забеляза как бяха срещнали смъртта си. В черепите се виждаха дупки от куршум. От дрехите им бяха останали дрипи, както и две кожени шапки.

Директорът посочи с фенерчето си.

— Този е оцелял малко по-дълго.

Роуан видя четвърта жертва, облежната на стената на пещерата. В черепа на този скелет нямаше дупка, но ребрата му бяха натрошени.

— Куршум в гърдите — каза директорът. — Но е оцелял достатъчно дълго, за да успее да напише това.

Светлината на фенерчетата разкри надписа на стената, подобен на петроглифите, които се срещаха и в други пещери в различни части на щата Юта. Роуан се наведе и прочете неравните букви.

ФЕЛДСТЕД ХАЙД УДРЪФ ИГЪН
ПРОКЛЯТИЕ ЗА ПРОРОКА
НЕ НИ ЗАБРАВЯЙТЕ

Роуан незабавно осъзна какво означаваха тези фамилни имена. Но само той, един от дванайсетте апостоли на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, знаеше кои са те.

— Надписът за пророка ни накара да ви се обадим — обясни министърът.

Роуан се стегна и се изправи.

— Прав сте. Тези мъже наистина са били свети.

— И ние така решихме.

През цялата история на човечеството Бог винаги се беше обръщал към своите деца с помощта на пророци. Хора като Ной,

Авраам и Моисей. През 1830 г. Джоузеф Смит беше избран от небесата за пророк от последния ден, който да възстанови целостта на евангелието като подготовка за второто пришествие на Христа. Затова Смит беше основал нова църква. И оттогава седемнайсет мъже поред бяха приемали титлата на пророк и председател. Всеки един от тези седемнайсет мъже беше избран от Кворума на дванайсетте апостоли, който заемаше мястото непосредствено под пророка в църковната йерархия.

Планът на Роуан беше да стане осемнайсетият. И това откритие може би щеше да му помогне. Той огледа пещерата и си представи какво се беше случило тук през 1857 г. Всичко наоколо отговаряше на описаното в легендата. Сега вече разполагаха и с доказателство, че тя отговаря на истината.

Копенхаген, Дания

20:40 ч.

Малоун караше моторницата, а Люк Даниълс — все още мокър след скока — се беше привел зад предното стъкло, за да се скрие от вятъра.

— Редовно ли скачаш с парашут? — попита Малоун.

— Имам над сто скока, но отдавна не се бях приводнявал.

По-младият мъж посочи Кърк, който се беше свил на кърмата, и надвика рева на двигателя:

— Ти си голям проблем!

— Искаш ли да ми кажеш защо? — попита го Малоун.

— Какво ти е казала Стефани?

Добър ход — да отговори на въпроса с друг въпрос.

— Само това, че имаме изчезнал агент, а този тук може би знае къде е.

— Точно така. Но този тук избяга като попарено куче.

— Защо?

— Защото е доносник. А никой не обича доносниците.

Люк се обърна към Кърк.

— Когато стигнем на брега, двамата с теб ще си поговорим.

Кърк не отговори.

Люк пристъпи по-близо до Малоун, но остана приведен, за да избегне вятъра. Коленете му ритмично се свиваха, за да компенсират подскачането на моторницата по вълните.

— Я ми кажи, старче, наистина ли си толкова добър, колкото казват всички?

— „Не толкова, колкото бях преди, но тогава бях толкова, колкото някога съм бил.“

— Знаеш песента? Обожавам Тоби Кийт. Преди пет-шест години бях на негов концерт. Но ти не ми приличаше на почитател на кънтри музиката.

— Аз все още не знам на какво ми приличаш ти самият.

— Просто един скромен служител на американското правителство.

— Това е моя реплика.

— Знам. Стефани ми нареди да ти я кажа.

— Нали разбираш — започна Малоун, — че самолетът ти щеше да бъде засипан с автоматичен огън? Беше глупаво от твоя страна да се спуснеш толкова ниско.

— Видях карабината. Но той все пак беше в клатушкаца се лодка, а ти явно имаше нужда от помощ.

— Винаги ли действаш толкова безразсъдно?

Малоун намали мощността, докато се приближаваха към пристанището на Копенхаген.

— Трябва да признаеш, че беше доста добра маневра. Колесникът беше най-много на два метра над водата.

— Виждам съм и по-добри.

Люк театрално се хвана за сърцето.

— Ох, старче, как ме заболя. Знам, че едно време си бил голяма работа във флота. Ас на изстребител. Но трябва да ми подхвърлиш нещо. Нещичко. Все пак ти спасих живота.

— Наистина ли? Това ли си мислиш, че направи?

В предишния си живот Малоун беше един от дванайсетте първоначални агенти на Стефани Нел в отряд „Магелан“. Беше завършил право в университета „Джорджтаун“ и беше служил като командир във флота. Вече беше на четирийсет и седем години. Но не беше загубил нито косата си, нито здравите нерви, нито острия ум. Едрата му фигура носеше белези от няколко рани, които беше получил при изпълнение на служебния си дълг, и точно това беше една от причините да се пенсионира по-рано — преди три години. Оттогава държеше една антикварна книжарница в Копенхаген, където се предполагаше да живее мирно и кротко.

— Хайде, признай си — каза Люк. — Нямахте да ти е лесно да се измъкнеш от онези типове. Аз ти спасих задника.

Малоун загаси двигателя и моторницата се плъзна по инерция покрай кралската резиденция и кея на Нюхавн, преди да завие надясно в един тих канал. Спряха зад двореца „Кристиансборг“, недалече от редицата кафенета на открито, пълни с шумни компании. На петдесет

метра от там беше площад „Хьобро“, както винаги пълен с хора. Неговият дом.

Малоун спря двигателя и се обърна, за да забие един десен ъперкът в челюстта на Люк, който го събори на палубата. Младежът разтърси глава и скочи на крака, готов за бой.

— Първо — обясни му Малоун, — не ми викай „старче“. Второ, не ми харесва колко си надут. Ако винаги действаш по този начин, някой може да загине. И трето, какви бяха онези, които се опитаха да ни убият?

Той посочи Кърк.

— А, да, и последно — за кого доносничи той, по дяволите?

Малоун улови погледа на по-младия мъж, който сякаш казваше: „Така ми се иска да си премерим силите!“.

Но в него имаше и нещо друго.

Самоконтрол.

Все още не беше получил отговор на нито един от въпросите си. Бяха го използвали и това не му харесваше.

— Наистина ли е изчезнал някой от нашите?

— И още как, по дяволите. А този тип може да ни покаже къде да го търсим.

— Дай ми телефона си.

— Откъде знаеш, че имам?

— Видях го в задния ти джоб. Служебен модел на „Магелан“. Напълно водоустойчив, по мое време не бяха такива.

Люк извади телефона си и го отключи.

— Обади се на Стефани.

Младият мъж набра номера.

Малоун му взе телефона и нареди:

— Вземи Кърк и ме чакай до онова кафене. Трябва да говоря насаме с нея.

— Никак не ми харесва да получавам заповеди от пенсионери.

— Приеми го като възнаграждение, че те извадих от водата. Хайде, тръгвайте!

Малоун вдигна телефона до ухото си и проследи с поглед как Люк и Кърк скочиха от лодката. Не беше идиот. Даваше си сметка, че бившата му шефка е казала на този новак как да се държи с него. Вероятно му беше наредила да го притисне, но не толкова, че да го

отблъсне. В противен случай такава луда глава като Люк Даниълс нямаше да се откаже толкова лесно. Малоун нямаше да има нищо против. Отдавна не беше влизал в хубав бой.

— Колко време ти трябваше, за да го удариш? — попита го Стефани, след като вдигна на петото позвъняване.

— Всъщност му дадох повече време, отколкото заслужаваше. Освен това току-що убих двама от лошите.

Малоун ѝ разказа какво се беше случило.

— Разбирам те, Котън. Не ти се влиза в тази игра. Но един от моите хора наистина е изчезнал, а той има жена и три деца. Трябва да го открия.

Стефани знаеше какво ще му подеждат.

Малоун откри с поглед Кърк и Люк, които бяха на петдесет метра от него. Трябваше да изчака да влязат в книжарницата му, преди да се обади по телефона, но искаше час по-скоро да разбере какво се случва. Той заговори по-тихо и се обърна към канала, с гръб към кафенетата.

— Бари Кърк знае някои неща — каза Стефани. — Трябва да бъде разпитан, а след това ще имам нужда от помощ. Двамата с Люк трябва да откриете моя агент.

— Това момче прилича на капитан от колежански отбор. Става ли за нещо?

— Всъщност не е завършил колеж. Но ако беше, мога да те уверя, че нямаше да е капитан на отбора. Просто не е такъв тип.

Малоун прецени, че Люк е на двацет и седем или двацет и осем години — вероятно бивш военен, защото Стефани обичаше да набира хората си от там. Но тази липса на уважение и безразсъдните му действия изглеждаха в пълно противоречие с каквато и да е институционална дисциплина. Не беше завършил и право. Малоун знаеше, че през годините Стефани постепенно беше премахнала това изискване за агентите си.

— Предполагам, че създава проблеми — каза той в слушалката.

— Меко казано. Но е добър. И по тази причина аз съм толерантна към неговата... прекалена самоувереност. Малко ми прилича на един друг човек, който едно време работеше за мен.

— Онези типове бяха на точното място в точното време — продължи Малоун. — В открито море. Готови за нас. Което означава,

че или са извадили невероятен късмет, или някой е разбрал, че си ме потърсила. Твоят изчезнал агент знаеше ли къде отива Кърк?

— Не. Казахме на Кърк да отиде в Швеция.

Малоун разбра, че и тя си беше задавала същия въпрос. Откъде знаеха онези типове къде точно да ги причакат?

— Предполагам, че ще ми кажеш само онова, което според теб е нужно да знам.

— Знаеш как работим. Операцията не е твоя. Просто ми помогни за моя човек и си готов.

— Заемам се.

Малоун прекъсна връзката, прескочи на брега и се приближи до Люк.

— Току-що си намери партньор за вечерта.

— Ще ми дадеш ли назаем бележник и химикалка, за да си записвам всичко, което ще науча от теб?

— Винаги ли си толкова отворен?

— А ти винаги ли си толкова мил и дружелюбен?

— Някой трябва да наглежда хлапетата, за да не пострадат.

— Не се тревожи за мен, старче. Мога и сам да се грижа за себе си.

— Мислех си, че съм ти казал да не ме наричаш така.

Люк изправи рамене.

— Аха. И аз те чух. И ти позволих да ме удариш веднъж безнаказано, точно както ми бяха заповядали. Но няма да има повече.

Зелените очи на Малоун отпразвиха предизвикателство към хлапето.

И предизвикателството сякаш беше прието. Но не сега. Може би по-късно.

Малоун посочи Кърк.

— Хайде да чуем какво има да ни каже този доносник.

Атланта, щата Джорджия
14:45 ч.

Стефани Нел погледна часовника си. Денят ѝ беше започнал в шест сутринта — или дванайсет в Дания — и нямаше да свърши скоро. От общо дванайсет нейни агенти в момента девет бяха на различни мисии. Другите трима бяха в почивка по график. Противно на това, което се твърдеше в шпионските романи и приключенските филми, агентите не работеха по двайсет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата. Повечето от тях имаха съпруги и деца, както и личен живот. Което беше добре. Работата и без това беше достатъчно напрегната, за да се усложнява от професионална мания.

Беше основала „Магелан“ преди шестнайсет години. Той беше нейната рожба и тя го беше превела през детството и пубертета. И сега отрядът представляваше зряла разузнавателна единица в разцвета на силите си, която можеше да се похвали с някои от най-големите успехи на Америка в тази област. Но точно в момента тя беше способна да мисли само за едно. Агентът, който беше изчезнал в Дания.

Стефани хвърли поглед към часовника в ъгъла на бюрото и осъзна, че беше пропуснала както закуската, така и обяда. Стомахът ѝ ръмжеше, така че тя реши да си вземе нещо от кафенето в сградата три етажа по-надолу. Тя излезе от кабинета си. Навсякъде цареше тишина.

Отряд „Магелан“ по определение беше с минимален персонал. Освен нейните дванайсет оперативни агенти имаше още петима служители и трима асистенти. Тя беше настояла за този състав. По-малко очи и уши означаваха по-малко изтекла информация. Сигурността на отряда никога не се беше проваляла. Не беше останал нито един от първоначалните дванайсет агенти — Малоун беше последният, който си тръгна преди три години. В общия случай заменяше по един на година. Но беше извадила късмет. Всичките ѝ назначения бяха отлични и рядко имаше административни проблеми с хората си.

Тя излезе от главния вход и пое към асансьорите.

Сградата беше разположена в един спокоен бизнес парк в северната част на Атланта, където бяха и местните управления на Министерството на вътрешните работи и Министерството на здравеопазването. По нейно настояване „Магелан“ нарочно не биеше на очи — на вратата имаше най-обикновена табела, на която пишеше „Служебен отдел на Министерството на правосъдието“.

Тя натисна бутона и зачака асансьора да пристигне. Вратите се отвориха и отвътре излезе слаб мъж с дълго остро лице и гъста сребриста коса.

Едуин Дейвис.

Също като нея и той беше държавен служител от кариерата — беше започнал преди двайсет години в Държавния департамент, където трима различни секретари го бяха използвали, за да стегне дисциплината. Притежаваше докторска степен по международни отношения и беше надарен с фантастично усещане за политика. Беше мек и добър по душа човек, когото хората лесно подценяваха, но се беше издигнал до заместник-съветник по въпросите на националната сигурност, откъдето президентът Дани Даниълс го беше избрал за началник на канцеларията на Белия дом.

Тя веднага се запита какво беше толкова важно, за да накара Дейвис да прелети осемстотин километра от Вашингтон, без да предупреди за пристигането си. Нейният пряк началник беше министърът на правосъдието на САЩ и държавният протокол изискваше той да бъде включван във всеки обмен на информация с Белия дом. В този случай явно не беше така.

Дали беше дошъл по работа? Или по личен въпрос? Дейвис в действителност ѝ беше близък приятел. Заедно бяха преминали през много неща.

— Излизаш ли някъде? — попита я той.

— Отивам до кафенето.

— Ще дойда с теб.

— Ще съжалявам ли за тази среща?

— Вероятно. Но се налага.

— Нали си спомняш, че последния път, когато двамата с теб стояхме тук и водихме съвсем същия разговор, след това и двамата едва не бяхме убити?

— Да, но победихме.

Тя се усмихна.

— Така е.

Двамата влязоха в кафенето и си намериха свободна маса. Тя си взе салатата от моркови и сок от боровинки, а Дейвис изпи бутилка минерална вода на един дъх. Апетитът ѝ се беше стопил.

— Как е президентът? — попита тя.

С Дани Даниълс не бяха разговаряли от три месеца.

— Няма търпение да се пенсионира.

Вторият мандат на Даниълс щеше да свърши скоро. Политическата му кариера приключваше. Беше стигнал далече — от общински съветник в малко градче в Тенеси до два мандата като президент на Съединените щати. За съжаление, по този път беше загубил както дъщеря си, така и съпругата си.

— Ще се радва да му се обадиш — каза Дейвис.

Тя също щеше да се радва да му се обади. Но така беше по-добре. Поне до края на неговия мандат.

— Ще го направя. В подходящия момент.

Двамата с Даниълс бяха установили, че между тях има някакви чувства — привързаност, която вероятно се беше родила по време на многобройните битки, водени заедно. Всеки от двамата изпитваше някакви съмнения. А той продължаваше да е президент на Съединените щати. Беше ѝ началник. Така че беше по-добре да запазят дистанция.

— Не си дошъл чак до тук, за да ми предадеш това. Говори по същество, Едуин.

По лицето на нейния приятел пробяга усмивка. Стефани знаеше, че той вече е почти на възраст за пенсия, но фигурата му беше като на много по-млад мъж.

— Разбрах, че си станала обект на внимание от страна на Капитолия — каза той.

Наистина беше така.

Миналата седмица бяха пристигнали шест писмени молби за секретна информация от Бюджетната комисия в Сената. Подобна практика не беше толкова необичайна. Конгресмените често изискваха информация от разузнавателните агенции. Ако въпросният отдел или агенция откажеше да им сътрудничи, на мястото на „молбите“ пристигаха призовки, които вече не можеха да бъдат игнорирани, без

да се стигне до съд. Откритите сблъсъци за секретна информация бяха рядкост. Конгресмените трябваше да бъдат удовлетворявани. В крайна сметка именно те държаха ключовете от хазната. В общия случай споровете се разрешаваха на четири очи. Но специално тези шест молби не оставяха никакво място за преговори.

— Искат абсолютно всичко, свързано с моята агенция — каза тя. — От А до Я. Финансови и оперативни отчети, вътрешни анализи, каквото се сетиш. Подобно нещо се случва за пръв път, Едуин. Почти цялата информация, която искат, е секретна. Докладвах за случая на министъра.

— А той докладва на мен. Дойдох да ти кажа, че тези молби са свързани с услугата, за която те помолих — да разследваш Хосепе Саласар.

Преди шест месеца едно обаждане от страна на Дейвис беше поставило началото на разследване, насочено срещу Саласар. Белият дом искаше пълно досие — включително всички финансови, бизнес и политически контакти. От родилния дом до днес. Саласар притежаваше както датски, така и испански паспорт благодарение на родителите си, които бяха родени в различни държави. През шест месеца в годината живееше в Испания, а през останалото време — в Дания. Беше голям бизнесмен и беше възложил всекидневните си задължения в различните си компании на стойност по няколко милиарда евро на своите заместници, така че да може да се посвети единствено на задълженията си като старейшина на Мормонската църква. Според всички източници той беше дълбоко вярващ, нямаше криминално досие и биографията му беше изрядна. Фактът, че беше привлякъл вниманието на Белия дом, беше породил множество въпроси у Стефани. Но тъй като беше верен държавен служител, тя не беше задавала на глас нито един от тях.

И това се беше оказало грешка. Която най-сетне беше осъзнала преди три дни, когато нейният агент, изпратен в Европа да събира информация за досието на Саласар, беше изчезнал безследно. Сега я осъзнаваше още по-ясно, защото току-що беше говорила с Малоун.

— Моят агент, който работеше по Саласар, е изчезнал — каза тя. — Изпратила съм хора на място, които вече го издирват. В какво си ме забъркал, Едуин?

— Нямам представа. Какво се е случило?

— Ситуацията ескалира. Един от контактите на Саласар, някакъв тип на име Бари Кърк, се е свързал с моя човек. Имал вътрешна информация и дори твърдял, че неговият шеф може да е убил човек. Нямахме как да подминем това. Вече сме задържали Кърк, макар че затова са загинали двама от хората на Саласар. Котън ги е застрелял.

— Как успя да замесиш и него?

Дейвис и Малоун също бяха работили заедно.

— Беше наблизко. А освен това и той не обича нашите хора да изчезват.

— Хосепе Саласар е свързан по някакъв начин със сенатор Тадеъс Роуан.

— И ми го казваш чак сега?

Роуан беше председател на Бюджетната комисия в Сената. И шестте молби за информация носеха неговия подпис.

— Укриването на тази информация не беше моя идея.

Стефани разбираше какво означава това. Имаше само един човек на света, който можеше да заповядва на началника на президентската канцелария.

— Президентът трябва да разбере, че не можете да укривате информация от мен и да очаквате да си върша работата както трябва — каза тя. — Това е пълен цирк. Един от нашите хора може би вече е загинал.

— Разбирам — кимна той.

Имаше и нещо друго. Беше факт, че тя разполагаше с двама оперативни агенти на място — Люк и нейният изчезнал човек. А сега и Малоун беше влязъл в битката, поне за тази вечер, така че ставаха общо трима.

В действителност имаше и четвърти. За когото не беше споменала на Малоун.

Калундборг, Дания

20:50 ч.

Саласар се усмихна, когато влезе в ресторанта и видя дамата, с която имаше среща за вечеря. Беше закъснял, но се беше обадил и беше помолил да предадат извиненията му заедно с питието, което реши да си поръча тя.

— Толкова съжалявам — каза той на Касиопея Вит. — Задържаха ме важни дела.

Бяха приятели от детинство. Той беше с две години по-голям от нея, а родителите им бяха поддържали близки отношения помежду си през целия си живот. Когато бяха на двайсет и няколко, двамата бяха станали и нещо повече от приятели и връзката им беше продължила пет години, докато Касиопея явно не осъзна, че привличането между тях може да е било по-важно за родителите им, отколкото за тях самите. Или поне така му беше казала тогава. Но той знаеше истината. Това, което в действителност ги беше накарало да се разделят, беше по-дълбоко.

Саласар беше роден в семейство от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Тя също. Това означаваше всичко за него, но не толкова много за нея. През изминалите единайсет години от време на време се бяха срещали по разни светски събития. Той знаеше, че тя се е преместила да живее във Франция и беше започнала да строи замък, използвайки материали и технология от XIII в. — и той наистина се издигаше, макар и бавно, камък по камък. Беше виждал снимки както на замъка, така и на нейното шато в Прованс. И двете сгради бяха забележителни и колоритни. Както и самата тя.

— Няма нищо — отговори му тя. — Наслаждавах се на гледката.

Калундборг беше основан като викингско селище на западния бряг на Зееланд и си оставаше един от най-старите градове в Дания. Калдъръменият му централен площад се гордееше с уникалната църква „Света Богородица“ — шедьовър от XII в., съставен от пет осмоъгълни кули. Бистротото беше в единия край на площада, по масите

имаше горящи свещи и повечето от тях бяха заети. По негово настояване масата им беше до прозореца, откъдето се виждаше тухлената църква, осветена за през нощта.

— Цял ден очаквам тази вечеря — каза ѝ той. — Толкова обичам това място. Много се радвам, че най-сетне успя да дойдеш.

Майка му, интровертна датчанка, се беше посветила изцяло на съпруга и шестте си деца. Той беше най-малкият. Когато в края на XIX в. в Дания пристигнали църковните мисионери, тяхното семейство било след първите семейства, които станали светии. Дядо му по майчина линия беше спомогнал за основаването на първия клон в скандинавските държави, а след него бяха основани и други. След известно време тези клонове се бяха събрали в стъбла. Същото се беше случило и в Испания, откъдето беше семейството на баща му. В крайна сметка и двамата му дядовци бяха оглавили големи стъбла. Той беше наследил датското имение на майка си в Калундборг и прекарваше тук месеците от май до октомври всяка година, за да избяга от летните горещини в Испания.

Сервитърът се появи и той си поръча чаша минерална вода. Касиопея също. Донесоха им менюта и двамата се заеха да ги разглеждат.

— Все още ли смяташ да заминеш още утре? — попита го тя.

— За съжаление, да. Има една работа, която изисква личното ми внимание.

— Много неприятно. Точно бяхме започнали да се сближаваме отново.

— И ти беше толкова потайна, а аз ти го позволявах. Но вече е време да ми кажеш. Защо се върна? Защо дойде тук?

Тя беше подновила контакта помежду им преди около пет месеца, като го беше потърсила по телефона. Последваха още няколко обаждания и съобщения, изпратени по електронната поща. Миналата седмица му се беше обадила отново и той я беше поканил да се срещнат тук. И тя беше приела.

— Реших, че може би съм сгрешила за някои неща.

Думите ѝ го заинтригуваха. Той остави менюто.

— С възрастта осъзнах, че вярванията на моите родители може би не са били толкова погрешни.

Саласар знаеше, че както и той самият тя беше обучавана от ранна детска възраст да чете „Книгата на Мормон“, писменото свидетелство за учението и заветите, и беше насърчавана да изучава свещената книга „Безценният бисер“. Тези писания бяха достатъчни, за да се разберат всички откровения, дадени на пророците, които бяха ръководили Църквата, и да се научи цялата църковна история. От всеки светия от последните дни се изискваше да ги познава. Но той знаеше, че тя се беше опълчила срещу тях. И беше отхвърлила наследството си. За щастие, нито един от родителите ѝ не беше доживял да го види.

— Отдавна чакам деня, в който ще изречеш тези думи — отговори той. — Именно твоето отрицателно отношение към Църквата беше причината да се отчуждим така.

— Спомням си. А виж се сега. Тогава все още се канеше да поведеш първия си клон. Сега си член на Първия кворум на седемдесетте — на една крачка от Кворума на дванайсетте апостоли. Може би първият испанец, който ще постигне тази висока чест.

Саласар долови гордостта в гласа ѝ.

На върха на църковната йерархия беше Първото председателство, което се състоеше от пророка и двама съветници, избрани лично от него. Под тях бяха дванайсетте апостоли, които заемаха постове си до живот и спомагаха за установяване на църковната политика. Следваха ги многобройните кворуми на седемдесетте, всеки член на които беше уважаван старейшина, натоварен с организационни и административни задачи, който налагаше апостолическия си авторитет като „специален свидетел на Христа“. Повечето апостоли се избираха сред кворумите, а всеки пророк досега беше излизал от кръга на апостолите.

— Искам да открия отново онова, което изгубих — каза му тя.

Сервитърът се върна, за да им донесе водата.

Саласар я хвана за ръка. Този жест сякаш не я изненада.

— За мен ще бъде истинско щастие да ти помогна да преоткриеш вратата си. И висока чест да ти покажа пътя обратно.

— Точно затова се свързах с теб.

Саласар се усмихна, все така с ръка върху нейната. Посветените светии от последните дни не вярваха в секса преди брака, така че връзката им никога не беше имала физически измерения. Но беше

истинска. Толкова истинска, че беше оцеляла в него през всичките
единайсет години оттогава.

— Гладен съм — каза той, без да откъсва очи от нея. — Нека да
се насладим на вечерята. А след това бих искал да ти покажа нещо. Ще
отидем в имението.

— Чудесно — усмихна се тя.

Атланта, щата Джорджия

Стефани беше адвокат от кариерата. Беше постъпила в Държавния департамент веднага след като беше завършила право, от там се беше прехвърлила в Министерството на правосъдието и постепенно се беше издигнала до заместник-министър. Може би в крайна сметка щеше да получи и министерския пост от някой президент, но отряд „Магелан“ промени всичко. Идеята беше да се основе специална разузнавателна единица извън структурите на ФБР, ЦРУ и военните, която да отговаря пряко пред изпълнителната власт, а нейните агенти да бъдат обучени както в правото, така и в шпионажа.

Независими. Иновативни. Дискретни. Това бяха идеалите, към които се стремяха. И идеята беше проработила.

Стефани не беше забравила за политиката. Беше служила на президенти и министри, които идваха и от двете партии. И макар че беше избран два пъти поред с предизборната платформа да си сътрудничи както със своите съпартийци, така и с политическите си опоненти, през последните седем години и половина Дани Даниълс беше затънал в ожесточена политическа война. Беше понесъл предателства от собствения си вицепрезидент, от един главен прокурор и от един бивш заместник-директор по въпросите на националната сигурност. Дори един опит за покушение. Стефани и нейният отряд бяха замесени във всички тези кризи. И сега отново беше ред да се случи нещо подобно. За пореден път тя се беше озовала в центъра на необикновена ситуация.

— Питаш ли се понякога какво ще правиш, когато твоето време тук приключи? — подхвърли Дейвис.

Двамата все още седяха в кафенето, което в ранния следобед беше празно.

— Планирам да работя, докато умра — отговори тя.

— И двамата можем да напишем мемоари, в които да разкажем всички тайни. Или да отидем в телевизията. Си Ен Ен, Си Ен Би Си или „Фокс“. Веднага ще ни назначат за постоянни политически

коментатори, за да бълваме остроумия. И да изтъкваме всички глупави грешки на новата администрация. Винаги е много по-лесно да коментираш мача в понеделник сутринта, отколкото да излезеш на терена в неделя.

Тя се замисли за фатализма на Дейвис — най-вероятно продукт на особената депресия, която обхващаше всички към края на втория мандат. Беше я виждала в действие и преди. По време на първия мандат на Даниълс в действителност имаше силен натиск да я отстранят, но това усилие не бе дало резултати. Може би защото никой не жадуваше за нейния пост. В работата на една анонимна служба в щата Джорджия нямаше достатъчно блясък, защото беше далече от светлината на прожекторите, насочени към Вашингтон. Кариерите се изграждаха от много по-здрав материал. Но поне едно беше ясно — Едуин Дейвис беше абсолютно предан на шефа си. Както и тя самата. И още нещо. При обичайни обстоятелства никой в Министерството на правосъдието, Конгреса или Белия дом дори не се сещаше за нея. Но точно сега тя се беше появила на радар на старши сенатора от Юта.

— Какво иска от мен Роуан?

— Той се опитва да стигне до нещо, за което досега смятахме, че е просто мит.

Стефани долови особения му тон, който подсказваше големи неприятности.

— Трябва да ти разкажа една история — започна Дейвис.

На 1 януари 1863 г. Ейбрахам Линкълн обявил своята Прокламация за освобождението на робите. Историята отбелязва това като велико постижение. Но истината е съвсем друга. Прокламацията не била закон. Конгресът така и не гласувал тя да влезе в сила, а нито един щат не я приел. Линкълн обявил прокламацията, като се позовал на предполагаемата си власт като главнокомандващ армията. Но тя не освободила никого. Силата ѝ се простирала единствено върху робите от десетте щата, които към този момент се били разбунтували. Тя не поставяла робството извън закона, нито гарантирала гражданство на освободените роби. В онези части от Юга, които били под федерален контрол, включително голям дял от щатите Тенеси и Вирджиния, където в

действителност можели да бъдат освободени и обявени за граждани чернокожите, прокламацията нямала никаква приложимост. Щатите Мериленд и Кентъки също били изключени от нейното действие, както и някои части от Луизиана. Накратко, Прокламацията за освобождението на робите била само един политически трик. Тя освобождавала робите само на места, над които Линкълн нямал никаква власт.

Уилям Сьюард, държавният секретар на Линкълн, го казал най-добре: „Ние поддържаме робството, като освобождаваме робите там, където не можем да ги достигнем, и ги държим в окови там, където можем да ги освободим“.

Линкълн обявил своята прокламация пред обществото като „военна мярка“, но в лични разговори признавал, че е напълно безполезна. В крайна сметка самата Конституция признавала робството. В член първи, алинея втора изрично е записано, че робите се смятат за три пети от свободните граждани, когато се изчисляват представителството в Конгреса и данъците. В член четвърти, алинея втора се изисква робите, които са избягали в свободните щати, да бъдат връщани на господарите им. Мнозина от делегатите на конституционния конвент сами притежавали роби — така че не е изненадващо, че в Конституцията не е записана и една дума, която да застрашава правата им.

По същото време Югът бил на път да спечели Гражданската война. Така че единственият практически ефект от тази прокламация бил да вдъхнови въстание на робите — бунт отвътре, който бил в състояние да постави врага на колене. Бунтът със сигурност представлявал реална опасност, след като повечето боеспособни южняци вече били в армията, а техните ферми и плантации били оставени под надзора на старците и съпругите. Но до бунт на робите така и не се стигнало.

Вместо това ефектът от прокламацията се проявил предимно в Севера.

И не бил положителен. Повечето жители на Севера останали шокирани от този политически трик. Малцина свързвали Гражданската война с отмяната на робството. Белите жители на Севера като цяло презирали африканците, а правилниците за поведение на чернокожите не предлагали никакво равенство за

освободените роби, които вече живеели там. Дискриминацията била заложена дълбоко в държавните институции. Вестниците от Севера яростно се противопоставяли на идеята за отмяна на робството. И след Прокламацията за освобождение на робите, която обявил Линкълн, случаите на насилие срещу чернокожи от Севера рязко се увеличили. Както и дезертърите.

Почти 200 хиляди войници избягали от армията на съюза. Други 12 хиляди не се отзовали на повиквателните си. 90 хиляди избягали в Канада. Темповете, с които се набирали нови войници, се сринали. Военните ценни книжа, с които се набирали средства за армията, останали непродадени.

За Севера войната изобщо не била заради робството.

— Какво искаш да кажеш? — попита Стефани.

— Ейбрахам Линкълн не се е стремил да освободи робите — каза Дейвис. — Той почти не е споменавал за робството преди хиляда осемстотин петдесет и четвърта. Нещо повече, открито се противопоставял на идеята за политическо или социално равенство между расите. Подкрепял закона за избягалите роби, според който собствениците им имали право да възстановяват собствеността си и в свободните щати. Като адвокат нито веднъж не е защитавал някой избягал роб. Но е защитавал един собственик на роби. Подкрепял колонизацията и връщането на освободените роби в Африка, Хаити, Британска Гвиана и Антилските острови, които били под контрола на холандците. Където и да е, стига да не оставали в Съединените щати. Администрацията му полагала сериозни усилия да разработи практически план за депортация на чернокожите след края на войната. Но по това време в Америка имало повече от четири милиона роби. Изселването им не било възможно нито от финансова, нито от логистична гледна точка.

Стефани знаеше много за Линкълн. Той отдавна се беше превърнал в герой на митове, истории и легенди, популяризирани от безброй книги, филми, сериали и телевизионни предавания.

— Линкълн се е изразил съвсем ясно в своето обръщение при полагането на клетвата си като президент — продължи Дейвис. — Казал е на цялата страна, че няма да се намесва в правото на

собственост върху роби в щатите от Юга. Точка. Край. Това, срещу което се е противопоставял, е било разширяването на робството в новите територии.

— Никога не съм знаела, че си такъв специалист по Линкълн.

— Не съм. Но истината си е истина. Гражданската война не е била водена заради робството. Как е възможно да е била заради това? Самата Конституция е затвърждавала практиката на робството. И Върховният съд в делото „Дред Скот“ от хиляда осемстотин петдесет и седма година го е признал за законно. Така и не е била гласувана поправка на Конституцията, която да промени това положение — чак до Тринайсетата поправка, която е приета едва след края на войната. Как е било възможно да водим война, за да сложим край на нещо, което нашата собствена Конституция изрично е разрешавала?

Добър въпрос.

— Но Линкълн, Бог да го благослови, е взел предостатъчно трудни решения и без да се занимава с робството — каза Дейвис. — Решения, които на нито един друг президент не се е налагало да взема. Буквално е бил изправен пред гибелта на страната. Европа чакала, готова да се нахвърли и да разграби остатъците. Линкълн бил в критично положение. И точно това е причината да водим този разговор в момента.

Стефани го зачака да продължи.

— Отцепване — каза той.

— Имаш предвид някой щат да излезе от съюза?

Дейвис кимна.

— Точно това е била истинската причина за Гражданската война. Южняците заявили, че им е писнало и имат правото да излязат от Съединените щати. Линкълн отговорил, че нямат това право — съюзът между щатите е вечен и неделим. Шестстотин хиляди души загинали, за да се реши този спор.

Стефани знаеше малко и по този въпрос, защото обичаше конституционното право.

— Върховният съд е разрешил този спор през хиляда осемстотин шейсет и девета — каза тя. — С делото „Тексас срещу Уайт“. Съдът е постановил, че отцепването не е разрешено. Съюзът между щатите е вечен и неделим.

— Какво друго са могли да кажат? Войната свършила, толкова много хора загинали, Югът бил разрушен. Страната се опитвала да се възстанови. И точно в този момент някъде на север банда лешояди с черни нощници да отсъдят, че всичко това по начало противоречи на Конституцията? Никакъв шанс.

— Не знаех, че толкова презираш съдиите.

Дейвис се усмихна.

— Федералните съдии създават големи проблеми. Когато назначаваш някого до живот, няма как да не е така. През хиляда осемстотин шейсет и девета Върховният съд не е имал никакъв друг избор, освен да вземе това решение.

— А ние имаме друг избор, така ли?

— Точно това е въпросът, Стефани. Ами ако и Линкълн, и Върховният съд са сгрешили?

Малоун отключи входната врата на книжарницата си и влезе вътре, следван от Люк Даниълс и Бари Кърк. На площада беше оживено, но не и колкото през лятото, когато слънцето залязваше късно и хората не се разотиваха чак до полунощ. Тогава книжарницата оставаше отворена поне до десет вечерта. По това време на годината обаче затваряше в шест.

Малоун светна лампите и отново заключи вратата.

— Готино място — отбеляза Люк. — Прилича на декор от „Хари Потър“. И мирише особено. Явно всички антикварни книжарници миришат по един и същ начин.

— Така ухае мъдростта — заяви Малоун.

Люк насочи пръст срещу него.

— Това е някаква антикварна шегичка, нали? На бас, че се събирате някъде и си разказвате последните вицове за книжарници. Нали?

Малоун хвърли ключовете си на плота и се обърна към Бари Кърк.

— Казаха ми, че може би знаеш къде е нашият изчезнал агент.

Кърк не отговори.

— Само още веднъж ще те попитам любезно.

— И аз — обади се Люк. — Кажете ни всичко, което знаеш. Веднага.

— Вашият агент е задържан от Саласар.

— Кой е този Саласар? — попита Малоун.

— Човекът в центъра на всичко — обясни Люк. — Испанец. Отвратително богат. Семейният му бизнес са крановете. Онези големите, които си виждал по строежите. Баща му започнал да се занимава с тях веднага след Втората световна война.

— Преди пет години сеньор Саласар ме назначи за личен асистент — започна Кърк. — Но с времето разбрах, че при него има един проблем. Работодателят ми беше мормон.

— Защо това да е проблем? — попита Малоун.

— Той е старейшина — един от високопоставените членове на Първия кворум, вероятно предопределен да стане апостол на Църквата.

— Което е доста високо в йерархията — обади се Люк.

— Познавам структурата на Църквата на светиите от последния ден — каза Малоун, без да откъсва поглед от Кърк. — Но какъв е *проблемът* на Саласар?

— Замесен е в някакви тъмни дела. Досега не им обръщах внимание, но неотдавна той уби човек.

— Ти откъде знаеш?

— Не го знам със сигурност. Но той се опитваше да се сдобие с един дневник от деветнайсети век. Сеньор Саласар е запален колекционер на мормонски артефакти. Собственикът на книгата отказа да му я продаде. Това го... раздразни. Малко след това дневникът се появи, а аз научих, че собственикът му е бил открит мъртъв.

— Каква е връзката със Саласар? — попита Малоун.

— Не смяташ ли, че това е необичайно съвпадение?

Малоун хвърли поглед към Люк, като се надяваше на нещо повече.

— Можеш ли да попълниш празните места?

— Иска ми се да можех. Получихме задача да направим най-обикновена проверка на миналото на Саласар. Нищо повече — само факти и числа. Бяхме изпратили агент на място, който от няколко месеца работеше по тази задача. Кърк беше връзката ни с него. А после, преди три дни, този агент изчезна. Изпратиха ме да го откроя. Днес следобед се сблъсках с някои от хората на Саласар, така че откраднах един от неговите самолети.

— Той има повече от един, така ли?

— Има цяла ескадрила, да му го начукам. Нали ти казах, отворително богат е.

— Вашият агент говори с мен — каза Кърк. — Обеща ми да ме отведе на безопасно място. Но когато разбрах, че сеньор Саласар го е заловил, изпаднах в паника и побягнах. Агентът ми беше дал един номер за връзка и аз се обадох. Казаха ми да отида в Швеция, но хората на Саласар ме проследиха.

— Твоят работодател разполага със собствени хора, така ли? — попита Малоун.

— Данити.

Малоун не очакваше да чуе тази дума, но тя не му беше непозната.

Той пристъпи към пътеката между етажерките, обозначена с надпис РЕЛИГИЯ, и потърси книгата, която беше купил преди няколко седмици от някаква странна жена, която бе довлякла няколко кашона. Надяваше се да е там. И да — книгата все още си стоеше на най-горния рафт.

„Царството на светиите“. Беше публикувана някъде в средата на ХХ в.

Терминът „данити“ беше събудил нещо в паметта му. А тя наистина беше специална. „Фотографска“ беше твърде опростено описание на особеното качество, което се предаваше по наследство, а и не беше съвсем точно. По-скоро имаше склонност да запамятава случайни подробности. В повечето случаи това беше по-скоро досадно, но понякога се оказваше полезно.

Малоун провери азбучния показалец и откри бележката към една проповед, изнесена на 17 юни 1838 г. от Сидни Ригдън, един от първите последователи на Джоузеф Смит.

„Вий сте солта на земята, но ако солта изгуби сила, с какво ще се направи солена? Тя вече за нищо не струва, освен да се хвърли въвн и да се тъпче от човеците. Ние се доказахме пред света с добрината си, понасяхме незаслужените обиди и търпяхме, без да се гневим, чак до днес — ала преследването и насилието срещу нас не престават. Но от този ден и от този час не ще ги понасяме ние.“

Ригдън отправил коментарите си към други защитници на Църквата, за които вярвал, че са предали останалите, но освен това имал предвид и езичниците, които многократно наказвали светиите от последните дни със смърт и насилие. Тази реч на Ригдън, добила известност под названието „Солената проповед“, предизвикала силно вълнение, от което се възползвал един нов последовател на Църквата на име Сампсън Авард —

човек, описван като „лукав, изобретателен и извънредно амбициозен“. Той поставил основите на тайна военна организация сред членовете на Църквата, наречена „Синовете на Дан“ по следния пасаж от Битие: „Дан ще бъде змия на път, аспида на пътека, която ухапва крака на коня, тъй че ездачът му ще падне назад“. Данитите трябвало да вербуват най-младите, най-буйните и най-жизнените за своята елитна войска, която служела тайно. Те не действали като организация, а като отделни лица, които можели да бъдат призвани по всяко време, за да въздадат светкавично и незабавно отмъщение за всяко насилствено действие срещу светиите.

Малоун вдигна поглед от книгата.

— Данитите са били фанатици. Радикали от ранната Мормонска църква. Но са изчезнали много отдавна.

Кърк поклати глава.

— Сеньор Саласар обича да си мисли, че живее в друго време. Фанатично вярва в Джоузеф Смит. И следва старите обичаи.

Малоун беше чувал за Смит и неговите видения с ангела Морони, за когото се предполагаше, че го е отвел до златните плочи, които Смит беше превел и използвал като основа за нова религия — позната първо като Църквата на Христа, а след това като Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

— Сеньор Саласар е интелигентен човек — продължи Кърк. — Носител на високо академично звание от Университета в Барселона.

— Но въпреки това е последовател на човек, който твърди, че е открил златни плочи, изписани на някакъв чужд език. Никой освен Смит и още няколко свидетели не е виждал тези плочи. Ако си спомням правилно, някои от въпросните свидетели по-късно се отказали от показанията си. Но Смит все пак успял да преведе плочите, като разчитал думите с помощта на гадателски камък, който намерил на дъното на шапката си.

— А с какво това е по-различно от вярването, че един човек е бил разпънат на кръст, умрял е и три дни по-късно е възкръснал от мъртвите? И двете са въпрос на вяра.

— Ти мормон ли си? — поинтересува се Малоун.

— Трето поколение.

— Важно ли е за теб?

— Откакто се помня.

— А за Саласар?

— Това е целият му живот.

— Поел си голям риск, като си избягал.

— Помолих се и получих знак, че така е редно да направя.

Лично за себе си Малоун никога не беше подкрепял идеята сляпо да оставя живота си в ръцете на вярата. Но сега не беше моментът да спорят по религиозни въпроси.

— Къде е нашият човек? — попита той.

— Вашият агент е в плен недалече от Калундборг — отговори Кърк. — В имението на сеньор Саласар. Не в голямата къща, а в съседната, на изток от нея. В подземие то има килия за задържане на пленници.

— А голямата къща? — обади се Люк. — Там ли се пази информацията?

Кърк кимна.

— Кабинетът му е неговото светилище — каза той. — Никой няма право да влиза там без разрешение.

Малоун гледаше навън през витрината към притъмнелия площад. Беше работил като оперативен агент към Министерството на правосъдието в продължение на дванайсет години и беше усъвършенствал уменията си, които никога нямаше да го напуснат. Едно от тях беше винаги да следи всичко, което го заобикаля. И до днес никога не седяше в ресторант с гръб към вратата. Беше забелязал двама мъже през витрината, на няколко десетки метра от книжарницата. И двамата бяха млади, с тъмни якета и черни панталони. Стояха на едно и също място от няколко минути насам за разлика от всички останали около тях. Малоун се беше опитал да не се издаде, но не беше откъсвал поглед от тях.

Люк се приближи до него.

— И ти ли ги виждаш?

Малоун срещна погледа на по-младия мъж.

— Нямаше как да не ги забележа.

Люк вдигна ръце и се престори на разтревожен, но следващите му думи не отговаряха на поведението му.

— Я ми кажи, старче. Това място има ли заден изход?

Малоун влезе в играта, като раздразнено посочи с ръка, но кимна.

— Какво става? — попита Кърк.

Двамата мъже отвън се раздвижиха и поеха към книжарницата. А след това се чу един нов звук. Сирени. Които също се приближаваха.

Стефани слушаше обяснението на Дейвис.

— Американската революция изобщо не е била революция. В нито един момент нейната цел не е била да отхвърли британското управление. Нито една от нейните заявени цели не е включвала завладяването на Лондон и замяната на монархията с демокрация. Не. Американската революция е била война за отцепване. Декларацията за независимост е била заявление за отцепване. Съединените американски щати са основани от сепаратисти. Целта им била да излязат от Британската империя и да се управляват сами. В американската история са водени две войни за отделяне. Първата е през хиляда седемстотин седемдесет и шеста година, а втората — през хиляда осемстотин шейсет и първа.

Изводите от това твърдение я вълнуваха, но беше още любопитна за конкретните последици от него.

— Югът искал да напусне Съединените щати, защото вече не бил съгласен с политиката на федералното правителство — обясни Дейвис. — Вносните мита били основният начин за събиране на приходи. Югът внасял много повече от Севера, така че повече от половината от всички мита били плащани там. Но тъй като населението на Севера било по-голямо, северните щати поглъщали по-голямата част от федералния бюджет. И това било проблем. Индустиалците от Севера дължали самото си съществуване на високите мита. Евентуалното им премахване би означавало край на техния бизнес. Вносните мита били обект на спорове още от хиляда осемстотин двацет и четвърта година, като Югът ги отхвърлил, а Северът продължил да ги налага. Новосъздадената Конституция на Конфедерацията изрично обявила вносните мита извън закона. С това пристанищата от южните щати получили съществено предимство пред конкурентите си на север.

— А Линкълн не можел да допусне подобно нещо.

— Как би могъл? Федералното правителство щяло да остане без средства. Играта щяла да свърши веднага. По същество основната

разлика между Севера и Юга била по отношение на политиката за събиране на приходи и разходване на държавния бюджет. След няколко десетилетия спорове Югът решил, че вече просто не иска да бъде част от Съединените щати. И щатите от Юга се отцепили.

— И какво общо имат Хосепе Саласар и сенатор Роуан с тази история?

— Това, че и двамата са мормони.

Стефани зачака продължението.

Когато обнародвал Прокламацията за освобождение на робите през януари 1863 г., Линкълн вече бил изпаднал в паника. След победата си в битката при Манасъс през юли 1861 г. армията на Съединените щати търпяла само поражения. До решителната битка при Гетисбърг, която щяла да обърне хода на войната, оставали шест месеца. И така, през зимата на 1863 г. Линкълн бил изправен пред криза. Налагало се да удържи контрола както върху Севера, така и върху Далечния запад. Ако Конфедерацията му отнемела и Далечния Запад, това със сигурност щяло да означава пълно поражение за него.

А за да удържи Далечния запад, той трябвало да сключи споразумение с мормоните.

След 1847 г. те се заселили в долината на Голямото солено езеро. Преди тяхното пристигане областта била наричана Великата американска пустиня, а мъртвото езеро наблизко отблъсквало всички желаещи да се установят там. Мормоните работили в продължение на шестнайсет години, построили си град и основали територията Юта. Поискали да бъде обявена за щат, но им отказали — реакция срещу бунтарското им мислене и нетрадиционните им религиозни убеждения, особено полигамията, от която не пожелали да се откажат. Водачът им Бригъм Йънг бил колкото решителен, толкова и способен. През 1857 г. се опълчил на президента Джеймс Бюканън, който изпратил федерална армия от пет хиляди души, за да възстанови реда. За щастие на Йънг, тази войска не била предвождана от военни стратегии. Вместо тях командвали политиците, които наредили на войската да прекоси 1600 километра дива пустош, и зимата ги заварила в планинските масиви на

границата с Юта. Мнозина от войниците загинали. Йънг мъдро решил, че ще е безсмислено да влиза в открит сблъсък с такава армия, затова възприел партизански тактики — неговите хора изгаряли продоволствените кервани, отвличали впрегатните животни и опожарявали нивите. В крайна сметка Бюканън се оказал притиснат в ъгъла и направил онова, което всеки добър политик би направил на негово място — обявил победата на своята армия и началото на мирни преговори. Пристигнали пратеници с предложение за пълна амнистия за Йънг и мормоните. Конфликтът свършил, без да е даден нито един изстрел между враждуващите страни, а Йънг излязъл от него по-силен от всякога. Към 1862 г. както железопътните, така и телеграфните линии минавали право през територията Юта, за да стигнат до тихоокеанския бряг. Ако Линкълн не искал те да бъдат прекъснати, което щяло да му отнеме всякаква възможност за комуникация с Далечния запад, той трябвало да постигне споразумение с Бригъм Йънг.

— Страхотна история — каза Дейвис. — В средата на хиляда осемстотин шейсет и втора година Конгресът приел закона „Морил“, насочен срещу полигамията. На мормоните това изобщо не им допаднало. Затова в началото на шейсет и трета Йънг изпратил свой представител при Линкълн. Посланието му било съвсем ясно. „Ако ни създаваш неприятности, ще ти отвърнем със същото.“ Което означавало да се прекъснат железопътните и телеграфните линии. Да не говорим за възможността мормонски части да влязат във войната на страната на Юга. Линкълн осъзнал, че проблемът е сериозен. Затова изпратил следния отговор на Бригъм Йънг.

Когато бях малък, се налагаше да разчистваме много дървета от нивите в нашата ферма в Илинойс. Понякога се случваше да попаднем на някой голям дънер. Ако беше твърде здрав, за да го разцепим, твърде влажен, за да го изгорим, и твърде тежък, за да го преместим, браздата просто го заобикаляше. Кажете на вашия пророк, че ще го оставя на мира, ако и той ме остави на мира.

— И точно това се случило — каза Дейвис. — Генерал Конър, който командвал федералните войски в Юта, получил заповед да не се конфронтира с мормоните по въпроса за полигамията — както впрочем и по всеки друг въпрос. Наредили му да ги остави на мира. Следващият федерален закон срещу полигамията бил приет чак през хиляда осемстотин осемдесет и втора. Проблемът станал по-сериозен и хиляди хора били подложени на съдебно преследване заради него. Но Гражданската война вече била далече назад в миналото, а както Линкълн, така и Йънг вече не били сред живите.

— Откъде знаеш за това споразумение?

— Секретни досиета.

— От хиляда осемстотин шейсет и трета година?

Дейвис замълча и Стефани видя, че е разтревожен. Той беше легендарен със способността си да се контролира, но тя го познаваше по-добре от всички. Беше го виждала в най-уязвимите му моменти — както и той нея. Между тях двамата нямаше място за преструвки.

— Мормоните не вярвали на Линкълн — каза Дейвис. — Нямали основание да вярват на никого във Вашингтон. В продължение на десетилетия ги лъгали и отлагали решението на проблемите им. Правителството било най-заклетият им враг. И ето че най-сетне се озовали в по-благоприятната позиция. Така че се съгласили да сключат споразумението, но на свой ред поискали гаранция.

Стефани беше изумена.

— И какво е можел да им предложи Линкълн като гаранция?

— Не знаем целия отговор на този въпрос. Но знаем достатъчно. По-лошото обаче е друго: сенатор Тадеъс Роуан също знае част от отговора. Той е апостол от Мормонската църква, а с изключение на нас те са единствените днес, които изобщо подозират за всичко това.

— Затова ли искаше да проучим Саласар? Заради връзката му с Роуан?

Дейвис кимна.

— Преди около година разбрахме за някои неща, с които се занимава Роуан. Тогава ни казаха и за връзката му със Саласар. Когато ви помолихме да проверите досието му, осъзнахме, че имаме проблем. А сега проблемът е станал още по-голям.

Стефани се опита да си припомни какво знае за мормоните. Самата тя не беше религиозна, а доколкото познаваше Едуин Дейвис, и

той беше като нея.

— Роуан е умен — продължи Дейвис. — Внимателно е планирал всичко и е изчакал най-подходящия момент за действие. Затова се нуждаем от най-добрите хора, с които разполагаме. Онова, което предстои да се случи, може да има катастрофални последствия.

— Всичките ми хора са добри.

— Можем ли да продължим да използваме Малоун?

— Не знам.

— Плати му. Направи всичко, което е необходимо. Но искам и той да бъде в играта.

— Май никога не съм те виждала толкова разтревожен. Толкова ли е страшно?

— Съжалявам, че те заблудих. Още когато те помолих за досието на Саласар, трябваше да ти кажа всичко, което знам. Не го направих, защото се надявах да грешим.

— Какво се промени?

— Оказа се, че не грешим. Току-що се чух с министъра на горите, който е в Юта заедно с Роуан. В националния парк „Зайън“ са открити няколко човешки тела и каруци от деветнайсети век. Това има връзка с мормоните. Роуан е отлетял директно за Солт Лейк Сити и в момента се среща с пророка си. Това, което обсъждат двамата, може да промени завинаги тази страна.

— Един от моите агенти е изчезнал, което е основният ми проблем в този момент.

Дейвис се изправи.

— В такъв случай първо го реши, но утре сутринта ми трябваш във Вашингтон. Трябва да се справим с това възможно най-бързо и внимателно.

Стефани кимна.

Дейвис поклати глава.

— Томас Джеферсън веднъж казал, че от време на време е хубаво да има по някой малък бунт, защото светът на политиката има нужда от бури по същия начин, както и физическият свят — за доброто здраве на управлението. Но Джеферсън не е живял в света, в който живеем ние. Не съм сигурен, че думите му все още са верни.

— За какво говорим изобщо?

Погледът на Дейвис беше леденостуден, когато отвърна:

— За края на Съединените американски щати.

Копенхаген

Малоун проследи как Люк реагира на приближаващите мъже, за да предпази Бари Кърк. Той пристъпи към витрината с ръка на пистолета. Така и не беше отговорил на въпроса на Люк за задния изход.

— Какво става? — попита Кърк.

— Имаме компания.

— Къде? Кой?

— Навън.

Погледът на Кърк се стрелна през витрината към площада. Двамата мъже вече бяха почти до книжарницата.

— Познаваш ли ги? — попита го Люк.

— Данити. От хората на Саласар. Познавам ги. Те ме намериха в Швеция. Откриха ме и тук. От вас няма никаква полза. Заради вас ще ме убият.

— Старче, задният изход. Къде е?

— По пътеката точно срещу теб. Нали си даваш сметка, че тези двамата няма да направят нищо, когато наоколо има толкова хора?

— Добре, разбирам те. Точно затова искат да излезем отзад. Според теб колко ни чакат там?

— Достатъчно, за да не ни стигне общо един пистолет за тримата.

— Да повикаме полицаите — предложи Кърк.

Люк поклати глава.

— От тях има толкова полза, колкото от ненки на шопар. Явно някой вече ги е повикал. Тези сирени се чуват все по-силно.

— Не сме сигурни, че идват насам — каза Малоун. — Последното, което ни трябва, е да се оплетем в разправии с местните. Ще излезем отпред и ще се надяваме, че тези двамата няма да искат да привличат излишно внимание.

— Имаш ли план за след това?

— Всеки добър агент трябва да има такъв.

Беше се заял с Люк за прибързаното му решение да излезе от задния изход, но остана впечатлен от хладнокръвието на младежа в тази напрегната ситуация. И беше обърнал внимание на думата, с която Кърк беше нарекъл двамата мъже навън.

Данити.

Ако тези хора изобщо бяха съществували — а по въпроса имаше сериозен исторически дебат — то се беше случило преди двеста години. Като ответна реакция на едно друго време и място. Разбираем начин за противопоставяне на насилието, с което мормоните редовно се бяха сблъскали тогава. Но какво ставаше тук, в момента?

Той грабна ключовете си от плота и отвори входната врата на книжарницата. Сирените се чуваха все по-ясно. Малоун пристъпи навън и изчака Люк и Кърк да излязат, преди отново да затвори и заключи вратата.

Двамата мъже не откъсваха поглед от тях.

Малоун зави надясно към „Кафе Норден“, което беше в източния край на пълния с хора площад. Разстоянието до там беше около петдесет метра. Между тях и кафенето беше осветеният фонтан с щъркелите. По края му бяха насядали хора. Малоун забеляза с периферното си зрение, че двамата мъже ги последваха. Той нарочно забави крачка, за да им даде възможност да ги настигнат. Пулсът му се ускори, а сетивата му заработиха по-ясно. Искаше евентуалният сблъсък да се случи тук, пред очите на всички.

Двамата мъже смениха посоката и се озоваха пред тях, като им препречиха пътя. Студената тежест на пистолета под якето му даваше само частично успокоение. От другата страна на площада, откъм канала, където беше закотвил моторницата под наем и където свършваше улицата, спряха четири коли на градската полиция. Към тях забързано се отправиха двама полицаи. Други двама поеха към моторницата.

— Това не е добре, старче — промърмори Люк.

Униформените полицаи поеха към книжарницата.

Първо погледнаха през витрината и опитаха да отворят заключената врата. После един от тях разби стъклото и те влязоха вътре с пистолети в ръце.

— Ти уби моите хора.

Малоун се обърна към двамата мъже.

— Ох, ужасно съжалявам. Какво да направя, за да се извиня?

— Според теб това е някаква шега, така ли?

— Не знам какво е, но вашите хора влязоха в бой. И аз просто направих така, че си получиха заслуженото.

— Искаме него — каза мъжът и посочи Кърк.

— На този свят не можеш да получиш всичко, което искаш.

— Ние ще го получим — по един или друг начин.

Малоун ги разблъска и тримата продължиха към кафенето.

Беше предположил правилно. Двамата мъже не желяеха да привличат внимание към себе си. Почти всички минувачи около него вече гледаха към полицаите и това, което се случваше в книжарницата му. За негов късмет, сградата имаше четири етажа за претърсване.

На паважа пред витрините на „Кафе Норден“ бяха извадени маси, до една заети от посетители за късна вечеря. Самият Малоун обикновено беше сред тях — беше развил този навик, след като се беше преместил да живее в Дания от Джорджия. Не и тази вечер.

— Как мислиш, още колко от тях се крият наоколо? — попита го Люк.

— Трудно е да се каже. Но можеш да се хванеш на бас, че има още.

— Не бъди глупав, Бари — подвикна след тях един от мъжете.

Кърк спря и се обърна.

— Ако проявиш уважение, ще получиш същото — каза помладият от двамата. — Имаш думата му. В противен случай ще има изкупление.

Лицето на Кърк се изкриви от страх.

Малоун пристъпи напред.

— Предайте на Саласар, че съвсем скоро ще се срещнем.

— Той няма търпение това да се случи — отговори мъжът и добави: — Както и аз.

Двамата полицаи излязоха от книжарницата му. Претърсването не им беше отнело много време. Малоун посочи към един от младите мъже и извика на датски:

— Аз ви се обадох. Това е Малоун. Той е човекът, когото търсите, и има пистолет.

Думите му произведоха незабавен ефект. Полицаите се втурнаха към целта си. Малоун отстъпи към „Кафе Норден“.

— Какво направи? — попита го Люк.

— Малко забавих нашите преследвачи.

Малоун подмина стълбището, което водеше към трапезарията на втория етаж, и продължи на зигзаг между масите към дъното. Ресторантът беше пълен както обикновено. През витрината се виждаха хора, които се разхождаха по площада. Малоун беше редовен клиент и познаваше персонала и собственика. Затова, когато влезе в кухнята, никой не му обърна внимание. Той откри вратата в далечния край и се спусна по дървените стъпала до подземие.

В дъното на стълбището имаше три изхода. Единият беше към асансьора, другият водеше към офиса на ресторанта, а третият — към склада.

Малоун светна лампата в склада. Помещението беше затрупано с оборудване за почистване, празни каси от плодове и зеленчуци и други неща, необходими на един ресторант. По ъглите се виждаха паяжини, а в хладния въздух се носеше острата миризма на дезинфектант. В дъното на помещението имаше метална врата. Той внимателно се приближи до нея и я отключи. Следваше отново просторно помещение. Малоун светна друга лампа. На три метра над него се намираше тясната улица, която минаваше успоредно на „Кафе Норден“ от задната му страна. Мазетата под сградите отдавна бяха слети едно с друго и образуваха подземно ниво, което стигаше от дадена пресечка до следващата, а собствениците на магазините и ресторантите си делиха складовото пространство. Малоун няколко пъти беше слизал тук.

— Предполагам, че ще излезем обратно на улицата някъде, където няма да ни видят — обади се Люк.

— Това е планът.

Малоун откри дървено стълбище, което се изкачваше към нивото на улицата. Изкачи се по стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж, и се озова в празно хале. В тъмното пространство наоколо се виждаха сенчести островчета от кашони, найлонови чували за боклук, плотове, манекени и голи метални рафтове. Малоун погледна навън през витрината и видя осветените дървета на площад „Свети Николай“ — бяха на една пресечка зад „Кафе Норден“.

— Ще излезем навън и ще завием надясно — каза той. — Надявам се, че така няма да имаме проблеми. Колата ми е паркирана

на няколко пресечки от тук.

— Не мисля, че ще се получи.

Малоун се обърна.

Бари Кърк беше застанал зад Люк Даниълс, опрял пистолет до дясното слепоочие на по-младия агент.

— Крайно време беше — каза Малоун.

Солт Лейк Сити, щата Юта

Роуан се беше върнал от парка със същия правителствен хеликоптер. Беше свикнал с такива екстри. Те вървяха с положението му на човек, който разполага с държавна власт. Въпреки това внимаваше никога да не злоупотребява. Беше виждал твърде много от колегите си в политиката да падат отвисоко. Сенатор от Юта беше идеален пример за това. Не беше светия от последните дни, а обикновен езичник, който не се отнасяше с уважение към поста си, а още по-малко към хората, които го бяха избрали. В момента срещу него течеше разследване от комисията по етика, а в кулоарите се говореше, че ще бъде порицан за злоупотреба със служебното положение в особено големи размери. За щастие, тази година предстояха избори, а опозицията вече беше обявила силен кандидат, така че електоратът би трябвало да сложи край на мъките му.

Популярното, но погрешно схващане гласеше, че щатът Юта е населен предимно от светии от последните дни. Случаят не беше такъв. Според последното преброяване те бяха едва 62,1% от населението и този процент намаляваше с всяка изминала година. Роуан беше влязъл в политиката преди четирийсет години като кмет на Прово, третия по големина град. После за кратко беше заемал поста на представител в щатския Конгрес и най-сетне се беше преместил във Вашингтон като сенатор. Историята не познаваше дори намек за скандал, свързан с името му или с неговите занимания. Беше женен за съпругата си от петдесет и една години. Бяха отгледали шест деца — двама адвокати, един лекар и трима учители — които също се бяха оженили или омъжили и имаха собствени деца. Всички бяха отгледани в лоното на Църквата и бяха съхранили вярата си. Сега работеха дейно в местните клонове в различни части на страната. Роуан често ги посещаваше и беше близък и с осемнайсетте си внуци.

Животът му следваше мъдрите слова на пророците. Не пиеше алкохол, не пушеше и не употребяваше кафе или чай. Още първият пророк, Джоузеф Смит, беше обявил тези забрани през 1833 г. Преди

няколко години към тях беше добавена и четвърта, която насърчаваше ограничаването на месото в полза на зърнени храни, плодове и зеленчуци. Роуан знаеше за независимото медицинско изследване, проведено сред членовете на Църквата, които практикуваха и четирите въздържания, и резултатите от него не бяха изненадващи. Процентът на болни от рак на белите дробове беше нисък, а на сърдечните заболявания — още по-нисък. Като цяло здравословното състояние на набожните светии от последните дни беше чувствително по-добро от това на нацията като цяло. Стиховете от детския химн, който беше чувал много пъти да се изпълнява в църквата, казваха истината:

*Рожби дълго да живеят,
да са здрави и да пеят —
без тютюн, кафе и чай,
алкохолът също, знай,
че е вреден за децата.
Както и какво? Месо
много те да не ядат —
здрави за да израстат.*

Роуан се беше обадил по телефона още от хеликоптера, за да уреди среща на четири очи. Преди двацет и три години го бяха призовали, за да служи в Кворума на дванайсетте. Апостолите бяха започнали съществуването си като пътуващи съветници, които да отговарят за новите мисии, но постепенно се бяха превърнали в основното управленско тяло на Църквата. Службата беше до живот. От членовете на Кворума се очакваше да посвещават цялата си енергия на своите задължения, но понякога се допускаха и изключения. Както в неговия случай.

Да разполагаш със старейшина в Сената на Съединените щати носеше някои предимства. А имаше и прецеденти. Рийд Смут беше първият, който се беше отличил и на двете длъжности. Но му бяха трябвали цели четири години, за да го постигне — аргументът срещу него бил, че „мормонската“ религиозна принадлежност на Смут го прави негоден за държавна служба. Конгресната комисия, натоварена да определи дали може да бъде избран за сенатор, в крайна сметка

беше препоръчала да бъде отстранен от длъжността си, но през 1907 г. самият Сенат като цяло беше отхвърлил препоръката на комисията и му беше позволил да заема длъжността — което Смут беше правил с чест чак до 1933 г.

Встъпването в длъжност на Роуан не беше толкова мъчително. Времената се бяха променили. Днес никой не би посмял да оспори правото на някого да заема държавна служба заради религиозните му убеждения. Дори самото твърдение би представлявало обида. Един от светиите беше достигнал до кандидат за президент от Републиканската партия. Кое не означаваше, че предразсъдъците са изчезнали.

Напротив, светиите все още се сблъскваха със съпротива. Не се стигаше чак до побой, обири и убийства, както преди сто и петдесет години, но предразсъдъците си оставаха.

Роуан влезе в една многоетажна жилищна сграда на изток от Темпъл Скуеър в Солт Лейк Сити. В кооперацията, собственост на Църквата, живееше настоящият пророк. Във фоайето имаше двама души от охраната, които му махнаха да влезе.

Роуан пристъпи в асансьора и набра цифровия код. В качеството си не само на старейшина, но и на президент на Кворума на дванайсетте — човекът, който почти със сигурност щеше да стане следващият им водач — Роуан разполагаше с безпрепятствен достъп до пророка. Църквата ставаше по-силна от вярната служба.

Старшинството се възнаграждаваше. Както и трябваше да бъде.

Роуан беше с прашните си дрехи. Идваше направо от пистата. Мъжът, който го очакваше, му беше казал, че не са необходими формалности. Не и днес. Не и в светлината на онова, което бяха открили.

— Влизай, Тадеъс — подвижна му пророкът, когато Роуан пристъпи в слънчевия апартамент. — Заповядай, седни. Нямам търпение да ми разкажеш всичко.

Чарлс Р. Сноу беше служил като пророк в продължение на деветнайсет години. Беше започнал на шейсет и три, а сега беше на осемдесет и две. Ходеше пеша единствено когато излизаше от апартамента си, а вътре използваше инвалиден стол. Апостолите бяха уведомени за многобройните му здравословни проблеми, включително хронична анемия, ниско кръвно налягане и необратимо бъбречно заболяване. Въпреки това умът на стареца си оставаше остър, а самият

той беше все така деен, както и преди четирийсет години, когато за пръв път беше станал старейшина.

— Завиждам ти — каза Сноу. — За туристическите дрехи, за възможността да се насладиш на красотата на пустинята. Така ми липсват разходките в каньоните.

Сноу беше роден недалече от националния парк „Зайън“ и беше трето поколение светия — потомък на едно от първите семейства на първопроходците, които бяха пристигнали тук още през 1847 г. Докато повечето имигранти се бяха заселвали покрай Голямото солено езеро, Бригъм Йънг беше разпратил отделни семейства в други части на новата им земя. Семейството на Сноу се беше отправило на юг и беше успяло да процъфти във враждебната сурова среда. Самият Сноу беше икономист, с академични степени както от Университета на щата Юта, така и от университета „Бригъм Йънг“, където беше преподавал в продължение на две десетилетия. Беше служил като заместник-председател на стъбло, а след това като председател, епископ и патриарх, преди да го призоват в Първия кворум на седемдесетте и най-сетне да го произведат в апостол. В продължение на много години беше изпълнявал длъжността на председател на английската мисия — отговорност, която в крайна сметка беше прехвърлена от братята на самия Роуан. Службата му като пророк беше спокойна и белязана от малко противоречия.

— Вече съм ти предлагал да те заведем в планините, когато пожелаеш — отговори Роуан, докато се настаняваше срещу по-възрастния мъж. — Само кажи, и аз ще организирам всичко необходимо.

— Все едно моите лекари ще го разрешат. Не, Тадеъс, краката ми вече почти не ме слушат.

Съпругата на Сноу беше починала преди десет години, а всичките му деца, внуци и правнуци живеяха извън Юта. Животът му беше посветен на Църквата и той се беше доказал като деен и вещ управник. Вчера Роуан се беше обадил на Сноу и му беше докладвал за откритието, направено в националния парк „Зайън“, което беше повдигнало множество въпроси. Пророкът беше помолил Роуан да отиде лично, за да провери дали има и отговори.

Роуан му разказа какво е открил и добави:

— Каруците са тези, които трябва да бъдат. Няма никакво съмнение.

Сноу кимна.

— Имената на стената са доказателството, от което се нуждаехме. Никога не съм вярвал, че отново ще чуем за тези хора.

Фелдстед. Хайд. Удръф. Игън.

— „Проклятие за пророка“. Те ни проклеха в смъртта си, Тадеъс.

— Може би са имали правото да го направят? Все пак всички са били убити.

— Винаги съм си мислел, че цялата история е измислена още тогава. Но очевидно е истина.

Роуан познаваше в подробности случката, за която говореше Сноу.

През 1856 г. войната между Съединените щати и светиите от последните дни изглеждала неизбежна. Различията по отношение на полигамията, религията и политическата автономия достигнали точката на възпламеняване. Бригъм Йънг властвал над изолираната си общност така, както намирал за добре, без да се съобразява с федералните закони. Сечал собствени монети, прилагал собствени разпоредби, създавал собствени съдилища, образовал младите така, както смятал за правилно, и служел на Бог така, както вярвал, че трябва да го прави. Имало спор дори по отношение на това как трябва да се нарича новозаселената територия. Местните я наричали „Дезерет“. Конгресът я наричал „територията Юта“. И най-сетне пристигнала вест, че армията на Съединените щати напредва на запад със задачата да покори бунтовниците, които всички на изток наричали мормони.

Затова Йънг решил да събере богатството на общността и да го скрие, докато не приключи очакваният военен конфликт. Всички материални активи били обърнати в златни кюлчета, като за целта членовете на Църквата с готовност се разделили с почти всичките си земни притежания. Били събрани двацет и две каруци, които да превозят златото до Калифорния, където го очаквали други свети. За да не бъде заловено, бил избран обиколен маршрут, който да не преминава през големи населени места.

За това, което се случило всъщност, не се знаеше много.

Официалната версия гласеше, че керванът със златото потеглил през пустинята в южната част на Дезерет, неотбелязана на нито една карта. Водата на хората скоро свършила и всичките им усилия да открият водоизточник останали безплодни. Те взели решение да се върнат обратно по следите си до последния извор, който останал на повече от един ден път зад тях. Кочияшите били инструктирани да се грижат за конете и да пазят златото, докато четирийсет доброволци потеглили обратно към водоизточника. Когато се върнали няколко дни по-късно, доброволците открили каруците опожарени. Всички кочияши били мъртви, а от конете и златото нямало и следа.

За нападението били обвинени индианците от племето паюти.

Доброволците прекарвали следващите дни в разузнаване на района, но следите се губели по каменистите склонове или рязко прекъсвали наред пресъхналите, криволичещи речни корита. В крайна сметка те се отказали от издирването и се върнали да докладват за провала си на Бригъм Йънг с празни ръце.

Били изпратени нови отряди от разузнавачи. Златото така и не било намерено. Според архивите с кервана били транспортирани приблизително 80 хиляди унции злато, а цената му по онова време била почти деветнайсет долара на тройунция. Същото злато днес щеше да бъде на стойност над 150 милиона долара.

— Вече разбираш, че историята, която слушаме толкова отдавна, не е истина — каза Роуан.

Той видя, че Сноу е осъзнал това.

— Каруците не са били опожарени — продължи Роуан. — Били са нарочно насечени на парчета в една пещера. Били са укрити. Четирима мъже са били застреляни. А след това пещерата е била запечатана.

Имаше и още един проблем.

— Но там нямаше и прашинка злато — каза той.

Сноу седеше мълчаливо на инвалидния си стол и явно разсъждаваше за нещо.

— Надявах се, че няма да се изправа срещу това по време на моята служба — прошепна по-възрастният мъж.

Роуан вторачено погледна пророка.

— „Не ни забравяйте.“ Интересно е, че са избрали точно тези думи, защото ние не сме ги забравили, Тадеъс. Ни най-малко. Има

нещо, което не знаеш.

Роуан го зачака да продължи.

— Трябва да пресечем улицата, за да отидем до храма. Там ще мога да ти го покажа.

Малоун направи една бърза преценка на ситуацията. Кърк очевидно беше дошъл при тях въоръжен. Но в цялата бъркотия кой да се сети да провери предполагаемата жертва за оръжие? Въпреки това нещо в този човек от самото начало не беше както трябва.

Обаждането от Стефани беше потвърдило подозренията му.

— Значи работиш с двамата, с които се срещнахме на площада — каза той.

— По-скоро те работят за мен.

Люк стоеше изпънат като войник, а очите му сякаш предлагаха: „Нека да се справим с този кучи син веднага, на място“.

Но Малоун му отговори, също само с очи: „Не“.

Все още не.

Кърк размърда пистолета.

— С огромно удоволствие ще му пръсна мозъка. Така че трябва да правите онова, което ви кажа.

— Полицията пристигна прекалено бързо — каза Малоун. — Нямахме как да не открият телата във водата, но не и толкова скоро. И просто няма начин полицаите да ни проследят с такава бързина. Твоите хора ли ги повикаха?

— Беше добър начин да ви изкарам навън. Да ви накарам да напуснете града.

— А после и онези двамата в морето. На точното място, в точния момент. Има само един начин да са разбрали къде да отидат.

Малоун посочи Кърк.

— Ти си ги повикал. За какво беше целият този цирк?

— Решихме, че ще научим повече, ако проникнем в лагера на противника. Вашият агент души около нас от няколко месеца и задава въпроси. Досега го наблюдавахме търпеливо, но си помислихме, че появата на един предател може да ускори този процес.

— И пожертвахте двама от своите?

По лицето на Кърк премина буреносен облак.

— Не беше част от плана. От тях се искаше да се държат реалистично, да те притиснат и да подсилят ефекта от заплахата. За нещастие, ти реши да ги убиеш.

— Саласар явно иска да скрие много неща.

— Работодателят ми просто желае да бъде оставен на мира. Не му харесва, че вашето правителство се намесва в живота му.

— Мъртъв ли е нашият човек? — попита Люк.

— Ако още не е, скоро ще бъде. Идеята беше да ви подмамим на същото място, където е той, така че да се справим едновременно с всички ви. Но твоята малка хитринка на площада, когато обърна полицията срещу моите хора, провали плана ни.

— Извинявам се, че ви създавам такива затруднения — каза Малоун.

— По-добре още тук да се справим с вас. Този празен магазин ми се струва идеален за целта, както и помещенията отдолу. Така че ще почакаме, докато дойдат моите хора.

— Следят ли те?

Кърк сви рамене.

— Мобилните телефони са много добри за тази цел.

Това означаваше, че Малоун няма време за губене.

— Ти си данит, така ли?

— Посветен и заклет. А сега ще трябва да хвърлиш пистолета си на пода.

Аматьор. Само някой идиот може да накара противника си да хвърли оръжието. Интелигентните хора просто го вземаха.

Малоун бръкна под якето и извади своята берета. Вместо да я хвърли на пода, той я насочи към Кърк, който се сви, но продължи да държи собствения си пистолет насочен към главата на Люк.

— Не ставай глупав — извика Кърк. — Ще го убия.

Малоун сви рамене.

— Давай. Не ми пука. И без това е адски досаден.

Малоун присви око. Не беше ходил на стрелбището от три години. Уменията му на стрелец сигурно бяха малко ръждясали, но току-що беше доказал в открито море, че все още може да стреля. Вярно, че тук беше тъмно, но той прогони всяко съмнение от съзнанието си и се прицели.

— Свали пистолета! — повиши глас Кърк.

Очите на Люк не се откъсваха от пистолета на Малоун, но засега нервите на по-младия мъж явно издържаха на напрежението. Малоун му съчувстваше. Не беше никак приятно да попаднеш между два пистолета.

— Ще броя до три — каза той. — Когато свърша, по-добре да си свалил този пистолет.

— Не бъди идиот, Малоун. Моите хора ще пристигнат всеки миг.

— Едно.

Малоун видя, че показалецът на Кърк се свива около спусъка. Неговата дилема беше ясна. Или трябваше да застреля Люк в главата, при което Малоун можеше да застреля самия него, или да се прицели в Малоун. Кърк нямаше да успее да стреля в Малоун, преди неговият куршум да напусне дулото на собствената му берета. Най-умният ход за Кърк беше да свали пистолета. Но аматьорите рядко избираха най-умния ход.

— Две.

Той натисна спусъка. Изстрелът отекна в помещението. Куршумът се заби в лицето на Кърк и тялото му отхвърча назад. Кърк размаха ръце във въздуха и се стовари на пода.

— Три — каза Малоун.

— Мамка му, да не си полудял? — изкрещя Люк. — Куршумът мина покрай ухото ми!

— Вземи му пистолета.

Люк вече се беше хвърлил към оръжието.

— Малоун, ти си за лудницата. Играеш си ужасно рисковано с главите на другите хора. Аз можех да го обезвредя. Можеше да ни бъде по-полезен, ако беше жив.

— Това не беше вариант. Той беше прав. Скоро ще си имаме компания.

Малоун отвори външната врата и огледа павираната улица в търсене на някакви признаци за неприятности, като се питаше дали някой е чул изстрела. На десетина метра вляво се виждаха хора, които вървяха напред-назад по съседната улица, сякаш участваха в някакъв парад. Площад „Хъобро“ беше зад тях. Над главата му в мрака светеше зеленият купол на църквата „Свети Николай“.

Той се обърна към Люк.

— Вземи му телефона.

— Вече го взех. И аз знам това-онова за този занаят.

— Тогава прибери тялото зад онези щандове и да се махаме.

Люк се подчини, после пристъпи до вратата.

Двамата се измъкнаха от магазина и поеха по тихата задна улица, която водеше към оживения „Конгенс Нюторв“, най-натоварения площад в града. Улиците, задръстени от вечерния трафик, обикаляха статуята на крал Кристиан V. Фасадата на Кралския театър беше ярко осветена, както и тази на „Хотел Д’Англетер“. Кафенетата покрай брега все още бяха пълни с хора. Малоун беше забавил двамата данити на площад „Хьобро“, но само за малко. Ако Кърк беше прав и те наистина го бяха проследили по телефона, с Люк трябваше да побързат. Очите му пробягаха през тълпата и се спряха на идеалното решение.

Двамата прекосиха улицата и се затичаха към автобусната спирка.

В Копенхаген имаше страхотен градски транспорт и Малоун често се беше качвал от тук. През цялото време минаваха едва на няколко минути и точно в момента на спирката пристигаше един автобус.

— Телефонът — каза той на Люк.

После небрежно го пъкна под задната броня. Вратите се затвориха и автобусът се отправи на север, към кралския дворец.

— Това ще ги задържи известно време — отбеляза Малоун.

— Мислиш ли, че Кърк казваше истината?

Малоун кимна.

— Той пое риск, като ни показва картите си. Но тогава си мислеше, че държи всичко под контрол и ще може да се справи с нас.

— Аха. Голяма грешка. Изобщо не подозираше, че си има работа с някакъв шибан каубой.

— Трябва да отидем да огледаме това място, за което говореше, макар че цялата работа ми прилича на капан.

Малоун посочи на юг.

— Колата ми е на няколко пресечки от тук. Къде е имението на Саласар?

— В Калундборг.

Калундборг, Дания

23:00 ч.

Саласар се наслаждаваше на вечерята. Беше наистина развълнуван от завръщането на Касиопея в живота му след всичките тези години. Телефонните обаждания преди няколко месеца бяха радостна, но и неочаквана новина. Беше му липсвала. Тя беше първата любов в живота му, когато все още беше млад — жената, за която беше вярвал, че може да стане негова съпруга.

За съжаление, връзката им беше приключила.

— Няма да се получи — беше му казала тя.

— Аз те обичам. Знаеш това.

— Аз също изпитвам дълбоки чувства към теб, но ние сме... различни.

— Вярата не бива да ни разделя.

— Но го прави — каза тя. — Ти си истински вярващ. „Книгата на Мормон“ е свещена за теб. Доктрината и заветите ръководят живота ти. Аз уважавам това. Но ти трябва да уважаваш факта, че за мен те не означават същото.

— Нашите родители вярваха така, както вярвам аз.

— И аз не бях съгласна с тях, както и с теб.

— Значи искаш да обърнеш гръб на сърцето си?

— Мисля, че е по-добре да се разделим като приятели, преди да се настроя срещу теб.

Тя беше права поне за едно. Неговата вяра наистина беше важна за него. „Нито един успех не може да компенсира провала у дома.“ Така учеше Дейвид О. Маккий. Единствено съпрузите и съпругите, които бяха в хармония помежду си, можеха да постигнат живот в рая. Дори само единият да беше грешен, и на двамата щеше да бъде отказано спасение. Бракът беше вечен съюз — между мъж и жена — и семейството на този свят беше отражение на семейството на небето. И в двете трябваше да има пълно себеотдаване.

— Много съжалявам за съпругата ти — каза му тя.

Саласар се беше оженил по-малко от година след като двамата с Касиопея бяха прекратили връзката си. Съпругата му беше чудесна жена, родена в семейство на вярващи. Най-съвестно изпълняваше заветите на пророците. Бяха се опитали да имат деца, но без успех и лекарите бяха казали, че проблемът най-вероятно е в нея. Саласар го беше приел като проява на Божията воля и се беше примирил. Преди четири години тя беше загинала в автомобилна катастрофа. Той беше приел и това като Божия воля. Може би знак за промяна на посоката в живота му. А сега тази жизнена красива жена от миналото се беше появила отново. Може би и това беше знак?

— Сигурно е било ужасно — продължи тя.

Саласар оценяваше съчувствието ѝ.

— Опитвам се да си спомням за нея само с добро. Но болката от загубата остана. Не мога да го отрека. Предполагам, че затова не съм потърсил друга жена. — Той се поколеба, преди да продължи. — Но всъщност аз трябва да ти задам този въпрос. Ти омъжи ли се?

Тя поклати глава.

— Тъжно, нали?

Саласар се наслаждаваше на треската, която си беше поръчал, а на Касиопея явно ѝ харесваха балтийските скариди в нейната чиния. Той забеляза, че тя не си беше поръчала вино, а беше предпочела минерална вода. Освен че религията недвусмислено го забраняваше, Саласар винаги беше вярвал, че алкохолът кара хората да казват и да правят неща, за които след това съжаляват, така че никога не беше развил вкус за него.

Касиопея изглеждаше великолепно.

Тъмната ѝ коса се спускаше на вълни по раменете и ограждаше същите тънки вежди, строго лице и прав нос, които си спомняше. Смуглата ѝ кожа си беше останала гладка и съвършена, а заоблената ѝ шия беше оформена като класическа колона. Чувствеността, която излъчваше, беше спокойна и сдържана. Беше истинска красавица, дар от небето.

„Любовта е онова неизменно, неотслабващо качество, което притежава силата да ни въздига над злото. Тя е сърцето на вярата. Тя е сигурността на дома. Тя е защитникът на съжителството. Тя е морският фар на надеждата, който ни показва пътя в един хаотичен свят.“

Саласар беше убеден в това. Беше щастлив, че ангелът продължаваше да го пази. С неотслабваща сила. Винаги прав.

— За какво мислиш? — попита го Касиопея.

Тази жена го привличаше като магнит.

— Просто си мислех, че наистина е прекрасно отново да бъда с теб, дори само за тези няколко дни.

— Трябва ли да се ограничаваме с тях?

— Съвсем не. Но си спомням последния ни разговор преди години, когато ти съвсем ясно каза как се чувстваш по отношение на нашата вяра. Трябва да знаеш, че за мен нищо не се е променило.

— Но както ти казах по-рано, нещата се промениха... за мен.

Той зачака следващите й думи.

— Наскоро направих нещо, което така и не бях направила като младо момиче — продължи тя и го погледна в очите. — Прочетох „Книгата на Мормон“. Дума по дума. И осъзнах, че всичко вътре е истина.

Той спря да се храни, за да я слуша по-внимателно.

— Тогава разбрах, че настоящият ми начин на живот не е достоен за семейството ми. аз съм родена и кръстена в Мормонската църква, но никога не съм била вярваща. Баща ми беше водач на едно от първите стъбла в Испания. Както баща ми, така и майка ми бяха дълбоко вярващи. И докато бяха живи, бях послушна дъщеря и правех онова, което искаха от мен.

Тя замълча.

— Но никога не бях вярвала наистина. Така че съвсем не бях подготвена за това, което осъзнах сега, когато я прочетох. Някакво невидимо присъствие нашепваше в ухото ми, че всяка дума в нея е истина. По лицето ми се стичаха сълзи, докато най-сетне признавах дара на Светия дух, който бях получила за пръв път още като дете.

Саласар беше чувал подобни истории, които разказваха новопосветените вярващи из цяла Европа. Собственото му стъбло в Испания се състоеше от почти пет хиляди светии, разпределени в дванайсет клона. Като член на Първия кворум на седемдесетте, той наблюдаваше работата на стъблата в целия европейски континент. Всеки ден към Църквата се присъединяваха нови вярващи и по лицата им се четеше същата радост, която виждаше сега на лицето на Касиопея.

Беше прекрасно. Ако се беше случило преди единайсет години, двамата със сигурност щяха да се оженят. А може би небесата им даваха втори шанс?

— Останах поразена от верността на прочетеното — продължи тя. — Бях убедена. Разбрах в сърцето си, че Светият дух е потвърдил истината във всяка дума.

— Спомням си кога я прочетох за пръв път — каза той. — Бях на петнайсет години. Баща ми я чете заедно с мен. Повярвах, че Джоузеф Смит наистина е видял Бог и Неговия син в своето видение и те са му казали да не се присъединява към нито една религия. Задачата му е била да възстанови истинската Църква. Този завет ми е служил вярно през годините. Помага ми да не се отклонявам, дава ми сили да се посвещавам с цялото си сърце и да правя онова, което се налага.

— Беше глупаво от моя страна, че не се отнесох с уважение тогава — отговори тя. — Преди толкова много години. Това исках да ти кажа. Затова съм тук, Хосепе.

Двамата продължиха да се хранят мълчаливо. Сетивата му бяха изострени — както от онова, което се беше случило по-рано, така и от това, което се случваше сега. Беше се опитал да се свърже със старейшина Роуан, за да му докладва какво беше научил от заловения агент, но не беше успял.

Телефонът му избръмча в джоба. При други обстоятелства нямаше да му обърне внимание, но очакваше да му върнат обаждането от Юта, както и доклада от Копенхаген.

— Извини ме.

Той погледна дисплея. Съобщението гласеше:

По следите на Кърк. Действаме.

— Някакви проблеми? — попита Касиопея.

— Напротив. Добри новини. Още едно постижение в бизнеса.

— Забелязах, че семейното ти благосъстояние се умножава — каза тя. — Баща ти щеше да се гордее с теб.

— Братята и сестрите ми работят усърдно в компанията. Те се занимават с всекидневните дела, от пет години насам. Разбират, че Църквата вече изисква цялото ми внимание.

— Това не се изисква от членовете на Кворума.

Саласар кимна.

— Знам. Но аз съм направил този избор лично за себе си.

— Така че да си подготвен за деня, в който те призоват за апостол?

Той се усмихна.

— Не съм сигурен, че това някога ще се случи.

— Изглеждаш ми идеален за целта.

Може би наистина беше така. Със сигурност се надяваше.

„Ти ще бъдеш избран, Хосепе. Един ден.“

— Това е нещо — отговори той, — което могат да решат само нашият Небесен отец и пророкът.

Солт Лейк Сити

Роуан помогна на пророк Сноу да се изкачи по каменното стълбище към източния вход. Четири дни след като първопроходците бяха пристигнали в долината на Голямото солено езеро, Бригъм Йънг беше забил бастуна си в земята и беше обявил: „Тук ще построим храм на нашия Господ“.

Изграждането му беше започнало през 1853 г. и беше продължило четирийсет години, като по-голямата част от труда беше положена доброволно от първото поколение светии. Бяха използвали само най-качествените материали, като кварцовият монцонит за стените, високи по шейсет метра, беше пренесен с волски впрягове от каменоделните на трийсет километра от там. Завършените стени бяха дебели по три метра в основата и изтъняваха до два метра на върха. Под покрива на храма имаше двайсет и три хиляди и петстотин квадратни метра пространство. Храмът беше на четири етажа, а на върха му се извисяваше златната статуя на ангела Морони, която заедно с характерните му кули се беше превърнала в най-разпознаваемия символ на Църквата.

Всъщност цялата постройка беше изпълнена със символи.

Трите кули от източната страна представляваха Първото председателство. Дванайсетте шпила, които се издигаха над кулите, напомняха за дванайсетте апостоли. Кулите от западната страна символизираха водещите епископи и висшият съвет на Църквата. Източната страна беше нарочно изградена с два метра по-високо, за да изразява върховенството на апостолите. Укрепените стени, подобни на крепост, демонстрираха разделението от света и защитата на свещените обреди, практикувани зад тях — обещание, изсечено в камък, че никой не ще разруши тази могъща сграда, както се беше случило преди това с храмовете на Църквата както в щата Мисури, така и в Илинойс.

На върха на всяка от централните кули имаше изображения на очи, които символизираха Божията сила да вижда всички неща.

Земните, лунните, слънчевите, облачните и звездните камъни разказваха за небесното царство и обещанието за спасение. Един от първите старейшини го беше казал най-добре: „Всеки камък е проповед“. Роуан беше съгласен с него.

Старият завет учеше, че храмовете са Божии домове. И Църквата вече притежаваше 130 такива в целия свят. Този храм се издигаше сред двор от десет акра в центъра на Солт Лейк Сити. Тук се включваха и овалният параклис точно зад него, старата сграда на Общото събрание в непосредствена близост до храма и двата модерни центъра за посетители наблизо. От другата страна на улицата беше построен огромен конферентен център, който можеше да посрещне повече от 20 000 гости.

Достъпът до всеки храм беше ограничен за онези членове на Църквата, които бяха достигнали статута на „препоръчани“. За да получи тази препоръка, светията трябваше да вярва в Бог като Отец и Исус като Спасител. Да подкрепя Църквата и всичките ѝ учения, включително и закона за благочестието, който постановява въздържание извън брака. Да бъде честен, никога да не посяга на семейството си, да поддържа морална чистота и да плаща изискваната годишна такса. Освен това трябваше да спазва всичките си тържествени клетви и да носи храмовите одежди — както нощем, така и денем. Храмовата препоръка се даваше единствено от епископа и председателя на стъблото и оставаше в сила в продължение на две години, след което трябваше да бъде преразгледана.

Да бъдат препоръчани беше благословия, за която всички светии жадуваха.

Роуан влезе за пръв път в храма на деветнайсет години, когато започна да служи в първата си мисия. Оттогава винаги беше поддържал храмовата си препоръка. И сега беше вторият по важност служител на Църквата и може би го дяляха само няколко месеца от деня, в който щеше да стане следващият пророк.

— Къде отиваме? — обърна се той към Сноу.

Старецът пристъпваше с мъка.

— Има нещо, което трябва да видиш — отговори той.

С всяко издигане в йерархията Роуан беше научавал нови тайни на Църквата. Тя винаги беше работила на основата на разделянето на информацията, която се предаваше вертикално и хоризонтално само на

онези, които беше нужно да я знаят. Беше съвсем логично да има неща, които знаеше единствено човекът на самия връх на организацията.

До едно стълбище ги очакваха двама млади служители. Обикновено в храма служеха само пенсионирани членове на Църквата, но тези тук изпълняваха по-специална функция.

— Трябва ли да се преоблечем? — обърна се Роуан към пророка.

В храма по традиция се носеха само бели одежди.

— Днес няма нужда. Ще бъдем само ние.

Сноу се дотътри до младите мъже и каза:

— Оценявам помощта ви. Опасявам се, че краката ми няма да се справят с изкачването.

Двамата кимнаха, а в очите им се четяха привързаност и уважение. Никой освен апостолите нямаше право да стане свидетел на помощта, която оказваха на пророка. Сноу се отпусна в преплетените им ръце и те повдигнаха крехкото му старческо тяло от бледосиния килим. Роуан ги последва нагоре по викторианското стълбище, като плъзгаше ръката си по парапета от полирано черешово дърво.

Те се изкачиха на третия етаж и влязоха в залата на съвета. Белите стени, белият килим и белият таван излъчваха абсолютна чистота. Лампите във викториански стил грееха ярко. В залата имаше петнайсет тапицирани стола с ниски облегалки. Дванайсет от тях бяха подредени в полукръг, с лице към южната стена, а оттам ги гледаха останалите три, поставени в редица зад едно обикновено писалище.

Централният от трите стола беше запазен единствено за пророка.

Двамата млади мъже настанаха Сноу на стола му и се оттеглиха, като затвориха вратата след себе си.

— За нас тук е най-сигурното място на тази земя — каза Сноу. — Тук се чувствам в най-голяма безопасност.

Роуан изпитваше същото.

— Това, за което ще говорим сега, не бива да се знае от никой друг освен от следващия пророк след теб. Ще бъде твое задължение да му го предадеш.

Двамата никога досега не бяха разговаряли за такава приемственост.

— Казваш, че ще бъда избран? — попита Роуан.

— Нашата традиция отдавна е такава. Ти си следващият поред. Съмнявам се, че колегите ще искат да се отклонят от нея.

Дванайсетте стола, подредени в полукръг, бяха предназначени за апостолите. Мястото, определено за Роуан, беше в центъра на този полукръг — точно срещу пророка, символично отделено от него с писалището. От двете страни на пророка седяха двамата съветници от Първото председателство. Роуан вече беше мислил кои двама ще избере, за да бъдат до него, когато дойде денят да поведе Църквата.

— Огледай се, Тадеъс — заповяда Сноу с прегракнал от възмущение глас. — Пророците ни наблюдават. Всички са загрижени как ще посрещнеш това, което ти предстои да чуеш сега.

На белите стени бяха подредени портрети в златни рамки на шестнайсетимата мъже, които бяха ръководили Църквата преди Сноу.

— Моят образ скоро ще се присъедини към тях — каза Сноу и посочи едно празно място. — Сложи портрета ми там, така че винаги да ме виждаш.

На писалището пред стареца имаше обикновена дървена кутия, дълга около шейсет сантиметра, широка трийсет и висока петнайсет, със затворен капак. Роуан веднага я беше забелязал и предполагаше, че именно тя е причината да дойдат тук. Сноу видя, че Роуан я гледа с интерес.

— Накарах да я донесат от тайните архиви. Предназначена е само за пророци.

— Какъвто аз не съм.

— Но скоро ще бъдеш и трябва да знаеш това, което ще ти разкрия. Каза ми го моят предшественик, когато заемах твоята длъжност като председател на дванайсетте. Спомняш ли си какво се случи тук, в този храм, през хиляда деветстотин деветдесет и трета? С летописния камък?

Историята се беше превърнала в легенда. Под югоизточния ъгъл на храма беше изкопана дупка, дълбока три метра. Целта беше да се открие един от каменните блокове на основата, в който беше оставена кухня. През 1867 г., по време на изграждането на храма, Бригъм Йънг напълнил този камък с книги, памфлети, периодични издания и комплект златни монети на стойност от 2,50, 5, 10 и 20 долара. Направил нещо като капсула, която да се запази във времето. При откриването на камъка бяха установили, че се е пропукал, при което по-голямата част от хартиените документи вътре бяха изгнили. Бяха оцелели отделни фрагменти, които бяха прибрани в църковните

архиви, и някои от тях понякога се излагаха в Историческата библиотека. През 1993 г. Роуан влезаше в началото на третия си мандат в Сената и току-що се беше издигнал до нивото на апостол. Но не беше присъствал лично на събитието на 13 август, точно 136 години след запечатването на камъка.

— Аз бях там — продължи Сноу, — когато излязоха от дупката с пълни кофи от нещо, което приличаше на папиемаше. Но пък златните монети бяха впечатляващи. Бяха изсечени тук, в Солт Лейк Сити. Това е хубавото на златото — времето не му се отразява по никакъв начин. Хартията е друго нещо. Влагата я беше съсипала.

Пророкът замълча, преди да продължи.

— Винаги съм се питал защо Бригъм Йънг е затворил и монети в камъка. Струваше ми се, че не са на мястото си там. Сигурно е искал да каже, че има и неща, на които времето не се отразява.

— Говориш с гатанки, Чарлс.

Роуан си позволяваше да използва личното име на пророка единствено тук, в храма, зад затворените врати на залата на съвета.

— Бригъм Йънг не е бил свършен — каза Сноу. — Допускал е грешки. Бил е просто човек, като всички нас. И може би е допуснал сериозна грешка по отношение на нашето изгубено злато. Но по отношение на Ейбрахам Линкълн грешката му може би е била катастрофална.

Дания

Малоун излезе от Копенхаген със своята мазда и продължи сто километра на запад към Калундборг, на северозападния бряг на Зееланд. Магистралата беше с четири платна, така че се движеха бързо.

— Ти също подозираше Кърк, нали? — обърна се той към Люк.

— В книжарницата ми се стори, че ни казва всичко твърде бързо. Какво ти съобщи Стефани по телефона?

— Достатъчно, за да разбере, че не може да му се вярва.

— Когато ме доближи отзад с пистолета, реших да го оставя да действа, за да видим какво ще ни каже. После видях, че и ти си помислил същото. Естествено, тогава изобщо не знаех, че се каниш да ми се правиш на Вилхелм Тел.

— Имаш късмет, че все още имам добро око... за старец.

Мобилният телефон на Люк звънна и Малоун позна кой се обаждаше.

Стефани.

Младежът се заслуша с каменно изражение, което не издаваше нищо. Точно това се очакваше от него. Малоун си спомняше много разговори с бившата си шефка, които бяха протекли по същия начин — тя му беше съобщавала единствено онова, което беше необходимо, за да свърши работата. И нищо повече.

Люк приключи разговора, после му обясни как да продължи към имението на Саласар. Беше разположено на север от града, на морския бряг. Паркираха в гората, встрани от магистралата, на четиристотин метра в източна посока от шосето, което водеше натам.

— Познавам местността — каза Люк. — Саласар е собственик и на земите, които са в съседство с неговото имение. Там има няколко сгради. Би трябвало да можем да ги достигнем през онази гора.

Той излезе от колата. Вече и двамата бяха въоръжени, тъй като Люк носеше пистолета, взет от Кърк. Малоун отново беше в играта, от която се предполагаше, че е излязъл, и която никога повече не беше

искал да играе. Преди три години беше решил, че наградата не си струва рисковете, а перспективата да стане собственик на антикварна книжарница му се беше сторила твърде изкусителна, за да я откаже. Винаги беше обичал книгите. Така че не беше пропуснал възможността да се премести да живее в Европа и да започне отначало. Кое то също си имаше цена.

Винаги всичко си има цена. Да бъдеш умен означава и да знаеш какво искаш.

Новият живот му харесваше. Но когато се появи агентът, който имаше нужда от помощ, нещата се промениха. Преди Малоун също беше имал нужда от помощ и я беше получавал. Сега беше негов ред да върне услугата. Рисковете бяха част от удоволствието.

Двамата откриха покритата с чакъл алея, която водеше през тухлена арка. Гъстите корони на дърветата над главите им закриваха тъмното небе. Малоун усети познатата тръпка на вълнението от неочакваното. Отнякъде в далечината се процеждаше жълтеникаво сияние, което присветваше между дърветата като свещ, оставена на вятъра. Там явно имаше някаква постройка.

— Ето с какво разполагаме за това място — прошепна Люк. — Няма пазачи. Няма охранителни камери. Нито аларми. Саласар живее така, че да не се набива на очи.

— Доверчив човек.

— Доколкото знам, всички мормони са такива.

— Но не са глупави.

Малоун продължаваше да се тревожи за данитите. Онези двама мъже на площад „Хъобро“ бяха съвсем истински. Дали в мрака около тях не се спотайваха и други такива заплахи? Беше съвсем възможно. Той продължаваше да вярва, че това е капан. Надяваше се единствено подкрепленията на Кърк все още да са заети с преследване на онзи мобилен телефон, който беше оставил в автобуса.

Двамата излязоха от гората и Малоун забеляза три постройки в тъмното. Тухлена къща на два етажа със заострен покрив и две по-малки пристройки. В по-голямата къща горяха две светлини, и двете малко над нивото на земята — очевидно в някакво мазе.

Те стигнаха задната страна на къщата, като се прикриваха в сенките, и откриха няколко стъпала, водещи надолу. Люк слезе по тях и Малоун с изненада видя как той отвори вратата в дъното.

Беше прекалено лесно. И двамата се приготвиха да стрелят. Зад вратата имаше мътно осветено подземно помещение, което заемаше пространството под цялата къща. Имаше многобройни тухлени арки, кътчета и ъгли, в които можеше да дебне опасност. Виждаха се уреди и инструменти, явно предназначени за поддържане на имението.

— Виж там — произнесе Люк само с устни и посочи встрани.

Малоун проследи ръката му с поглед. Под една от арките в ъгъла бяха вградени железни решетки. Зад тях, подпрян на стената, лежеше мъж с дупка от куршум в средата на челото и лице, смазано от бой. Двата се приближиха и видяха кофа с вода и черпак, оставени точно пред решетките. Тук светлината беше още по-слаба и наблизко нямаше прозорци, а подът на килията беше твърд и сух като земята в пустинята. Желязната врата беше заключена. Наоколо не се виждаше ключ.

Люк приклезна.

— Познавах го. Веднъж работихме заедно. Имаше семейство.

Коремът на Малоун се сви. Той облиза устни и преглътна с усилие, после приклезна до кофата с вода и черпака в нея.

— Нали разбираш, че Саласар е искал да го намериш? Не се съмнявам, че щяхме да си имаме компания в момента, в който това се случи.

Люк се изправи.

— Разбирам. Саласар ни мисли за глупаци. Ще убия този негодник.

— Няма да постигнеш много така.

— По-добра идея ли имаш?

Малоун сви рамене.

— Това е твоето изпълнение, а не моето. Аз съм тук за малко и току-що приключих.

— Точно така, Малоун. Продължавай да си го повтаряш и може би накрая ще си повярваш.

— Може би в момента имаш отворено поле за действие. Онези сигурно продължават да преследват автобуса, но наоколо може да има и други.

Люк поклати глава.

— Саласар плаща само на петима души. Трима от тях са мъртви. Другите двама бяха онези на площада.

— Разполагаш с доста оперативна информация, а? Щеше да е хубаво да я споделиш по-рано.

Малоун си даваше сметка, че Люк няма търпение да се отърве от него. Той също никога не беше обичал да има партньори — особено такива, с които не се работи лесно. И също нямаше търпение да си тръгне. Все още му оставаше да се оправи с полицията в Копенхаген, но и Стефани можеше да го направи.

— Имам да свърша още нещо — каза Люк. — Можеш да ме изчакаш в колата.

Малоун застана на пътя му.

— Престани да ме лъжеш. Какво ти каза Стефани?

— Виж, старче, нямам време за обяснения. Махни се от пътя ми и си върви в книжарницата. Това е работа за действащи агенти, а не за пенсионери.

Малоун долови гнева в думите му и го прие. Да загубиш човек се отразява на всекиго.

— Вече казах на Стефани, че ще приключа с този случай. И ще го направя. Независимо дали ти харесва, или не. Предполагам, че искаш да огледаш и основната къща с онзи кабинет, за който Кърк така удобно спомена?

— Това ми е работата. Нямам друг избор.

Двамата излязоха от подземията и поеха през гората на запад, успоредно на морския бряг. Шумът от прибоя ясно се чуваше в далечината. Осветената сграда, която ги очакваше, беше отличен представител на холандския барок. Беше на три етажа, с три крила и полегати стрехи. Отвън беше облицована с характерните тънки червени тухли — Малоун се беше научил да ги нарича „холандски плочи“. Той преброи трийсет прозореца от тяхната страна, но само няколко от тях светеха и всички бяха на приземния етаж.

— Няма никой въщи — отбеляза Люк.

— Откъде знаеш?

— Човекът има планове за вечерта.

Стефани сигурно му го беше съобщила по телефона.

Двамата се отправиха към просторната тераса отзад, обърната към тъмното море. Към къщата водеше редица от френски прозорци. Люк се опита да ги отвори. Бяха заключени. В този момент вътре светна. Те се стреснаха. Малоун се хвърли наляво, към една леха с

декоративни храсти, където можеше да се скрие в мрака и сянката на външната стена. Люк потъна в подобно скривалище от другата страна, така че между тях останаха френските прозорци. Надникнаха в осветеното помещение зад стъклото и различиха салон с червени стени, елегантни антични мебели, огледала с позлатени рамки и маслена живопис.

И двама души. Малоун не разпозна лицето на мъжа, но човек не трябваше да е гений, за да се досети за самоличността му.

Хосепе Саласар.

Жената обаче беше шок за него. Никой не му беше казал и дума за това, че е замесена. Нито Стефани. Нито хлапето. Никой. Но ето че и тя беше тук.

Неговата приятелка. Касиопея Вит.

ВТОРА ЧАСТ

Касиопея Вит остана впечатлена от елегантния интериор, който отговаряше на нейните спомени за майката на Хосепе. Беше тиха, изискана жена, изпълнена с уважение към съпруга си и отдадена на семейството. Майката на Касиопея беше същата и именно тази черта в двете жени, която възприемаше като пасивност, беше една от причините самата Касиопея да напусне както Хосепе, така и лоното на семейната религия. Тези убеждения може би вършеха работа за някои хора, но усещането за зависимост и уязвимост просто не беше част от нейния характер.

— Не съм променял много обзавеждането на майка ми. Винаги съм харесвал нейния стил, така че не сметнах за необходимо да го подновявам. Когато съм тук, много ясно си спомням за нея.

Хосепе си оставаше впечатляващ мъж. Беше висок, с широки рамене, а испанското му потекло си личеше в смуглата кожа и гъстата черна коса. Кафявите му очи излъчваха същата увереност и съдържана сила, както преди. Беше високообразован и говореше свободно няколко езика, така че се беше радвал на огромен успех в бизнеса. Фамилните му интереси, точно както и нейните, се простираха в цяла Европа и Африка. Беше водил живот, изпълнен с богатство и привилегии, както и тя самата. Но за разлика от нея беше взел решение да се посвети на вярата си.

— Често ли идваш тук? — попита тя.

Саласар кимна.

— Братята и сестрите ми не са толкова привързани към това място, така че имам възможност да прекарвам по цяло лято тук. Но скоро ще се върна в Испания за зимата.

Тя никога не беше посещавала семейството на Саласар в Дания. Познаваше ги единствено от Испания, където живееха само на няколко километра от имението на нейното семейство. Касиопея пристъпи към редицата френски прозорци, които гледаха към тъмната тераса.

— Представям си, че от тук има чудесна гледка към океана.

Хосепе се приближи до нея.

— Гледката всъщност е великолепна.

Той отиде и дръпна конзолните резета, френските прозорци се отвориха и позволиха на хладния въздух да се втурне в салона.

— Прекрасно е — каза тя.

Не се гордееше със себе си. Току-що беше прекарала цяла вечер, като непрекъснато беше лъгала един мъж, към когото едно време бе изпитвала истински чувства. Не беше преживяла никакво пробуждане. И изобщо не беше чела наскоро „Книгата на Мормон“. Единствения път, когато се беше опитвала да го направи, още като тийнейджърка, не беше издържала и десет страници. Винаги се беше чудила защо пророците благоговееха пред философията на изгубената цивилизация, описана в книгата. Нефитите бяха изчезнали без следа — без да оставят нито един оцелял и нито един друг спомен за своята цивилизация. Защо трябваше да им подражават?

Беше казала, че измамата е необходима.

Старата ѝ любов Хосепе Саласар беше замесен в нещо, което беше достатъчно важно, за да привлече вниманието на Министерството на правосъдието на САЩ. Миналата седмица Стефани я беше информирала, че Хосепе може би дори е замесен в убийство. Информацията не беше доказана, но беше достатъчна, за да предизвика подозрения.

Беше ѝ трудно да повярва.

— Просто малко разузнаване. Нямам нужда от нищо повече — беше ѝ казала Стефани преди шест месеца. — Саласар може да ти сподели нещо, което не би казал на никой друг.

— Защо смяташ така?

— Знаеше ли, че в испанската му къща има снимка, на която сте вие двамата? Изглежда, е направена преди години. Но си стои там, близо до бюрото му, заедно с останалите снимки на семейството. Точно затова реших да се обърна към теб. Никой мъж не си пази такава снимка, ако няма причина.

Не, никой мъж не го прави. Особено ако е бил женен и е изгубил съпругата си. А след това, миналата седмица, Стефани я беше попитала дали може да ускори нещата и Касиопея беше организирала това пътуване до Дания.

Едно време си мислеше, че обича Хосепе. Той очевидно я беше обичал и явно все още изпитваше чувства към нея. Когато беше

отпуснал ръка върху нейната на вечеря и не я беше отдръпнал веднага, беше дал ясен знак. Касиопея беше продължила с измамата, за да докаже както на Стефани, така и на себе си, че всички обвинения са безпочвени. Дължеше това на Хосепе. Той изглеждаше съвсем спокоен, когато беше с нея, и тя се надяваше, че не прави грешка, като го подвежда по този начин. Когато и двамата бяха по-млади, той не беше проявявал към нея нищо друго освен нежност. Връзката им беше приключила единствено защото тя бе отказала да приеме онова, в което вярваха както той, така и техните родители. За щастие, той беше открил друга жена, с която да сподели живота си. Но нея вече я нямаше.

Беше твърде късно да се откаже. Касиопея беше влязла в играта. И трябваше да я изиграе докрай.

— Повечето вечери седя тук или навън на терасата — каза той.
— След малко може да излезем навън, за да се насладим на морския бриз. Но първо искам да ти покажа нещо.

* * *

Малоун се надигна от земята. Когато мъжът с Касиопея — за когото предполагаше, че е Саласар — отвори френските прозорци, той се беше проснал зад един гъст плет. Люк, от другата страна на терасата, беше изчезнал по същия начин. За щастие, никой не беше излязъл навън.

Люк също се изправи. Малоун се приближи до него и прошепна:
— Ти знаеше ли, че тя ще бъде тук?

По-младият мъж кимна.

Стефани не му беше казала и дума за това, което със сигурност беше нарочно. Малоун се наведе да избърше калта от дрехите си.

Френските прозорци бяха останали отворени. Малоун направи знак на Люк и двамата влязоха в салона.

* * *

Саласар поведе Касиопея към библиотеката, която едно време беше царството на дядо му. Именно от него — дядото по майчина линия — се беше научил да оценява начина, по който бяха правили всичко в началото на историята на Църквата, когато небесните закони се бяха спазвали абсолютно. Преди всичко да се промени в името на *конформизма*.

Как мразеше тази дума.

Америка тръбеше, че защитава свободата на вероизповеданията, че религията е нещо лично и властта не се намесва в работата на църквите. Но нищо не беше по-далече от истината. Светиите бяха подложени на гонения от самото начало. Още в Ню Йорк, където беше основана Църквата, така че бяха принудени да избягат в щата Охайо. Атаките срещу тях бяха продължили и конгрегацията се беше преместила в Мисури, където ги бяха посрещнали с ново насилие, довело до убийства и разрушения. Затова бяха избягали в щата Илинойс — но там се бяха сблъскали с още насилие и в крайна сметка се беше стигнало до истинска трагедия.

Всеки път когато си помислеше за този ден, коремът му се свиваше от ярост. Двайсет и седми юни 1844 г. Джоузеф Смит и брат му бяха убити в Картагена, щата Илинойс. Идеята на убийците беше да унищожат Църквата, като отнемат живота на основателя ѝ. Но се беше случило точно обратното. Мъченическата смърт на Смит беше сплотила светиите и ги беше вдъхновила за победа. Саласар смяташе, че това е доказателство за Божията намеса.

Той отвори вратата на библиотеката и покани гостенката си да влезе. Нарочно беше оставил лампите да светят, защото се надяваше да има възможност да я доведе тук. Не можеше да го направи по-рано, тъй като пленникът му беше затворен наблизко. Но сега душата на онзи човек със сигурност пътуваше към Небесния отец, а пролятата кръв му беше осигурила изкупление. Саласар изпитваше задоволство, че беше подарил тази услуга на своя враг.

„Не убивай човек, освен за да го спасиш.“ Ангелът много пъти му беше казвал тези думи.

— Доведох те тук, за да ти покажа един рядък артефакт — каза той. — След като се разделихме, започнах да колекционирам всякакви неща, свързани с историята на светиите. Притежавам голяма колекция,

която пазя в Испания. Но от известно време се радвам на привилегията да бъда включен в един специален проект.

— За Църквата?

Той кимна.

— Избра ме един от старейшините. Гениален човек. Помоли ме да работя пряко с него. При други обстоятелства не бих говорил за това, но смятам, че ти ще го оцениш по достойнство.

Той се приближи до бюрото, за да ѝ покаже една изпокъсана стара книга, която лежеше отворена на кожената попивателна.

— Едуин Ръштън бил един от първите свети. Познавал Джоузеф Смит лично и бил сред най-близките му сътрудници. Бил един от светиите, които са погребали пророка след мъченическата му смърт.

Касиопея се взря в него. Определено изглеждаше заинтересувана.

— Ръштън бил Божи човек, отдаден на Господ и посветен на възстановяването на истинската религия. През живота си се сблъскал с множество препятствия, но преодолял всичките. В крайна сметка се заселил в Юта и останал там до смъртта си през хиляда деветстотин и четвърта година. Ръштън си водел дневник. Жизненоважен източник на информация за ранните години на Църквата, който мнозина смятат за изчезнал.

Той посочи към бюрото.

— Наскоро се сдобих с него.

На един статив наблизо беше опъната карта на Съединените щати и той забеляза, че Касиопея поглежда към нея. Беше забил топлийки с цветни главички в Шарън, щата Върмонт. Палмира, щата Ню Йорк. Индепендънс, щата Мисури. Нову, щата Илинойс. И Солт Лейк Сити, щата Юта.

— Проследяват пътя на светиите от мястото, където е роден пророк Джоузеф, до мястото на основаването на Църквата и от там до Мисури и Илинойс, където сме се заселили, преди да се установим на запад. Прекосили сме цяла Америка и по пътя сме се превърнали в част от нейната история. При това много по-важна, отколкото смятат всички.

Саласар видя, че тя определено е заинтригувана.

— Този дневник е писмено доказателство за това.

— Изглежда важен за теб — отбеляза тя.

Мислите му бяха ясни. Целта му беше неоспорима.

„Разкажи й“, нареди ангелът в главата му.

— Чувала ли си за Пророчеството за Белия кон?

Тя поклати глава.

— Нека ти прочета един откъс от този дневник. Той разказва за едно велико видение.

* * *

Малоун беше успял да се придвижи до отворената врата, зад която се чуваше как разговарят Саласар и Касиопея. Люк беше продължил към другите части на къщата, за да се възползва от възможността да разгледа наоколо.

Малоун нямаше нищо против. Самият той искаше да разбере какво прави Касиопея в компанията на един човек, който беше убил агент на Министерството на правосъдието.

Нищо не изглеждаше както трябва.

Касиопея — жена, която обичаше — насаме с този дявол?

С нея се познаваха от две години и в началото бяха всичко друго, но не и приятели. Отношенията им се бяха променили едва през последните няколко месеца, когато и двамата си дадоха сметка, че искат повече един от друг, но нито единият, нито другият беше готов да стигне по-далече. Малоун разбираше, че не са женени и дори не са сгодени, така че всеки можеше да живее така, както намери за добре. Но бяха говорили едва преди няколко дни и тя дори не беше споменала, че ще пътува до Дания. Нещо повече, беше му казала, че през следващата седмица няма да може да мръдне от Франция, защото строителството на замъка изисквало цялото ѝ внимание. Явна лъжа. Колко други лъжи беше изрекла?

Докато беше навън, беше успял да огледа Саласар. Висок, с тъмна кожа и гъста, вълниста коса. Беше и елегантно облечен, с изискан костюм. Ревност ли изпитваше? Малоун искрено се надяваше да не е така. Но не можеше да отрече, че усеща нещо необичайно. Нещо, което не беше изпитвал много отдавна. Кога беше последният

път? Точно преди девет години — когато бракът му беше започнал да се разпада. И тогава също не се беше случило нищо добро.

Малоун беше чул, че Саласар „наскоро се е сдобил“ с някакъв стар дневник, и се запита дали това не беше същият артефакт, който Кърк беше използвал за примамка. Същият, за чийто собственик твърдеше, че вече е мъртъв. И дали според плана на Кърк не трябваше да дойдат точно на това място? Все пак кабинетът на Саласар беше специално споменат.

Засега имаше твърде малко отговори, за да изпробва някоя хипотеза. Така че си каза да не бърза. Не можеше да рискува да погледне през вратата, защото позицията му в коридора навън и без това беше твърде опасна. Но на няколко крачки разстояние имаше друга стая с отворена врата, която предлагаше удобно скривалище.

Той застина неподвижно, така че да чува всяка дума.

Саласар четеше на глас на Касиопея.

На 6 май 1843 г. беше проведено Велико събрание на легиона от Нову. Пророк Джоузеф Смит поздрави хората за добрата им дисциплина. Тъй като бе горещо, той помоли за вода. И с чаша в ръка рече тъй: „Вдигам на здравица за победата над онези, що дават властта на тълпата. Да си пожелаем да свършат по средата на морето в лодка от камък, с железни гребла, и акула да глътне лодката им, и дяволът да глътне акулата, а сам дяволът да бъде заключен в северозападния край на ада, където ключът да бъде изгубен навеки и слепец да го търси до края на времето“.

На следващата сутрин някой си, който беше чул на здравицата, се върна в дома на пророка и го нагруби с тъй зли думи, че Смит му нареди да се маха. Разговорът им привлече вниманието ми, тъй като мъжът говореше високо. Приблжих се до тях, когато мъжът вече най-сетне си тръгваше. И тъй, присъствах аз, Тиъдър Търли и пророкът. Пророкът захвана да говори за линчуването от тълпата, подигравките и преследванията, които бяхме понесли като народ.

„Нека нашите преследвачи ни линчуват колкото си искат. Не им пожелавайте зло, защото скоро ще видите страданията им и ще пролеете горчиви сълзи заради тях.“

Докато се провеждаше този разговор, ние стояхме до южната врата на градината. Пророкът се обърна към мен, казвайки: „Искам да ти разкрия нещо за бъдещето. Ще ти говоря с притча, подобно Йоан в своето Откровение. Ще отидете в Скалистите планини и ще бъдете превелик народ там, който ще нарека Белия кон на мира и благоденствието“.

„А къде ще си ти тогава?“, попитах го аз.

„Аз няма да стигна до там. Вашите врагове ще продължат да ви преследват и ще изковат омразни закони против вас в Конгреса, за да унищожат Белия кон, но вие ще имате някои приятели, които да ви защитават и да изхвърлят най-лошите части от законите, така че да не ви навредят толкова силно. Трябва да продължавате да се обръщате към Конгреса през цялото време, макар че те ще се

отнасят с вас като с чужденци и пришълци и няма да ви дават правата, които ви се полагат, а ще властват над вас посредством непознати и наемници. Ще станете свидетели как Конституцията на Съединените щати насмалко да бъде унищожена. Съдбата ѝ ще виси на косъм, по-тънък от копринена нишка.“

В този миг лицето на пророка стана скръбно.

„Аз обичам Конституцията. Тя е създадена по Божие вдъхновение и ще бъде опазена и спасена с усилията на Белия кон и на Червения кон, които ще се обединят в нейна защита. Хората на Белия кон ще открият планините, изпълнени с минерални богатства, и ще станат богати. Ще обсипете улиците си със сребро. Ще копаете златото като пясък. Но в Америка ще избухне страховитата революция, невиджана досега, и страната ще остане без върховна власт, и всеки вид злина ще бъде упражняван повсеместно. Бащата ще се обърне срещу сина си, а синът срещу баща си. Майката ще се обърне срещу дъщеря си, а дъщерята срещу майка си. Ще се сбъднат най-страховитите кошмари за кръвопролитие, убийство и насилие. Хората ще бъдат откъснати от земята си, но само в Скалистите планини ще властват мир и любов.“

На това място пророкът рече, че не издържа повече да гледа видението, което му се показваше, и помоли Господ да му сложи край.

И продължи, казвайки: „През туй време великият Бял кон ще е набрал сили и ще е разпратил старейшини да съберат всички верни по сърце сред народа на Съединените щати, за да застанат зад Конституцията на Съединените щати такава, каквато ни е дадена по Божие вдъхновение. И в тези дни, които предстоят, Бог ще положи основите на едно Царство, което никога не ще падне, а другите Царства ще се присъединят към него и онези Царства, които не позволяват на Светото писание да се проповядва в техните земи, ще бъдат сломени, докато не го позволят. Мирът и благоденствието в Скалистите планини ще се съхранят от пазачите, Белия и Червения кон. И идването на Месията сред неговия народ ще бъде тъй естествено, че единствено онези, които го видят, ще разберат, че е дошъл, но той ще дойде и ще даде законите си на Цион и ще властва над своя народ“.

Касиопея беше чувала много легенди за мормоните. Религията им беше основана на подобни митове и сложни метафори. Но никога не ѝ бяха разказвали легендата, която Хосепе ѝ беше прочел току-що.

— Пророк Джоузеф е предвидил Гражданската война в Америка осемнайсет години преди да започне. Освен това е казал, че ние, като народ на вярата, ще мигрираме на запад, до Скалистите планини — четири години преди това да се случи. И също така е знаел, че самият той няма да извърши това пътуване. Загинал по-малко от година след като направил това пророчество. Предвидил, че онези, които дават властта на тълпата, ще бъдат наказани. Говорел за хората, които са позволявали да измъчват и убиват светиите в ранните години на Църквата. Възмездието срещу тях наистина дошло. Под формата на Гражданска война, в която са загинали стотици хиляди души.

Бащата на Касиопея ѝ беше разказвал за преследванията срещу мормоните преди 1847 г. Беше чувала за изгорените домове, магазини и работилници, както и за хората, които били обирани, осакатявани и убивани. Имало вълна от организирано насилие, която принудила светиите да избягат от три щата поред.

Не и в Юта. Тук спрели да бягат. Установили се и отвърнали на ударите.

— Пророчеството казва, че ние — Белият кон — ще съберем сили и ще изпратим старейшини, за да обединят верните по сърце сред народа на Съединените щати. И ние наистина сме го направили. Църквата е отбелязала огромен растеж през втората половина на деветнайсети век. И на всички предстои да застанат зад Конституцията на Съединените щати такава, каквато ни е дадена по Божие вдъхновение.

Касиопея реши, че е безопасно да попита:

— Какво означава това?

— Означава, че ще се случи нещо велико.

— Изглеждаш развълнуван от тази възможност. Наистина ли е толкова вдъхновяваща?

— Наистина. И този дневник потвърждава онова, което всички подозирахме. Пророчеството за Белия кон е истина.

Касиопея разгледа книгата и внимателно разлисти няколко от крехките страници.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече?

— Това е голяма тайна в нашата Църква. Много стара, още от времето на Бригъм Йънг. Всяка религия има своите тайни и тази една от нашите.

— И ти си я открил?

Саласар поклати глава.

— По-скоро я преоткрих. Намерих информация за нея в архивите. Проучването ми привлече вниманието на старейшина Роуан. Той ме повика и двамата се заехме да работим заедно по този проект в продължение на няколко години.

Налагаше се да го притисне.

— И Пророчеството за Белия кон е част от тази тайна?

Саласар кимна.

— Абсолютно. Но тя е по-сложна, отколкото се описва във видението на Джоузеф. След неговото убийство са се случили още много събития. Тайни неща, за които знаят малцина.

Касиопея се запита защо Хосепе ѝ казва толкова много, без да се колебае. Защо ѝ вярва толкова, след всичките тези години? Или това е някакво изпитание, на което я подлага?

— Звучи завладяващо — каза тя. — И много важно. Пожелавам ти успех в това начинание.

— Всъщност се надявах да ми предложиш нещо повече.

Саласар беше избрал внимателно момента, в който да отправи своята молба. Беше споделил с Касиопея точно толкова информация, че да остане впечатлена от значимостта на мисията му. Беше издирвал дневника на Едуин Ръштън почти две години, а след това беше посветил три месеца на безплодни преговори, за да го купи. Да въздаде изкупление на собственика му се оказа по-простото решение, особено след като той се беше опитал както да го излъже, така и да го измами.

Саласар гледаше Касиопея, докато тя изучаваше дневника.

Ръштън беше светия, какъвто искаше да бъде и той самият. Първопроходец, който беше умножил вярата си с добри дела и беше поел семейна отговорност за четири съпруги. Беше удържал правотата си до самия край и беше станал един от онези, които Небесният отец със сигурност беше приел за „пазители на второто му царство“, за което му беше въздал вечна слава. Нима някой можеше да се съмнява, че онези първи светии са били изпитвани докрай, преди да получат последната Божия милост? Разбира се, че не.

Първите светии бяха положили основите на Цион на земята, а той самият и всеки друг от потомците им носеше отговорност за тяхното наследство.

— Касиопея, не искам отново да си отидеш от живота ми. Ще ми помогнеш ли в моята мисия?

— Какво мога да направя?

— На първо и най-важно място, да бъдеш до мен. Успехът ми ще бъде много по-сладък, ако го споделиш. Но има и неща, за които твоята помощ ще ми бъде от полза. През годините се интересувах с какво се занимаваш и проследих твоя проект да построиш замък в Южна Франция.

— Не подозирах, че знаеш за него.

— О, да. Дори съм правил финансови дарения — анонимно, разбира се.

— Изобщо нямах представа.

Саласар винаги се беше възхищавал от нея. Беше интелигентна, с академични степени по инженерни науки и средновековна история. Беше наследила търговските фирми на баща си — конгломерат, стойността на който понастоящем се изчисляваше на няколко милиарда евро. Саласар знаеше за уелото ѝ управление, както и за нейната холандска фондация, която работеше тясно с Обединените нации по здравни и благотворителни проекти в целия свят. Личният ѝ живот не беше обществено достояние и той не беше отишъл по-далече от това, което беше широко достъпно. Но знаеше достатъчно, за да не се съмнява, че изобщо не е бивало да ѝ позволява да си тръгне преди толкова много години.

„И тя няма да си тръгне отново. Никога вече“, каза ангелът в главата му.

— Наистина мислех това, което ти казах на вечеря — каза му тя. — Допуснах грешка — както с вратата си, така и с теб.

Саласар отдавна беше сам. Нито една жена не беше успяла да заеме мястото на покойната му съпруга. Един ден беше открил случайно снимка, на която бяха двамата с Касиопея. Доставяше му радост просто да я гледа, така че я държеше навън, на показ, и ѝ се радваше всеки ден.

А сега тя беше тук. От плът и кръв. Отново. И това го правеше щастлив.

Солт Лейк Сити

Роуан слушаше разказа на Сноу и очакваше да разбере какво представлява дървената кутия.

— Бригъм Йънг се изправил срещу няколко поредни американски президенти, за да защитава нашата религиозна и политическа независимост. Не обръщал внимание на Конгреса и на законите, с които не бил съгласен, и се подигравал с местните военачалници. И най-сетне, през хиляда осемстотин петдесет и седма година, чашата на търпението преляла и Джеймс Бюканън прибягнал до извънредната мярка да изпрати войски, които да ни подчинят.

Сноу замълча, после добави:

— Грешката, която допуснали както Смит, така и Йънг, била свързана с многоженството.

Старозаветните пророци като Авраам по правило имали множество жени. Самият Соломон имал 700 съпруги, както и 300 наложници. През 1831 г. Джоузеф Смит отправил молитва към Господ, за да го попита за тази практика, и в отговор получил откровението, че многоженството действително е част от истинския завет, макар че Църквата не дала обществено достойние на тази практика чак до 1852 г.

Многоженство практикували едва около два процента от всички членове на Църквата, като при това всички били избрани по духовни критерии от пророка. В повечето случаи ставало въпрос за по-възрастни жени, неспособни да се грижат за себе си, които влизали в асексуалната роля на втори съпруги, винаги с изричното съгласие на първата жена. Но в корените на многоженството все пак било заложено и умножаването на потомството, защото Господ бил заповядал на всички от своя народ да „сеят семето си“.

Роуан знаеше, че многоженството бе възмутило и накърнило чувството за приличие на американците. Законът „Морил“ от 1862 г. позволил да се отнеме гражданството на всеки, който го практикува.

Той бил последван от закона „Едмъндс-Тъкър“ от 1887 г., който обявил многоженството за престъпление.

— Смит и Йънг подценили ефекта от многоженството както за светиите, така и за езичниците — продължи Сноу. — Но вместо да вземат мъдрото решение да се откажат от нещо, което очевидно работело срещу тях, те продължили да го практикуват и настояли за политическа автономия.

Роуан се възхищаваше от това решение.

Светиите се появили в долината на Голямото солено езеро в търсене на убежище. Заселили се в пустош, която никой не пожелал, и поставили основите на общество, в което Църквата и властта били в хармония. През 1849 г. създали временно правителство и пожелали да бъдат обявени за американски щат. Нарекли го Дезерет — названието било взето от „Книгата на Мормон“ и означавало „пчелен кошер“, символ на трудолюбието и сътрудничеството. Границите на щата трябвало да обхващат днешната територия на щатите Юта и Невада, по-голямата част от Калифорния, една трета от Аризона и отделни части от Колорадо, Уайоминг, Айдахо и Орегон. Молбата да бъдат обявени за щат била отхвърлена. Конгресът все пак приел новата земя със статут на територия, но със свити граници и името Юта. За първия й губернатор бил определен Йънг, който успял да запази непокътнат съюза между Църква и държава.

— От една страна — каза Сноу, — ние сме искали да станем част от по-голямата общност. Да подпомагаме националното благосъстояние. Да бъдем добри граждани. Но от друга, сме настоявали на правото си да живеем така, както намерим за добре.

— Това е било въпрос на вяра. Въпрос на лична свобода. Многоженството е било част от нашата религия.

— Хайде сега, Тадеъс. Ако нашата религия беше изисквала от нас да убиваме други хора, нима щяхме да получим свободата да я изповядваме? Този аргумент е слаб и незащитим. В чисто физически смисъл многоженството е грешка. Трябваше да го осъзнаем много по-рано от хиляда осемстотин и деветдесета година, когато най-сетне сме взели интелигентното решение да го отменим за вечни времена.

Роуан не беше съгласен.

— Бригъм Йънг е взел много мъдри решения — продължи Сноу. — Бил е ефективен администратор, истински визионер. Дължим много

на делото му. Но и е допуснал грешки. Това, че не е успял да ги признае приживе, не променя този факт.

Роуан реши да не възразява на Сноу. Имаше нужда от информация, а спорът не беше най-добрият начин да насърчи свободната комуникация помежду им.

— Трябва да поговорим за Пророчеството за Белия кон — заяви Сноу.

Роуан го изглежда вторачено. Правилно ли беше чул?

— Знам за твоите проучвания в тайните архиви. Наясно съм докъде е стигнал брат Саласар в изследванията си. И двамата полагате много усилия, за да изучавате това пророчество.

Роуан реши да не се крие.

— Искам да открия нашата голяма тайна, Чарлс. За всички нас е нужно да я открием.

— Тази тайна е загубена отдавна.

Но каруците, които бяха открили в пустинята, бяха нов източник на надежда.

— Взех решението, след като ми се обади вчера — продължи Сноу. — Нещо ми подсказа, че това е правилното място.

По-възрастният мъж се беше задъхал и замълча, за да си почине.

— Пророк Бригъм е скрил великата ни тайна — каза Роуан — с намерението някой ден да я открием.

Сноу поклати глава.

— Не можем да сме сигурни в това.

Двамата с пророка бяха единствените хора, които можеха да водят този разговор, защото никой друг не беше посветен в историята. За нещастие, двамата знаеха различни части от нея. Роуан беше научил своята с много усилия и проучвания — както в Юта, така и във Вашингтон. Онова, което знаеше Сноу, му беше предадено от неговия предшественик. И точно него искаше да научи Роуан сега.

— Всеки пророк след Бригъм Йънг се е сблъсквал с една и съща дилема. Надявах се да ме отmine, но... — Сноу посочи дървената кутия. — Хайде, отвори я.

Роуан отвори капака. Вътре имаше множество изпокъсани документи, всеки от които беше надеждно запечатан във вакуумиран пластмасов плик. Бяха най-вече книги и стари вестници, пострадали тежко от времето и влагата.

— Това е всичко, което успяхме да спасим от летописния камък през деветдесет и трета — обясни Сноу. — Почти всички са маловажни писания отпреди много години. С изключение на двата документа най-отгоре.

Роуан вече ги беше забелязал. Бяха два отделни листа с потъмнели краища, сякаш бяха изгорени. Но написаното беше оцеляло.

— Разгледай ги — каза му пророкът.

Роуан вдигна първия. Почеркът беше стегнат и дребен, а мастилото беше избледняло и едва се разчиташе.

Страхувам се, че в маслото са попаднали твърде много косми за доброто на маслото. Онези, що се стремят към зли дела, биха възжелали — сега, когато от страшната Гражданска война остана единствено споменът — отново да привлекат вниманието към нас и да сторят тъй, че да бъдат изпратени войски, които да ни съсият. Те открито обявяват своите намерения да скършат властта на духовенството и да унищожат нашата свещена организация. Преди смятах, че съжителството с тях е възможно. Вярвах, че съглашенията трябва да се уважават. Но за нас не е добре да се смесваме със света и по този начин да се надяваме да се сдобием с благосклонност и приятелство. Опитах се да сторя тъй, както е редно и благоприлично. През целия си живот не отворих дума за това пред никого. Наместо туй сега оставям следното съобщение на онези предани на вярата, които ще дойдат след мен. Знайте, че носим една тегоба, с която ни натовари самият Линкълн, но която ние поехме доброволно. Когато избухна Гражданската война, аз видях как се сбъдва Пророчеството за Белия кон. Пророк Джоузеф беше предвидил всичко, което в крайна сметка се случи, включително нашето преселение в Скалистите планини и собствената си кончина. До 1863 г. съдбата на Конституцията действително висеше на косъм и точно както се твърдеше в пророчеството, Конгресът прие закон, който целеше нашето унищожение. Затуй аз изпратих емисар при господин Линкълн. Той го приел вежливо и без официалности. Мисията на моя пратеник беше да запита за напредъка по отношение на признаването ни за щат, но господин Линкълн избегнал този въпрос.

Вместо това аз получих следния отговор. Линкълн пишеше, че ще ни остави на мира, ако и аз го оставя на мира. Точно това бяхме чакали да чуем през всичките тези години. Единственото, което някога сме искали, е свободата да живеем според вярата си. Линкълн ни познаваше от Илинойс. Беше казал на моя пратеник, че е чел „Книгата на Мормон“, което беше окуражителна новина. Но нямаше да е мъдро да се постига съгласие с който и да е президент, ако не получим някакво уверение, че условията ни ще бъдат спазени. Това е било заявено на Линкълн, който предложил нещо от достатъчна важност, за да ни увери, че наистина възнамерява да спази думата си. На свой ред той настояваше за същото — желание, което аз удовлетворих. И двамата приехме предложението на другия, тъй щото и двете страни да спазят условията на съглашението. За нещастие, господин Линкълн си отиде от този свят, преди която и да е от двете страни да върне своята гаранция на другата. Никой представител на правителството не е питал за тях, което ме води до заключението, че никой друг освен мен не знае за съществуването нито на едната, нито на другата. Затуй запазих мълчание. И тъй изпълних и останалата част на пророчеството, в която се твърди, че ще бъдем Белият кон и спасителят на нацията. Но пророк Джоузеф освен това ни призоваваше да защитаваме Конституцията на Съединените щати, тъй като ни е дадена по Божие вдъхновение. А това все още не се е случвало, поне не по мое време. Гаранцията, която дадох аз на господин Линкълн, беше тайното местонахождение на нашето богатство. Още от идването на федералните войски през '57 г., светите говорят за нашето изгубено злато. Сега ви казвам, че това злато съвсем не беше изгубено. Напротив, то бе употребено за добро. Направих карта, която указваше къде е неговото скривалище, като на същото място скрих и онуй, което ни повери господин Линкълн в замяна. Два месеца след като бяхме сключили нашия договор, Линкълн ми изпрати телеграма, в която ми казваше, че Самуил Ламанита пази нашата тайна във Вашингтон, сред Словото, което ми даде голямо успокоение. Освен това казваше, че пази най-важната част от тайната близо до себе си всеки ден. В отговор му казах, че провидението и природата охраняват неговата гаранция. Той сякаш се радваше на великата

тайна, която създадохме заедно. Пророк Джоузеф беше прав във всичко, което провидя. Дано и вие да бъдете прави във всичко.

— Бригъм Йънг ли е написал това? — попита Роуан.

— Почеркът е неговият.

— Значи изгубеното злато и нашата велика тайна са свързани?

Сноу кимна.

— От самото начало. Ако откриеш едното, ще намериш и другото.

— Какво е имал предвид пророкът, когато говори за Самуил и телеграмата?

— Тук Линкълн е проявил голяма хитрост. Към средата на хиляда осемстотин шейсет и трета президентът е изпратил телеграма на Бригъм Йънг, за да се увери, че телеграфните линии все още работят. В нея е казал на пророка, че това, което е прочел в нашата свещена книга за Самуил, му се струва вярно, така че не може да се мечтае за по-добър страж от Ламанита.

Това несъмнено беше загадъчно. Но все пак представляваше нова информация.

— Съществува ли още тази телеграма?

— Запечатана е, така че може да я види само пророкът. На пръв поглед изглежда така, все едно няма никакъв смисъл — но не и в светлината на документа, който държиш в ръцете си. Сега и двамата с теб знаем истината. Кажете ми, Тадеъс, откъде разбра за тази тайна? Предполагаше се, че трябва да я знаят само пророците.

Времето за преструвки беше отминало.

— Както е казал пророк Бригъм, споразумението е сключено между две страни. Нашата и тази на Линкълн. В националните архиви се пазят данни за отношенията на Америка с Бригъм Йънг.

— От известно време насам съм наясно, че ги издирваш. Твоят съучастник сеньор Саласар се оказа голяма напасть.

— Проблем ли имаш с Хосепе?

— Той е фанатик, а такива хора винаги са опасни, независимо за колко искрени се представят. Той сляпо следва учението на Джоузеф Смит и си затваря очите за следващите откровения, които пророците са продължавали да получават през годините.

— Звучи ми като богохулство.

— Само защото възразявам срещу нещо, за което съм сигурен, че е грешно? Нима това не е умно и практично?

— Странни думи от устата на нашия пророк.

— Но точно това е и моята мисъл, Тадеъс. Аз съм пророкът. Така че моите думи са също толкова важни, колкото и тези на останалите преди мен.

Роуан вдигна посланието на Йънг в ръка.

— Защо ми го показваш?

— Защото и аз искам да науча великата тайна. Винаги сме смятали, че Пророчеството за Белия кон е фалшификация, създадена години след описаните събития, в която съставителите са включили вече отминала история и така са представили пророк Джоузеф в по-добра светлина, отколкото е заслужавал.

— Пророчеството е истинско, Чарлс. Брат Саласар вече го доказва.

— Ще ми бъде интересно да видя това доказателство.

— Ние имаме възможност да изпълним това пророчество. Можем да застанем зад Конституцията на Съединените щати, *която ни е дадена по Божие вдъхновение*.

— Ами ако това унищожи всичко, което Той е създал?

— Така да бъде.

— Разгледай и втората страница.

Роуан се втренчи през твърдото пластмасово покритие и видя под него една карта.

— На това място са скрити както тайната, така и златото — каза Сноу.

— Но картата не ни казва нищо конкретно.

— Йънг очевидно е искал да ни постави предизвикателство. Предполагам, че е имал сериозна причина. Изглежда, се налага да откриеш това, което е скрил господин Линкълн, за да разрешиш тази загадка.

Роуан вече знаеше точно къде да го потърси.

— Може ли да ги взема?

Сноу поклати глава.

— Не и тези. Но ще ти дам копия.

— Значи искаш аз да се заема, така ли?

— Искам да се помолиш, за да ти се разкрие правилният път. Направи това, което ще ти наредят небесата. Така постъпих аз.

Атланта

Стефани беше намерила в интернет решението на Върховния съд на САЩ по делото „Тексас срещу Уайт“, обявено на 12 април 1869 г.

Казусът не беше сложен.

Дали съкровищните бонове на стойност десет милиона долара, които щатът Тексас беше прехвърлил на частни лица, след като Тексас се беше отцепил от съюза, продължаваха да бъдат валидни? По всеобщо мнение прехвърлянето нарушаваше федералните закони и беше извършено в момент, когато Тексас вече се беше обявил извън съюза, така че бившият американски щат беше действал по свои собствени правила, за да регулира този акт. При това положение, ако отцепването на Тексас от Съединените щати беше законно, съкровищните бонове си оставаха валидни и на същата стойност, която имаха на територията на САЩ. Но ако не беше така, те нямаша никаква стойност. Спорът беше елементарен, но по същество задаваше един въпрос от монументално значение.

Дали отделянето беше позволено от Конституцията?

Стефани отново прегледа решението точно както бяха направили заедно с Едуин преди два часа. Той вече си беше тръгнал, защото трябваше да се върне във Вашингтон навреме за някакъв вечерен ангажимент. Уговориха се да се срещнат отново на следващия ден.

Съответният откъс беше някъде в средата на документа.

Съюзът между щатите никога не е бил чисто изкуствено и произволно отношение. Началото му е поставено в колониите и той се основава на общ произход, взаимна симпатия, родствени принципи, сходни интереси и географска близост. Съюзът е потвърден и подсилен от потребностите на войната и се е сдобил с окончателната си форма, характер и ратификация в Договора за Конфедерацията от 1777 г. В него съюзът тържествено е обявен за вечен. И когато се оказало, че този договор не е достатъчен за нуждите на страната, е била съставена Конституцията — „за да образуваме по-съвършен съюз“. Трудно е да си представим как идеята

за неразруσιμο единство може да се изрази по-ясно, отколкото с тези думи. Ако един вечен съюз, който е още по-съвършен, не е неразрушим, какъв е тогава?

Следователно, когато Тексас става част от Съединените щати, той влиза в неразруσιμο отношение. От този момент към щата Тексас са приложими всички задължения на вечния съюз и всички гаранции на републиканското управление на Съединените щати. Актът, който въплъщава приемането на Тексас в съюза, е нещо повече от спогодба; той представлява приемането на нов член в политическото тяло. И този акт е окончателен. Съюзът между Тексас и останалите щати е също толкова цялостен, вечен и неразрушим, колкото съюзът между щатите основатели. Няма място нито за преразглеждане, нито за отмяна на този акт освен посредством революция или по взаимно съгласие на всички щати.

Наредбата за отцепване, приета по предложение и ратифицирана от мнозинството от жителите на щата Тексас, както и всички последващи действия на законодателната власт на щата, целящи да приложат тази наредба, следователно са абсолютно нищожни. Те изобщо не съществуват в правния мир. Задълженията на щата като член на Съединените щати, както и на всеки гражданин на този щат като гражданин на Съединените щати, си остават цялостни и ненарушими. От това със сигурност следва, че въпросният щат не е престанал да бъде част от Съединените щати, нито гражданите му са престанали да бъдат граждани на Съединените щати. Ако беше другояче, този щат трябваше да е станал чужда държава, а жителите му — чужди граждани. Войната трябваше да е престанала да бъде война за потушаване на бунт и трябваше да е станала завоевателна и поробителска война.

Тоест именно начинът, по който Югът разглеждаше военния конфликт. Не като война между щатите. Нито като гражданска война. А като война на агресорите от Севера.

Завоевателна и поробителска. Абсолютно.

Точно така се бяха чувствали жителите на Юга тогава, а много от тях се чувстваха така и до днес. Ако човек отидеше на югоизток от Атланта, в централната част на щата Джорджия, както тя беше правила много пъти, и споменеше името на генерал Уилям Текумзе Шърман на

неподходящо място в неподходяща компания, хората наоколо щяха демонстративно да се изплюят на земята.

Стефани никога не беше мислила сериозно за миналото. След Линкълн този въпрос се беше смятал за решен. В интерес на истината от време на време в пресата се раздуваха истории за някой град, община или фракция, които искаха да напуснат Съединените щати. Кий Уест беше прочут със своята „Република Раковина“ — микронацията, която беше обявила независимостта си от САЩ през 1982 г. и продължаваше да забавлява туристите с хумористичните си държавни символи. Но никога не се беше случвало нещо наистина важно.

После беше изслушала разказа на Едуин. А той не беше никакъв ексцентрик, решил да не си плаща данъците, да не спазва някой определен закон, който не му харесва, или просто да се прави на интересен. Едуин беше началникът на канцеларията на Белия дом. И в гласа му се долавяше истински страх.

— Това може да се превърне в реален проблем — каза Дейвис. — Надявахме се, че времето се е погрижило за всичко. Но получихме информация, според която не е така.

— Какво може да е толкова страшно?

— Стефани, ние гледаме новини по двацет и четири часа в денонощието, слушаме коментарни предавания по радиото и четем уводни статии. До нас непрекъснато достига информация. Всеки има мнение по всеки един въпрос. Блогъри, журналисти. Съобщенията в Туитър и статусите във Фейсбук вече се възприемат като авторитетни източници. Никой не внимава за нищо. Оставаме си на повърхността и това се смята за достатъчно.

Той посочи един откъс на екрана. Беше от решението по делото „Тексас срещу Уайт“.

Тя го прочете отново.

Следователно нашето заключение гласи, че Тексас е останал щат и щат от Съединените щати независимо от трансакциите, за които става дума. И според нас това заключение не противоречи на нито един закон или декларация от нито един представител на националната

власт, а е в пълно съответствие с цялата поредица от закони и декларации от самото начало на бунта.

— Проклетият Върховен съд си е останал на повърхността — каза Дейвис. — Решението им е било продиктувано от политически, а не от юридически съображения. Авторът на този документ, върховен съдия Салмън Чейс, е работил в кабинета на Линкълн. Какво е трябвало да каже? Че цялата Гражданска война е била противоконституционна? Че отцепването е било законно? А, и между другото, шестстотин и двамаст хиляди души са загинали напразно?

— Не се ли изразяваш малко мелодраматично?

— Съвсем не. Решението по делото „Тексас срещу Уайт“ си остава решаващият прецедент на Върховния съд по въпроса за отделянето. Ако някой щат се опита да се отцепи, всеки съдия в страната веднага ще постанови, че това действие противоречи на Конституцията, като се позове на прецедента от делото „Тексас срещу Уайт“.

Стефани знаеше, че това е точно така.

— Но решението изобщо не е взето единодушно — каза Дейвис. — Трина съдии са гласували против.

Тя отново се вторачи в думите на екрана.

И според нас това заключение не противоречи на нито един закон или декларация от нито един представител на националната власт.

Стефани отново чу в главата си думите на Едуин:

— *Ами ако сега знаем нещо, което Върховният съд през хиляда осемстотин шейсет и девета не е знаел?*

Ами ако наистина беше така?

Дания

Нито една дума на Касиопея не се беше харесала на Малоун.

Люк се беше върнал навреме, за да улови края на разговора. „Запази спокойствие“, сякаш искаха да кажат очите му. Колежанчето очевидно знаеше за връзката му с Касиопея.

— Нека да те закарам обратно в хотела — предложи Саласар.

Малоун посочи към отворената врата на два метра от тях и те се вмъкнаха в една тъмна прожекционна зала. Вътре имаше меки столове, обърнати към огромен видеоекран — очевидно модерно допълнение към старото имение.

Двамата се притиснаха към стената. Малоун чу раздвижване в кабинета, а след това стъпки в коридора навън. Можеха да видят Саласар и Касиопея през полуотворената врата. Малоун видя как Саласар улови Касиопея за ръката, притегли я към себе си и я целуна. Тя се сгуши в прегръдките му и го погали по раменете.

Гледката го изпълни с гняв и неудобство едновременно.

— Отдавна исках да направя това — каза ѝ Саласар. — Така и не те забравих.

— Знам.

— Какво ще правим сега?

— Ще се наслаждаваме на времето си заедно. Липсваше ми, Хосепе.

— Но ти със сигурност си обичала и си била обичана.

— Така е. Но това, което имахме ние двамата, беше специално, и двамата го знаем.

Саласар отново я целуна. Нежно. С любов.

Стомахът на Малоун се сви.

— Мога да остана тази вечер — предложи Касиопея.

— Няма да е разумно — отговори Саласар. — И за двамата.

— Разбирам. Но искам да знаеш, че исках да го направя.

— Знам и то означава повече за мен, отколкото можеш да си представиш. Ще дойда да те взема утре към десет. Бъди готова.

— Къде отиваме?

— В Залцбург.

Двамата продължиха по коридора и се изгубиха от поглед. Отвори се врата, после се затвори отново. Няколко секунди по-късно изръмжа автомобилен двигател, после шумът от колата потъна в далечината.

Малоун стоеше неподвижен като статуя, а сърцето му биеше като барабан.

— Добре ли си? — попита го Люк.

Малоун рязко се върна към настоящия момент.

— Защо да не съм? — попита той.

— Това е твоето момиче, а...

— Да не съм в гимназията? А и откъде знаеш, че е моето момиче?

— Познах от три пъти. Виж, ако бях на твое място, и мен щеше да ме заболи.

— Не си на мое място.

— Добре. Разбрах. Не искаш да говорим за нея.

— Стефани ли ти нареди да не ми казваш, че и тя е замесена?

— Двамата със Саласар не биваше да са тук. Задачата на Вит беше да го държи далече от имението тази вечер.

— *Задачата?* — повтори Малоун.

— Тя помага на Стефани. Прави ѝ услуга. Разбрахме, че едно време двамата със Саласар са се познавали. Били са... близки. Очевидно. Току-що станахме свидетели. Стефани я помоли да се свърже с него и да види какво ще може да научи. Тя просто го обработва.

Малоун не беше убеден. Дали наистина играеше роля? И просто се опитваше да спечели доверието на Саласар? Ако беше така, наистина беше страхотна актриса. Всяка нейна дума звучеше съвсем достоверно. Вече се беше стигнало дотам, че самият Саласар се беше обърнал за помощ към нея.

— Трябва да погледна в този кабинет — каза Люк.

Малоун го сграбчи за ръката.

— Има ли нещо друго, което не си ми казал?

— Когато бяхме в твоята книжарница, ти заяви, че знаеш за мормоните. А знаеше ли, че Касиопея Вит е родена в мормонско

семејство?

Малоун го изгледа вторачено.

— Така си и мислех. Със Саласар се познават от деца. Двамата са от приятелски семејства. От една и съща религија.

Јавно цялата вечер щеше да бѐде исполнена с изненади.

— Ще ми пуснеш ли рѐката?

Малоун се отдрѐпна. Люк се провря покрај него и бѐрзо излезе от прожекционната зала. Малоун го последва. Двамата влязоха в кабинета — топла стая с ламперия, боядисана в тѐмнозелено. Лампите светеха, а завесите бяха спуснати пред прозорците.

Малоун се съсредоточи върху конкретната задача.

— В това имение няма постоянен персонал, така ли?

— Според нашите доклади има няколко души, но те не остават през ноцта. Саласар дѐржи на личното си пространство.

Вѐпреки това останалите данити можеха да се появят всеки момент.

— Онези двамата може би вече са открили измамата с автобуса. Направи това, за което си дошъл. Саласар ѝ четеше на глас от нещo. Онзи стар дневник, ето там.

Люк пристѐпи към бюрото и се зае да снима изпокѐсаните страници със служебния си телефон, като обрѐщаше особено внимание на онези, които бяха отбелязани с листчета. След това започна да претѐрсква чекмеджетата на бюрото, а Малоун отиде да разгледа картата, поставена на един статив. По-рано беше чул Саласар да изрежда местата, на които се бяха заселвали мормоните по пътя си на запад към долината на Голямото солено езеро. Дори беше ходил веднѐж в Нову, в централната част на щата Илинойс, където в продължение на седем години било седалището на мормоните. Храмът, който се издигаше там в момента, беше реконструиран, защото оригиналната сграда от ХІХ в. беше разрушена от разгневените тѐлпи.

Омраза. Много силно чувство, както и ревността.

А точно в момента Малоун изпитваше и двете.

Налагаше си да се вслуша в собствените си думи — вече не беше в гимназията. Но си оставаше мѐж, който изпитва чувства към една определена жена. Беше разведен от три години, а се беше разделил със съпругата си още преди десет. Отдавна живееше сам. Появата на

Касиопея в живота му беше променила много неща. Към по-добро. Или поне така си мислеше досега.

— Виж това — каза Люк.

Малоун пристъпи към бюрото — огромно, инкрустирано със слонова кост, с изящна мастилница от оникс. Люк му подаде един каталог на „Доротеум“ — една от най-старите аукционни къщи в света, която се намиреше в Австрия. Малоун ги познаваше както от мисиите си за отряд „Магелан“, така и от антикварната си книжарница.

— Явно утре вечер ще има някакво събитие — каза Люк. — В Залцбург.

Малоун отбеляза датата, часа и мястото от каталога. После разлисти страниците и откри, че става дума за разпродажба на лично имущество. Мебелировка, порцелан, книги. Една от страниците в каталога беше отбелязана с прегънато ъгълче. Офертата беше за екземпляр от „Книгата на Мормон“. Отпечатан през март 1830 г. Оригинално издание. Публикувано от Е. Б. Грандин. В Палмира, щата Ню Йорк.

Малоун го познаваше добре.

След 1830 г. бе имало много нови тиражи, но от първия бяха останали само няколко екземпляра от първоначалния тираж. Той си спомни, че преди няколко месеца беше прочел как един от тях е бил продаден на търг за почти 200 000 долара.

— Очевидно Саласар иска да си купи книга — каза той.

И то не каква да е. А една от най-редките в света.

Малоун се отдалечи от бюрото и отново отиде при картата. Някой беше отбелязал с розов маркер щатите Тексас, Хавай, Аляска, Върмонт и Монтана.

— Защо са оцветени тези щати? И не ми отговаряй, че не знаеш.

Люк не каза нищо. Малоун посочи щата Юта, който беше отбелязан в жълто.

— А този?

— Това е центърът на цялата проклета история.

Щатът Юта беше крепостта на Църквата на светиите от последните дни. В тази религия с времето се бяха образували няколко фракции, но в Юта беше централата на основната от тях.

— Центърът на кое? — попита Малоун.

— Няма да ми повярваш — отговори Люк. — Но Стефани ми каза по телефона, че има връзка между Джоузеф Смит, Бригъм Йънг, Джеймс Мадисън и Ейбрахам Линкълн. Връзка, за която и тя е научила току-що. Връзка, която е започнала още по времето на отците основатели на Съединените щати.

— И какво ги свързва?

— Конституцията на САЩ.

— Какъв е проблемът?

— Адски сериозен.

Дания

Четвъртък, 9 октомври, 9:20 ч.

Саласар говореше по телефона, но не откъсваше поглед от картата. Беше в кабинета си и най-сетне беше успял да се свърже със старейшина Роуан, за да му разкаже какво се беше случило предишния ден в Дания. Опасенията им вече бяха потвърдени. Американското правителство беше съсредоточило вниманието си върху него.

— Стигнали са до теб чрез мен — каза му Роуан. — Във Вашингтон има хора, които не искат да успеем.

Саласар не се съмняваше в това. Винаги бяха имали врагове.

„От самото начало, Хосепе“, каза ангелът в главата му.

Всеки светия знаеше как през 1839 г. Джоузеф Смит почукал на вратата на Белия дом — който описал като „просторен и прекрасен палат, украсен с цялото изящество и изисканост на света“ — и пожелал да се срещне с президента Мартин ван Бюрен. Смит поискал да му бъде представен като светия от последния ден, но молбата му била сметната за някаква безсмислица. Смит настоял и Ван Бюрен го приел с усмивка.

„С цялата си арогантност, Хосепе.“

Смит донесъл писмо, в което се изброявали всички жестокости, с които се били сблъскали светиите в щата Мисури, и се описвали шокиращите посегателства срещу живота и имуществото им. Смит описал и прословутата „Директива 44“, издадена от губернатора на щата Мисури, която призовавала за изстреблението на всички светии. Молбата на Смит била федералното правителство да се намеси, но Ван Бюрен не направил нищо.

„Президентът казал, че ако защити тяхната кауза, ще загуби всички гласове от щата Мисури — припомни му ангелът. — Президентът ни е осъдил, без да ни познава.“

Мнозина президенти след Ван Бюрен се бяха отнесли със същата апатия към проблема.

„Властта винаги се е контролирала от невежество, глупост и слабост.“

Ангелът имаше право.

„Каква е силата на властта? Тя е като въже от пясък, слаба като водата. Тя не уважава нито истината, нито правото. Властниците са срам за американския народ.“

Точно както и пророците с американските президенти, Саласар се отнасяше внимателно със старейшина Роуан. Но не от недоверие към него. От самото начало Роуан беше заявил ясно, че не желае да знае подробностите. Затова Саласар не му беше казал за съдбата на американския агент, за смъртта на двама от собствените си хора и за изчезването на Бари Кърк. Той разбираше необходимостта от съществуването на демаркационна линия между Кворума на дванайсетте и останалата част от Църквата. И Джоузеф Смит, и неговият наследник Бригъм Йънг бяха използвали услугите на хора като самия него, които по същия начин бяха защитавали общото благо.

— Под контрол ли е ситуацията? — попита го Роуан.

— Напълно.

— Много е важно да остане така. Правителството няма да пожали сили, за да ни спре. Това е неизбежно. Няма как да запазим тайната винаги. За щастие, вече сме близо до целта.

— Няма ли да е полезно за нас да разберем докъде се простират техните познания? — попита Саласар.

— Естествено, че ще е. Може би ти ще можеш да провериш?

— Точно това си мислех и аз.

— Можеш да бъдеш спокоен, Хосепе. Никой от нас не е нарушил нито един закон. Разследването, което провеждат, има за цел единствено да ги информира.

Саласар отново не отговори.

Данитите винаги бяха действали тайно. Както и преди 150 години, привличането на нови членове се осъществяваше само с личен контакт. Събранията им бяха внимателно охранявани. Ученията не се обсъждаха открито, дори с други данити, извън рамките на тези събрания. Членовете на организацията се научаваха да се подчиняват на заповедите на своя водач безусловно и без колебание и от тях се изискваше да доказват, че са достойни за оказаното им доверие — във всяка ситуация, на живот и смърт. Всеки нов член полагаше

тържествена клетва да не разкрива нищо пред никого. Наказанието за всяко отклонение от тези правила се прилагаше тайно.

„Живеем според нова, различна повеля — обясни ангелът. — Небесното царство ще се умножи и ще погълне всички земни царства. Дълг на всички благородни и верни данити е да погубват езичниците и да ги посвещават в царството небесно. Земята принадлежи на Господ, Хосепе, а не на хората. И човешките закони не важат, когато човек се обрече на Бог.“

— Опасявам се, че техните усилия да се информират може да ескалират — каза Саласар.

— Точно така. Трябва да действаш в съответствие със ситуацията.

Саласар разбра какво му нареждаше старейшина Роуан. Нищо от онова, с което се занимаваха данитите, не биваше да става обществено достояние. Хосепе знаеше каква е неговата роля. Той беше чукът и мечът. Наградата му беше вътрешно удовлетворение, с което не биваше да се хвали пред никого.

„Не е твоя работа да знаеш какво изисква Бог — каза ангелът в главата му. — Той ще ти каже какво иска посредством своя пророк, а ти ще трябва да го изпълниш.“

„Амин“, произнесе той само с устни, а на глас каза:

— Ситуацията е под контрол.

— Убеден съм. Може би скоро ще имам нужда от теб тук, така че бъди готов да заминеш. Аз пътувам обратно към Вашингтон. Обади ми се, когато имаш да докладваш нещо ново.

Саласар се вторачи в картата, на която бяха отбелязани щатите. Тексас, Хавай, Аляска, Върмонт и Монтана. И Юта.

Той погледна часовника си.

— Нека Небесният отец бди над теб — каза му Роуан.

— Нека бди и над теб — отговори Саласар.

Копенхаген

Докато събираше само най-важното в един сак, Малоун изпита отдавна забравена тръпка. Точно като едно време. Той извади малката раница под леглото си и взе от там няколкостотин евро, които винаги държеше под ръка, и паспорта си. Преди години паспортите бяха най-малката му грижа. Като агент на отряд „Магелан“ беше пътувал по целия свят — понякога законно, но по-често не. Какъв живот беше само. Понякога му липсваше, колкото и да твърдеше обратното. Едно време изпълняваше секретни мисии, някои от които дори промениха хода на историята. Сега беше друго. Или поне така си беше повтарял през последните няколко години, откакто се оттегли. И все пак беше изиграл важна роля в някои изумителни истории, дори след като се беше пенсионирал.

Явно и този случай щеше да бъде такъв. Какво беше казал снощи Люк Даниълс? „Има връзка между Джоузеф Смит, Бригъм Йънг, Джеймс Мадисън и Ейбрахам Линкълн. Връзка, която е започнала още по времето на отците основатели на Съединените щати.“

Малоун се беше разделил с Люк, след като се бяха върнали в Копенхаген, и по-младият агент изглеждаше доволен, че се е отървал от него. Едно време и Малоун беше гледал на работата на отряд „Магелан“ със същото въодушевление. Стефани го беше привлякла от флота и временното назначение в Министерството на правосъдието се бе превърнало в постоянно. Когато се беше пенсионирал от държавната служба, се беше уволнил и от флота, където го познаваха като командир Харълд Ърл „Котън“ Малоун, син на Форест Малоун — също командир от военноморския флот на Съединените щати, който беше изгубил живота си в морето. Погледът на Малоун се стрелна към бележката, написана на ръка, която беше сложил в рамка на стената. Датата беше 17 ноември 1971 г., а съдържанието ѝ бяха последните 640 думи, написани от баща му. Бяха предназначени специално за семейството му. Малоун ценеше всяка една от тях. Особено последните три.

„Обичам те, Котън.“

Не го беше чувал често, докато баща му беше жив.

Малоун се беше опитал да не допусне същата грешка със собствения си син Гари, който вече беше на шестнайсет. Искрено се надяваше момчето да знае, че го обича. Господ му беше свидетел, че бяха преживели доста неща заедно.

Малоун взе пистолета си. Беше му послужил добре вчера. Колко души беше убил с него през годините? Десет? Дванайсет? Петнайсет?

Не беше лесно да си спомни. А това го притесняваше. Както случката, на която беше станал свидетел предишната вечер. Целувката на Касиопея със Саласар му беше причинила болка, независимо каква роля беше играла тя. Малоун изпитваше ревност — нямаше как да го определи по друг начин. Тя с готовност беше предложила да остане при Саласар през нощта. Какво щеше да се случи, ако Саласар се беше съгласил? Дори не искаше да мисли. Естествено, нямаше как да знае какво е станало, след като си бяха тръгнали от имението. Може би Саласар беше и сега при нея, в нейния хотел?

Спри. Престани. Малоун ненавиждаше съмненията, които го бяха обхванали. Искаше му се да не беше видял и чул нищо от това, на което беше станал свидетел. Беше по-добре да не знае. Или не беше така?

Все пак бракът му се беше разпаднал заради лъжи и недоверие. Много пъти се беше питал дали уравнението щеше да се промени, ако беше добавил честността към него. Дали това нямаше да спаси връзката със съпругата му?

Мобилният му телефон звънна. Малоун очакваше обаждането и не остана разочарован, когато видя името на Стефани Нел на дисплея.

— Разбрах, че си имал тежка вечер — каза му тя.

— Манипулираш ме.

— Имах нужда от помощта ти. Всичко започна като най-обикновена проверка на чуждестранен гражданин. Но се превърна в нещо съвсем друго. Замесен е американски сенатор. Казва се Роуан, от щата Юта. Освен това изобщо не знаех, че Бари Кърк е подставено лице. Саласар очевидно ни води с няколко хода.

— Нека да стигнем до най-важното.

— Касиопея е там, за да ускори развитието на нещата и да разбере каквото може. Тя е най-близо до проблема. Но вече не съм

сигурна, че това е добре.

— Ти го запази в тайна от мен — изтъкна Малоун.

— Не се очакваше да стигнеш толкова далече.

— Значи просто си ме използвала?

— За да откриеш моя агент, изчезнал безследно? И още как, по дяволите.

— Колежанчето каза ли ти, че той е мъртъв?

— Да. Първата ми реакция беше да унищожа Саласар. Но ми заповядаха да не го правя. Освен това Люк ми каза и друго — че си се разтревожил от това, което си видял. Касиопея ми прави услуга, Котън. Това е всичко.

— Значи тя лъже Саласар?

— Точно така. И не изпитва удоволствие, но се съгласи да играе тази роля още малко.

— Стори ми се, че не ѝ беше толкова неприятно.

— Знам, че те боли...

— Тя знае ли, че съм бил там?

— Не съм ѝ казала, че си замесен.

— Нека да си остане така.

— Двамата със Саласар дори не трябваше да са в онази къща.

— Цялата ситуация приличаше на капан.

— Прав си — съгласи се Стефани. — Но свърши работа.

Получихме ценна информация.

— Така ли ти каза колежанчето?

— Той не е идиот, Котън. Всъщност е доста способен. Просто е малко импулсивен. Може би няма как да е иначе, след като носи тази фамилия.

Малоун изобщо не беше направил връзката. Даниълс.

— Да не е роднина на президента? — попита той.

— Люк е племенник на Дани Даниълс. Един от четиримата синове на брат му.

— Така ли е получил място в „Магелан“?

— Не е това, което си мислиш. Люк е южняк като теб, роден и отгледан в Тенеси. След гимназията се записал в армията и станал рейнджър. Доста добър. Личното му досие е претърпано от препоръки. Служил е навсякъде в Близкия изток, включително три пъти в Ирак. След това искал да работи в ЦРУ, но президентът ме попита дали няма

да го взема при мен. Без никакви условия и без специално отношение. Ако не се справи с работата, винаги мога да го уволня.

— Ако преди това не го убият.

— Спомням си, че преди петнайсет години си мислех същото за теб. А виж как ни се получиха нещата.

— Укриваш информация от мен, Стефани. Беше ми неприятно и преди, когато работех за теб, а сега ми е още по-неприятно.

— Не споменах нищо за Касиопея, защото не вярвах да останеш замесен толкова дълго, че да разбереш за нея. Тя ми прави услуга и аз исках това да си остане между нас.

— И обяснението ти трябва да ме успокои, така ли?

— Вие не сте женени, Котън. Тя си има собствен живот, който живее както намери за добре, точно както и ти самият.

— Елементарното уважение твърди обратното.

— Значи ти ѝ казваш всичко за себе си, така ли?

— Каква услуга по-точно ти прави тя?

— Не мога да ти кажа по този телефон.

— Люк каза, че се случва нещо, което стига чак до основателите на Съединените щати.

— Това е мой проблем, а не твой.

Малоун се поколеба, преди да каже:

— Приемам този отговор. Освен това приемам, че Касиопея е голямо момиче и може сама да се грижи за себе си.

— Не се съмнявам в нея. Въпросът е ти дали можеш?

Малоун трудно щеше да излъже Стефани. Тя го познаваше толкова добре, колкото и той нея.

— Ти я обичаш, Котън. Независимо дали искаш да си го признаеш, или не.

— Тя не ме е повикала. Значи не е моя работа. Както и ти каза, не сме женени.

— Вече отзовах Люк. Би трябвало скоро да се прибере в Щатите. Хората на Саласар са го видели с теб, така че ефективността му на място е компрометирана.

— Разбират ли се президентът и колежанчето?

— Люк изобщо не знае, че чичо му се е намесил в негова полза. Това беше едно от условията на президента.

Малоун беше впечатлен, че Стефани се беше съгласила да направи такава услуга. Не беше в неин стил. Но пък знаеше от Касиопея, че между бившата му шефка и настоящия президент има някакви чувства. Беше се изненадал, но никога не го беше обсъждал със Стефани. И двамата не обичаха да говорят за такива неща.

— Няма как да се сърдя на момче, което всяка неделя се обажда на майка си — добави Стефани.

Майката на Малоун все още живееше в централната част на Джорджия, във фермата, която беше собственост на семейството ѝ от един век насам. Но за разлика от Люк Даниълс той не се обаждаше всяка седмица. Национални празници, рождени дни, Денят на майката. Контактите им се ограничаваха до тези случаи. Майка му никога не се оплакваше, но тя си беше такава. От устата ѝ нито веднъж не беше излязла лоша дума. На колко години беше вече? Седемдесет? Седемдесет и пет? Малоун не знаеше със сигурност. Как беше възможно да не знае на колко години е майка му?

— Освен това се обадох в Копенхаген — добави Стефани. — Местните власти няма да те притесняват.

Малоун вече се питаше защо книжарницата му не беше обсадена от полицията.

— Счупиха ми витрината — каза той.

— Изпрати ми сметката — отговори тя.

— Може и да го направя.

— Знам, че си ядосан — каза Стефани. — И не те обвинявам. Но слушай, Котън — ще оставиш Касиопея на мира, нали? Не можем да рискуваме с нея. Остави я да работи сама, докато всичко това не приключи. Както сам каза, тя е голямо момиче. Не съм изпратила други агенти за подкрепление. Тя е сама.

— Както кажеш.

Малоун прекъсна връзката и се вторачи в сака. Отново го манипулираха. Изобщо не се съмняваше.

Той пъкна пистолета си обратно в раницата и я прибра под леглото. За съжаление, не можеше да вземе своята берета там, където отиваше. Не беше разрешено да носи оръжие в самолета, а за да го чекира, щеше да му се наложи да отговаря на нежелани въпроси. Едно време и този бонус вървеше в комплект с правителствената служба. Какво пък, сега щеше да се адаптира към ситуацията.

Американското правителство използваше хиляди агенти, за да защитават националните интереси. Едно време и той беше такъв. Днес задачата му беше от по-лично естество. Какво беше казала Стефани току-що за Касиопея? „Не съм изпратила други агенти за подкрепление. Тя е сама.“

Е, нямаше да бъде точно така. И Стефани го знаеше.

Малоун трябваше да побърза. Самолетът му за Залцбург излиташе след два часа.

Калундборг

Касиопея приключваше с прибирането на багажа. Не беше взела много — само няколко дрехи, които можеше да носи в различни комбинации, подходящи за случая. Не беше очаквала пътуването да продължи повече от няколко дни, но, за съжаление, мисията ѝ се беше удължила.

Френските прозорци бяха отворени и предлагаха впечатляваща гледка към фиорда и пролива, където силният източен вятър гонеше сиво-кафявите вълни. Хосепе беше уредил престоя ѝ в крайбрежния хотел, като съзнателно не ѝ беше позволил да остане в имението му. Причината за това може да беше неговото желание връзката помежду им да се запази на подобаващо равнище, но може и просто да не искаше тя да бъде там. Касиопея беше в Дания от три дни, а едва снощи той я беше довел в дома си.

Всичко, което се беше случило предишната вечер, продължаваше да я тревожи. Когато целуна Хосепе отново след толкова много години, в съзнанието ѝ се върнаха спомени, които смяташе за забравени. Той беше първата любов в живота ѝ — както и тя в неговия. Винаги се беше отнасял с нея като съвършен джентълмен, а връзката им беше изпълнена с любов, но не и със страст. Църковната доктрина забраняваше секса преди брака. Така че нейното предложение да прекара нощта при него беше рисковано, но не прекалено. Ако не друго, този жест я беше приближил максимално до него.

Касиопея продължаваше да се чувства ужасно заради факта, че го мами, и с всяка минута все повече съжаляваше, че беше приела да участва в този цирк. Когато се беше съгласила, изобщо не подозираше, че той продължаваше да храни толкова дълбоки чувства към нея. Разбира се, Стефани ѝ беше казала за снимката, но нейното присъствие в кабинета му можеше да се обясни по всякакви други начини. Вече не бяха останали никакви съмнения какво беше действителното обяснение.

Хосепе я обичаше.

Тя подреди и последните си дрехи в пътната чанта и затвори ципа.

Трябваше да прекрати този фарс. Това беше най-правилно в случая. Но обвинението в убийство говореше друго. Мормонската вяра отричаше насилието. Естествено, преди много години ситуацията е била съвсем различна, така че и светиите са отвърждали на удара. Но тогава това е било въпрос на оцеляване. Неизбежна самоотбрана, характерна за онова време. Хосепе горещо вярваше в църковната доктрина, която забраняваше да се върши зло спрямо другите — какво би го накарало да се отклони от толкова фундаментални принципи? Трябваше да има и друго обяснение, което да не го свързва с убийство.

Касиопея погледна часовника си. Беше девет и половина сутринта. Той щеше да пристигне скоро. Тя отиде до отворения прозорец и се заслуша в равномерните удари на прибоа и крясъците на птиците.

Мобилният ѝ телефон звънна.

— Снощи имахме един инцидент — съобщи ѝ Стефани.

Касиопея изслуша разказа за случилото се в пролива Йорезунд и в Копенхаген с един от сътрудниците на Хосепе.

— Наложил се да замеся Котън — продължи Стефани. — В момента не разполагах с друг човек на място. Той се справи, но е убил трима души.

— Добре ли е?

— Нищо му няма.

— А нещо ново за твоя изчезнал агент?

— Все още го няма. Мъжете, които са преследвали Котън, са били данити, от хората на Саласар.

Данити? Касиопея си спомняше, че беше чела за тях като тийнейджърка, но те вече не съществуваха — бяха изчезнали още през XIX в.

— Не видях нищо подобно — каза тя.

После продължи с доклада си за случилото се между нея и Хосепе.

— Той изпитва силни чувства към мен. Не ми е приятно, че го лъжа така. Не би трябвало да съм тук.

— Ще трябва да стискаш зъби още малко. Нещата ескалираха от нашата страна и днес ще науча повече. Отиди в Залцбург заедно с него

и виж какво още ще можеш да разбереш. След това си свободна. Той дори няма да разбере какво е станало.

— Но аз ще знам какво е станало. Освен това излъгах и Котън. Той няма да се зарадва, когато разбере с какво съм се занимавала.

— Занимаваш се с американска разузнавателна операция. Това е всичко. Старейшина Роуан, за когото ти е споменал Саласар, е сенатор Тадеъс Роуан от щата Юта.

Касиопея й разказа за картата в кабинета на Хосепе.

— Щатът Юта беше оцветен в жълто, а други пет щата — в розово.

— Кои щати? — попита Стефани.

Касиопея й каза.

— Точно в този момент сенатор Роуан ме е взел на мушка — обясни Стефани. — Нали си спомняш за великата мисия, за която ти спомена Саласар? Трябва да разберем повече за нея. Важно е, Касиопея. А ти си най-добрата ни възможност да научим истината.

— Трябва да се обадя на Котън.

— Хайде да не го правим. Останах с впечатление, че той е добре. Снощи много ми помогна, а сега се е върнал на работа в книжарницата си.

Но Касиопея не беше добре. Чувстваше се сама, тревожеше се за толкова много неща. Цяла сутрин беше мислила за Котън. Технически погледнато, тя не му беше изневерила с Хосепе. Не беше изневяра, а по-скоро измама. Интересно колко различни бяха двамата. Котън беше дискретен, сдържан и пестелив на емоции, докато Хосепе беше екстровеертен, топъл и любвеобилен. Дълбоките му религиозни убеждения бяха както предимство, така и проклятие. И двамата бяха впечатляващи на външен вид, истински мъжкари, самоуверени и сигурни в себе си. И двамата си имаха недостатъци. Касиопея не беше съвсем сигурна как се беше стигнало до тези сравнения, но от снощи насам не можеше да спре да ги прави.

— Дръж се още малко — помоли Стефани.

— Цялата работа започва да не ми харесва.

— Разбирам те, но залогът е твърде голям. И, Касиопея, независимо какво ти се иска да вярваш, Саласар не е невинен.

Стефани прекъсна връзката.

Никак не ѝ се искаше да лъже Касиопея, но нямаше друг начин. Котън изобщо не беше добре. Това беше станало съвсем ясно от предишното обаждане. Люк също беше потвърдил, че Котън е разтревожен. А нейният агент беше мъртъв. Беше запазила и тази информация само за себе си.

Ако беше казала на Касиопея истината и за двете, не можеше да предвиди как ще реагира тя. Може би щеше да поиска обяснение от Саласар. Или да си тръгне. Така че беше по-добре засега да си замълчи.

Стефани се изправи в леглото си и погледна часовника на нощното шкафче. Беше четири без десет сутринта. Полетът за Вашингтон беше след четири часа. Едуин Дейвис ѝ беше казал, че ще я чака на международното летище „Роналд Рейгън“. Стефани нямаше търпение да научи повече. Оскъдната информация, с която разполагаше, беше доста притеснителна. Стефани беше работила за правителството в продължение на трийсет години, като беше започнала в Държавния департамент по времето на Рейгън и след това се беше прехвърлила в Министерството на правосъдието. Беше виждала множество кризи и беше развила нещо като шесто чувство. И ако това чувство не я лъжеше сега, Малоун вече беше на път към Залцбург. По телефона не ѝ беше казал нищо, но тя го познаваше. Особено след като му беше казала, че Касиопея е останала сама. Просто нямаше начин той да я остави без подкрепление. Нищо на света не беше в състояние да го спре.

Сънят беше избягал. Стефани беше съвсем будна, и то не само заради двата телефонни разговора, които беше провела. Тревогата я гризеше отвътре. Какво не знаеше все още?

Калундборг

Саласар приключи с приготовленията за пътуването до Залцбург. Най-новата му играчка, частният реактивен лиърджет 75, вече го чакаше. Навън беше колата, готова да го откара до града, за да вземе Касиопея, а след това до летището. Беше се обадил, за да промени резервацията, и от хотел „Голденер Хирш“ го бяха уверили, че ще ги очакват два апартамента вместо един. Полетът щеше да продължи по-малко от два часа и той нямаше търпение да пристигне в Австрийските Алпи. Времето би трябвало да е чудесно. Саласар обичаше Залцбург. Беше един от любимите му градове, а сега пътуването щеше да бъде още по-приятно, защото Касиопея щеше да го придружи.

Вратите на кабинета му се отвориха. Влезе един от данитите, които му бяха останали верни.

— Котън Малоун има книжарница в Копенхаген — му съобщи неговият човек.

— И въпреки това успя да убие двама от нашите.

Смъртните случаи го тревожеха. Досега не беше губил нито един от хората си.

— А Бари? Някаква следа от него?

— Открихме мобилния телефон в един автобус на градския транспорт, където беше оставен, за да ни поведе по фалшива следа. Последният ни контакт с брат Кърк беше снощи пред книжарницата.

Саласар знаеше какво означава това. Беше изгубил трима души.

— Справихте ли се със ситуацията?

Неговият помощник кимна.

— Аз лично се погрижих за трупа на американския агент.

— Може ли да се направи връзка между нас и двамата, които ще бъдат открити в пролива Йорезунд?

— Не би трябвало.

Вече му бяха докладвали какво се беше случило вчера, когато бяха притиснали друг американски агент недалече от Калундборг, но

той беше избягал и беше откраднал един от витловите му самолети — който, ако се съди по доклада, вече беше на дъното на Северно море.

— Каква е твоята оценка? — попита Саласар.

Той ценеше мнението на хората си. Добрите съветници предлагаха добри решения. Това беше обща черта на всички пророци — те се обграждаха с интелигентни и покорни мъже, които им даваха мъдри съвети. Самият Саласар и неговите данити изпълняваха тази функция за старейшина Роуан.

— Брат Кърк ми докладва, преди да замине за Швеция. Каза, че интересът на американците рязко се е увеличил, след като е споменал за убийството. Изглежда, са твърдо решени да се докопат до всичко негативно, което успеят да открият за нас.

Бяха използвали информацията за връзка между евентуално убийство и дневника на Ръштън като примамка, за да накарат противника си да допусне грешка. И макар че собственикът на дневника, който стоеше на бюрото му, наистина беше мъртъв, нищо не свързваше неговата смърт със Саласар — освен това безумно твърдение.

— Мислиш ли, че са хванали Бари? — попита той.

Задачата на Кърк беше да научи възможно най-много, като действа отвътре, а след това да отклони спасителите си насам. Но нещо се беше объркало.

— Не е много вероятно. Как са се сетили да подхвърлят телефона в автобуса? Брат Кърк в никакъв случай не им е казал нещо доброволно. На площада, точно преди Малоун да насочи полицаите към нас, брат Кърк ми даде сигнал да остана в готовност. Трябваше да го проследим, като използваме устройството в телефона му. Лично докладвах на полицията за убитите в пролива. Аз им издадох местоположението на Малоун. По този начин трябваше да ги изкараме навън и да размътим водата, но планът се обърна срещу нас.

Наистина беше така.

Саласар си спомни за разговора със старейшина Роуан, който беше провел по-рано. От другата страна на Атлантическия океан се случваше нещо важно и скоро можеше да се наложи и той самият да отиде там. Роуан му беше наредил междуременно да научи колкото може повече. И точно това възнамеряваше да направи Саласар.

Той протегна ръка към дистанционното и го насочи към плоския екран, монтиран на срещуположната стена. Появи се картина от кабинета му, записана предишната вечер — двама мъже се ровеха в бюрото му и разучаваха картата, която нарочно беше оставил изложена на статива.

— Бари явно им е казал да дойдат тук, точно както планирахме — отбеляза той.

Двамата с Кърк бяха решили да доведат американците, така че, преди да ги убият, да разберат какво знаят враговете им. Те трябваше първо да открият трупа, а след това, обхванати от гняв, да се отправят към основната сграда. И след като изпуснат нещо, което не биха казали при други обстоятелства, трябваше да се присъединят към своя сънародник във вечността. Е, не беше станало точно така.

Когато видя брояча на записа, Саласар пресметна, че врагът вече е бил в неговия дом в момента, в който Касиопея беше излязла заедно с него. Не беше част от плана.

Разбира се, снощи той изобщо не бе предполагал, че ще има някакви проблеми. От съобщението, което беше получил на телефона си по време на вечеря, беше останал с впечатлението, че всичко се движи гладко по план.

— По-младият мъж е онзи, който открадна самолета и снощи беше в Копенхаген — обясни неговият помощник. — А този до картата е Малоун.

— *Защо са оцветени тези щати?* — попита Малоун. — *И не ми отговаряй, че не знаеш. Стефани ти се обади в колата, за да те инструктира. Едно време се обаждаше и на мен.*

— *Тези щати са проблемът, за който говорим.*

Саласар видя как Малоун посочи към щата Юта на картата.

— *А това?*

Отговорът на този въпрос изненада Саласар.

— *Ситуацията е сложна. Няма да ми повярваш. Но има връзка между Джоузеф Смит, Бригъм Йънг, Джеймс Мадисън и Ейбрахам Линкълн. Връзка, която е започнала още по времето на отците основатели на Съединените щати.*

— *И какво ги свързва?*

— *Конституцията на САЩ.*

Саласар и неговият помощник видяха как двамата американци намериха каталога за търга на бюрото и отбелязаната страница, на която беше офертата за „Книгата на Мормон“. Саласар изключи записа, доволен от идеалната работа на миниатюрната камера, инсталирана на тавана. Наистина бяха научили нещо ново от враговете си.

— След няколко минути потеглям за Залцбург — каза той.

— Сам ли ще пътувате?

— Не. Госпожица Вит ще ме придружи.

— Разумно ли е това?

Саласар си даваше сметка, че работата на помощника му беше да го защитава — особено в светлината на всичко, което се беше случило през последните двайсет и четири часа.

— Приятели сме отдавна, така че тя се радва на пълното ми доверие.

— Не исках да ви обидя. Просто може би ще е по-добре, ако се справим сами със ситуацията.

— Аз искам тя да ме придружи.

Саласар не беше готов да приеме нищо негативно за Касиопея. Продължаваше да усеща допира на нейните устни по кожата си и електрическият заряд, който го беше разтърсил. Тя не му беше дала никакви основания да се съмнява в нея.

— Въпросът не подлежи на обсъждане — добави той.

Помощникът му кимна и смени темата:

— Малоун ни е длъжник, защото уби нашите братя. Гледах от брега, но бях безпомощен.

„Трябва да се подкрепяме и да се защитаваме във всичко — каза ангелът в главата му. — Ако нашите врагове се кълнат срещу нас, ние също трябва да се закълнем срещу тях. Така ще посветим мнозина в Господ и ще умножим Неговото царство. Кой може да ни спре?“

Никой.

— Бъди готов да потеглим след малко — нареди Саласар.

Помощникът му излезе. Саласар се замисли за предстоящите няколко часа и се запита дали не действаша твърде дръзко и твърде хитроумно и дали по този начин не даваха на врага си твърде голяма свобода на действие. Идеята да изпрати Кърк сред тях навремето

изглеждаше съвсем логична. Може би тя беше струвала живота на неговия другар.

Дали някой от вчерашните американци, а може би и двамата, нямаше да заминат за Австрия? В такъв случай Саласар можеше да научи каква е съдбата на Кърк и да се разправи лично с тях.

Небесният отец може би щеше да се отнесе с благосклонност към него и да му изпрати не друг, а Котън Малоун.

Вашингтон, окръг Колумбия

11:00 ч.

Стефани беше в лимузината, а до нея седеше Едуин Дейвис. Беше спазил обещанието си да я посрещне на летището, когато кацна с вътрешния полет на „Делта“ от Атланта. Беше й казал да си вземе багаж, защото може да се наложи да остане в продължение на няколко дни. С изключение на това, Стефани нямаше никаква представа какво да очаква.

Придвижваха се на пресекулки в сутрешното задръстване, лепкаво като сироп. Дейвис я беше поздравил сърдечно, но след това беше потънал в мълчание и бе извил глава към прозореца. Тя също гледаше навън, за да се порадва отново на мемориалния комплекс на Линкълн, паметника на Вашингтон и Капитолия. Макар че беше живяла и работила в града с известни прекъсвания през последните трийсет години, забележителностите продължаваха да я впечатляват.

— Интересно — обади се Дейвис, почти шепнешком. — Началото на всичко е поставено от неколцина мъже, събрани зад една заключена врата в жестоката лятна жега на Филадельфия.

Стефани беше съгласна, че постигнатото граничи с чудо. Петдесет и пет делегати от дванайсет щата пристигнали през май и останали до септември 1787 г. Роуд Айланд не изпратил представители, защото отказал да участва, а двама от тримата делегати от щата Ню Йорк си тръгнали още в началото. Но мъжете, които останали, успели да извършат политическо чудо. Шейсет процента от тях били участвали в Американската революция. Повечето били служили както в Конгреса на Конфедерацията, така и в Континенталния конгрес. Неколцина заемали длъжността губернатор. Повече от половината били прависти, а останалите — представители на разнообразни професии в областта на търговията, производството, транспорта, банковото дело и медицината. Имало един свещеник и няколко фермери. Двайсет и пет от делегатите били собственици на

роби. Двама — Джордж Вашингтон и губернатор Морис — били сред най-богатите хора в страната.

— Знаеш какво е станало накрая, нали? — попита Дейвис. — Когато е дошъл моментът да подпишат?

Стефани кимна.

— В онзи ден присъствали само четирийсет и двама души, от които се подписали само трийсет и девет.

— Пръв се подписал Вашингтон, а след него се изредили всички представители на различните щати, от най-северните до най-южните. Никой не бил особено въодушевен. Натаниъл Горъм от щата Масачузетс заявил, че се съмнява новата държава да издържи сто и петдесет години. Но ето че още сме тук. Още ни има.

Тя се зачуди защо Дейвис е толкова обезсърчен.

— Онова, което се е случило през тези няколко месеца във Филадельфия, се е превърнало по-скоро в легенда, отколкото в исторически факт — продължи той. — Ако гледаш историческите предавания по кабелните телевизии, може да останеш с впечатлението, че тези хора са били безгрешни. — Дейвис се обърна към нея и добави: — Нищо не е по-далече от истината.

— Едуин, аз знам, че основателите на държавата не са били съвършени. Чела съм записките на Мадисън.

Най-доброто историческо свидетелство за събитията във Филадельфия си оставаха „Записки от дебатите на федералния конвент от 1787 г.“ на Джеймс Мадисън. Макар че не бил официалният секретар на конвента, Мадисън си водил старателни бележки, които преписвал всяка вечер. Първоначално делегатите се събрали, за да нанесат поправки в някои от най-непрактичните членове от Договора за Конфедерацията, но бързо решили напълно да ги отхвърлят и вместо това да съставят нова Конституция. Ако знаели за това намерение, повечето щати щели да отзоват своите делегати и така да сложат край на конвента. Затова заседанията се провеждали тайно, а впоследствие работните документи, съставяни от официалния секретар, били унищожавани. Оцелели единствено записките за приетите резолюции и гласуването по тях. Други делегати също си водили бележки, но записките на Мадисън се смятаха за най-авторитетния източник по въпроса за всекидневната работа на делегатите.

— Проблемът с тях е в това, че не може да им се вярва напълно — отбеляза Дейвис.

Стефани знаеше и този факт.

— Той не ги е публикувал чак до хиляда осемстотин и четирийсета.

Мадисън с готовност признавал, че през петдесет и трите години, изминали междувременно, е украсявал спомените си и е нанесъл безброй поправки, заличавания и добавки в текста. Редакциите бяха толкова многобройни, че вече беше невъзможно да се разбере със сигурност какво се беше случило наистина. Ситуацията се утежняваше допълнително от отказа на Мадисън да публикува своите записки, докато всички членове на конвента, включително и самият той, все още са между живите.

А това означаваше, че всеки, който би могъл да ги опровергае, вече е бил мъртъв, когато най-сетне бяха публикувани.

— Тези записки са в основата на многобройни ключови решения на Върховния съд — продължи Дейвис. — Всеки ден ги цитират както федерални, така и щатски съдии, в качеството им на израз на предполагаемите намерения на отците основатели. Цялата ни конституционна юриспруденция буквално се опира на тях.

Стефани се запита дали това имаше връзка с думите на Дейвис от вчера, че Върховният съд е сгрешил в решението си по делото „Тексас срещу Уайт“. Но знаеше, че той ще ѝ каже едва когато прецени, че е дошъл подходящият момент.

Тя погледна навън. Движеха се на северозапад, покрай Университета в Джорджтаун, по един живописен булевард с дървета от двете страни. Стефани познаваше този район — много от чуждестранните посолства бяха наблизко. Най-сетне колата се доближи до една порта от ковано желязо, охранявана от пазачи в униформи, която веднага се отвори пред тях.

Стефани знаеше къде се намират. Във Военноморската обсерватория.

Седемдесет и два залесени акра на един хълм, тринайсет от които съставляваха резиденцията на вицепрезидента на Съединените щати.

Колата зави по улица, която обикаляше в кръг около обсерваторията, и Стефани видя триетажна къща с фасада от бели

тухли. Многобройните ѝ прозорци бяха украсени с дървени капаци в тревистозелено.

Колата спря и Дейвис слезе. Стефани го последва.

Двамата се изкачиха по стъпалата до верандата с тръстикови мебели, боядисани в бяло. В цветните лехи цъфтяха късни рози.

— Каква работа имаме при вицепрезидента? — попита тя.

— Никаква — отговори Дейвис и се насочи към входната врата.

Те влязоха в просторно фоайе, застлано с дебел персийски килим в зелено и бежово. В съответствие с архитектурната традиция на английския барок, в която беше изградена къщата, стаите бяха преходни, без коридори помежду им. В декора преобладаваха върбовозелено, лимоненожълто и светлосиньо. Дейвис посочи надясно и тръгна натам. Стефани го последва в трапезарията.

На масата седеше президентът Робърт Едуард Даниълс-младши, по прякор „Дани“. Носеше костюм и вратовръзка, но беше свалил сакото си и го беше оставил на облегалката на стола. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите.

Стефани успя да скрие усмивката си.

— Седни — каза ѝ президентът. — Трябва да поговорим.

— За какво?

— За твоя проблем.

— Аз имам доста проблеми — отбеляза тя.

— Но само един — отговори президентът, — който е свързан с Тадеъс Роуан, уважавания сенатор от Юта.

Солт Лейк Сити

9:00 ч.

Роуан влезе в хотел „Монако“ в самия център на града, на две пресечки южно от площад „Темпъл“. Солт Лейк Сити беше проектиран и построен така, че основните улици в града се кръстосваха под прав ъгъл и всички водеха началото си от централния площад. Бригъм Йънг беше постановил всяка улица да бъде достатъчно широка, за да позволи на конска каруца да направи обратен завой, „без да се прибъгва до ругатни“. Неговият план се следваше и до днес и беше приложен в множество населени места, построени по-късно.

Хотел „Юта“, който беше собственост на Църквата и се намираще близо до централния площад, едно време беше известен като най-добрия хотел в града. Но беше затворен през 1987 г., а сградата беше преустроена в административен център на Църквата. Сега първото място се заемаше от хотел „Монако“ — разположен в сграда, която преди беше служила за банка и си оставаше една от забележителностите на града. Роуан беше предложил този хотел на мъжете, които в момента бяха настанени на последния етаж, в апартамент „Маджестик“ — наречен така заради величествената гледка към центъра на града и стръмните склонове на планините Уасач и Оукър от другата страна на долината на Голямото солено езеро.

В апартамента го очакваха трима мъже. Неговият оперативен екип. Бяха събрани преди повече от три години и бяха готови за предстоящата битка.

Той влезе и се ръкува с всички. Събирането беше запланувано още преди няколко седмици, но след откриването на каруците и разкритията от дървената кутия разговорът беше станал още по-наложителен.

И тримата бяха опитни адвокати. Двама от тях бяха управляващи партньори в големи правни кантори — едната в Ню Йорк, другата в Далас. Третият беше преподавател по право в Юридическия факултет на Колумбийския университет. И тримата бяха водили и печелили дела

във Върховния съд на САЩ. Бяха уважавани, блестящи професионалисти и услугите им струваха скъпо. Роуан ги беше избрал един по един, след като се беше уверил, че всички споделяха едни и същи политически убеждения.

В апартамента имаше сребърна количка със сокове, плодове и кроасани. Всеки напълни чинията си, после и четиримата се настаниха около масата от орехово дърво, която заемаше почетно място в един ъгъл. Далече под тях по улиците на Солт Лейк Сити пулсираше сутрешното движение. Непрекъснатата броевица от фарове в далечината очертаваше магистрала 15, която пресичаше щата от север на юг.

— Кажете ми какво е положението в страната — започна Роуан.

— Имаме способни хора на място във всеки щат, готови за действие — отговори единият от адвокатите. — Ще имаме полза от тях, когато дойде моментът. Всички са различни специалисти — връзки с обществеността, право, държавно управление, академични сфери. Всичко, което ни трябва.

— Секретност?

— Засега нямаме проблеми в това отношение, но продължаваме да се скъпим на информация и да сме щедри с парите.

— Къде ще бъде основният тласък?

— В Тексас, Хавай, Аляска, Върмонт и Монтана, както се уговорихме. Настроенията са най-ясни в тези щати. Проучванията показват, че населението няма да се противопостави. Така че сме готови със законодателни мерки, които можем да приложим във всеки един момент.

Това щеше да придаде на движението национален размах, макар че щатът Юта щеше да си остане начело.

— Видяхте ли петицията от Тексас? — попита го другият адвокат.

Роуан кимна. Петицията беше отпреди две седмици. Повече от 125 000 души се бяха подписали, че вече не желаят да бъдат част от Съединените щати.

— Не сме подкрепяли движението, но не сме се опитвали и да му попречим. Началото на петицията беше поставено от една периферна организация. Погледнете въведението.

Роуан взе предложения му таблет и погледна текста на дисплея.

При положение че щатът Тексас поддържа балансиран бюджет и представлява петнайсетата по големина икономика в света, са налице практически основания за оттеглянето на Тексас от Съединените щати, за да се съхрани жизненият стандарт на жителите му и да се защитят техните права и свободи в съответствие с изначалните идеи и убеждения на основателите на нашата държава, които вече не се отразяват от федералното правителство.

Формулировката му харесваше, но не и коментарите на авторите на петицията пред представители на пресата. Бяха твърде радикални. Твърде фанатични. Някои от нещата, които казваха, звучаха абсурдно. Но петицията все пак беше постигнала нещо — беше привлякла общественото внимание към проблема и новинарските канали с наслаждение го предъвкваха от няколко дни насам.

— В щатите Джорджия, Флорида, Алабама и Тенеси вече е започнало събирането на подписи под подобни петиции. Но никъде дори не се доближават до тези сто двайсет и пет хиляди от Тексас. По-скоро са рекламен трик, но в никакъв случай не ни пречат.

Роуан остави таблета на масата.

— Трябва да изнесем този проблем от южните щати.

— Знаем това — съгласи се единият от адвокатите. — Според едно наскорошно национално проучване на „Зогби“ осемнайсет процента от жителите на САЩ подкрепят излизането на своя щат от съюза. Друго проучване на „Хъфингтън Поуст“ показва, че според двайсет и девет процента от хората, на щата трябва да се позволи да се отцепи, ако мнозинството от жителите му искат това. Но има нещо поинтересно. В същото проучване трийсет и три процента от респондентите все още не са решили каква е позицията им по този въпрос.

Което означаваше, че потенциално близо шейсет и два процента от жителите на САЩ са склонни да подкрепят отделянето на своя щат.

Не беше толкова голяма изненада.

— Точно затова трябва да сменим тона — каза Роуан. — За щастие, ако ми позволите да цитирам Джон Пол Джоунс, „ние все още

не сме влезли в битката“. Как сме от юридическа гледна точка?

— Накарах моите студенти да разработят този въпрос като хипотетично упражнение по правна логика — отговори университетският преподавател. — Всички те са интелигентни хора и разработиха солидна теза.

Роуан заслуша обяснението на професора.

Декларацията за независимост съдържаше ясното твърдение, че „когато една форма на управление стане гибелна за тези цели, право на народа е да я промени или отмени и да учреди ново управление, като постави в основите му такива принципи, каквито той смята най-полезни за своята сигурност и щастие“.

А по-нататък в Декларацията недвусмислено се казваше, че „когато дълга поредица от злоупотреби и посегателства, преследваща все една и съща цел, разкрива замисъла хората да бъдат поробени под един абсолютен деспотизъм, тяхно право и задължение е да съборят това управление и да намерят нови пазители на своята сигурност и бъдеще“.

Всяка една от първоначалните тринайсет колонии беше обявила собствената си независимост от Великобритания. След войната Англия беше признала всеки един щат за суверенен. Впоследствие щатите бяха съставили Договора за Конфедерацията с идеята за вечен съюз и бяха назначили федерално правителство, което да изразява общите им интереси. Но през 1787 г. щатите бяха напуснали този вечен съюз и бяха приели нова Конституция. В тази нова Конституция никъде не присъстваха думите „вечен съюз“ и нито един щат не се беше съгласявал на такова условие, когато я беше ратифицирал. Нещо повече — щатите Вирджиния, Роуд Айланд и Ню Йорк специално си бяха запазили правото да се отцепят, когато бяха ратифицирали Конституцията, и останалите щати не бяха възразили.

Роуан беше доста доволен от чутото.

След Гражданската война всеки призив за отцепване беше заглушаван с припомнянето на факта, че Югът беше загубил войната и през 1869 г. Върховният съд на Съединените щати беше постановил, че това действие противоречи на Конституцията.

Професорът извади един подвързан том, дебел около шест сантиметра.

— Това е техният анализ на всяко съдебно решение в страната, което се отнася до проблема за отцепването. Става дума най-вече за федерални дела от средата на деветнайсети век, но има и няколко решения на щатски съдилища. Всички поддържат тезата, че самата концепция за отделяне от Съединените щати е незаконна.

Роуан го зачака да продължи, за да чуе онова, което му трябваше.

— Но почти всички тези решения се базират на прецедента от делото „Тексас срещу Уайт“ — добави професорът. — Ако не се брои това дело, прецедент не съществува. Озоваваме се в девствена територия. Специално ги накарах да анализират този аспект с особено внимание. Заключение им не подлежи на съмнение.

Той остави подвързания том на масата пред себе си.

— Всичко се опира на това дело като къщичка от карти. Ако се премахне то, цялата конструкция ще се срине.

Роуан разбираше, че неговият сподвижник говори за юридическия прецедент, но същата метафора беше приложима и за съюза на петдесетте американски щата.

Отделянето беше въпрос, по който Роуан разсъждаваше отдавна — още откакто беше решил, че федералното управление е безвъзвратно увредено. Федералното правителство беше станало твърде голямо, твърде арогантно и твърде глупаво. Основателите на държавата бяха водили дълга и кървава война срещу централната власт — на Англия и краля — точно за да не бъдат управлявани от авторитарни институции. През 1787 г. е било очевидно, че нито един щат не може да бъде принуден нито да се присъедини, нито да остане в съюза. И двете решения са били прерогатив единствено на населението на съответния щат. Нещо повече — формулираното точно по този начин предложение на федералното правителство да се позволи да възпрепятства отцепването на щатите е било отхвърлено от делегатите на конвента.

В такъв случай кога беше възприета тезата за вечния съюз?

Роуан знаеше точно кога. По времето на Линкълн. И само една шепа историци бяха схванали истината, че Линкълн не беше водил Гражданската война, за да съхрани един неделим съюз, а за да го създаде — като беше въвел и идеята, че този съюз по някакъв начин е вечен.

Линкълн беше сгрешил.

Декларацията за независимостта беше акт на отцепване, изпълнен в пряко противоречие с британските закони. Ратификацията на новата Конституция на свой ред беше отцепване от Договора за Конфедерацията, макар че точно той — в първоначалната си форма замислен и одобрен през 1781 г. — изрично твърдеше, че „съюзът ще бъде вечен“.

Отговорът на въпроса беше кристално ясен. Щатите никога не бяха губили правото си да се отцепят. И историята подкрепяше това убеждение.

Съюзът на съветските социалистически републики се беше разпаднал през 1991 г., след като петнайсет от републиките се бяха отделили от него. Щатът Мейн се беше появил на картата, след като се беше отцепил от щата Масачузетс. Същото се беше случило, когато Тенеси се беше откъснал от Северна Каролина, а Западна Вирджиния се беше отцепила от Кентъки и Вирджиния. През 1863 г. Линкълн беше създал Западна Вирджиния без съгласието на жителите ѝ. Международното право постановяваше, че суверенитетът не се отстъпва по подразбиране, а единствено изрично — така че мълчанието на Конституцията по въпроса за отцепването беше особено важно. Десетата поправка гласеше, че „правата, които настоящата Конституция не делегира на Съединените щати, нито отнема на щатите, се запазват за съответните щати или за народа“.

А никъде в Конституцията на щатите не се забраняваше да се отцепват.

— Настоящата ни позиция ми харесва — каза Роуан. — Свършили сте страхотна работа. Но не спирайте да се готвите.

— Движат ли се нещата от вашата страна? — попита го един от адвокатите.

Роуан знаеше какво им беше обещал. Най-важната съставка.

— С всеки изминал ден сме все по-близо до целта — отговори той. — Може да се случи във всеки един момент. От тук се връщам направо във Вашингтон, за да проверя една нова следа, която може да се окаже много важна.

Роуан усети прилив на въодушевление.

Щеше да избухне нова гражданска война. Но не като през 1861 г.

Този път на бойното поле нямаше да има армии. Нямаше да бъдат погубени стотици хиляди човешки животи. Всъщност изобщо

нямаше да се пролива кръв. Единствените оръжия щяха да бъдат думите и парите.

И думите, които му трябваха, сякаш започваха да се събират. Може би във Вашингтон го очакваше последното парче от мозайката. Колкото до парите, той имаше достъп до големи количества. А скоро може би дори щеше да разполага с цялата Църква на Исус Христос на светиите от последните дни — с нейните милиарди.

Само Чарлс Р. Сноу да проявеше добрината да си замине, за да се срещне с Небесния отец. Всичко се подреждаше както трябва.

Роуан стана от масата и се обърна към сподвижниците си като генерал към своите полковници.

— Не забравяйте само едно нещо, господа. За разлика от първия опит за отделяне и провала на Конфедерацията ние ще спечелим нашата война.

Залцбург, Австрия

17:20 ч.

Малоун беше ходил в Залцбург. Старият град беше разположен на двата бряга на бързата река Залцах, в подножието на стръмните планински склонове на Мьонксберг. Във вечерното небе се извисяваха камбанариите на десетки църкви, разположени сред павирани площади в лабиринт от улички, които преди четиристотин години бяха сформирали важен религиозен център. Основан като търговско селище по времето на Римската империя, градът постепенно се бе превърнал в християнско средище, а през VIII в. и в център на епархия. Наричаха го „германския Рим“, а катедралите и дворците му бяха построени според разточителните вкусове, с които се бяха отличавали тогавашните водачи на Църквата. Добивът на сол беше дал идентичността на провинцията, града и реката, но историческото наследство се дължеше на музиката и изкуството.

Малоун беше пристигнал с полета от Копенхаген и беше взел такси до центъра на града. Избра хотел близо до Моцартплац, малък и по-далече от местата, в които предполагаше, че могат да отседнат Саласар и Касиопея. Знаеше за противника си малко, но достатъчно, за да предположи, че испанецът ще избере или хотел „Захер“, или „Голденер Хирш“. Хотел „Захер“ беше от другата страна на реката, недалече от двореца „Мирабел“ — в района, който мнозина наричаха „Новия град“. „Голденер Хирш“ беше в старата част на града, на Гетрайдегасе, една от най-известните търговски улици в света. Малоун реши да заложи на „Голденер Хирш“ и отиде пеша до хотела, като следваше пешеходните маршрути в центъра. От двете му страни се издигаха тесни къщи с фасади, оцветени в зелено, светлокафяво или ръждиворозово. На фона на всяка фасада имаше филигранни табели от черно ковано желязо, които указваха принадлежността на дома към една или друга гилдия. Табелата на хотел „Голденер Хирш“ беше особено подходяща — плетеница от ковано желязо, фина като дантела, която поддържаше фигурата на препускащ златен елен.

Малоун влезе през тъмнозелените дървени врати във фойето, обзаведено с рустикални баварски мебели. По цялата дължина имаше махагонов плот, а в отсрещния му край бяха стълбището и асансьорът. Малоун реши, че най-добрата тактика е да се държи така, все едно знае какво прави. Той се обърна към младата жена на рецепцията и каза:

— Идвам при сеньор Саласар.

Жената се взря с немигащи очи в него.

— Той току-що пристигна. И не е споменавал, че очаква посетители.

Малоун се престори на раздразнен.

— Казаха ми да дойда тук.

— Господинът е в ресторанта — обади се единият от двамата млади служители в униформа, които стояха наблизо.

Малоун се усмихна, извади пачката пари в брой, която нарочно беше натъпкал в предния джоб на панталона си, и подаде банкнота от двайсет евро на младежа.

— Danke — каза той.

Жената му хвърли недоволен поглед, когато осъзна, че е пропуснала своя шанс. Малоун потисна усмивката си. Дори в хотели, за които се предполагаше, че от векове насам поддържат най-високо равнище, парите отваряха всички врати.

Малоун беше отседнал в „Голденер Хирш“ и знаеше, че ресторантът е на приземния етаж, в срещуположния край на сградата. Той пое по един тесен коридор през няколко арки и покрай бара, за да стигне до него. Разположен в някогашна ковачница, сега ресторантът се смяташе за най-люксовото заведение в Залцбург — макар че Малоун си мислеше, че и други могат да претендират за тази титла. Австрийците обикновено вечеряха след седем вечерта, така че масите с бели покривки, искрящ порцелан и кристални чаши бяха празни.

С изключение на една, близо до центъра на помещението. На която с лице към него седеше Саласар, а с гръб — Касиопея.

Малоун остана до вратата, където не се виждаше, но можеше да наблюдава испанеца. Всеки следващ ход от негова страна щеше да бъде свързан с определен риск. След като вече беше стигнал до тук, не възнамеряваше да се отказва.

* * *

Саласар беше доволен.

Двамата с Касиопея бяха пристигнали с частния му самолет от Дания и се бяха настанили в апартаментите си. Търгът трябваше да започне в седем, така че бяха решили да вечерят преди това. Събитието щеше да се проведе в „Хьоензалцбург“, мрачна крепост, която се извисяваше на 120 метра над града, кацнала на гранитна канара. Строежът ѝ беше започнал през XI в., но бяха минали още шестстотин години, преди да бъде завършена. В днешно време беше превърната в музей и туристическа атракция, която предлагаше чудесна гледка към околността. Саласар реши, че една разходка покрай парапетите преди търга ще бъде свършена — особено като се имаха предвид ясното небе и приятната за сезона температура.

Касиопея изглеждаше чудесно. Беше избрала черен копринен костюм с панталон, обувки с нисък ток, дискретни бижута и златен колан, който падаше свободно около тънката ѝ талия. Саласар с усилие се въздържаше да не поглежда към деколтето ѝ, подчертано от изрязаната блуза. Тъмната ѝ коса се спускаше по раменете, а лицето ѝ беше подчертано със съвсем приглушен грим. Някои от търговете, които посещаваше Саласар, бяха напълно официални събития. Тази вечер изискванията към облеклото нямаше да бъдат толкова строги, но той все пак се радваше, че тя беше решила да се облече подходящо за случая.

— Ще бъде ли невъзпитано да отбележа, че изглеждаш зашеметяващо?

Тя се усмихна.

— Щях да остана разочарована, ако не го беше направил.

Саласар помоли сервитьора да им даде няколко минути, преди да вземе поръчката им за питиета.

— Имаме време да вечеряме на спокойствие — каза той. — След това си мислех да се качим на влакчето, което се качва до замъка. Това е най-лесният начин да стигнем до там.

— Звучи перфектно. Само книгата ли искаш да спечелиш на този търг?

В самолета бяха обсъдили офертата. Един колекционер на артефакти, свързани с историята на светиите, не можеше да се надява на по-голяма придобивка от оригиналното издание на „Книгата на Мормон“. Сред личните вещи на един австриец, починал наскоро, беше открит екземпляр от американското издание на книгата от 1830 г. По-голямата част от колекцията на Саласар беше събрана от търгове и частни разпродажби. Притежаваше само няколко предмета, които беше получил като подарък или наследство. Знаеше за този търг от известно време и планираше да участва в него, а сега появата на американците го беше мотивирала допълнително.

Първият агент, когото беше затворил в килията си, се беше оказал костелив орех. Вторият беше откраднал самолета му и беше избягал.

Третият беше някакъв книжар, който работеше за врага му и беше убил поне двама от неговите хора. И току-що беше влязъл в ресторанта.

Благодаря ти.

„Няма защо“, отговори ангелът.

* * *

Малоун видя, че Хосепе Саласар го оглежда съсредоточено. Нищо в изражението на испанеца не подсказваше дали го е познал. Кафявите му очи останаха безизразни. Данитите със сигурност бяха докладвали за намесата на Малоун, но това не означаваше, че Саласар познава лицето му.

Малоун се приближи до масата и Саласар каза:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

В отговор Малоун дръпна един дървен стол от съседната маса и седна при тях, без да чака покана.

— Казвам се Котън Малоун.

* * *

Касиопея беше попадала в трудни ситуации, някои от които дори бяха опасни за живота ѝ, но не си спомняше момент, в който да се е чувствала по-неудобно. Първата ѝ мисъл беше как е възможно Котън да е тук, в Австрия, в хотел „Голденер Хирш“. Втората беше дали Стефани знае за това. Със сигурност не. Ако знаеше, щеше да я предупреди за тази възможност, особено предвид обстоятелствата. После изпита чувство за вина. Дали беше предала доверието на Котън? Дали той смяташе, че го е направила? Какво изобщо знаеше?

— Вашето име трябва ли да ми говори нещо? — попита Хосепе.

— Би трябвало.

— Никога не съм срещал човек, който да се казва Котън. Не се съмнявам, че зад това име се крие някаква история. Прав ли съм?

— Историята е дълга.

Касиопея забеляза, че Котън не беше протегнал ръка, а суровият поглед в зелените му очи не ѝ харесваше.

— А коя сте вие? — попита я той.

— Не съм убедена, че това има значение, след като явно никой от нас двамата не ви познава — отговори тя.

Гласът ѝ беше рязък. Изражението ѝ беше студено.

— Аз съм служител от Министерството на правосъдието на САЩ — заяви Малоун.

Не беше произнасял тези думи от три години, когато беше подал оставката си и се беше преместил да живее в Дания.

— Защо го казвате по този начин? — попита Касиопея. — За да ме уплашите?

— Госпожо, ще се наложи да ни извините. Дойдох тук, за да говоря с господин Саласар.

— Казвате ми да си гледам работата, така ли?

— Точно това ви казвам. Може би ще е по-добре да изчакате навън.

— Дамата няма да ходи никъде — намеси се Саласар.

В гласа му определено се долавяше острота.

Малоун нямаше нищо против тя да остане. Беше му липсвала. Лицето ѝ. Гласът ѝ. Но трябваше да остане в роля, както го правеше и тя. Затова попита:

— Дамата е под твоя протекция, така ли?

— Каква работа имате с мен? — попита го в отговор Саласар.

Малоун обмисли въпроса и сви рамене.

— Окей. След като я искаш тук, ще го направим по твоя начин. Нещата се промениха. Нашето разследване срещу теб вече не е секретно. Води се открито, в лицето ти. И аз съм тук, за да го приключа.

— Това не ми говори нищо.

— Да накарам ли да се обадят в полицията от хотела? — обърна се Касиопея към Саласар.

— Не, аз ще се справя — отговори Саласар и се обърна към Малоун. — Господин Малоун, не знам за какво говорите. Твърдите, че Министерството на правосъдието на САЩ води разследване срещу мен? Ако е така, е новина за мен. Но дори да е вярно, имам адвокати, които се грижат за моите интереси. Ако ми оставите визитна картичка, ще им предам да се свържат с вас.

— Не обичам нито адвокати, нито мормони — отговори Малоун. — А най-много мразя лицемерни мормони.

— Ние сме свикнали както с невежеството, така и с предразсъдъците.

Малоун се засмя.

— Колко хитро. Ако човекът срещу теб е глупав, дори няма да разбере, че си го обидил. Ако е интелигентен, ще се ядоса. И в двата случая ти печелиш. Къде го научи това, в сектантското училище ли?

Този път Саласар не отговори.

— Не ходят ли там всички мормони, за да ги подковават? В страната на храмовете. Солт Лейк Сити. Какво ви казват? Не спирайте да се усмихвате, запазете спокойствие и повтаряйте на всички, че Исус ги обича. Естествено, Исус ще ви обича още повече, ако станете мормони. Само прочетете „Книгата на Мормон“, и всичко ще бъде наред. В противен случай може просто да измръзнете до смърт във външната тъмнина. Нали така му викате?

— Трябва да има изгнание за онези, които избера да следват Сатаната в противоречие с плана на Небесния отец — отговори Саласар. — Място за хора с измъчени души, като теб самия.

Подигравателният тон на Саласар подрази Малоун.

— А изкуплението с кръв? И то ли е част от плана?

— Очевидно си прочел нещо за историята на моята Църква и събитията, които са се случвали много отдавна, в едно друго време.

Отдавна не практикуваме изкуплението с кръв.

Малоун посочи към Касиопея, която изглеждаше страхотно.

— Това първата ти жена ли е? Или третата? Или осмата?

— Много отдавна не практикуваме и многоженство — отговори Саласар.

Малоун стреляше напосоки, като се надяваше да предизвика някаква реакция, но Саласар си оставаше спокоен и самоуверен. Затова Малоун реши да смени тактиката и се обърна към Касиопея.

— Нали си давате сметка, че вечеряте с убиец?

Саласар скочи на крака.

— Стига толкова.

Най-сетне. Изстрел в целта.

— Остави ни — настоя Саласар.

Малоун погледна нагоре към него. Очите на Саласар, приковани в неговите, бяха изпълнени с омраза. Но испанецът беше достатъчно умен, за да не каже нищо повече.

— Видях трупа — каза Малоун, съвсем тихо.

Саласар не отговори.

— Беше американски агент. Имаше жена и деца.

Малоун хвърли последен поглед на Касиопея. Изражението ѝ беше като на порцеланова кукла. Очите ѝ казваха: „Върви си“.

Малоун бутна стола назад и се изправи.

— Аз елиминирах двама от твоите хора и Бари Кърк. А сега идвам за теб.

Саласар вторачено го изгледа в отговор, но запази мълчание. Малоун се сети за нещо, което беше научил много отдавна. Ако раздразниш някого, можеш да го накараш да се замисли. Но ако успееш да го накараш да се ядоса, той ще сгреша — абсолютно сигурно.

Малоун посочи Саласар с пръст и каза:

— Ти си мой.

После понечи да си тръгне.

— Малоун.

Той спря и се извърна.

— Дължиш извинение на дамата за тези обиди.

Малоун изгледа презрително и двамата, после се обърна към Касиопея.

— Съжалявам.
Поколеба се и добави:
— Ако съм ви обидил.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани се почувства неудобно, когато остана насаме с Дани Даниълс. От няколко месеца не се бяха виждали, нито бяха разговаряли по телефона.

— Как е Първата дама? — попита тя.

— Няма търпение да си тръгне от Белия дом. Както и аз. Политиката вече не е онова, което беше преди. Време е да започнем на чисто.

Двайсет и втората поправка към Конституцията позволяваше само два мандата на един и същ президент. Почти всеки президент беше искал и втори мандат — въпреки че историята съвсем ясно показваше, че вторите четири години по нищо не приличат на първите. Президентът ставаше твърде агресивен, защото знаеше, че няма какво да губи, и по този начин отблъскваше както поддръжниците, така и противниците си. Или пък ставаше предпазлив, кротък и пасивен, защото не искаше да допусне нищо, с което да навреди на наследството от управлението си. И в двата случая не постигаше нищо. Даниълс наруши традицията — вторият му мандат беше активен и президентът се сблъска с множество взривоопасни проблеми. В някои от случаите му помагаше и самата Стефани заедно с отряд „Магелан“.

— Виж тази маса — каза Даниълс. — Много е красива. Специално попитах за нея. Оказа се, че е взета назаем от Държавния департамент. А столовете са изработени по поръчка на семейство Куейл по време на първия мандат на Буш.

Стефани виждаше, че президентът е необичайно разтревожен — силният му баритон не гърмеше както обикновено, изглеждаше разсеян и притеснен.

— Поръчах закуска. Гладна ли си?

На масата пред тях бяха подредени прибори и чинии от бял американски порцелан „Ленъкс“, украсени с печата на вицепрезидента. Кристалните чаши във формата на лале бяха празни и искряха на ярките слънчеви лъчи.

— Неангажиращият разговор не е твоята стихия — отбеляза Стефани.

Даниълс се засмя.

— Не, не е.

— Бих искала да разбера за какво става дума.

Стефани вече беше забелязала папката на масата. Даниълс я отвори и извади един лист, който ѝ подаде. Беше фотокопие на писмо, написано на ръка с видимо женски почерк и ситни букви, които се разчитаха трудно.

— Това е писмо, изпратено до Юлисис Грант на девети август хиляда осемстотин седемдесет и шеста.

Подписът беше достатъчно четлив.

Госпожа Ейбрахам Линкълн.

— Мери Тод е била странна птица — каза Даниълс. — Имала е труден живот. Загубила е трима синове и съпруга си. А след това трябвало да се бори с Конгреса, за да получи пенсия. Битката била особено тежка за нея, защото била успяла да се скара с повечето от тях, докато била в Белия дом. Накрая ѝ дали парите, за да я накарат да млъкне.

— Съдбата ѝ не е по-различна от тази на стотици хиляди други съпруги на ветерани. Тя си е заслужила тази пенсия.

— Не е така. Нейният случай е различен. Тя е била съпругата на Ейбрахам Линкълн, а по времето, когато Грант е избран за президент, вече никой не е искал да чува това име. Днес го почитаме като божество. Но в десетилетията непосредствено след Гражданската война Линкълн не е бил тази легенда, в която в крайна сметка се е превърнал. Тогава са го мразили. Ненавиждали са го.

— Дали са знаели нещо за него, което ние не знаем?

Даниълс ѝ подаде още един лист, напечатан на пишеща машина.

— Това е текстът на писмото. Прочети го.

Откакто напуснах Вашингтон, живея в най-строгото уединение. Ако скъпият ми съпруг беше доживял до края на четирите си години, щяхме да прекараме останалото ни време в дом, на който и двамата да се наслаждаваме. Ах, как обичах къщата, където прекарахме толкова време във

Вашингтон, и колко ми е тежко да съм толкова далече от нея, с разбито сърце. Моля се смъртта да ме спаси от този живот, изпълнен с болка. Всяка сутрин, когато се събуждам от тревожната си дрямка, непосилното задължение да преживея още един ден в такива мъчения ми се струва непостижимо. В отсъствието на моя любим животът ми е тегло и мисълта, че скоро може да бъде спасена от този свят, ме изпълва с върховно щастие. Всеки ден се питам дали някога ще си върна здравето и душевната сила. Но преди да ме изоставят напълно, има един въпрос, за който се налага да ви уведомя. След цялата скръб, която понесох, умът ми беше отхвърлил тази мисъл, но онази вечер, докато лежах в очакване да заспя, тя се върна отново. Две години след началото на първия си мандат моят съпруг получи съобщение от своя предшественик господин Бюканън — съобщение, което се предава от президент на президент още от дните на господин Вашингтон. Тези думи силно разтревожиха моя съпруг. Той ми довери, че му се иска никога да не беше получавал това съобщение. Говорихме за това още три пъти и всеки път той повтаряше все същото. Тревогата му по време на войната беше дълбока и нелечима. Винаги съм си мислела, че това се дължи на отговорността му като главнокомандващ, но веднъж той ми довери, че причината за нея е това съобщение. В дните, преди да го убият, когато войната вече беше спечелена и битката беше завършила, моят съпруг ми каза, че тези тревожни думи все още са на бял свят. Първата му мисъл била да ги унищожи, но наместо това ги изпратил далече на запад, при мормоните, като част от сделката, която сключил с техния водач. Мормоните спазили своята част от уговорката, както и той самият, така че беше ударил часът да си вземе обратно онова, което им беше изпратил. Той не знаеше какво ще прави с него, след като си го върне. Но моят съпруг така и не доживя да вземе това решение и съобщението не беше върнато. Помислих си, че може би ще искате да знаете това. Постъпете с тази

информация така, както намерите за добре. За мен вече нищо няма значение.

Стефани вдигна поглед от листа.

— Мормоните все още разполагат с въпросната информация — каза Даниълс. — Още от хиляда осемстотин шейсет и трета, когато Линкълн сключил своята сделка с Бригъм Йънг.

— Едуин ми разказа за това.

— Бил доста умен ход от негова страна. Линкълн така и не приложил закона против многоженството, насочен срещу мормоните, а Йънг охранявал телеграфните и железопътните линии на запад. И не изпратил никой от своите хора да се сражава на страната на Юга.

— Това съобщение, което са си предавали първите президенти... То наистина съществува, така ли?

— Така излиза. В други секретни документи също се споменава за нещо подобно. Някакво съобщение, което само американските президенти могат да прочетат. Научих за него преди седем години. Беше споменато съвсем бегло, но недвусмислено. Джордж Вашингтон определено е оставил нещо, което в крайна сметка е стигнало до Линкълн. За съжаление, шестнайсетият президент бил убит, преди да има възможност на свой ред да го предаде на седемнайсетия. Така съобщението било забравено от всички. От всички освен от Мери Тод.

Стефани усещаше, че има и нещо друго.

— Какво не ми казваш?

Даниълс отвори папката, за да ѝ подаде още един напечатан лист.

— Това е копие от бележката, включена в секретните документи, които могат да прочетат само президентите. Написана е от Джеймс Мадисън в края на втория му мандат през хиляда осемстотин и седемнайсега година. Явно е предназначена за неговия наследник — Джеймс Монро.

Колкото до съобщението, оставено от първия ни президент, аз самият, бидейки четвъртият поред на този достоен пост, добавям едно допълнение, което следва да се предава във времето по същия начин. Господин Вашингтон е присъствал онази събота вечер на великия конвент. Той е

председателствал необикновеното заседание и знае от първа ръка всичко, което е произтекло там. Докато не заех този пост, аз не знаех какъв е бил резултатът от тази среща, ако изобщо е имало такъв. Достави ми радост да откроя, че господин Вашингтон е взел необходимите мерки този резултат да бъде предаван от президент на президент. Не бях пропуснал нито един ден от конституционния конвент, нито повече от няколко минути от всеки час. Мястото ми беше точно срещу председателстващия делегат, а останалите бяха от дясната и от лявата ми страна. От тази завидна позиция аз чувах всяка една дума, прочетена от трибуната или произнесена от делегатите. Записките ми бяха мотивирани от искрено желание за пълнота и точност и те ще бъдат публикувани едва след моята смърт, за която се надявам да не настъпи още много години. Но нека всички по-сетнешни президенти да знаят, че тези записки не са пълни. Онова, което е нужно за пълното им разбиране, е скрито под летния ми кабинет. Ако някой следващ президент сметне за благоразумно да действа в съгласие с това, което господин Вашингтон е съхранил за поколенията, това съкровище ще му бъде от най-голяма полза.

Стефани се намръщи.

— След Мадисън сме имали много президенти. Не мислиш ли, че някой от тях е отишъл да провери за какво говори той?

— Тази бележка никога не е била прикрепена към нищо, нито е била предадена. Преди година се е появила сред личните документи на Мадисън, които се съхраняват в Конгресната библиотека. Нито един президент освен мен не я е виждал. За щастие, човекът, който я е открил, работи за мен.

Даниълс ѝ подаде един ламиниран лист.

— Това е оригиналната бележка на Мадисън, написана на ръка от него самия. Забеляваш ли нещо?

Стефани се вгледа в дъното на листа. Два символа. IV.

— Римски цифри? — попита тя.

Даниълс сви рамене.

— Не знаем.

Президентът не беше общителен и жизнен, както обикновено. Нямахме го нито грубоватото му чувство за хумор, нито силния глас. Вместо това седеше вдървено на стола си, а лицето му беше застинало като маска. Дали не се страхуваше? Стефани никога не го беше виждала да се стресне от нещо.

— Точно преди Гражданската война Джеймс Бюканън заявил пред свидетели, че може да се окаже последният президент на Съединените щати. Никога не съм разбирал какво е искал да каже с това — до този момент.

— Бюканън е сгрешил. Югът загубил войната.

— Точно това е проблемът, Стефани. Бюканън е можел да се окаже прав. Но в този момент се появил Линкълн и блъфирал с две двойки, въпреки че всички останали държали много по-силни карти. И Линкълн спечелил. Само за да го гръмнат в главата. Но аз няма да съм последният президент на Съединените щати.

Стефани искаше да научи повече, затова реши да опита с по-безопасна тема на разговор.

— Какво е имал предвид Мадисън, когато е споменал за летния си кабинет?

— Намира се в Монпелие, родния му град във Вирджиния, където си е построил храм.

Стефани беше ходила два пъти там и беше виждала сградата с характерната ѝ колонада. Мадисън беше обичал класическата римска архитектура и затова беше поръчал да му построят копие на Темпието, построен от Браманте в Рим. Беше на малка могила, обграден от многовековни кедри и борове, в градината до неговия дом.

— Мадисън обичал лукса — каза Даниълс. — Под храма си изкопал подземие, предназначено за охлаждане. Подовата настилка отгоре била от дърво, така че през лятото било по-хладно да се стои върху нея. Нещо като климатик. Сега дървената настилка я няма. На нейно място има бетонна плоча с капак по средата.

— И защо трябва да знам това?

— Мадисън наричал мястото летен кабинет. Искам да разбереш какво е скрил под него.

— Защо точно аз?

— Защото, благодарение на сенатор Роуан, ти си единствената, която може да го направи.

Залцбург

Малоун бързо излезе от хотел „Голденер Хирш“ и тръгна между тълпите по Гетрайдегасе обратно към своя хотел. Беше отишъл да пораздруса Хосепе Саласар и можеше да приеме, че тази мисия беше изпълнена успешно. Също така беше искал да изпрати и послание на Касиопея, което се състоеше от три отделни части. Първо, тя не беше сама. Второ, той знаеше, че тя е там. И трето, Саласар беше опасен. Когато беше обидил Касиопея, беше забелязал ненавист в очите на Саласар — испанецът беше останал лично засегнат от посегателството срещу нейната чест. Малоун разбираше, че Касиопея беше длъжна да остане в роля и да продължи да се преструва, но все още не беше сигурен дали тя изобщо играеше. Цялата история никак не му харесваше. Фактът, че и двамата бяха отседнали в „Голденер Хирш“ и вечеряха заедно, преди да отидат на търга заедно, а след това да се върнат заедно в хотела и да...

Престани. Трябваше да си наложи да разсъждава трезво.

Малоун зави и пое към Резиденцплац, павиран площад, на който се издигаха градската катедрала и бившата резиденция на архиепископа, а в средата имаше фонтан от бял мрамор в бароков стил. Хотелът на Малоун беше недалече от там, на североизток, покрай сградата на Националния музей. Светлината на деня все още не беше угаснала, но вечерта напредваше и слънцето бързо потъваше на запад.

Малоун спря до фонтана.

Беше време да започне да се държи като професионалист. Той извади телефона си и направи най-разумното, поне за момента.

Телефонът на Стефани завибрира в джоба на самото ѝ.

— Ще вдигнеш ли? — попита Даниълс.

Жуженето се чуваше съвсем ясно в тихата трапезария.

— Може да почака — отговори тя.

— Може и да не е така.

Стефани извади телефона си и погледна дисплея.

— Котън е.

— Вдигни. Нека и аз да чувам.

Стефани включи на високоговорител и сложи телефона на масата.

— Аз съм в Залцбург — съобщи Малоун.

— Не съм изненадана.

— Жалко, че съм толкова предвидим. Но имам един проблем. Току-що поразгърсих Саласар и той вече знае, че го разследваме.

— Не за сметка на Касиопея, надявам се.

— Няма такава опасност. Този тип си мисли, че е нейният рицар на бял кон. Направо е трогателно да го гледаш.

Стефани забеляза, че Даниълс се усмихва на саркастичната забележка на Малоун, и се запита какво знаеше президентът. Определено изглеждаше информиран.

— Тук ще се проведе един търг — продължи Малоун. — Искам да купя една книга.

— Ти си специалистът в тази област.

— Трябват ми пари.

Малоун ѝ каза сумата. Стефани вдигна поглед към Даниълс, който произнесе само с устни: „Добре“.

— Къде ги искаш? — попита тя.

— Ще ти изпратя номера на сметката си по електронната поща. Трябва да ги преведеш незабавно.

Президентът се протегна и придърпа телефона към себе си.

— Котън, тук е Дани Даниълс.

— Не знаех, че прекъсвам разговор с президента.

— Радвам се, че се обади. Много е важно да направиш така, че Саласар да е зает през следващите няколко дни. Ще можеш ли?

— Не би трябвало да е проблем. Ако успея да купя тази книга, веднага ще изляза на първо място в неговия списък със задачи.

— Тогава я купи. Няма значение колко струва.

— Нали знаете, че трябва да му се плати с куршум в главата?

— Той ще си плати за онова, което е направил с нашия човек. Но все още не. Бъди търпелив.

— В чакането съм специалист — отговори Малоун и прекъсна връзката.

Стефани вторачено изгледа Даниълс.

— Стефани — каза той. — Ако изгубим този път, това е краят.

* * *

Касиопея се опитваше да се наслаждава на вечерята, но появата на Котън я бе притеснила. Хосепе също изглеждаше разсеян. Беше ѝ се извинил, като беше изказал предположението, че въпросният Малоун не е с всичкия си. Тя отново беше предложила да се обърнат към полицията, но той беше отказал. Десет минути по-късно в ресторанта се появи друг мъж — млад, мускулист, късо подстриган — който очевидно работеше за Хосепе. Двамата излязоха навън.

Дали беше данит?

Касиопея ги наблюдаваше през прозореца, като отпиваше от водата си и се преструваше, че не се интересува от тях. Котън се беше появил с нарочната цел да извести за присъствието си както Хосепе, така и нея самата. В това нямаше никакво съмнение, но той искаше тя да разбере и за убития агент. Дали беше възможно Хосепе наистина да е замесен?

— Харесва ли ти храната? — попита той, когато се върна на масата.

— Много е вкусно.

— Главният готвач на хотела е легендарен. Обичам да идвам тук, когато съм в града.

— Често ли идваш?

— В Залцбург има дейно стъбло, основано през деветдесет и седма, което вече наброява повече от хиляда членове. Няколко пъти съм ги посещавал като част от задълженията ми в Европа.

— Църквата наистина е станала световна.

Саласар кимна.

— Над четиринайсет милиона членове. И повече от половината живеят извън Съединените щати.

Касиопея се опитваше да го успокои и да му помогне да забрави за прекъсването. Но виждаше, че Саласар все още е разтревожен.

— Онова, за което спомена Малоун — каза тя. — Че те разследва правителството на САЩ. Има ли нещо вярно?

— Носят се такива слухове. Казаха ми, че има нещо общо с Църквата и някаква вендета на правителството срещу нас. Но не знам нищо със сигурност.

— А обвинението, че си убиец?

— Това беше скандално, също както и личните му нападки срещу теб.

— Кой е този Бари Кърк?

— Той работи за мен и наистина е изчезнал от няколко дни насам. Налага се да призная, че тази част от думите му наистина ме разтревожи.

— В такъв случай трябва да се обадим в полицията.

Хосепе изглеждаше обезпокоен.

— Все още не. Моят помощник проверява какво се е случило. Възможно е Бари просто да е напуснал, без да предупреди. Трябва да съм сигурен, преди да замеся властите.

— Благодаря ти, че ме защити.

— Беше удоволствие за мен, но искам да знаеш, че няма за какво да се тревожиш. Току-що казах на моя помощник да се обади по телефона в Солт Лейк Сити и да докладва какво се е случило. Надявам се, че църковните власти ще се свържат с подходящите хора в правителството, за да се уверят, че никога повече няма да видим господин Малоун.

— Той отпрати някои доста крайни обвинения.

Хосепе кимна.

— Несъмнено замислени така, че да предизвикат реакция.

— Искам да знаеш, че ако мога да ти помогна по някакъв начин, ще го направя.

Хосепе явно оценяваше нейната загриженост.

— Това означава много за мен.

Той хвърли поглед на часовника си.

— Да се приготвим ли за търга? Ще се срещнем във фойето след петнайсет минути.

Двамата станаха от масата и излязоха от ресторанта, за да се върнат в хотела. Тревогата ѝ се беше превърнала в истински страх.

За нещастие, Хосепе изобщо не беше прав. Това изобщо не беше последният път, когато щяха да видят Котън.

Залцбург

19:00 ч.

Малоун взе душ и се преоблече — изгладен панталон, риза „Къти & Сарк“ с отворена яка и блейзър. Беше донесъл тези дрехи специално за търга, ако изобщо решише да отиде на него. Но след като видя Саласар, вече знаеше, че трябва да отиде.

Според брошурата, която беше намерил в кабинета на Саласар, търгът щеше да се проведе в Златната зала на „Хьоензалцбург“. Крепостта беше с два бастиона, по-ниският от които беше изсечен направо в скалата. И двата бяха настръхнали от назъбените парапети и кулите, характерни за една средновековна твърдина. Малоун беше ходил веднъж там и се беше разхождал по извитите коридори, които водеха покрай величествените зали и блестящите в злато салони надолу към тъмницата.

Малоун реши да не се качва на влачето, защото Саласар и Касиопея най-вероятно щяха да го използват, за да стигнат до крепостта. Вместо това тръгна по пешеходната алея — трийсет минути стръмно изкачване под дърветата, които се отърсваха от летните си листа. По пътя се разминаваше с туристи, които вече бяха разгледали замъка и се връщаха обратно в града. Докато вървеше, се спусна здрач, появиха се луната и звездите. Беше хладно, но приятно.

Докато се изкачваше, имаше и възможност да помисли. Беше се изненадал от факта, че Дани Даниълс беше със Стефани, когато ѝ се обади по телефона. Какво изобщо се случваше от другата страна на Атлантическия океан? Президентът знаеше за Саласар, така че явно всичко стигаше до Овалния кабинет. Което пък означаваше, че залозите са от най-високите.

Малоун нямаше нищо против. Нищо друго не изостряше сетивата му по-добре. А той трябваше да се концентрира максимално.

Малоун влезе в замъка по каменния мост, който минаваше над някогашния крепостен ров. Забеляза над арката на входа кръгъл отвор, а зад него ниша, от която защитниците на замъка можели да обстрелват

нашествениците. Беше планирал да се появи точно след началото на търга. Малоун забеляза една табела, на която пишеше, че работното време на замъка е до 18:30 ч. Златната зала очевидно се даваше под наем за специални събития вечерта.

Възрастна дама стоеше на пост пред стълбището. Малоун обясни, че е дошъл за търга, и тя му направи знак да влезе.

Малоун познаваше аукционната къща „Доротеум“. Търговете, които организираха, бяха професионални и сериозни. Той се изкачи в едно просторно фоайе, където друга жена му даде каталог и го регистрира. Точно срещу него се издигаше статуя на Карл Велики, охраняваща входа към Златната зала. В историята на замъка се твърдеше, че е посещаван веднъж от първия император на Свещената римска империя. Малоун чу как водещият търга приканва участниците да наддават.

— Всички продажби са окончателни и изискват незабавно заплащане с доказуеми средства — каза му жената.

Малоун знаеше правилата, така че ѝ показа телефона си и отговори:

— Разполагам с готови средства.

— Приятна вечер — пожела му жената.

Малоун не се съмняваше в това.

* * *

Касиопея седеше до Хосепе.

Бяха стигнали до замъка със зъбчатата железница — едноминутно стръмно изкачване, което завършваше в тунела на пониския бастион. Светлините на града оживяваха под тях, а оранжевото слънце потъваше зад хоризонта.

Хванати под ръка, двамата се бяха разходили покрай крепостните стени и бяха разгледали лабиринта от църковни камбанарии, кули и кубета в краката им. В далечината се простираха полегати хълмове и зелени полета, из които бяха накацали кокетни къщи. Пейзажът беше спокоен и провинциален — доста подобен на южния Прованс, където живееше и тя самата. Липсваха ѝ къщата и замъкът. Когато влезе тук, в тази древна крепост, и си даде сметка как е

била построена преди толкова много години, тя отново се замисли за своя архитектурен проект. Реконструкцията продължаваше и вече бяха завършени три от външните стени. Инженерите ѝ бяха казали, че ще е нужно още едно десетилетие, за да се изгради напълно постройката от XIII в.

Касиопея беше разлистила каталога — предлаганите артефакти наистина бяха впечатляващи. Очевидно покойникът беше разполагал със солидно състояние. Офертите включваха порцелан, сребърни прибори, три картини и няколко книги, една от които беше оригиналното издание на „Книгата на Мормон“. Хосепе изглеждаше развълнуван от перспективата да се сдобие с това съкровище. От местното стъбло на Църквата го бяха уведомили за разпродажбата и той беше изразил надежда, че на търга няма да дойдат много сериозни колекционери. Обикновено на търговете, организирани от „Доротеум“, беше разрешено и наддаването по телефона, но специално днес не беше дадена такава възможност, което означаваше, че всички потенциални купувачи трябваше да пристигнат на място в залата, с парите си, за да се сдобият с книгата.

Касиопея все още беше притеснена от това, което се беше случило в ресторанта. Беше уловила погледа на Котън. Отчасти враждебен, отчасти умолителен и гневен. Не. По-скоро обиден.

Заливаха я вълни на съмнение. Така че си нареди да се концентрира.

Нямаше как да предвиди какво ще се случи тук.

* * *

Малоун стоеше пред залата, слушаше как купувачите наддават и оглеждаше обстановката. Имаше около петдесет души, седнали на столове, обърнати към малката сцена. Залата грееше от златните барелефи, позлатените стени и огромната камина в единия ъгъл. Колоните бяха от червен мрамор. Високият таван беше украсен със златни дискове, които светеха като звезди. Едно време тук бяха пирували принцове, а сега залата беше превърната в туристическа атракция и се даваше под наем за специални събития.

Малоун беше забелязал Саласар и Касиопея, които седяха отпред и не откъсваха очи от водещия. В момента той приемаше оферти за една порцеланова ваза. Малоун погледна в каталога. До „Книгата на Мормон“ оставаха още три предмета. Той провери телефона си.

Имаше съобщение от Стефани, което гласеше, че парите вече са преведени и ако има нужда, ще бъдат изпратени още.

Малоун се усмихна. Никак не беше лошо президентът на Съединените щати да ти бъде банкер.

* * *

Саласар едва удържаше вълнението си. През целия си живот беше мечтал да държи в ръцете си нещо, което самият пророк Джоузеф вероятно беше докосвал. Знаеше за драматичните събития, които съпровождаха отпечатването на първите 5000 екземпляра от „Книгата на Мормон“. Задачата била твърде голяма за малката печатница в северната част на щата Ню Йорк, която се нагърбила с нея. Били необходими осем месеца, за да се отпечатат почти три милиона страници, необходими за първия тираж. На 26 март 1830 г. книгите най-сетне били готови. Първоначално се продавали по 1,75 долара, но поради недостатъчния интерес към тях цената била свалена на 1,25 долара. В крайна сметка един от първите светии, Мартин Харис, продал 150 акра от фермата си, за да събере дължимите 3000 долара за печатницата.

„Не бива да пазиш собственото си имущество, а да го дадеш свободно за отпечатването. Тъй е било речено на старейшина Харис — каза ангелът в главата му. — С неговата саможертва е започнало всичко.“

Единайсет дни след излизането на книгата вярващите се събрали във Файет, щата Ню Йорк, и официално поставили основите на организацията, която осем години по-късно щеше да получи названието Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

„Това е твоят миг, Хосепе. Пророците те гледат. Ти си техният данит — онзи, който знае що е заложено на карта.“

Саласар беше дошъл, за да се сдобие със съкровището. И не само с него.

Защото той желяеше и книгата, и Касиопея. Колкото по-дълго време прекарваше с нея, толкова повече я искаше.
Не можеше да го отрече. А и не искаше.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани не бързаше със закуската, която бяха сервирали на масата на президента. Не беше особено гладна, но храната ѝ даваше време да помисли. Занимаваше се с това твърде отдавна, за да не познава правилата. Някои от игрите, в които беше принудена да участва, бяха глупави. Други бяха безсмислени. Трети бяха досадни. Но понякога се случваше нещо, което можеше да има съдбоносно значение.

— Двамата с Едуин работим по това вече повече от година — каза Даниълс. — Само двамата, с малко помощ от тайните служби. Но ситуацията ескалира. Когато Роуан се зае с теб, вече знаехме със сигурност какво иска.

Тя остави вилицата си.

— Не ти ли харесват яйцата?

— Всъщност мразя яйца.

— Не е толкова зле, Стефани.

— Не е толкова зле за теб, защото не те очаква разследване от Конгреса — за което очевидно си знаел, че ще се случи.

Даниълс поклати глава.

— Само се надявах, че ще се случи, но не го знаех със сигурност.

— Надявал си се, така ли?

Той бутна чинията си настрана.

— Всъщност и аз не съм чак такъв фен на яйцата.

— Тогава защо ги ядем?

Даниълс сви рамене.

— Не знам. Просто им казах да приготвят някаква храна. Не ми е лесно.

— И защо сме тук, а не в твоя кабинет?

— Там има твърде много очи и уши.

Беше странен отговор, но Стефани реши да не настоява.

— Нали си даваш сметка, че Мери Тод най-вероятно е страдала от биполярно разстройство? — попита Даниълс.

— Тази жена има толкова тежка съдба. Изгубила е почти всичко скъпо на сърцето си. Невероятно е, че все пак не е полудяла съвсем.

— Според Робърт, сина, който е останал жив, се е случило точно това. Той я е вкарал в лудница.

— Но тя е успяла да си издейства съдебно разрешение да излезе от там.

— Точно така. И скоро след това е изпратила писмо на Юлисис Грант. Защо го е направила според теб?

— Очевидно не е била толкова луда, колкото се опитва да я изкара историята. Грант не само е запазил писмото от нея, но го е засекретил. След хиляда осемстотин седемдесет и шеста година има много президенти. Защо ти си първият, който се занимава с него?

— Не съм първият.

Стефани беше обзета от любопитство.

— Има данни, че и двамата Рузвелт са се занимавали с този въпрос, както и Никсън.

— Защо ли не съм изненадана?

Даниълс се засмя.

— И аз си помислих същото. В кабинета на Никсън имало двама мормони. Харесвали му Църквата им и техният начин на мислене. Ухажвал ги през шейсета, както и през шейсет и осма и седемдесет и втора. През юли седемдесета година посетил Солт Лейк Сити и се срещнал с пророка и дванайсетте апостоли. Неофициална среща зад затворени врати, която продължила трийсет минути. Малко необичайно за американски президент, не мислиш ли?

— Защо го направил?

— Предполагам, че старият хитрец е искал да разбере дали това, което е написала Мери Тод Линкълн, действително отговаря на истината. И дали мормоните все още пазят онова, което им е дал Линкълн.

— И какво е научил Никсън?

— Никога няма да разберем. Всички, които са присъствали на тази среща, с изключение на един човек, вече не са между живите.

— Явно трябва да поговориш с този човек.

— Точно това смятам да направя — каза Даниълс и посочи бележката на Мадисън. — Слава богу, че я открихме — иначе дори нямаше да ни хрумне да започнем да го издирваме.

Погледът на Стефани се спря на портрета на Джон Адамс, първия вицепрезидент на Съединените щати.

— Говори по същество, Дани.

Фактът, че използва личното му име, ясно говореше колко му беше ядосана.

— Харесва ми, когато изричаш името ми.

— Харесва ми, когато си честен с мен — отговори тя и помълча малко. — Което между другото се случва твърде рядко.

— Просто исках да си довърша осемте години — каза тихо той. — Последните няколко месеца трябваше да бъдат спокойни. Бог ми е свидетел, че преживяхме предостатъчно вълнения. Но Тадеъс Роуан явно има други идеи по този въпрос.

Стефани го зачака да продължи.

— Вече повече от година се опитва да получи достъп до някои секретни документи. Става дума за неща, до които неговите разрешителни за достъп не се и доближават. Непрекъснато притиска ЦРУ, ФБР, НРА и дори някои служители в Белия дом. Отдавна е в политиката и знае как да използва влиянието си. До този момент постигаше умерен успех. Но сега се е съсредоточил върху теб.

Стефани разбра какво имаше предвид президентът.

— Значи аз трябва да бъда примамката?

— Защо не? Двамата с теб се разбираме добре. Заедно можем да разрешим този проблем.

— На мен ми се струва, че нямаме никакъв избор — каза Стефани, като подигравателно натърти на множественото число.

— Точно това ще ми липсва най-много от тази работа. Когато вече не съм президент, хората пак ще имат избор дали да правят нещо, което им наредя.

Стефани се усмихна. Даниълс беше невъзможен.

— В интерес на истината, исках да те привлека по-рано, но сега се радвам, че не го направих. Но след като самият Роуан се е насочил към теб, става идеално. Той изобщо няма да разбере откъде ще дойде атаката — а дори да разбере, ще поеме този риск, защото е толкова амбициран да успее.

— Какво точно искаш да направя?

Даниълс отново посочи бележката на Мадисън.

— Първо искам да намериш онова, което Мадисън е оставил в Монпелие. Но не искам да се заемаш лично. Имаш ли някой агент, на когото можеш да се довериш?

— Да. Би трябвало вече да се е върнал във Вашингтон.

Стефани го изгледа продължително и президентът разбра кого имаше предвид тя.

— Ще се справи ли Люк? — попита той.

— Той е добър, Дани.

— Чудесно, нека да се заеме тогава. Но господ да му е на помощ, ако се провали. Заложил съм много на тази луда глава.

— Струва ми се, че Люк не е единственият, който е на мушка.

— Ти си професионалист, Стефани. Можеш да се справиш. Трябва да се справиш. Искам от теб да се срещнеш с Роуан и да спечелиш доверието му.

— И защо смяташ, че той ще ми се довери?

— Каж ми, че не можеш да приемеш неговата призовка. Ако го направиш, това ще сложи край на кариерата ти. Но разбираш защо я е изпратил. Никой държавен служител няма да отговори на толкова широко формулирано искане, без да окаже съпротива или да се опита да постигне някакъв компромис. Той очевидно цели нещо определено. Така че го попитай какво иска и му предложи сделка.

— Пак ти казвам, че няма начин той да ми повярва.

— Ще ти повярва. Защото снощи пуснахме по секретните канали слуха, че си на път да загубиш работата си.

Стефани беше държавен служител, а не политическо назначение, и беше подчинена пряко на министъра. След края на мандата на Даниълс, когато следващият президент щеше да назначи нов кабинет, тя нямаше да бъде уволнена, но можеше да бъде преместена на друг пост. Вече беше преживяла няколко смени на президентската администрация и много пъти се беше питала докога ще издържи.

— И защо да съм на път да загубя работата си?

— Защото крадеш.

Стефани си помисли, че не беше чула както трябва.

— Крадеш от специалната сметка, от която се финансират тайните ти операции. Доколкото разбрах, в нея всеки ден има няколко милиона долара, с които разполагаш лично, и тези средства не подлежат на обичайните ревизии от страна на Комисията за финансов

надзор към Конгреса. За съжаление, до нас е достигнала информацията, че около петстотин хиляди долара от тази сметка липсват.

— И как е достигнала тази информация до вас?

— Секретно е — отговори Даниълс. — Но ти ще кажеш на Роуан, че имаш проблем и неговата призовка може да привлече нежелано внимание върху този проблем. Попитай го какво можеш да направиш за него, за да оттегли призовката си.

— И защо ще ми повярва той?

— Защото ти наистина си откраднала от тази сметка и аз разполагам с документи, с които мога да го докажа.

Залцбург

Саласар беше готов.

Наложи си да се успокои и да прояви търпение.

— Следващото ни предложение — каза водещият — е оригинално издание на „Книгата на Мормон“ с печат от Палмира, щата Ню Йорк, и надпис „Отпечатано от Е. Б. Грандин по поръчка на автора през 1830 г.“. Произходът на книгата е потвърден от специалисти, както е описано в каталога. Изданието е рядка находка.

Реалната пазарна стойност на книгата беше 150 хиляди евро, плюс-минус няколко хиляди. Саласар се съмняваше, че някой от присъстващите на този търг разполага със средствата да го победи — всички продажби досега бяха осъществени на съвсем скромни цени. От друга страна, той се беше научил да не подценява страстите на колекционерите.

— Първоначалната цена е сто хиляди евро — обяви водещият. — Ще се движим на стъпки от хиляда евро.

Правилата на търга бяха обичайните за „Доротеум“. Първоначалната цена обикновено беше висока. Ако никой не я приемеше, обектът се връщаше на собственика му. Когато не беше обявен таван на търга, както в този случай, печелеше най-високата оферта, колкото и да беше тя.

Саласар помръдна дясната си ръка, за да покаже, че влиза в наддаването със сто хиляди. Вече беше уведомил организаторите, че ще участва в наддаването за книгата.

— Имаме сто хиляди — обяви водещият.

— Сто и двайсет хиляди — обади се един мъж от другата страна на пътеката.

— Сто и петдесет — заяви Саласар.

— Предложена е цена от сто и петдесет хиляди евро. Има ли по-висока цена?

Никой не отговори. Саласар беше доволен.

— Сто и шейсет хиляди — обади се нов глас.

Саласар се обърна и видя Котън Малоун, който стоеше прав в дъното на залата.

— Това е онзи човек от по-рано — каза Касиопея.

— Наистина е той — прошепна в отговор Саласар.

Малоун пристъпи напред и се настани на един свободен стол.

— Имаме цена от сто и шейсет хиляди евро — обяви водещият.

— Сто и седемдесет — каза Саласар.

— Двеста хиляди! — обяви Малоун.

Водещият изглеждаше изненадан. Саласар също.

— Моля да проверим дали господинът може да докаже необходимите средства — каза той.

Това беше разрешено, особено когато наддаването надхвърляше пазарната цена. В противен случай собствениците на предлаганите предмети и спекулантите можеха да вдигнат цената до абсурдни нива, които не бяха готови да заплатят.

— Хер Саласар желае проверка на документите ви — обяви водещият.

Малоун се изправи. Беше участвал в достатъчно търгове, за да предположи, че може да се стигне дотук. Точно затова беше извадил от раницата под леглото в Копенхаген документите си за самоличност от Министерството на правосъдието, които Стефани му беше позволила да запази. Дори в предишния му живот рядко му се беше случвало да ги използва. Той извади кожения портфейл от джоба си и показа на водещия на търга златната си значка и личната карта със снимка.

— Котън Малоун. Министерство на правосъдието на Съединените щати. Това достатъчно ли е?

Водещият на търга дори не трепна.

— Стига да можете да покриете предложената цена.

— Не се съмнявайте в това.

— В такъв случай нека да продължим. Имаме оферта за двеста хиляди евро. Хер Саласар?

— Двеста и петдесет.

Касиопея хвана Саласар за ръката и прошепна:

— Ти ми каза колко струва тази книга. Много по-малко от цената, която предложи току-що.

— Ситуацията се промени — отговори той.

— Триста хиляди — провикна се Котън.

Саласар се обърна да погледне своя противник. Вярно е, че беше искал американците да се появят и дори се надяваше да дойде самият Малоун. Но изобщо не беше очаквал толкова предизвикателство.

— Четиристотин хиляди — каза той, без да откъсва очи от своя опонент.

— Четиристотин и петдесет — отговори бързо Малоун.

— Петстотин хиляди.

В залата се възцари тишина.

Саласар чакаше.

— Един милион евро — обяви Малоун.

Погледът му не се откъсваше от врага.

„Сатаната е тук. Погледни го, Хосепе. Ето го къде седи. Агент на правителството на Съединените щати. Ние сме свободни от всяка власт освен тази, която има небесното царство. Американският континент не е създаден, за да бъде управляван от такава корумпирана власт. Остави го да спечели. А после ще го накараш да си плати.“

Саласар никога не се беше усъмнявал в думите на ангела и нямаше да започне да се съмнява в тях точно сега.

Той се обърна към водещия и поклати глава. Край на наддаването.

След това проследи с поглед Малоун, който плащаше на касиера сумата, седем пъти по-голяма от пазарната стойност на всяко оригинално издание на „Книгата на Мормон“. Екземплярът, обвит във фолио, беше на масата, поставен в елегантна дървена кутия.

Малоун вдигна придобивката си, за да я огледа. Касиопея се приближи до него и рязко попита:

— Струваше ли си парите?

Малоун се усмихна.

— До последното евро.

— Вие сте отвратителен човек.

Американецът сви рамене.

— И друг път са ме обиждали.

— Ще съжалявате за всичко, което направихте току-що — отсече тя.

Малоун я погледна с любопитство.

— Заплаха ли беше това, госпожо?

— Приемете го като обещание.

Малоун се засмя, върна книгата в дървената кутия и затвори капака.

— Точно така и ще направя. А сега ме извинете, трябва да тръгна.

„Не забравяй, че на този свят за теб има много съкровища — каза ангелът на Саласар. — Не се тревожи, че си изгубил едно. Но и не оставяй врага си да си отиде безнаказано.“

Аукционната къща беше организирала коктейл след търга, на който Саласар беше възнамерявал да присъства. Вече не смяташе да го направи.

Двамата с Касиопея слязоха до долното ниво на замъка и се отправиха към влакчето. По пътя минаха през друга тераса, на която имаше ресторант, пълен с клиенти за вечеря. Саласар посочи над крепостните стени, на изток — към улиците и светлините на предградията на Залцбург с тяхната безупречна чистота.

— Там е сградата на местния клон на Църквата. Трябва да се обадя и да се уговорим да ги посетим, преди да заминем.

— Можем да го направим и утре — отговори Касиопея.

Двамата влязоха в станцията, където ги чакаше мотрисата. Вътре вече се беше настанил Котън. Както и доста други пътници. Влязоха още няколко души, после вратите се затвориха и започна стръмното спускане. Саласар не откъсна поглед от прозорците отпред. Минута по-късно пристигнаха. Всички слязоха от влакчето и излязоха на улицата.

Малоун ги изпревари и продължи бързо напред. Двамата данити на Саласар ги очакваха там, където им беше наредил по-рано.

— Мислех си да се разходим по улиците на Стария град — каза Саласар на Касиопея. — Преди да се върнем в хотела. Вечерта е прекрасна.

— С удоволствие — отговори тя.

— Само една минута, за да се разбере с моите помощници. Бях ги помолил да ни чакат тук, за да се погрижат за покупката ми. Разбира се, сега нямам такава.

Саласар я остави и се приближи до хората си. Застанал с гръб към Касиопея, той ги изгледа вторачено и допита:

— Предполагам, че сте видели Малоун?

Двамата кимнаха.

— Заловете го. Обадете ми се, когато е в ръцете ви. И вземете дървената кутия, която носи.

ТРЕТА ЧАСТ

Вашингтон, окръг Колумбия

13:00 ч.

Люк не се беше прибирал от няколко седмици. Живееше в апартамент под наем, близо до Джорджтаун, в една тухлена сграда с бръшлян по стените, обитавана предимно от хора над седемдесетгодишна възраст. Допадаха му спокойствието и фактът, че никой от съседите му не проявяваше особено любопитство към него. Прекарваше там само по няколко дни всеки месец — между отделните назначения, през задължителните отпуски, които Стефани Нел изискваше от всички агенти на отряд „Магелан“.

Люк беше роден и отраснал в малко градче в Тенеси. Баща му и чичо му бяха доста известни — особено чичо му, който беше заемал различни политически постове, преди да го изберат за губернатор на щата, а после и за президент. Баща му беше починал, когато Люк беше на седемнайсет. Рак. Беше си заминал само осемнайсет дни след поставянето на диагнозата. Беше невероятен шок. И Люк, и тримата му братя бяха до леглото му през тези последни дни. Майка му беше понесла тежко загубата. Бяха женени отдавна. Съпругът ѝ беше всичко за нея, а след това изведнъж беше изчезнал от живота ѝ.

Точно затова Люк ѝ се обаждаше всяка неделя. Никога не пропускаше. Дори когато беше на мисия.

Когато при нея беше късно вечерта, но имаше възможност да ѝ се обади, той го правеше. Баща му винаги беше казвал, че най-умното нещо, което е свършил през целия си живот, е било да се ожени за нея.

И двамата му родители бяха набожни — последователи на Баптистката църква от южните щати — така че бяха дали на синовете си имената на евангелистите от Новия завет. Двамата му по-големи братя се казваха Матю и Марк. По-малкият му брат беше Джон. А той, като трети поред, беше получил името Люк. На апостол Лука.

Никога нямаше да забрави последния разговор с баща си.

„Ще умра по-късно днес или утре. Това е краят. Усещам го. Но трябва да ти кажа нещо. Искам да постигнеш нещо в живота си. Разбра

ли? Нещо хубаво. Ти си избери. Няма значение какво е. Но каквото и да е, дай му всичко от себе си.“

Люк сякаш все още усещаше изпотената длан на баща си, когато си бяха стиснали ръцете. Знаеше точно какво беше имал предвид баща му. Училището никога не го беше интересувало. Едва получаваше нужните оценки, за да премине в по-горния клас. Очевидно не го очакваше следване в университет. Затова се беше записал в армията направо от гимназията и го бяха приели за обучение при рейнджърите. Тренировъчният лагер беше с продължителност шейсет и един дни — най-трудните в живота му. „Службата не е за слабите телом или духом“ — пишеше си го в самото ръководство на рейнджърите. Беше дори слабо казано, като се имаше предвид, че над половината от всички приети за обучение отпаднаха, преди да го завършат. Но Люк беше стигнал до края и се беше сдобил с лейтенантските си пагони. От там го бяха изпращали в някои от най-горещите точки на планетата, беше раняван два пъти и беше получил множество награди. Баща му щеше да се гордее с него.

А след това го приеха в отряд „Магелан“, където продължи да участва в опасни игри с високи залози.

Люк беше вече на трийсет години, но от загубата на баща му продължаваше да го боли. Какво казваха хората? „Истинските мъже не плачат.“ Глупости. Истинските мъже ревяха с глас, както бяха направили и той, и тримата му братя преди тринайсет години, докато гледаха как мъжът, когото боготворяха, поема последния си дъх.

Някой почука на вратата и го изтръгна от мислите му.

Люк се изправи, отвори вратата и видя Стефани Нел. Досега не си беше давал сметка, че шефката знае къде живее той.

— Трябва да поговорим — каза тя. — Може ли да вляза?

Стефани пристъпи в апартамента му и Люк забеляза, че тя оглежда обстановката.

— Не е това, което очаквах — отбеляза Нел.

Люк се гордееше с уютното си жилище — повечето неща си бяха в апартамента, когато го нае, но беше добавил и други от себе си. Апартаментът излъчваше мъжественост, но не прекалено. Дървени мебели. Приглушени тонове. Много зеленина — изкуствена, но правдоподобна. Противно на това, което много хора си мислеха за него, той обичаше реда.

— Какво очакваше, стая от студентско общежитие? — попита Люк.

— Не съм сигурна. Но тук ми харесва.

— На мен също — по няколко дни в месеца, когато имам възможност да му се порадвам.

Стефани стоеше права, с ръце до тялото.

— Как се разделихте с Котън?

— Той едва не ме уби. Застреля Кърк направо през рамото ми.

— Съмнявам се, че си бил в опасност. Котън знае как да си служи с оръжие.

— Може би е така. Но нямах търпение да се отърва от този пенсионер. Има отвратителен характер.

— Този пенсионер е бил награден с всички възможни отличия, които можем да му дадем, и ги е отказал до едно.

— Бил. Точно това е ключовата дума. Той си е тръгнал. Времето му е свършило. И трябва да ти кажа, че изобщо не му хареса, когато видя как Саласар целуваше неговото момиче. Направо се побърка, макар че се опита да го прикрие. Е, не мога да го обвинявам. Иначе направих всичко, което ми каза. Раздразних го. Опитах се да предизвикам интереса му. А след това му подадох информацията за основателите на Съединените щати и Конституцията. За съжаление, той не се хвана на примамката и не остана в играта.

— Всъщност той е в Залцбург — заяви Стефани.

Люк определено се изненада.

— И ти смяташ, че това е хубаво? — попита той.

— Котън е професионалист. Ще се справи.

— Щом казваш. Според мен не е подходящ за тази работа.

— Току-що бях с чичо ти.

— И как е Дани? Мисля, че не ми се е обаждал нито веднъж, откакто татко почина.

— Разтревожен е — каза тя и помълча малко. — А аз ще бъда уволнена.

— Наистина ли? Какво си направила?

— Оказва се, че съм откраднала. Всичко е измама, организирана заради Тадеъс Роуан. Време е да научиш малко повече, така че слушай внимателно.

Стефани харесваше Люк, макар че беше доста див по душа. Завиждаше му за тази волност. Сигурно беше освобождаващо чувство да ти остава толкова много живот. Като млада тя също беше такава — твърдо решена да черпи с пълни шепи от всичко. Беше успяла да се възползва от някои възможности, други ѝ бяха убягнали. Във всеки случай през последния час беше седяла на масата в трапезарията на вицепрезидента и беше слушала разказа на Дани Даниълс за онова, което се случваше в държавата.

Тадеъс Роуан планираше отцепване. Искаше да предизвика разпадането на съюза и да сложи край на Съединените американски щати.

При обичайни обстоятелства това нямаше да бъде прието сериозно от никого, но Роуан имаше конкретен план с конкретни цели, които — благодарение на Джеймс Мадисън, Ейбрахам Линкълн и Бригъм Йънг — бяха съвсем постижими. Стефани не можеше да разкрие на Люк всичко, което знаеше, и не го направи, но му каза достатъчно, за да може да си свърши работата.

— Заминаваш за Монпелие, за да провериш онова подземие — каза му тя. — Искам да разбера какво има там, ако изобщо има нещо.

Люк пристъпи до служебния си лаптоп, който беше получил от отряд „Магелан“, и заграка по клавиатурата. Няколко кликания по-късно той се озова на уебсайта montpelier.org.

— Изкопано е в началото на деветнайсети век — съобщи той. — Дълбоко е седем метра, с тухлени стени. Мадисън е построил храма някъде около хиляда осемстотин и десета. Как изобщо е възможно отдолу да е останало нещо тайно? Със сигурност са го претърсили още преди години.

— Може би не е така. Аз също направих проверка. Никъде в интернет няма нито една снимка, която да показва как изглежда отвътре. Доста е необичайно, не мислиш ли? Нямаме никаква представа какво има в него.

— Как предлагаш да вляза там?

— С взлом.

— Не можем ли просто да поискаме разрешение да го видим?

Стефани поклати глава.

— Не бива да замесваме никой друг. Действаме само ние двамата. Дори в Атланта не знаят с какво се занимаваме. Влизаш, проверяваш дали Мадисън е оставил нещо и излизаш. Но в никакъв случай не се оставяш да те хванат.

— Мога да се справя.

— Знам, че можеш. Обади ми се в мига, в който приключиш.

— Откъде знаеше, че Малоун ще отиде в Залцбург?

— Той обича Касиопея. Нямахме начин да я остави да действа на сляпо, след като разбра, че Саласар е убил нашия човек. Може би дори изпитва известна ревност, което е добре за него. Така ще даде на Саласар точно това, което този нещастник заслужава.

— Саласар трябва да бъде елиминиран.

— Съгласна съм. И ние ще имаме тази възможност. Но все още е рано.

— Моят любим чичо знае ли, че ще работя по този случай?

Стефани кимна.

— Действаме с неговото одобрение.

Люк се засмя.

— Представям си. Той не би ме погледнал в очите, освен за да ми се скара.

— Предлагам ти да не се тревожиш за президента на Съединените щати. Той е такъв, какъвто е. Но освен това е главнокомандващ. И наш шеф. След като ни е наредил нещо, ще го направим.

Люк отдаде чест.

— Тъй вярно, госпожо.

Беше невъзможен — точно като Котън едно време.

— Знаеш, че не искам да обидя никого — добави той. — Но не си от семейство Даниълс, така че не знаеш онова, което знам аз.

— Не бъди толкова сигурен.

Стефани никога нямаше да му каже за прекеждията, през които беше преминала заедно с Дани Даниълс. Не беше работа на този младок да знае за тях, но разбираше горчивината на Люк. Президентът можеше да бъде много суров. Стефани го беше виждала с очите си. Но беше виждала и друго — че не беше от камък. Във всеки случай, сега тя беше между чука и наковалнята. Беше казала на Люк, че в никакъв

случай не бива да се оставя да го хванат, но същият съвет важеше и за нея самата.

Тя се обърна към вратата.

— Изпратила съм ти имейл с подробности за охраната в Монпелие, която не е кой знае какво. Нощта ще бъде почти безлунна, така че би трябвало да можеш да влезеш и да излезеш без затруднения.

— А ти къде отиваш?

Стефани хвана бравата.

— Не ти трябва да знаеш.

Залцбург

Малоун знаеше, че го следят. Щеше да остане разочарован, ако не го бяха направили. Нарочно беше слязъл от замъка заедно със Саласар и Касиопея и веднага беше забелязал двамата млади мъже, които очакваха шефа си. Малкото представление на Касиопея беше предназначено за Саласар — или поне така се надяваше. В интерес на истината, беше доста добро включване от нейна страна. Яростта ѝ изглеждаше искрена и беше съвсем логично да защитава Саласар при тези обстоятелства.

Малоун закрачи спокойно по една стръмна павирана улица и излезе на площада зад катедралата, без да поглежда зад гърба си. Нощта беше студена, небето беше покрито с облаци и не се виждаха звезди. Всички магазини бяха затворени, а пред витрините бяха спуснати железни решетки. Малоун отново прерови паметта си за многобройните спомени от тези тесни улици. Повечето бяха само за пешеходци и бяха свързани помежду си с извити пътеки под гъсто застроените къщи, така че можеше да се минава направо от една пресечка в друга. Малоун забеляза една такава пред себе си, но реши да я подмине.

Той заобиколи катедралата и излезе на площада. Беше идвал на коледния базар, който се организираше тук всяка година. Кога беше това? Преди осем години? Или девет? Оттогава животът му се беше променил изцяло. Дори не си беше представял, че ще се разведе, ще живее в Европа и ще притежава антикварна книжарница.

А да се влюби отново? Не искаше да го признава дори пред себе си.

Малоун вдигна поглед към катедралата, която му напомняше на „Свети Петър“ в Рим. Някогашният дом на архиепископа препречваше пътя му с фасадата си от XVII в. в зелено, бяло и златно. Пред катедралата се простираше Резиденцплац, откъдето се беше обадил на Стефани по-рано, а в осветения фонтан продължаваше да се плиска вода.

Трябваше му място без минувачи. И без светлина. Хрумна му една идея.

Малоун зави наляво и продължи.

* * *

Саласар се опитваше да се съсредоточи върху присъствието на Касиопея, но мислите му непрекъснато се връщаха на Котън Малоун. Наглият езичник. Малоун му напомняше за други арогантни врагове, които бяха тероризирали светиите с безнаказана отмъстителност още през 1840-те. И какво бяха направили властите? И щатът, и федералното правителство бяха останали със скръстени ръце и бяха позволили това насилие, като в крайна сметка дори се бяха включили на страната на тълпата.

Той се обърна към Касиопея.

— Какво имаше предвид, когато каза, че Малоун ще съжالياва за това, което е направил?

— Аз имам някои способности, Хосепе. Мога да докарам много проблеми на този човек.

— Той работи за американското правителство.

Тя сви рамене.

— Имам достъп и там.

— Не знаех, че таиш толкова гняв в себе си.

— Всеки реагира, когато го предизвикат. А той направи точно това. Отправи предизвикателство към теб, което означава и към мен.

„Отстъпниците — обади се ангелът в главата му — трябва да бъдат смачкани от нозете ни, докато червата им не се изсипят по земята.“

Точно така.

— Толкова се радвам, че си тук с мен — каза той на Касиопея.

Двамата продължиха един до друг, докато не излязоха на Гетрайдегасе, в далечния край на която беше хотел „Голденер Хирш“. Саласар беше постигнал много, откакто се беше разделил с Касиопея преди единайсет години. Както в личен, така и в професионален план. За щастие, се беше срещнал със старейшина Роуан, който беше насърчил повторното създаване на организацията на данитите. Роуан

му беше казал, че самият Чарлс Р. Сноу е благословил този ход, но както и в началото, те не биваше да са свързани пряко с никого. Работата на Саласар беше да пази Църквата — дори с цената на собствената си съдба. Трудна задача, несъмнено, но и необходима.

„Бог е пожелал така.“

Ангелът току-що беше повторил думите на Джоузеф Смит, изречени за пръв път пред едно събрание на данитите. Пророкът съзнателно не беше информиран за всички цели на групата, а само за това, че са организирани, за да защитават светиите. Още от самото начало беше имало хора, които говореха с Небесния отец — както го правеше и сега пророк Чарлс. Имаше и други хора, които управляваха Църквата и прилагаха на практика всички откровения — както го правеха старейшина Роуан и неговите единайсет събрата. А имаше и трети, които защитаваха всичко най-скъпо — като него и неговите данити.

Сега Котън Малоун застрашаваше плановете им. Този езичник беше тръгнал на война, така ли? Добре. Саласар нямаше нищо против да отвърне на удара.

Двамата с Касиопея стигнаха до хотела. Саласар се обърна към нея.

— Ще те оставя тук. Трябва да се погрижа за някои църковни дела, преди да заминем. Но ще се видим утре сутринта, на закуска.

— Добре. Приятна вечер.

Саласар се отдалечи.

— Хосепе — обади се тя.

Той се обърна към нея.

— Говорех сериозно. Този Малоун вече има двама врагове.

* * *

Малоун влезе в гробището „Свети Петър“ — християнско светилище, изградено само няколко години след Христовото разпятие. Най-старите части от него бяха пещерите, изсечени в скалата на няколко десетки метра височина, които по необичайна традиция тук се наричаха катакомби. Преди векове на това място в уединение бяха живели монасите от Ордена на свети Петър. Древната сграда на

бenedиктинския манастир се издигаше и до днес — кули, килии, складови помещения, параклис и магерница, сгушени зад крепостната стена, която ограждаше както гробището, така и готическата църква „Света Маргарита“.

Мястото изглеждаше сюрреалистично, защото приличаше повече на парк, отколкото на гробище. Багрите на цветята бяха приглушени от мрака. Малоун беше идвал тук преди и винаги си спомняше за семейство Фон Трап, които бяха минали оттук по пътя си към свободата в „Звукът на музиката“, макар че филмът бе сниман в киностудия. Под бароковите порти бяха погребани много от най-богатите семейства на Залцбург. Уникалното в това място беше фактът, че гробниците не бяха притежание на отделни фамилии, а се даваха под наем. Ако семейството на починалия пропуснеше да заплати годишната вноска, тялото му щеше да бъде преместено. Малоун винаги се беше питал колко пъти се беше случвало това в действителност, защото всички гробове изглеждаха старателно поддържани и винаги бяха украсени със свещи, борови клонки и свежи цветя.

Преследвачите му бяха изостанали и безуспешно се бяха опитали да не бият на очи. А може би искаха той да разбере, че го следят. Ако наистина беше така, явно бяха аматьори. Всеки професионалист знаеше, че не бива да сигнализира за присъствието си, като издава своите намерения.

Малоун искаше и двете му ръце да останат свободни, така че остави дървената кутия до един надгробен камък, сред леха от теменужки. После забърза напред, към „Света Маргарита“. Портата на църквата беше затворена и преградена с желязна решетка. Той зави зад ъгъла и се притисна до грубата каменна стена, така че да може да наблюдава входа.

В гробището можеше да се влезе по два начина. Той беше използвал единия вход, другият беше на няколко десетки метра от него, но от срещуположната страна — в края на павираната алея, която минаваше успоредно на скалата. Всички манастирски сгради бяха потънали в мрак, който се нарушаваше единствено от светлината на няколко голи крушки, окачени на портите.

Единият от мъжете, които го следваха, влезе през входа отдясно. Малоун се усмихна. Разделяй и владей? Един по един? Добре.

За да привлече вниманието на мъжа, той се наведе, вдигна няколко камъчета и ги подхвърли към една от железните решетки.

Видя как сянката на мъжа реагира на шума и пое към него, като хвърли още едно камъче, за да затвърди решението му.

Данитът трябваше да мине точно покрай ъгъла на църквата, където го чакаше Малоун, невидим в мрака. Той чу стъпки, които се приближаваха.

Сянката на мъжа се отдели от стената на църквата. Той гледаше право пред себе си, към портите, и със сигурност се питаше къде беше изчезнал преследваният. Малоун се хвърли напред, обгърна врата му с ръка и стегна хватата си, за да го задуши. Продължи да стиска още няколко секунди, после го пусна, завъртя го към себе си и заби лакът нагоре в брадичката му. Двойната атака зашемети данита. Един ритник в лицето го просна на земята.

Малоун го претърси и откри пистолет. Приятелят му със сигурност не беше далече, така че Малоун заобиколи църквата и се отправи към портите покрай външната стена. Пространството пред тях беше застлано с плочи, които заглушаваха стъпките му. Малоун стигна до края и продължи по отъпканата пръст, като зави обратно към входа, през който бяха минали той самият и първият данит. Придвижваше се приведен, като се прикриваше зад надгробните камъни. Малкото гробище беше разположено на наклон, като най-високо се намираше църквата.

Вторият преследвач беше на павираната алея и се изкачваше нагоре между гробовете. Малоун се спусна да го настигне, като пристъпваше възможно най-леко.

Дванайсет метра.

Той стигна до мястото, където беше оставил дървената кутия, и се наведе да я вземе.

Шест метра. Три метра.

Малоун притисна дулото на пистолета си в тила на мъжа.

— Не мърдай, иначе ще те застрелям.

Мъжът замръзна.

— Трябва ли да се обадите на Саласар, когато ме заловите?

Мъжът не отговори. Малоун вдигна ударника.

— Ти не означаваш нищо за мен. Абсолютно нищо. Разбираш ли какво ти казвам?

— Той чака да му се обадим — отговори мъжът.

— Бавно и внимателно си извади телефона и му кажи, че сте ме заловили.

Ориндж, щата Вирджиния

16:15 ч.

Люк беше пристигнал в Монпелие точно навреме за последната туристическа обиколка. Групата беше малка, а екскурзоводката беше привлекателна млада дама, която носеше табелка с името си — Кейти — и чифт впечатляващо тесни джинси. Люк беше дошъл направо от Вашингтон със своя форд мустанг, великолепно реставриран оригинален модел от 1967 г., който си беше купил за подарък, докато беше в армията. Колата беше сребриста с черни ивици — без нито една драскотина — и Люк я държеше в гараж близо до сградата, в която беше апартаментът му. Не притежаваше много неща, но колата му заемаше специално място сред тях.

Беше останал разтревожен от мрачното настроение на Стефани. Тя сякаш не се интересуваше от нищо друго освен от онова, което ги чакаше в дома на Джеймс Мадисън — ако там изобщо ги чакаше нещо. Люк не беше специалист по история. Бог му беше свидетел, че едва беше успял да завърши гимназия, което не означаваше, че не знае колко струва информацията.

Беше успял да проучи нещата в интернет.

Мадисън бе роден и израснал в окръг Мадисън. Дядо му бил първият заселник на мястото, където сега се намираше Монпелие. Пристигнал още през 1723 г. Самата къща беше построена от бащата на Мадисън през 1760 г., но след като наследил имота, Мадисън направил значителни преустройства. Самият той бил запален федералист, твърдо убеден в ползата от силна централна власт, и един от създателите на американската Конституция. Както и участник в първия Конгрес, автор на Декларацията за правата, основател на Демократическата партия, държавен секретар в продължение на осем години и президент в продължение на два мандата.

— Господин Мадисън се оттеглил тук през хиляда осемстотин и седемнайсета година, след края на втория си президентски мандат — обясни Кейти на групата. — Двамата със съпругата му Доли живели в

тази къща до смъртта му през хиляда осемстотин трийсет и шеста. След това Доли продала както къщата, така и почти цялото им имущество. През хиляда деветстотин осемдесет и четвърта имението е придобито от Националния фонд за опазване на историческото наследство.

Имението включваше 2700 акра обработваема земя и многогодишна гора в зелените поли на планините Блу Ридж. Фондът беше вложил 25 милиона долара, за да възстанови къщата такава, каквата е била по времето на Мадисън. Колонадите, тухлените стени и зелените капаци на прозорците напомняха за колониалната епоха.

Люк следваше Кейти от стая в стая, съсредоточен повече върху нейните джинси, отколкото върху обзавеждането, но определено не пропускаше нищо от разположението на помещенията. От време на време хвърляше и по един поглед навън, през прозорците.

— Някога там е имало тютюневи ниви, ферми, жилищни помещения за робите, ковачница и хамбари.

Люк се обърна и видя, че Кейти е забелязала неговия интерес към гледката навън. Той се усмихна и подхвърли:

— Всичко необходимо за един джентълмен от деветнайсети век.

Кейти беше симпатична и не носеше венчална халка. Люк никога не се занимаваше с омъжени жени — поне когато знаеше. Няколко дами го бяха излъгали за семейното си положение и той не носеше отговорност, но в два от тези случаи съпрузите не споделиха това виждане. Единият беше успял да му счупи носа. Другият се беше опитал, но в крайна сметка беше съжалил, защото му се беше наложило да прекара няколко дни в болницата.

Жени. Само проблеми с тях.

— Я ми кажи, скъпа, какво е онова там навън? — попита Люк. — Прилича ми на древногръцки храм.

Кейти пристъпи към прозореца и направи знак на останалите от групата да я последват. Люк улови полъх от парфюма ѝ. Беше съвсем лек. Точно както обичаше. Тя застана съвсем близо. Явно нямаше нищо против.

Той също.

— Построен е от Мадисън. Под него има подземие, дълбоко девет метра, където държал лед през цялата година. В наше време бихме определили постройката като беседка, макар и доста

претенциозна. Мадисън смятал да я използва за летен кабинет, така че да може да работи и да мисли на спокойствие, охлаждан от леда под краката си, но така и не го направил.

— Някой влизал ли е в това подземие? — попита Люк.

— Не и откакто съм тук. Запечатано е.

Тя се отдалечи и поведе групата през трапезарията към библиотеката на Мадисън. Туристическата обиколка включваше само първия етаж на къщата, вторият се разглеждаше самостоятелно. Люк погледна часовника си. Оставаха може би три часа дневна светлина. Но трябваше да изчака много повече, преди да се върне. Той реши да пропусне останалата част от къщата, излезе навън и тръгна към входа на градината. Мина през един портал в дългата тухлена стена, от двете страни на който като стражи се извисяваха буйно разцъфтели хортензии, и продължи към малкото възвишение сред дърветата в северната част.

Куполовидният покрив на храма беше поддържан от осем бели колони. Нямаше стени, така че кръглото пространство с диаметър пет метра беше открито от всички страни. Кейти беше права. Беше си беседка, макар и доста натруфена. Люк пристъпи на бетонния под и се облегна на една от колоните. Изглеждаше здрава. Той сведе поглед и удари с крак по пода. Беше твърд като скала. Бетонът беше посивял от времето, но по средата имаше по-различно на цвят квадратно парче, очертано с ивица вар. Входът за подземие то със сигурност беше под него.

Люк се огледа. Наоколо растяха орехи, кедри, борове, секвои и кипариси. Всички дървета бяха стари. Някои изглеждаха така, сякаш са били тук още по времето на Мадисън. Люк не забеляза почти никаква охрана, макар че в самата къща имаше сензори за движение. Това не беше проблем. Той изобщо не смяташе да се доближава до къщата. Имението дори нямаше ограда, което беше съвсем разбираемо предвид общата му площ. Люк вече беше проверил в Гугъл и беше разбрал, че недалече от храма през гората минава път, по който лесно можеше да се изтегли. Беше си донесъл въже и фенерче. Само че какво точно трябваше да търси, по дяволите?

Както беше казал на Стефани, през последните двеста години това подземие със сигурност беше претърсвано. Но тя също имаше право.

Никъде в интернет не съществуваше и една-единствена снимка от вътрешността му. Бе прелистил всички възможни книги в информационния център за посетители. Там също нямаше никакви снимки на подземието. Тогава какво имаше долу?

Най-вероятно нищо, по дяволите. Но той трябваше да изпълни нарежданията, които беше получил.

— Харесва ли ви гледката?

Люк се обърна и видя Кейти, която стоеше от другата страна на колоните.

— Трябва да си сложиш някакво звънче — отговори той. — Така ще изкараш акъла на някого.

— Видях те, че идваш насам.

— Исках да разгледам това място — обясни той. — Много е красиво. И спокойно.

Тя пристъпи под купола.

— Не ми приличаш на човек, който се интересува от история.

— Така ли? А на какъв човек ти приличам?

Кейти го огледа преценяващо. Очите ѝ бяха блестящи, в прекрасен нюанс на синьото. Лицето ѝ беше напръскано с лунички и подчертано от късата ѝ естествено руса коса.

— Мисля, че си военен. В отпуск.

Люк потърка челюстта си, която беше покрита с четина на два дни, както и врата му.

— Хвана ме. Току-що се прибрах от втора мисия в чужбина. Имах малко свободно време, така че реших да посетя няколко къщи на американски президенти и да видя за какво съм се сражавал.

— Имаш ли си име?

— Люк.

Момичето беше самоуверено и прямо и това му харесваше. Люк никога не си беше паднал по срамежливите героини от романите. Предпочиташе момичета като Скарлет О'Хара. Колкото по-люти, толкова по-добре. А най-много от всичко обичаше предизвикателствата. Освен това трябваше да научи повече за мястото, а какъв по-добър начин за събиране на информация от разговора с човек, който работи тук?

— Я ми кажи, Кейти, къде наоколо може да се намери нещо добро за вечеря?

Тя се усмихна.

— Зависи. Сам ли ще вечеряш?

— Надявам се, че не.

— Свършвам работа след двадесет минути — каза тя. — Ще ти покажа едно място.

Залцбург

Касиопея така и не влезе в хотел „Голденер Хирш“. Вместо това изчака Хосепе да завие зад ъгъла и бързо тръгна след него. Надяваше се той да не я забележи. За щастие, беше сложила обувки с нисък ток за търга, което ѝ помагаше да се движи по-лесно по неравния паваж на улицата. Здрачът се беше сгъстил до мрак. Тя поддържаше дистанция от петдесет метра, а тъмнината предлагаше предостатъчно укритие.

Хосепе спря. Касиопея също спря и се шмугна в един вход, където забеляза два реда табелки — явно беше жилищна сграда.

Хосепе говореше с някого по телефона. Разговорът беше кратък. Само няколко секунди. После той прибра телефона обратно във вътрешния джоб на сакото си и продължи. Вървеше по улица, която според табелата се казваше Зигмунд-Хафнергасе. Намираха се на около една пресечка разстояние от катедралата и площада и се приближаваха до скалите, които се издигаха на север от центъра на града. Сенките, хвърляни от уличните лампи, играеха тайнствен танц по паважа. Ако я забележеше, Касиопея можеше да използва извинението, че не е искала да стои безучастно в момент, в който той може да има нужда от нея. Звучеше ѝ смислено. Все още беше ядосана на Котън и не разбираше защо е замесен във всичко това. Цената от един милион евро, която беше платил за онази книга, представляваше недвусмислено заявление за нещо важно. Трябваше да поговори с него, но не точно сега.

Хосепе стигна до края на улицата и зави наляво. Касиопея забърза към кръстовището и стигна точно навреме, за да види как той завива зад следващия ъгъл. Над тях се издигаше тъмният силует на църквата „Свети Петър“ с характерния си, подобен на луковица купол. Касиопея влезе в двора. В центъра му се плискаше поредният фонтан.

Нямаше никаква следа от Хосепе. Всички сгради наоколо бяха тъмни, а от двора нямаше друг изход.

Освен един. Вдясно от църквата се виждаше един открит пасаж.

Саласар влезе в гробището.

Неговият човек му се беше обадил, за да му каже, че са задържали Малоун и са взели книгата от него. Данитите му бяха способни. Може и да не бяха толкова добре обучени, колкото един американски агент, но бяха достатъчно компетентни. След като трима от тях бяха убити, разполагаше само с двама, но имаше богат резерв от кандидати, които да попълни редиците им.

Гробището „Свети Петър“ му беше познато. Беше го посещавал няколко пъти и всеки път беше оставал изумен от склонността на езичниците да украсяват гробовете си като храмове.

Това тук беше идеален пример.

Всички гробници бяха покрити с цветя и плетеници от ковано желязо и достъпът до тях беше открит по цял ден, така че хората да ги зяпат като туристическа атракция. Нито един светия нямаше да позволи да се отнасят с него по този начин. Да, светиите също имаха своите места за поклонение. Самият Саласар беше ходил на гроба на Джоузеф Смит, брат му и съпругата му в щата Илинойс. Както и на мястото, където беше положен за вечен отдих Бригъм Йънг. Случваше се и някой светия да посети гроба на определен първопроходец, ако му беше пряк наследник. Но като цяло светиите не бяха почитани с величествени паметници. Тялото беше свещена цялост, създадено по образ и подобие на Небесния отец. Тялото беше храм за Светия дух. Към плътта следваше да се отнасят с голямо уважение — както в живота, така и в смъртта. Докато беше живо, тялото трябваше да се запази чисто и неопетнено от зарази. А когато духът напуснеше тялото, за да се върне в небесния си дом, тленните останки трябваше да се положат за вечен отдих с усърдие и уважение. Вечната награда на Хосепе трябваше да е голяма, защото беше водил живот за пример — воден от пророците, насочван от ангела, посветен изцяло на благоденствието на Църквата.

Неговият човек му беше казал, че са заловили Малоун недалече от входа към катакомбите. Тук мракът беше почти абсолютен, наоколо нямаше никой. Тишината се нарушаваше единствено от шумоленето на някое стреснато животинче. Високо над главите им, по фасадата на замъка все още горяха светлини — коктейлът след търга със сигурност продължаваше.

— Ето тук, господине.

Саласар се обърна към сенките, откъдето се беше разнесъл гласът.

На върха на един малък наклон стояха двама души, един зад друг. Главата и ръцете на мъжа отпред бяха отпуснати.

Саласар се приближи. Мъжът, който беше отпред, изведнъж се свлече на земята. В лицето на Саласар бе насочен пистолет и непознат глас изрече:

— Време е ние двамата да си поговорим.

Не беше непознат. Беше гласът на Малоун.

Страхът разтърси Саласар, но той бързо се овладя.

— Може би си прав.

Малоун му направи знак с пистолета.

— Тук вътре.

Саласар видя, че желязната решетка, която преграждаше входа към пещерите над тях, беше отворена.

— Мислех, че нощем се заключват — отбеляза той.

— Заключват се. Нагоре по стълбите. Ще говорим там.

Касиопея видя Хосепе Саласар да се появява в края на пътеката, после да се обръща и да изчезва някъде вдясно. Не беше сигурна точно къде се намира, защото слабо познаваше Залцбург, но явно беше влязла в гробището на църквата „Свети Петър“. Позицията ѝ беше твърде открита и тя се постара да се възползва от надгробните паметници като прикритие. Беше чула гласове там някъде, вдясно. За съжаление, не беше успяла да чуе какво точно казват.

Когато стигна до върха, тя се поколеба и се скри зад един храст. Погледна надясно, но не видя нищо. Наляво, на около двайсет метра от себе си, различи черен силует. Човек, който несигурно се изправяше на крака. Тя се втурна към него и видя, че е един от двамата данити, които бяха чакали Хосепе след търга.

— Добре ли си? — попита го тя.

Той кимна.

— Удариха ме по главата.

Касиопея знаеше точно кой го е направил.

— Къде е сеньор Саласар? — попита той.

— Насам.

Тя го поведе към мястото, където беше изчезнал Хосепе. Порталът бе затворен с желязна решетка. Пред него лежеше още един мъж.

Двамата му помогнаха да се изправи. Той също беше зашеметен от удар по главата. Щяха да се оправят.

Касиопея пристъпи към портала и видя, че дървеното резе е изритано встрани. А това означаваше, че Котън е заловил Хосепе.

Тя им направи знак да пазят тишина и ги отведе настрани.

— Някой от вас има ли оръжие? — прошепна тя.

Вторият мъж поклати глава и отговори, че неговият нападател най-вероятно е взел пистолета му. Първият, когото беше срещнала, извади пистолет. Котън сигурно беше бързал много, за да не го претърси.

Касиопея взе пистолета.

— Останете тук.

— Наш дълг е да пазим сеньор Саласар.

— Вие знаете коя съм.

Мълчанието им потвърди, че наистина я познаваха.

— Правете това, което ви казвам. Останете тук.

— Не бива точно вие да влизате там.

Касиопея беше благодарна на тъмнината, която скриваше разтревоженото ѝ лице. Във всеки друг случай мъжът щеше да бъде напълно прав.

— За съжаление — отговори тя, — аз съм единствената, която може да влезе.

Малоун последва Саласар нагоре по стълбите, изсечени в скалата — гладки и вдлъбнати от вековете, през които по тях се бяха изкачвали човешки крака. Стълбището ги отведе в една малка зала. Ниският таван и неравните стени свидетелстваха, че преди е била пещера. Малоун намери ключа и запали една редица от електрически крушки с формата на свещи. Около тях се разнесе топло сияние и освети шест арковидни ниши, подредени в стената срещу входа. Малоун знаеше какво представляват — места за свещениците, на които да седят по време на литургията. Това беше параклисът на света Гертруда, осветен през XII в. и все още използван за църковни служби. В центъра му се издигаше готическа колона, а отляво на нея се виждаше олтар с глинени съдове, които приличаха на артефакт от истински подземни катакомби. Олтарът беше украсен с изображения на котва, разпятие и пламък, които представляваха божествените добродетели на надеждата, вярата и любовта. Пред олтара бяха подредени пет дъбови пейки.

— Насам — нареди Малоун на Саласар и махна с пистолета към пейките.

Малоун се настани между Саласар и изхода. Светлината на електрическите свещи едва разпръскваше мрака с бледото си жълто сияние, което потрепваше като пламък от истинска свещ на вятъра. Малоун сложи дървената кутия на олтара.

— Бях изненадан, че ми позволи да спечеля. Един милион евро не са толкова много за човек като теб.

— Може ли да попитам защо американското правителство проявява такъв интерес към покупките ми?

— Интересуваме се от теб.

— Стана ми пределно ясно.

Малоун караше на сляпо. Разполагаше единствено с оскъдната информация, която беше събрал миналата вечер в кабинета на Саласар.

— Разкажи ми за Тексас, Хавай, Аляска, Върмонт и Монтана.

— Виждам, че си бил в жилището ми. Това не е ли незаконно?

— И Юта. Да не забравяме и този щат. Защо един гражданин на Испания и Дания толкова се интересува от шест американски щата?

— Чувал ли си за Пророчеството за Белия кон?

Малоун сви рамене.

— Не мога да твърдя подобно нещо.

— То е част от моята вяра. Пророчеството предрича велика промяна за Америка. Промяна, в която ще участват светиите от последните дни.

— Нали не ми говориш за теорията, че мормоните ще превземат света? Това наистина е обидно за твоята религия.

— По този въпрос сме на едно мнение. И не. Не говоря за това. Конституцията на Съединените щати е свещена за нас. Нашата доктрина и заветите ни ясно декларират, че американската Конституция е боговдъхновен документ, създаден от ръцете на мъдри мъже, насочвани от Бог, за да ги освободи от робството. Тя е златната среда между анархията и тиранията. Всичко, което е в повече или в по-малко от Конституцията, е родено от злото. Нашият основател, пророк Джоузеф Смит, е вярвал в тези постулати. Но ние почитаме този документ в неговата цялост, както е създаден да бъде разбран.

— За какво говориш, по дяволите?

Саласар се усмихна така, сякаш не се притесняваше от нищо на този свят. По лицето му нямаше и следа от тревога.

— Нямам намерение да ти обяснявам вижданията си. Но настоявам да ми отговориш на един въпрос. Кои закони съм нарушил?

— На първо място, ти си извършил убийство.

— И кого съм убил?

— Бари Кърк каза, че си убил някакъв човек заради една книга.

— И ти му повярва?

— Всъщност не. Ти си го изпратил, за да видиш какво ще успее да научи. Така че той ни подхвърли примамка, за да предизвика интереса ни. Умен ход. За съжаление, Кърк стигна твърде далече и аз го убих.

— А двамата от моторницата?

— Те си го заслужиха.

— В такъв случай мога да кажа, че ти дължа две убийства.

Това беше интелигентно самопризнание за убийството на агента. Индиректно. Но въпреки това съвсем ясно. Кое то означаваше, че

Саласар беше убеден, че ще си тръгне от тук. Малоун беше обезвредил двамата данити. Колко други имаше?

— Поне вече не се преструваме. Искаш ли да поговорим по работа?

— Единствената ми работа, свързана с теб, е да ти осигуря спасение — отговори Саласар.

— Нали не мислиш, че съм сам?

— Мога да ти задам същия въпрос.

— Изглежда, че засега сме в патова ситуация — каза Малоун. — Тук сме само ти и аз. Защо да не се възползваме от нея?

Касиопея пристъпи през входа и внимателно затвори желязната решетка. Двата помощници на Хосепе останаха отвън. Макар че явно бяха готови да ѝ помогнат, този път трябваше да се справи сама.

Криптата, която я заобикаляше, беше малка — в тъмното се различаваха само няколко гроба. Едно бароково разпятие се огряваше от меко оранжево сияние. Отдясно и отляво, на шест дървени панела, се виждаха мрачни средновековни изображения на Смъртта. Над една от картините, на която Смъртта носеше кошница с човешки кости, беше изписано „*Nus fessa reponite membra*“.

Касиопея си преведе значението на фразата от латински.

„Тук са погребани уморените крайници.“

Под този надпис имаше друг, на немски, който тя също си преведе.

*След свят живот
и добри дела
ще отдъхнеш в покой.*

Наистина ли? Касиопея не беше съвсем сигурна в истинността на подобни послания. Опитваше се води правилен живот, но поне

засега не получаваше нищо в отплата. Напротив — непрекъснато се сблъскваше с поредния проблем. Всъщност вече беше уморена от битките и копнееше за малко спокойствие. Мислеше си, че да се влюби ще бъде крачка в правилната посока. За съжаление, беше открила друга изгубена душа — Котън явно беше също толкова свободен, колкото и тя самата.

Това вероятно обясняваше поне част от привличането. И от двете страни. Но носеше и проблеми.

Направо в скалата беше изсечена редица стъпала. По пода пробяга хладно течение и погали глезените ѝ. Касиопея пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои. Мракът ѝ носеше смелост, но не и мъдрост.

Тя внимателно се заизкачва нагоре.

Саласар запази спокойствие. Независимо от цялото перчене на Котън Малоун Саласар се съмняваше, че животът му е в опасност. Беше просто един от хилядите второстепенни служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Струваше му се невероятно правителството на САЩ да е изпратило специален агент, за да го убие. Разбира се, ситуацията криеше други рискове. Саласар вече беше забелязал, че Малоун е взел оръжието на единия данит — познаваше пистолета, насочен срещу него. Всичките му хора носеха един и същ модел. Огнестрелните оръжия бяха неговата страст. Саласар ги обичаше още от малък. Баща му го беше научил да ги уважава. Саласар сам се беше научил как да ги използва за доброто на Църквата.

— Интересно, че твоите началници са те изпратили при мен, въоръжен с толкова малко информация — отбеляза той. — Би трябвало да знаеш каква е връзката между шестте американски щата.

— Ще се изненадаш колко много знам.

Самоувереният израз на лицето на похитителя му не хареса на Саласар.

— Моето предположение е друго — каза Малоун. — Ти си любопитният в случая. Искаш да разбереш защо се интересуваме толкова много от теб. Пригответи се. Съвсем скоро ще получиш отговор на този въпрос.

— Нямам търпение.

— Питам се нещо — каза Малоун. — Дали настоящият пророк знае за твоята весела банда от данити? Не мога да си представя, че е дал разрешението си за това. Църквата на мормоните доста се е развила. Отдавна няма нужда от такива крайни действия.

— Не съм съвсем сигурен. Църквата ми е понесла много тормоз и преследване. Страдали сме от обиди като онези, които ти ми нанесе по-рано, насилие, дори убийства. И не сме оцелели, като сме проявявали слабост.

Саласар се опитваше да спечели време, за да даде възможност на хората си да действат. Надяваше се, че го правят.

— Два пъти те подцених, Малоун — каза той.

— Често ми се случва.

— Няма да има трети път.

Касиопея излезе от сенките пред входа на помещението, което приличаше на малък параклис. Четири крачки по-късно вече стоеше точно зад Котън.

Тя притисна оръжието си в гърба му.

— Хвърли пистолета.

Малоун замръзна.

— Няма да повтарям — каза Касиопея.

Посланието ѝ беше съвсем ясно. Той реши, че няма избор. Пистолетът му изтрака на пода. Саласар го грабна и веднага го насочи към челото на противника си.

— Би трябвало да те застрелям на място. Ти уби трима от моите служители. Отвлече ме и настояваше за отговори на въпросите си. Правителството на САЩ няма никакво право да върши такива неща.

В очите на Саласар гореше ярост.

— Ти уби американски агент — каза Малоун.

— Лъжец! — изкрещя Саласар. — Никого не съм убивал.

Черното дуло на пистолета все така беше насочено към лицето на Малоун.

Естествено, на него не му беше за пръв път, така че не трепна.

— Недей, Хосепе — каза Касиопея.

Тя заобиколи Малоун, за да може да я вижда.

— Без повече насилие. Дойдох да сложа край на всичко.

— Той е злото — каза Саласар.

— Но да го убиеш също ще бъде зло.

Саласар свали пистолета. По лицето му се четеше отвращение.

— Разбира се. Права си. Аз не съм направил нищо лошо. Съвсем нищо.

Малоун се запита кога Касиопея бе пристигнала пред параклиса. Дали беше чула индиректното самопризнание на Саласар? Може би и Саласар се питаше същото. Това щеше да обясни представлението.

Касиопея пристъпи към олтара и взе книгата.

— Тя е наша — каза тя и подаде книгата на Саласар.

Той на свой ред се обърна към Малоун.

— Предай на началниците си, че им благодаря за подаръка.

— Значи не е лошо да се краде, така ли?

Саласар се усмихна.

— При тези обстоятелства? Бих казал, че не. Да го наречем частична компенсация за онова, което ти дължа.

Малоун разбра какво имаше предвид той.

Саласар и Касиопея се отправиха към изхода. Тя вървеше заднешком и продължаваше да го държи на мушка. Очите на Малоун не изпускаха нейните.

— Ще ме застреляш ли? — попита той.

— Ако не останеш тук, докато не си тръгнем, точно това ще направя. Не съм забравила за твоите обиди към мен. И към него. И към нашата религия. Аз вярвам в съдържаността, но ако ме принудиш, наистина ще те застрелям.

Тя изчезна.

Малоун остана сам в тишината. Нямаше никакво намерение да ги последва. Касиопея беше сложила край на конфронтацията, точно както беше искала. И той нямаше да направи нищо повече.

Малоун излезе в малкото преддверие, изсечено в скалата, и се доближи до правоъгълния отвор в отсрещната стена. На него нямаше стъкло. Зад разпръснатите облаци се подаваше жълтеникавият полумесец на луната в първа четвърт. Малоун сведе поглед и видя силуетите на Касиопея, Саласар и двамата данити, които излизаха от

гробницето и се отправяха обратно към града. Чувстваше се ядосан, предаден, разочарован, огорчен — и най-вече глупав. Беше се изправил срещу Саласар с единствената цел да го провокира, което изобщо не беше в стила му.

Обикновено не отправяше заплахи, които да не може да подкрепи с действия. Но този път беше различно. Президентът на Съединените щати беше поискал от него да притисне Саласар. Случилото се току-що със сигурност отговаряше на това определение.

Четири сенки изчезнаха в нощта.

Той обичаше едната от тях. И сега какво? Проклет да беше, ако знаеше.

Касиопея влезе в хотел „Голденер Хирш“, след като беше върнала пистолета на младия мъж. Беше разбрала, че двамата са отседнали на третия етаж, през една стая от Хосепе. Самата тя беше на етаж под тях, в просторен апартамент. Хосепе предаде книгата на помощниците си и се раздели с тях, за да я изпрати до вратата. Тя извади ключа си. Той нежно я улови за ръката и я придърпа към себе си.

— Искам да знаеш, че не съм направил нищо лошо на никого. Всичко е само злостна лъжа.

— Знаем, Хосепе. Ти не би направил такова нещо.

— Наистина ли вярваше в онова, което каза? За *нашата* религия и за обидата срещу *нас*?

— Напълно.

Вече ѝ беше твърде лесно да лъже.

— Защо ме проследи?

— Притежавам някои умения, които могат да ти бъдат от полза, Хосепе.

— Напълно се убедих.

— Участвала съм в няколко разследвания на най-високо равнище. Мога да се справям добре в... трудни ситуации.

— Видях и това.

— Важното е, че сега книгата е тук и той не спечели. Независимо какво друго има между теб и Малоун, аз ще ти помогна, ако имаш нужда. Можеш да бъдеш сигурен.

Саласар я погледна преценяващо. Касиопея едва ли не чуваше как той изброява наум възможните причини да не ѝ се довери.

— Може да се наложи да се възползвам от помощта ти — рече накрая той.

— В такъв случай я имаш — отговори тя.

— Ще го обсъдим утре — нежно я целуна той. — Лека нощ.

Саласар се отдалечи към третия етаж. Касиопея чуваше стъпките му.

Котън ѝ беше отправил още едно послание с обвинението си. И тя го беше разбрала съвсем ясно.

Вече изобщо не можеше има никакви съмнения. Хосепе Саласар не беше същият човек, когото някога бе познавала.

Вашингтон, окръг Колумбия

17:20 ч.

Дани Даниълс беше дал адреса на Стефани. После ѝ беше обяснил как изненадващата финансова ревизия, извършена от Министерството на правосъдието, беше открила липсата на 500 хиляди долара от специалната сметка на отряд „Магелан“. Беше поискано съдействие от министъра, но не му бяха обяснили защо — бяха му казали единствено, че е необходимо позицията на Стефани да бъде поставена под заплаха. Тя беше убедена, че той най-вероятно няма да има нищо против, защото двамата се бяха сблъскали в миналото. Вчера вечерта, след като Едуин се беше върнал във Вашингтон, беше пусната да изтече и съответната информация за подозренията на Белия дом към нея, която бързо да стигне до сенатор Тадеъс Роуан.

— Мразя този тип с цялата му праведност — отсеке президентът.
— А аз не казвам това за много хора.

— Не знаех, че двамата с Роуан сте врагове.

— И никой никога няма да разбере. Когато събирам отряд за разстрел, не се подреждаме в кръг.

Стефани се усмихна. Президентът най-сетне се беше пошегувал. Вече беше започнала да се притеснява за него.

— Не ме разбирай погрешно — продължи той. — Храня дълбоко уважение към мормонската религия. Чарлс Сноу винаги е бил честен и пряк с мен. Но във всяка религия има фанатици и откачалки. За наше съжаление, един от техните е председател на Бюджетната комисия в Сената.

Стефани беше оставила президента да седи сам на масата в трапезарията. Едуин я беше придружил до „Мандарин Ориентал“ — хотела, в който отсядаше винаги когато беше във Вашингтон. Стефани се беше освежила, беше се обадила в Атланта и беше говорила по телефона с Касиопея Вит, за да разбере какво е станало на търга в Залцбург.

— Ти си знаела, че Котън ще дойде тук — каза Касиопея. — И не ми каза нищо.

— Само го подозирах. И, да, реших да запазя своите опасения за себе си.

— Би трябвало веднага да се откажа.

— Но няма да го направиш.

— Котън каза, че твоят агент е мъртъв. И обвини Хосепе за убийството му.

— Котън казва истината. И за двете.

— Трябва да получи доказателство.

— Направи го. И докато се занимаваш с това, използвай случая да се стегнеш малко.

— Аз не съм от твоите хора, Стефани. Не приемам заповеди от теб.

— В такъв случай излез от играта. Веднага.

— Дори аз да си тръгна, Котън ще остане тук.

— Точно така. И ще се справим със Саласар по нашия начин.

Таксито я остави на тротоара. Стефани отново беше в Джорджтаун, недалече от кръстовището на Уисконсин авеню и Емстрийт. Преди триста години тук била най-вътрешната точка по устието на река Потомак, до която можели да достигнат океанските кораби, така че мястото се превърнало в търговско пристанище. Сега беше модерно предградие на столицата — дом на елитни модни магазини, открити барове и прочути ресторанти. Паркове и зелени площи служеха за буфер между луксозния район и центъра на Вашингтон. Къщите в Джорджтаун бяха сред най-скъпите в града. Прекрасният дом, в който живееше Роуан, беше на тиха улица с колониална и викторианска архитектура. Къщата беше от бели тухли, на два етажа, в сянката на надвисналите корони на няколко дъбови дървета. Покрай алеята, застлана с тухли, имаше цветни лехи; цветя имаше и в саксиите, подредени по края на верандата. Стефани се качи по дървените стъпала към верандата и натисна звънеца. Даниълс ѝ беше казал, че сенаторът ще се върне от Юта към четири и половина.

Вратата ѝ отвори самият Роуан.

Беше от онези мъже, чийто ръст и впечатляващо физическо присъствие само се допълват от съвършената военна стойка. С гъстата си бяла коса и обветреното лице приличаше на застаряващ спортист.

Очите му бяха като късчета въглен и излъчваха осезаема враждебност. Присъствието ѝ тук представляваше сериозно нарушение на протокола — незачитане на неписаното правило, че домът на всеки човек е негова свещена крепост.

— Трябва да говоря с теб — каза тя.

— Това е съвсем неприемливо. Обади се в канцеларията ми. Нека да ти определят час за среща, на която да присъства и адвокат от Министерството на правосъдието. Това е единственият начин да проведем разговор.

Роуан понечи да затвори вратата.

— В такъв случай никога няма да видиш това, което търсиш.

Той спря, преди да я затвори напълно.

— За какво говориш? — попита хладно той.

— За онова, което Мери Тод Линкълн е написала на Юлисис Грант.

Стефани одобрително огледа двата изящни стола и канапето със златиста тапицерия, фиксирана с месингови капси. По дървените маси като на пиедестал бяха подредени семейни фотографии. Две кристални лампи с големи пискюли на абажурите излъчваха мека светлина. Когато влезе в салона, сякаш пристъпи обратно в XIX в. Спомни си къщата на баба си, където едно време можеха да се видят много от същите неща.

— Слушам те — каза Роуан.

Беше седнал на стола срещу нея, с идеално изпънат гръб.

— Не мога да отговоря на твоята призовка. И не само по очевидната причина, че е формулирана твърде общо.

— Защо спомена госпожа Линкълн?

— Знам за твоите усилия да получиш достъп до тайните архиви. Аз съм в играта отдавна, сенаторе. Точно като теб. Призовката ти е изпратена, за да привлече вниманието ми. Вече си се опитал да притиснеш, да стреснеш и да заплашиш някои от колегите ми в други разузнавателни агенции и не си стигнал доникъде. Затова си решил да се пробваш с мен и си сметнал, че с внимателно приложен юридически натиск ще успееш. Но аз имам един проблем, за който не знаеш.

— Вече ми казаха. Началникът на канцеларията ми съобщи, че си под лупата на Белия дом.

— Меко казано. А твоята призовка сякаш ме осветява с прожектор.

— Какво си направила?

Стефани се засмя.

— Рано е за това. Никакви признания, докато не сключим сделка.

— И защо да ти вярвам?

Тя бръкна в джоба на самото си и извади копието на оригиналното писмо на Мери Тод заедно с напечатаната версия. Роуан ги взе и се зачете. Макар че се опитваше да се владее, Стефани ясно виждаше вълнението му.

— Част от нещата, които търсиш, нали? — попита го тя.

Роуан сви рамене, все едно отговорът на въпроса ѝ беше очевиден.

— Явно знаеш доста за моите интереси.

— Аз съм в разузнаването. Това ми е работата. Но ти жестоко ме прецака.

— Как така?

— Нека просто да кажем, че имам един счетоводен проблем. Проблем, който бях в състояние да реша тихомълком, преди да се появиш ти. Сега Белият дом ми задава въпроси, на които не искам да отговарям.

Роуан изглеждаше изненадан.

— Никога не бих предположил, че крадеш.

— Тогава да го кажем по друг начин — аз съм държавен служител с неадекватно заплащане, който иска да се порадва на живота след пенсионирането си. Когато си замине настоящата администрация, аз също си заминавам. Идеален момент за мен да изляза от играта. Просто имам нужда от още няколко месеца, през които да не привличам излишно внимание.

— Съжалявам, че съм попречил на плановете ти.

— Може и да не е толкова лошо — каза Стефани равнодушно. — Има и нещо друго, което според мен ще искаш да видиш. Подозирам, че дори не знаеш за съществуването му.

Тя извади копията от оригиналната бележка на Мадисън и напечатаната версия. Роуан ги прочете.

— Права си. Не знаех за съществуването им.

Стефани хвърли поглед на часовника си.

— А до утре сутринта ще имам и онова, което Мадисън е скрил в летния си кабинет.

Роуан изглеждаше впечатлен.

— И искаш да го използваш, за да сключим сделка?

Тя сви рамене.

— Аз имам това, което искаш ти, а ти имаш онова, което искам аз.

Стомахът ѝ се свиваше. Беше отвратително дори само да произнесе тези думи, но ѝ ставаше още по-неприятно, когато погледнеше човека срещу себе си. Пред обществото той беше символ на консерватизма. Никакви съмнения. Директно и по същество. Нула скандали. Но ето че Роуан нямаше никакъв проблем да си затвори очите за корумпиран държавен служител, за да получи онова, което иска. И още по-лошо — той явно беше повярвал на нейната история, което означаваше, че има крайно ниско мнение за нея.

— Права си — каза той. — Има някои документи, които бих искал да видя. Те са важни за мен... от лична гледна точка. За съжаление, не успявам да получа достъп до тях. Писмото от госпожа Линкълн е нещо, за което вярвах, че съществува. Не знам дали си в течение, но тя е изпратила подобно писмо и на водача на моята Църква. Ние го пазим в архивите си. Но бележката от господин Мадисън е нещо съвсем ново за мен.

— Не знам с какво се занимаваш и не ме интересува. Просто искам да отклоня вниманието от себе си. Искам да си изкарам службата, докато Даниълс не излезе от Белия дом, а после да изчезна и аз. — Стефани добави известна горчивина в гласа си, когато продължи: — Дойдох тук, за да сключим сделка. Ако ти спреш да се занимаваш с мен, аз ще се оправя с Белия дом. Но не мога да се боря едновременно и с тях, и с Конгреса. Донесох ти две неща, за да демонстрирам добра воля. До утре сутринта ще имам и третото.

— Аз също приключвам със служебните си задължения. На следващите избори няма да се кандидатирам.

Това беше новина за Стефани.

— Пенсионираш се и се връщаш в Юта?

— Връщам се в Юта. Но няма да се пенсионирам.

Стефани се чувстваше като осъдена на смърт, която се изкачва на бесилката, след като сама е сложила примката на врата си. Но реши да

прегърне новата си роля. Не се случваше често човек да получи разрешение от най-високото място да нарушава закона.

— Значи ще оттеглиш призовката си? — попита тя.

— Не точно.

Защо ли не беше изненадана, че няма да стане толкова лесно?

— Макар и да оценявам двете ти предложения и третото, което ще пристигне утре, имам нужда и от още нещо. И бих искал да го видя още тази вечер.

Залцбург

23:50 ч.

Малоун лежеше на леглото в хотелската си стая, сплел пръсти под главата си, с кръстосани крака. Изтощението го беше заляло като вълна, но сънят не идваше. Ядосваше се на себе си за страховете и тревогите. Мразеше се заради болезненото съмнение, от което не можеше да се отърси. Не можеше да си спомни да е попадал в по-странна ситуация. Но и отдавна не беше допускал жена в живота си.

Последните пет години от брака му с Пам бяха всичко друго, но не и интимни. Тогава приличаха повече на непознати, които живеят заедно — и двамата осъзнаваха, че с връзката им е приключено, но нито един от тях не искаше да направи нищо, за да я прекрати. Най-сетне Пам беше предприела нещо, като се беше изнесла. В крайна сметка той сложи край на отчуждението им, като се разведе с нея, оттегли се от държавна служба и се премести от Джорджия в Дания.

Когато беше на мисия, Малоун умееше да действа с швейцарска прецизност — замисляше, планираше и изпълняваше нещата точно така, както трябва. Когато ставаше дума за емоции, се препъваше като аматьор. Сякаш просто не беше в състояние да преценява правилно ситуацията. Беше объркал всичко с Пам. И сега се питаше дали не допуска същата грешка с Касиопея.

Тишината беше нарушена от тихо почукване. Малоун се беше надявал на това посещение. Той отвори вратата и в стаята му влезе Касиопея.

— Стефани ми каза къде си — започна тя. — Но точно в момента нито тя, нито ти сте ми особено симпатични.

— И аз се радвам да те видя.

— Какво правиш тук?

Той сви рамене.

— Нямах друга работа. Реших да дойда и да видя с какво се занимаваш.

Малоун забеляза, че тя не беше в настроение за сарказъм. Впрочем и той не беше.

— Доста си далече от своя замък — отбеляза той.

— Давам си сметка, че те излъгах. Беше необходимо.

— Явно.

— Какво трябва да означава това?

— Може би онова, което си мислиш, че трябва.

— Поех риск, като дойдох тук — каза тя. — Но си помислих, че трябва да поговорим.

Той седна на леглото. Тя остана права.

— Защо купи онази книга? — попита го тя.

— Президентът на Съединените щати ми нареди да го направя. — Малоун осъзна, че тя не знае за намесата на Даниълс. — Стефани е пропуснала тази подробност, така ли? По-добре да свикваш. Ще ти казват само толкова, колкото трябва да знаеш.

Касиопея не приличаше на себе си. Погледът ѝ бягаше от неговия, гласът ѝ беше безизразен.

— А ти защо си тук? — попита я той.

— Мислех си, че помагам да се изчисти името на един стар приятел. Вече не съм толкова сигурна.

Беше време да сложат всички карти на масата.

— Той ти е повече от стар приятел.

— Беше първата ми любов. Трябваше да се оженим. Родителите ни го искаха повече от всичко. Но аз сложих край на връзката ни.

— Никога не си споменавала за него. Или за това, че си била мормонка.

— Не ми изглеждаше важно за нас. Моите родители бяха мормони, родена съм в такова семейство. След като починаха, изоставих религията. И Хосепе.

Малоун отново се запита каква част от всичко казано в катакомбите беше чула Касиопея.

— Колко време стоя пред параклиса?

Погледът ѝ беше все така студен.

— Не много.

— Значи не си го чула, когато си призна, че е убил нашия агент?

— Не, не съм. Това е лъжа. Стефани ми каза същото.

Думите ѝ го накараха да си спомни как беше целунала Саласар.

— Защо веднага решаваш, че не е вярно?

— Защото ти ревнуваш. Видях го още в ресторанта.

— Аз не съм дете, Касиопея. Участвам в мисия. Върша си работата. Събуди се и си свърши своята.

— Върви по дяволите — извика тя.

Малоун усети гнева, който се надигаше в него.

— Нали си даваш сметка, че Саласар разполага с фанатици, които вършат мръсната му работа? Данити. Точно такива бяха онези двамата от гробището.

— Котън, трябва да ме оставиш да приключа с миналото. Сама.

— Кажи го на Стефани.

— Това, което направи тази вечер, беше глупаво. Имаш късмет, че успях да го обърна в моя полза. Успях да извлека нещо от ситуацията. Хосепе вече започва да ми вярва.

Малоун започваше истински да се ядосва.

— Твоят Хосепе е убиец.

Очите ѝ проблеснаха.

— И какви доказателства имаш?

— Видях трупа — заяви Малоун.

Думите му сякаш ѝ направиха впечатление, но тя все пак настоя:

— Трябва да разбере какво точно става. По моя начин.

— Аз бях там — каза той. — Снощи. Тази целувка не беше престорена.

Касиопея определено беше изненадана.

— Стефани не ти е казала, нали?

— Не знаеш какво си видял. Дори аз не знам какво беше.

— Точно това исках да кажа — каза той.

Малоун беше изминал дълъг път с тази жена. От врагове до любовници. Бяха преживели много и между тях се беше образувала връзка, основана на взаимно доверие — или поне така си бе мислил досега. Точно в момента тя му се струваше на другия край на света. Беше му абсолютно непозната.

И усещането никак не му харесваше.

— Виж, ти вече свърши страхотна работа. Защо не излезеш от играта и не ме оставиш да я довърша?

— Мога да се справя и сама. Без теб.

Малоун се овладя и реши да рискува с още един опит да я вразуми.

— Този твой стар приятел е замесен в нещо толкова голямо, че засяга лично президента на Съединените щати. Един агент вече е мъртъв, независимо дали искаш да го повярваш, или не. Трима от неговите хора също са мъртви. Аз ги убих. Трябва да си дадеш сметка къде се намираш, Касиопея.

Малоун помълча и добави:

— Или да излезеш от играта.

— Можеш да бъдеш истински задник, когато поискаш.

— Не го правя нарочно.

— Прибирай се вкъщи.

Касиопея се обърна и тръгна към изхода. Малоун не помръдна от мястото си. Тя нито веднъж не беше показала привързаност към него. Усмивка. Радост, че го вижда. Нищо. Беше безизразна като камък. Той съжали, че я беше притиснал. Но някой трябваше да го направи.

Тя спря до вратата.

Малоун не искаше да я остави да си тръгне.

— Щеше ли да стреляш по мен? — попита той.

Въпросът му несъмнено беше реторичен — беше го задал повече с надежда, отколкото с очакването да получи отговор.

Касиопея го погледна втренчено. В пространството между тях се възцари несигурността. Очите ѝ бяха твърди и блестящи като гранит, а лицето ѝ беше смъртна маска, която не изразяваше никаква емоция. После тя се обърна и си тръгна.

* * *

Саласар беше коленичил на дървения под в апартамента си. Болката в коленете му напомняше за премеждията, понесени от първопроходците по пътя им на запад, за бягството им от техните преследвачи, за търсенето на сигурност и свобода в долината на Голямото солено езеро. Беше важно светиите никога да не забравят за тази саможертва. Те дължаха съществуването си единствено на мъките на всички онези смели мъже и жени, хиляди от които бяха загинали по пътя.

„Ние не отговаряме пред социалните, религиозни и етични нрави на нашите съседи“, каза му ангелът.

Привидението се носеше в отсрещния край на помещението, обгърнато от блестящ ореол. Пратеникът се беше появил, докато Саласар се молеше преди сън, разтревожен от вероятността Малоун да е бил прав. Измъчваше го съмнението, че кражбата на книгата от Касиопея и фактът, че той я беше задържал за себе си, може би представляваха грях.

„Знай, Хосепе, че това е истината. Един благородник имал земя и врагът дошъл нощем, съборил оградата му, повалил маслиновите му дръвчета и съсипал работите му. Слугите му избягали, обзети от страх. И господарят на лозето им рекъл: «Идете и се сберете и вземете цялата мощ на дома ми, моите войници, моите млади мъже, и веднага идете да ми върнете лозето, защото то е мое. Съборете кулата им и прогонете пазачите им. И колкото и да се съберат против вас, отмъстете на враговете ми, за да се върна в дома си и да вляза обратно във власт на земята си».“

Хосепе изслуша притчата и вникна в смисъла ѝ.

„Сторено е туй, що е било необходимо. Само със сила ще си върнем свещената земя. Затова Небесният отец е дал на своя народ мъж, който да ги води, тъй както Моисей е повел децата на Израел. Защото вие сте децата на Израел и сте от рода Авраамов и ще бъдете спасени от оковите със силата на протегнатата ръка.“

— Моите хора са събрани и са готови за бой.

„Всяка победа и слава се дължат на усърдие, вяра и молитва.“

Затова той увеличи усърдието на молитвите си, а после се обърна към ангела.

— Аз позволих на гнева си да ме завладее пред Малоун. Той ме подразни със смъртта на хората ми и в стремежа си да му отговоря подобаващо аз му казах повече, отколкото трябваше.

„Недей да тъжиш. Той ще потъне в мрака, докато ти се радваш на вечната светлина. Книгата вече е наша. Езичникът нямаше право да я притежава. Той го стори единствено за да ти навреди.“

Трябваше да въздаде изкупление на Малоун, но появата на Касиопея възпрепятства това. Саласар продължаваше да се пита дали тя беше чула всичко, за което разговаряха двамата с Малоун?

„Това няма значение — каза ангелът. — Тя е от Цион и нейната цел е твоята цел. Ако е била отблъсната от онова, което се е налагало да се направи, нямаше да се намеси.“

Това звучеше логично.

„Тя е твой съюзник. Дръж се подobaващо с нея.“

Саласар се вторачи във видението и за пръв път му зададе въпроса, за който досега нямаше кураж:

— Ти Морони ли си?

Ако не беше Морони, нищо нямаше да съществува. Той беше живял на земята около 400 г. след Христа и беше станал пророк, записал историята на своя народ на златни плочи. Векове по-късно се беше явил на Джоузеф Смит и го беше отвел до мястото, където бяха положени златните плочи. С божественото вдъхновение на Небесния отец и с помощта на Морони пророк Джоузеф беше превел написаното на плочите и го беше публикувал като „Книгата на Мормон“.

„Аз не съм Морони“, отвърна ангелът.

Саласар остана шокиран. Винаги беше предполагал, че е така.

— Тогава кой си ти? — попита той.

„Питал ли си се някога какво е името ти?“

Странен въпрос.

— Името ми е Хосепе Саласар — каза той.

„Собственото ти име е с дълга традиция на иврит. Фамилията ти идва от баското наследство на баща ти.“

Саласар знаеше това — фамилията му дължеше произхода си на един средновековен град в Кастилия, където благородните предци на баща му бяха приели името на града като свое.

„Името ти е Хосепе. Джоузеф на английски. Джоузеф Саласар. Точно като името на пророка, Джоузеф Смит, с когото имате едни и същи инициали. Дж. С.“

Саласар отдавна беше забелязал това съвпадение, но не се беше замислял много за него. Баща му съзнателно беше избрал първото му име в чест на пророка.

„Аз съм Джоузеф Смит“, каза ангелът.

Саласар не знаеше какво да отговори.

„Дойдох, за да те водя в предстоящата битка. Двамата заедно ще върнем свободата, която принадлежи на Цион. Знай това, Хосепе. Небесният отец е обещал, че преди да отмине това поколение, ние ще

победим езичниците и ще изпълним всичките Му обещания. Това ще се случи наистина. Старейшина Роуан скоро ще поведе Църквата и ти ще застанеш от дясната му страна.“

Саласар се усещаше толкова недостоеен. Очите му се напълниха със сълзи. Той се опита да се овладее, но после се предаде на желанието да се разплаче и да даде воля на емоциите си. Наведе се и простря ръце на пода.

„Плачи, Хосепе. Плачи за всички, които са загинали за нашата кауза, включително и за мен самия.“

Той вдигна очи към привидението.

Смит бил на трийсет и осем години в онзи ден през юни 1844 г., когато го задържали в щата Илинойс по изфабрикувани обвинения. Тълпата ги нападнала и Джоузеф бил застрелян на място заедно с брат си Хайръм.

„Аз отидох като агнец на заколение, но бях спокоен като лятно утро. Съвестта ми беше чиста от грехове срещу Бог и срещу хората. Те отнеха живота ми, но аз загинах като невинен човек. И оттогава за мен се казва, че съм убит хладнокръвно.“

Действително се казваше така и това беше самата истина. Но в очите, които гледаха надолу към него, за пръв път гореше власт.

„Кръвта ми вика от земята за отмъщение.“

И Саласар знаеше точно какво да отговори.

— Ще го получиш — каза той.

Монпелие, щата Вирджиния

Петък, 10 октомври, 1:00 ч.

Люк се беше върнал в Монпелие. Вечерята му с Кейти беше продължила три часа. Тя го беше завела в едно уютно заведение до шосето на север от града, където си бяха поръчали бира и пържено пиле, впрочем съвсем не лошо. Беше готина мацка и Люк съжаляваше, че не може да остане с нея през цялата нощ. Момичето явно харесваше военни. Всеки беше отишъл до заведението със собствената си кола и тя се беше прибрала сама, а той се беше отправил обратно към имението. Е, поне телефонният ѝ номер и адресът на електронната ѝ поща бяха в джоба му.

Беше прекарал още три часа в своя мустанг, паркиран сред дърветата встрани от шосето зад основната сграда. Храмът беше на няколкокостотин метра оттам. Навсякъде беше тъмно, с изключение на няколко светлини по фасадата, които се виждаха между дърветата. Не се бяха появявали никакви патрули или охранители. Всичко беше спокойно.

Люк беше разгледал снимки на храма в апартамента си и огледът на място по-рано само беше потвърдил заключенията му. Беше си донесъл петнайсет метра здраво конопено въже, фенерче, ръкавици и лост. Всичко, от което можеше да има нужда един предприемчив крадец, за да влезе с взлом.

Люк излезе от колата и взе нещата си от багажника, като внимаваше да го затвори тихо.

Отне му десет минути да прекоси гората. Небето беше покрито с облаци и не се виждаха нито луната, нито звездите. Пред него се появиха тъмните очертания на храма и той се изкачи по склона. Сухата трева пращеше под краката му. В тази гора беше доста тихо — за разлика от Тенеси, където по цяла нощ се чуваха щурци и жаби. Понякога му липсваше родният край. След смъртта на баща му нищо не беше същото. Решението да се запише в армията се бе оказало правилно. Беше видял света и в същото време беше пораснал. И сега

беше агент в специалния отряд на Министерството на правосъдието на САЩ. Майка му беше казала, че се гордее с новата му работа, както и братята му. Люк не беше завършил колеж и нямаше нито професионална квалификация, нито пациенти, клиенти или студенти. И въпреки това беше успял да постигне нещо в живота си — и то какво.

Той остави въжето и фенерчето. После се зае да изрони с лоста мазилката по ръба на централната шахта. Тя се поддаде с минимално усилие и той бързо успя да подпъхне плоския край на лоста под ръба. След като натисна няколко пъти, единият край на капака се повдигна. Люк приложи още малко сила и откри достатъчно голям отвор, през който да се провре.

Той остави квадратното парче бетон до входа и завърза въжето за една от колоните. Дръпна го, за да се увери, че ще го издържи. После хвърли останалата част от въжето в дупката.

Огледа се за последен път. Наоколо все още беше тихо.

Люк протегна ръката, в която стискаше фенерчето. Червената светлина разсея мрака отдолу и той различи тухлените стени и пода на десетина метра под себе си, също застлан с тухли. Както и предполагаше, през първите три метра от спускането щеше да разчита само на въжето, докато успее да се отклони достатъчно от вертикала, за да се подпре с крака на стената. След това щеше да продължи по-лесно. Същото щеше да се случи и при изкачването обратно. Слава богу, мускулите му бяха в страхотна форма. Нито спускането, нито изкачването щяха да представляват проблем за него.

Люк изключи фенерчето и го прибра в джоба на джинсите си. После си сложи кожените ръкавици и започна да се спуска.

Чудеше се колко усилия им беше струвало да изкопаят тази дупка преди двеста години, когато бяха разполагали единствено с кирки и лопати. Разбира се, Мадисън беше притежавал роби — около сто според сведенията от обиколката на Кейти. Значи трудът не бе представлявал проблем. И все пак усилието да се направи толкова широка и дълбока яма си беше впечатляващо.

Люк опря крака в стената и продължи уверено надолу. И докато слизаше, се опита да си представи как беше изглеждало това място едно време. През зимата вътре се складираше голямо количество лед. Езерото, което беше видял преди зад къщата, сигурно бе замръзвало

всяка година. Тогава робите изрязвали блокове лед от него, завличали ги до ямата и ги опаковали в слама за изолация. Складирали толкова много лед, че да не се разтопи чак до следващата зима, когато процесът бил повтарян отначало. По-рано беше прочел на сайта на Монпелие, че сладоледът бил един от любимите деликатеси на Мадисън. Жена му Доли дори се смятала за една от най-запалените почитателки на сладоледа в Съединените щати, след като го сервирала на празненството по случай втория мандат на съпруга си.

Люк отново светна фенерчето и огледа вътрешността на подземие. Червеният лъч не стигаше далече и всичко си оставаше потънало в сиви сенки, така че той рискува да светне бялата светлина. Беше му трудно да определи колко тухли го заобикаляха. Със сигурност бяха хиляди, обезцветени от времето, потънали в жълт мъх, който беше изпълнил цепнатините между тях. След толкова много време в тази шуплива почва нямаше как да е иначе. Въпреки това стените бяха сравнително чисти. Със сигурност беше помогнал и фактът, че подземие беше запечатано.

Лъчът на фенерчето му улови нещо. Той го завъртя обратно и се взря в тухлената стена. Надписът беше едва забележим. Но го имаше.

Люк пристъпи по-близо и вдигна очи в полумрака.

— Това са цифри, мамка му — прошепна той на себе си.

XIII.

Люк се зае внимателно да оглежда стените с фенерчето си.

Появиха се още латински букви, издълбани в тухлите.

XIX. LXX. LIX. XCIX.

Люк не беше учил латински. Но със сигурност можеше да различи римските цифри. Беше ги научил покрай финалите на първенството по американски футбол. Така и не беше разбрал защо Националната футболна асоциация изписваше поредните номера на финалите с римски цифри. Може би за по-престижно?

Люк продължи да се оглежда и забеляза, че символите се повтаряха. Бързо преброи пет комбинации LXX по стените наоколо. И осем пъти XV. Спомни си това, което му беше показала Стефани от бележката на Мадисън. На дъното ѝ беше надраскано IV. Той отново завъртя лъча на фенерчето по цилиндричните стени около себе си.

И го откри.

IV.

Беше почти до тавана, на около два метра от отвора.

Люк реши да провери дали догадката му беше вярна. Отново огледа всичко, но не видя нито едно друго IV.

Това му стигаше.

За да продължи проучването, щеше да има нужда от лоста. Но той беше останал горе, на бетонната плоча. Люк изключи фенерчето, хвана се за въжето и се зае да се изкачва по него. Когато стигна горе, се издърпа през отвора и вече се канеше да вземе лоста, когато нещо друго привлече вниманието му.

В далечината, от другата страна на имението ритмично проблясваха сини светлини. Чувахе се вой на сирени. Люк се огледа и видя сини светлини на още две места в мрака. И трите се приближаваха право към него.

— О, по дяволите — прошепна той на себе си. — Това май не е на добре.

Вашингтон, окръг Колумбия

1:40 ч.

Роуан слезе от таксито. От другата страна на булеварда беше ярко осветената бяла фасада на Капитолия. Много пъти му се беше случвало да работи по цяла нощ, когато имаше заседание на Конгреса, особено преди години, по време на първите му два мандата. Вече не се случваше толкова често — макар че понякога възникваше някой особено важен въпрос, при който се изискваше демонстрация на работата на националния законодателен орган, който никога не спи.

Това беше всичко. Демонстрация. Нищо повече.

Истинската работа никога не се вършеше в голямата зала. Мястото ѝ беше в затворените кабинети, на масата в ресторанта или по време на разходка по панорамния булевард на Вашингтон. Федералното правителство страдаше от фатални недостатъци — и това не беше от вчера. То вече не беше в състояние да свърши нищо конструктивно. Беше развило фантастично уменията да изсмуква силите както на хората, така и на щатите. Не можеше да направи почти нищо, за да реши някой проблем, но отказваше да разреши на всички останали да го сторят. В ума на Роуан продължаваше да се върти онова, което бе прочел вчера сутринта в петицията за отцепване на Тексас. „При положение че щатът Тексас поддържа балансиран бюджет и представлява петнайсетата по големина икономика в света, са налице практически основания за оттеглянето на Тексас от Съединените щати, за да се съхрани жизненият стандарт на жителите му и да се защитят техните права и свободи в съответствие с изначалните идеи и убеждения на основателите на нашата държава, които вече не се отразяват от федералното правителство.“

Идеална формулировка.

Роуан не можеше да си спомни за конкретния момент, в който беше станал отцепник, но беше напълно убеден в правотата на позицията си. „Винаги когато една форма на управление стане разрушителна, право на човеците е да я променят или да я забранят и

да създадат ново управление, полагайки неговите основи върху такива принципи, които според тях в най-голяма степен ще повлияят върху тяхната безопасност и тяхното щастие.“ Томас Джеферсън и останалите петдесет и един патриоти, които бяха подписали Декларацията за независимост, си оставаха прави. Интересно как за тези хора се приемаше, че са притежавали естественото и неотменимо право да вдигнат оръжие срещу потисничеството на Англия. А когато техните наследници се опитаха да направят същото срещу Съединените американски щати, щяха да се намерят безброй федерални закони, които да противостоят на всяко тяхно действие. Кога се беше случило така, че самите американци бяха загубили тези естествени и неотменими права?

Роуан знаеше точно кога. През 1861 г. При Ейбрахам Линкълн.

Но той възнамеряваше да им върне тези права.

Влизането на Стефани Нел в играта беше неочаквано. Един от неговите съветници го беше информирал за слуховете. Нямахме нищо окончателно — само информация, че срещу нея бяха повдигнати някои въпроси и Белият дом се опитваше дискретно да разреши този проблем. Никой не искаше скандал на толкова късен етап от президентския мандат. Дали неговото искане за информация беше ускорило нещата? Или дори носеше отговорност за това, което се беше случило? Трудно беше да се отговори на този въпрос. Роуан знаеше единствено, че Нел беше дошла при него, беше наясно, че той издирваше класифицирана информация, и му беше предложила точно онова, което му трябваше. Така че той се беше възползвал от ситуацията.

Роуан се изкачи по гранитното стълбище покрай фонтана на Нептун пред входа на Конгресната библиотека. Да се довери на Нел? В никакъв случай.

Да я използва? Разбира се.

Стефани чакаше пред Голямата зала в Конгресната библиотека. При обичайни обстоятелства сградата беше заключена през нощта и в нея оставаха само пазачите от охраната. Но след като си беше тръгнала от дома на Роуан, тя се беше обадила в Белия дом. Петнайсет минути по-късно директорът сам се свърза с нея. А трийсет минути по-късно

на входа я посрещна един възрастен господин с топла усмивка, оредяваща сива коса и очила със стоманени рамки. Мъжът се представи като Джон Коул и макар че беше посред нощ, беше безупречно облечен с костюм и вратовръзка и изглеждаше доста енергичен.

Тя се извини, че беше нарушила съня му, но той разсея притесненията ѝ, като махна с ръка и каза:

— Директорът ми нареди да бъда на ваше разположение за всичко.

След като му обясни какво беше намислила, мъжът потъна в недрата на сградата и я остави сама в Голямата зала.

От двете ѝ страни имаше мраморни стълбища, а искрящо белите стени се издигаха над двайсет метра към тавана, украсен с гипсови орнаменти. По средата му имаше прозорци с цветно стъкло, а точно под тях в мрамора на пода беше инкрустирано голямо бронзово изображение на слънцето. Около него бяха подредени други дванайсет бронзови изображения на знаците от зодиака. Скулптурите, стенописите и архитектурата създаваха хармоничното впечатление за величествен европейски стил.

И точно това беше цялата идея. Построена през 1897 г. като демонстрация на постиженията на изкуството и културата на една бързо развиваща се република, сградата „Джеферсън“ с характерния си купол се беше развила до едно от най-важните книгохранилища в целия свят. Покрай стълбищата се виеха херувими — Стефани знаеше какво символизируют. Ангелчетата представяха различните занятия, навици и умения от съвременния живот. Очите ѝ се спряха на музикант, лекар, инженер, фермер, ловец, механик и астроном, всеки въоръжен с работните си инструменти.

Беше съвсем логично в крайна сметка сградата да получи името на Томас Джеферсън — след войната от 1812 г., когато британците бяха опожарили град Вашингтон, включително и тогавашната му библиотека, именно Джеферсън беше продал на държавата общо 6400 от книгите от личната си библиотека, за да образуват ядрото на новата колекция. Това скромно начало отдавна беше прераснало в стотици милиони томове и предмети. Стефани беше прочела някъде, че архивът на Конгресната библиотека се увеличава с 10 000 нови придобивки всяка година. Почти всички те бяха достъпни за широката

публика. Искаше се единствено карта, която се издаваше лесно. Самата Стефани в продължение на години имаше такава. Когато живееше във Вашингтон, често идваше тук, за да разглежда книгите или да присъства на някоя лекция в аулата.

В Конгресната библиотека винаги се случваше нещо. Разбира се, някои от материалите бяха с ограничен достъп — обикновено с мотива, че са твърде редки или в твърде деликатно състояние — и се съхраняваха в специална зала на горния етаж.

Това, което търсеше Роуан, се намираше именно там.

Роуан се приближи до трите бронзови врати, които символизираха традицията, писмеността и печатарството. Подобно на техния собствен храм в Солт Лейк Сити, сградата на Конгресната библиотека носеше богата символика. В съобщението, което Стефани Нел беше оставила на гласовата му поща, тя го инструктиреше да подмине обичайния вход за посетители на долния етаж и да почука направо на тези врати.

Роуан го направи.

Една от тях се отвори и той видя Нел.

Роуан пристъпи във файето „Минерва“, което носеше името на богинята на мъдростта. Под тавана имаше осем статуи на богинята, а нейният символ — бухалът — се повтаряше навсякъде наоколо.

Двамата влязоха в Голямата зала.

— Реших, че е по-добре да влезеш отгук, отколкото през главния вход — каза му тя. — Няма охранителни камери.

Роуан прие дискретността ѝ с одобрение.

— Винаги оставам впечатлен, когато посещавам това място — каза той.

— Величествено творение. Двамата сме сами, с изключение на един от библиотекарите, който отиде да донесе каквото ти трябва. Но ми се иска да задоволиш любопитството ми. Наистина ли не можеше да си осигуриш достъп до архива на библиотеката без моята помощ?

— Вероятно можех. Но едва от два дни съм наясно с важността на тази книга и предпочитам да не привличам внимание към това, което търся. За мой късмет, както и за твой, ти се появи точно навреме.

— Казах на директора, че ще се занимаваме лично с проблем, свързан с националната сигурност. Това се оказа достатъчно, за да не задават въпроси. Освен това посещението ни няма да бъде отбелязвано. Накарах ги да донесат книгата в Конгресната читалня. Реших, че там ще ти бъде по-удобно.

Тя махна надясно и двамата продължиха към една дълга, богато украсена галерия. Двойните врати в дъното ѝ се отваряха към също толкова дълго помещение с дъбов паркет и ламперия и цветни панели на тавана. По стените меко грееха кристални аплици. В двата края на читалнята имаше по една камина, украсена с мозайки. Роуан познаваше историята на тази зала. Преди я бяха държали отворена всеки път, когато имаше заседание на Конгреса, на разположение на законотворците винаги беше имало по един библиотекар и неограничен брой куриери по двацет и четири часа в денонощието. През шейсетте и седемдесетте години на ХХ в., когато често се беше случвало заседанията на Конгреса да продължават по няколко дни без прекъсване, помощниците на конгресмените бяха нощували тук на походни легла и бяха пренасяли стотици книги в заседателната зала от другата страна на улицата, за да поддържат дебатите. Сега походните легла бяха изчезнали и залата се използваше само за церемониални цели.

— Ето я — посочи Стефани.

Роуан видя съкровището, оставено на една маса до камината. До нея имаше канапе и няколко тапицирани стола. Роуан се настани на канапето.

Книгата беше около десет сантиметра на ширина и около петнайсет на дължина, дебела около два сантиметра и половина. Тъмната ѝ кожена подвързия беше в забележително добро състояние.

Той я отвори и се взря в титулната страница.

КНИГАТА НА МОРМОН

в превод на

Джоузеф Смит-младши

Трето издание

Старателно редактирано от преводача

Нову, щата Илинойс
отпечатано от Робинсън и Смит
в Синсинати, щата Охайо
1840 г.

На етикета бяха отбелязани библиотечният номер и фактът, че Конгресната библиотека се беше сдобила с нея на 12 декември 1849 г.

Роуан беше обзет от благоговение.

През 1838 г. седалището на светиите било в Мисури. На 30 октомври въоръжена тълпа нахлула в мирното селище Хоунс Мил и избила повечето от обитателите му. В страха си от продължаващото насилие светиите избягали в Илинойс. Имало нужда от допълнителни екземпляри от „Книгата на Мормон“, след като оригиналното издание от 1830 г. било изчерпано. Светиите не разполагали с 1000 долара, колкото им трябвали, за да отпечатат нов тираж, но божественото откровение им подсказало какво да направят. Били изпратени писма до всички клонове на Църквата — за всеки 100 долара, изпратени да покрият разходите по отпечатването, съответният клон щял да получи по 110 екземпляра от книгата. Самият пророк Джоузеф дал одобрението си за този план за финансиране и се заел да редактира текста на книгата и да поправи грешките в него. Парите потекли отвсякъде. Били отпечатани нови пет хиляди екземпляра от книгата, един от които се намирал пред Роуан в момента.

— Това издание било толкова успешно — каза той, — че след това винаги имало достатъчно тираж от тази книга.

— Прочетох документацията в библиотеката за нея — каза Стефани.

Роуан се усмихна.

— Не очаквах нищо по-малко от теб.

— Записано е, че Ейбрахам Линкълн е взел тази книга на осемнайсети ноември хиляда осемстотин шейсет и първа и я е върнал на дващест и девети юли шейсет и втора. Освен това е взел и други три книги по въпроса за мормоните, с които е разполагала библиотеката по онова време.

— Той е бил първият и поне по наша информация единственият американски президент, който някога е прочел „Книгата на Мормон“. Светиите хранят голямо уважение към Линкълн.

Роуан все още не беше отгърнал заглавната страница на книгата.

— Ще те помоля да ме извиниш — каза той на Стефани. — Трябва да я разгледам насаме.

Монпелие, щата Вирджиния

Люк се изкатери навън през отвора и бързо развърза въжето от колоната. В далечината продължаваха да примигват сините светлини, а сирените се чуваха все по-силно. Той избута бетонния капак обратно на мястото му и натъпка малко от натрошената мазилка в цепнатините. После избърса останалата от бетона. Ако никой не гледаше твърде отблизо, под прикритието на мрака всичко би трябвало да изглежда наред. Той събра въжето и инструментите си и побягна към гората.

Полицайте пристигнаха в имението и две минути по-късно в мрака се появиха светлините от три фенерчета, които се приближаваха към него. Люк се скри в храсталаците — тъмните му дрехи осигуряваха достатъчно прикритие в безлунната нощ. Чу гласове, светлините от фенерчетата се разпръснаха и се приближиха до храма, но никой не се качи до него.

Полицайте явно смятаха, че всичко там е наред. Какво беше предизвикало тази тревога? Защо бяха дошли? Нима имаше някаква охранителна камера с нощно виждане?

Едва ли. От разговора с Кейти на вечеря Люк беше научил, че имението страда от тежки финансови проблеми и постъпленията им едва стигат, за да се издържат. Пък и защо да поставят толкова сериозна охранителна система? Тук нямаше нищо толкова ценно. Не и толкова, че да оправдае инвестиция от стотици хиляди долари за усъвършенствана охранителна система.

Лъчите на фенерчетата продължаваха да се въртят наоколо. Люк чуваше гласовете на полицайте, но не успяваше да различи какво казваха. Наблюдаваше ги през гъстите клони, легнал по корем на земята. За негов късмет нощта беше достатъчно хладна, за да няма змии, макар че нямаше да се изненада от появата на някоя миешка мечка. Фенерчетата си тръгнаха.

Люк видя, че и тримата полицаи се изтегляха от височинката обратно към къщата. Той се изправи и чу как колите потеглиха, а след това видя и светлините на фаровете им, които потънаха в мрака.

Сега беше моментът да довърши работата си. Той забърза обратно към храма и отново завърза въжето. Отвори капака и хвърли другия край вътре. Поемаше риск, но затова му плащаха. По време на обучението си за рейнджър се беше научил да мисли, да преценява и да действа под напрежение, без да изпуска целта от поглед. Цената нямаше значение, нито шансовете за успех. Работата трябваше да се свърши.

Той хвана лоста и сграбчи въжето с едната си ръка, като го уви веднъж около ръкавицата си, за да се държи по-здраво. После се спусна три метра надолу, до нивото на римските цифри.

IV.

Люк пъкна лоста в ботуша си. Извади фенерчето от джоба и откри отбелязаната тухла. След това отново хвана лоста и удари със закривения му край по тухлата. Тя издържа. Той я удари още веднъж, по-силно. Тухлата се пропука.

Какво беше това, по дяволите?

Люк стовари железния лост върху тухлата, която най-сетне се натроши и зад нея се откри тъмен отвор. Люк смени лоста с фенерчето и насочи лъча му навътре. Нещо проблесна в отвора. Нещо като стъкло.

Люк отново хвана лоста и внимателно натроши остатъка. Дясната му ръка започваше да го боли от усилието, макар че беше прехвърлил тежестта си върху краката, склучени около въжето. Той прибра лоста обратно в ботуша и избърса с ръка натрошените парчета. Преди да пъкне ръката си вътре, светна още веднъж с фенерчето, за да види какво го очаква.

Беше някакъв малък предмет. Може би двацет сантиметра широк и пет-шест сантиметра дълъг. И определено беше от стъкло.

Люк стисна фенерчето в зъбите си и извади находката си от дупката. Наведе глава, за да насочи лъча, и светлината му се отрази от стъклената повърхност. Вътре се виждаше нещо, запечатано под стъклото. Той бързо провери с фенерчето дали дупката в стената вече е напълно празна.

Мисията беше изпълнена.

Люк се отправи обратно през гората, без да бърза, за да даде възможност на дясната си ръка да се отпусне след напрежението преди малко. Не очакваше да се умори толкова. Явно трябваше да увеличи тренировките.

Въжето беше навито на рамото му. В едната си ръка държеше лоста, а в другата — стъкления съд. Вътре определено беше запечатано нещо, но задачата му не включваше да разбере какво е то. Стефани му беше казала да открие предмета и да ѝ го донесе, което му беше достатъчно. Работата му не включваше управленчески решения и това му харесваше.

Беше върнал всичко на мястото му. Естествено, още утре или в някой от следващите дни някой щеше да забележи натрошената мазилка. Щяха да вдигнат бетонния капак и да открият дупката в стената. Но загадката нямаше да бъде решена. Не беше оставил нито отговори, нито следи. Нищо, което да води към извършителя. Като цяло нощта беше преминала успешно. Не само беше открил съкровището в подземие, а беше взел и телефона на Кейти. Щеше да я потърси отново. Така или иначе, след една седмица пак излизаше в отпуск.

Люк намери колата си и остави въжето и лоста в багажника. После се пхна на шофьорското място, без да издава присъствието си с осветлението на тавана. Остави стъкления съд на седалката до себе си и вкара ключа, за да запали двигателя.

Нещо се раздвижи на задната седалка. Той застина. Появи се една глава.

А после и отражението на лице в огледалото за обратно виждане. Лицето на Кейти.

Тя държеше пистолет — същия, който Люк беше оставил в жабката — насочен към него.

— Знаеш ли как да стреляш? — попита я той, без да обръща глава.

— Знам как да натисна спусъка. Седалката ти е доста голяма мишена.

— Ти ли ме издаде на полицията?

— Веднага разбрах, че не си от армията. Ти си крадец. Проследих те обратно до тук и изчаках да предприемеш нещо. После се обадох на шерифа.

— От това наистина ме заболя — каза той. — А аз си мислех, че двамата с теб ще си допаднем.

После Люк изведнъж осъзна още нещо.

— Онзи номер, който ми даде, не е истински. Нали?

— Излязох да вечерям с теб само защото исках да проверя какво си намислил. Аз не съм екскурзоводка. Днес просто замествах. Работя в реставраторския отдел. Имам магистърска степен по американска история и работя по докторантурата си. Специалността ми е Мадисън. И тази къща е важна. Крадците като теб провалят историята за всички останали. А телефонният номер е на местния шериф. Ти какво си помисли?

Присъствието ѝ тук беше сериозен проблем. Какво му беше казала Стефани? „Не позволявай да те хванат.“

— Не съм крадец — каза той.

— Тогава какво е това на предната седалка?

Люк вдигна стъкленика съд и го подаде на Кейти.

— Къде го намери? Не съм го виждала досега.

— Не си го виждала, защото Мадисън го е скрил в подземиято.

— Откъде знаеш?

Той не отговори.

— Отиваме при шерифа — каза тя.

— За съжаление, не мога да направя това. Ти може и да си някаква важна научна клечка, но аз пък работя за правителството на САЩ и това, което държиш в ръцете си, ни трябва.

— Нали не очакваш да ти повярвам?

Люк чу полицейски сирени в далечината. Отново.

— Стига бе, Кейти. Какво си направила сега?

— Пак се обадох на шерифа, когато те видях да се връщаш.

Люк се обърна и я погледна.

— Много бързо се превръщаш в сериозен проблем. Виж, това е самата истина. Трябва да занеса това нещо на моята шефка. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен, за да се увериш, че всичко е точно.

Воят на сирените се приближаваше.

— Каза ли им къде се намираме? — попита той.

— Естествено. Иначе как щяха да те намерят?

Ситуацията ставаше все по-неприятна.

— Ще трябва да вземеш решение, Кейти. Да ме застреляш, да слезеш от колата или да дойдеш с мен. Какво избираш?

Люк забеляза нерешителността в погледа ѝ.

— Наистина съм правителствен агент и работата е адски сериозна — настоя той. — Слушай какво. Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, можеш да задържиш пистолета и това стъклено нещо при теб.

Тя не отговори. Сирените се приближаваха.

— Тръгвай — каза най-сетне тя. — Да се махаме от тук.

Люк запали двигателя. Гумите се завъртяха на място, после колата бързо набра скорост.

— Къде отиваме? — попита го тя.

— Ще се побъркаш, когато разбереш — отговори Люк.

Вашингтон, окръг Колумбия

Роуан изчака Стефани Нел да излезе от читалнята и вратите да се затворят след нея, преди да се съсредоточи върху книгата. Изпитваше благоговение, че самият Линкълн я беше държал в ръцете си и беше размишлявал върху смисъла на древните уроци в нея.

Ще бъде изнесено от мрака в светлината, тъй както повелява Божието слово. Да, ще бъде извадено от земята, ще проблесне от тъмнината и ще бъде познато от всички люде, тъй както повелява Божията сила. И тъй извечните цели на Господа ще продължат да се изпълняват, докато не се изпълнят всичките му обещания.

Така гласеше пророчеството, произнесено точно преди свещените златни плочи да бъдат скрити в земята, където векове по-късно бяха открити от Джоузеф Смит и превърнати в книгата, която лежеше пред него.

Роуан беше посветил целия си живот на своята религия. И родителите му, и техните родители бяха светии. Фамилията Роуан винаги беше служила на пророците — и в добрите, и в лошите дни. Мнозина бяха загинали, за да опазят онова, което бяха създали другите преди тях. Защо това поколение да бъде по-различно? Чарлс Р. Сноу не беше постигнал нищо освен отстъпление и конформизъм. Беше слаб водач, който не вдъхновяваше никого. Църквата беше останала разделена, с разпокъсани клонове в щатите Мисури и Пенсилвания и още по-малки части, разпръснати по целия свят. Всички до един вярваха в Джоузеф Смит като пророк и основател. Всички приемаха „Книгата на Мормон“. Но бяха разделени по много други фундаментални въпроси. И бяха прави.

Много от основните постулати, положени от Джоузеф Смит и Бригъм Йънг, бяха изоставени и дори отхвърлени от по-късните водачи на Църквата в Солт Лейк Сити. Най-яркият пример беше вярата в полигамията, която много фундаменталисти продължаваха да смятат за основен стълб на своята религия. Както и той самият.

Пророк Смит беше обявил тази практика за основополагаща и нито едно по-късно решение, продиктувано от политически мотиви или желание да се харесат на обществото, не можеше да отхвърли това. Лично Роуан смяташе, че в моногамията няма нищо лошо. Но един светия трябваше да има избор дали да я приеме, както беше постановил пророк Джоузеф.

Беше дошло времето възможно най-много вярващи отново да се съберат под един флаг. Но това не можеше да се случи, докато американското правителство продължаваше да държи властта. Всеки щат трябваше да е свободен да определя собствената си съдба, особено по отношение на вярата и религията. Конгресът нямаше работа със сърцата и умовете на отделните личности.

Само ако хората знаеха онова, което знаеше той. Беше служил в Сената в продължение на трийсет и седем години. За съжаление, явно никога не се постигаше нищо, от което да не могат да се облагодетелстват малцина избрани, правителството като цяло или и двете. Нито един закон не беше приеман просто защото е добър за страната, за щатите или за народа. Повечето законодатели бяха твърде далече от такива неща. Всеки конгресмен бързо се научаваше, че единствената му цел бе да набере достатъчно средства до следващите избори. А след това? Никакви грижи.

Колко пъти беше наблюдавал как поредният лобист трансформира някой добър законопроект в лош закон? Самият той нито веднъж не беше приемал и един цент от лобистите. Рядко говореше с тях и когато го правеше, винаги имаше свидетели, така че да не го разберат погрешно. Разходите по предизборните му кампании винаги се поемаха от индивидуални дарения от граждани на щата Юта, които се осчетоводяваха до най-малката подробност. Ако гласоподавателите не бяха съгласни с това, бяха свободни да изберат някой друг. Но през последните трийсет и седем години хората от неговия щат неизменно бяха избирали него.

Той се вторачи в книгата.

Бригъм Йънг беше записал в бележката си, затворена в летописния камък, как Линкълн казал на неговия пратеник, че е прочел „Книгата на Мормон“. Още като млад законодател в щата Илинойс, Линкълн познавал много светии. Дори им помогнал да се сдобият с разрешение да основат колонията си в Нову, което им осигурявало

безпрецедентна автономия. В продължение на трийсет и две години, като се започне с Франклин Пиърс и се свърши с Честър Артър, президентите на Съединените щати проявявали единствено грубост в отношението си към Църквата. Петте години на Линкълн били единственият оазис. А след смъртта му уважението на светиите към него само беше нараствало. Името на Линкълн непрекъснато се споменаваше в доклади на конференции, в наръчници на Църквата, в анекдоти и легенди. Роуан никога не си беше давал сметка за мащаба на тази връзка, докато не беше започнал проучванията си. Но сега разбираше.

Дали тази книга не съдържаше ключа към всичко това?

В мига, в който беше прочел бележката на Бригъм Йънг, вече знаеше къде трябва да търси.

Два месеца след като бяхме сключили нашия договор, Линкълн ми изпрати телеграма, в която ми казваше, че Самуил Ламанита пази нашата тайна във Вашингтон, сред Словото, което ми даде голямо успокоение.

Тези две думи — „сред Словото“ — веднага го бяха подсетили за книгата, която се съхраняваше в Конгресната библиотека; книгата, която самият Линкълн беше чел.

Роуан отвори няколко страници, като се взираше в дребния шрифт. На първите бели страници не се виждаше нищо необичайно, така че той провери последните. Всички бяха празни.

Можеше да прелисти всяка една страница поред, но те бяха стотици, така че трябваше много време. Вместо това той се зае да преглежда цялата книга наведнъж, като използваше палеца си да задържа тънките листа за миг, преди да се отгърнат под тежестта си. Очите му не спираха да шарят в търсене на нещо необичайно.

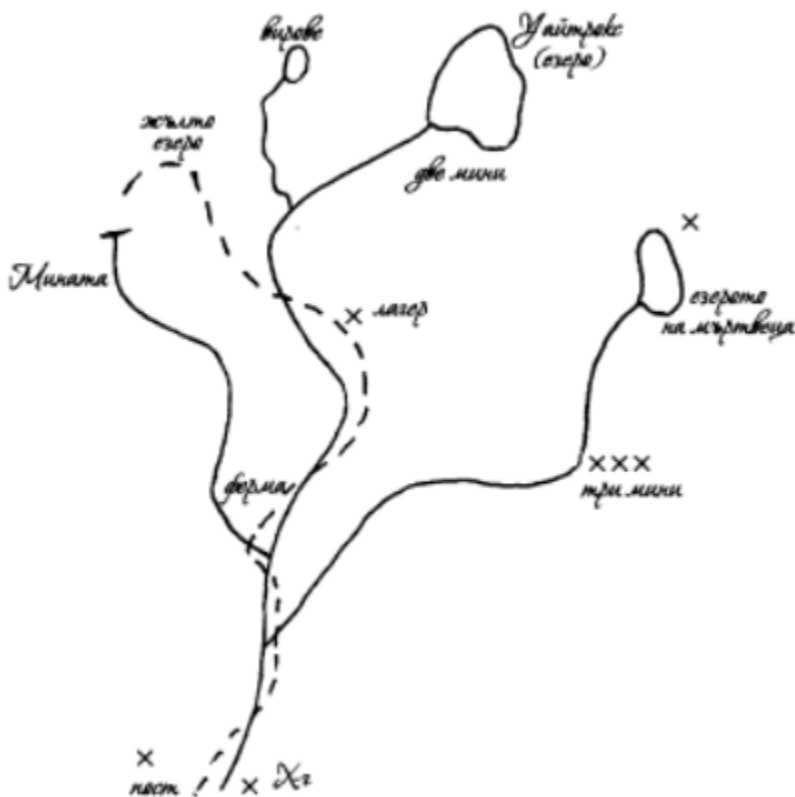
И той го видя.

Роуан спря и отгърна назад, за да намери страницата. Беше част от „Книгата на Хеламан“. И по-точно, Глава 13. Пророчеството на Самуил Ламанита към нефитите. Роуан знаеше историята, която датираше около петстотин години преди Христа. В нея се разказваше

за праведните ламанити и лукавите нефити. Самуил ясно беше предсказал унищожението на нефитите, ако не се покаят.

Върху отпечатания текст на страницата с мастило беше нарисувано нещо.

Роуан извади копието от картата, открита в летописния камък, което му беше дал Сноу. Двете рисунки бяха идентични с изключение на това, че на тази в книгата имаше и допълнителен текст.

Роуан прочете откъсите от отпечатания текст, които се падаха точно под рисунката.

19. И тъй ще сторя, рече Господ, че те ще скрият съкровищата си при мен; и проклети ще бъдат онези, които не скрият съкровищата си при мен; защото никой няма да скрие съкровището си при мен, ако не е праведен; а онзи, който не скрие съкровището си при мен, ще бъде проклет навеки заедно със съкровището си и никой не ще го открие поради проклятието над неговата земя.

20. И ще дойде ден, когато ще скрият съкровищата си, защото са отдали сърцата си на богатство; и защото са отдали сърцата си на богатство, ще скрият съкровищата си, когато побегнат от враговете си; но тъй като няма да ги скрият при мен, те ще бъдат проклетни навеки заедно със съкровищата си; и в този ден те ще бъдат поразени, рече Господ.

21. Отвори очи, народе на този велик град, и чуй словото ми; чуй словото на своя Господ; защото той рече, че сте проклетни заради богатството си и богатството ви е проклето заради туй, че сте отдали сърцата си на него и не сте чули словото на оня, който ви го е дал.

Роуан се усмихна.

Линкълн не беше избрал тази страница случайно. Нефитите не бяха послушали Самуил и в крайна сметка бяха убили пророците с камъни.

Предупреждение ли беше това? Може би.

Само че Роуан нямаше друг избор. Трябваше да продължи.

Той забеляза, че от картата липсва нещо. Едно от местата не беше назовано. Това можеше да се окаже проблем. Роуан вече беше разпознал някои от тях. Бяха в планините на североизток от долината на Голямото солено езеро, в един район, за който отдавна подозираха, че крие тайни. Но в този район имаше хиляди километри пустош, а указанието, пропуснато в картата, сякаш беше за една от крайните точки.

Значи Линкълн беше решил да играе на сигурно и не беше разкрил всичко.

В долния край на страницата беше надраскано „Римляни 13:11“. Роуан не можеше да си спомни какво пишеше в този откъс от Библията.

Защо беше споменат тук?

Той погледна навън, през вдигнатите щори на прозореца, към осветения купол на Капитолия. Имаше нужда от още време, за да помисли, и не можеше да остави тази следа тук.

Дано Небесният отец да му прости.

Винаги се беше отнасял с уважение към свещените писания.
Но сега внимателно откъсна тази страница от книгата.

3:50 ч.

Люк се беше измъкнал от Монпелие по най-бързия начин. Беше намерил изхода за магистралата и беше продължил на север от Вирджиния към Вашингтон. Кейти седеше на задната седалка и през повечето време мълчеше, като само понякога отговаряше на въпросите му. Беше задържала пистолета, но очевидно не разбираше много от стрелба. Люк не беше толкова глупав, че да остави заредено оръжие, което някой лесно може да намери. Беше пъкнал пълнителя под седалката на шофьора — на лесно място, ако знаеш къде да го потърсиш. Но тя не го беше направила. Люк беше проверил и се беше успокоил, когато го беше намерил на същото място.

Слязоха от магистралата и се отправиха към центъра на града по улици, по които в този абсурден час на денонощието нямаше никакви коли. За свой късмет, Люк винаги се беше чувствал по-жизнен през нощта, така че умът му беше бистър.

— Гледала ли си „Шоуто на Анди Грифит“? — попита я той.

— Естествено. Кой не го е гледал?

— Спомняш ли си как Барни искаше да има пистолет? Това му беше най-голямата мечта. Но Анди го накара да носи патроните в джоба си.

Кейти не каза нищо.

— Пистолетът не е зареден — обясни й той.

— Не ти вярвам.

— Дръпни спусъка.

Люк я погледна в огледалото за обратно виждане. Кейти не направи нищо.

— Нали каза, че знаеш как да го използваш? Използвай го тогава.

Той чу изщракване. После още едно. И още едно. Дявол да го вземе. Тя наистина го направи.

Кейти подхвърли пистолета през седалката. Оръжието изтрополи на пода.

— Мислиш се за много умен, нали?

Люк се разсмя.

— Не знам кой се мисли за много умен. С твоята магистърска степен и твоята докторантура... Мислех си, че и сама ще се сетиш.

Той спря на един червен светофар.

— Наистина ли ми даде служебния телефон на шерифа вместо твоя?

— Реших, че може да поискаш да се предадеш сам — отговори тя.

— Това не е много мило от твоя страна. А аз толкова исках да ти се обадя.

— Загубата е изцяло моя — каза тя. — Мисля да си тръгвам.

— Не бих го направил.

— Защо не?

— Защото ще изпуснеш нещо много готино. Може дори да ти свърши работа за дисертацията.

Кейти не отвори вратата и той даде газ, за да мине през кръстовището. Не беше трудно да прекоси града напъряко, да излезе на Пенсилвания авеню и да се доближи до служебния вход на Белия дом. Няколко часа по-рано, още преди да замине за Вирджиния, Стефани се беше обадила да му каже направо да дойде тук, когато е готов.

Люк изобщо не гореше от желание да участва в предстоящата семейна сбирка.

— Какво правиш, по дяволите? — измърмори Кейти.

Люк свали прозореца от своята страна и се приготви да се идентифицира.

— Нали ти казах, че ще се побъркаш.

Двамата влязоха през входа за посетители, където ги очакваше един агент от тайните служби. Кейти продължаваше да носи стъкления съд, а очите ѝ блестяха от нетърпение.

— Никога не съм идвала тук — каза тя.

— И аз — отговори Люк.

— Значи наистина си агент?

— Така ми казаха.

Човекът от тайните служби ги поведе по един мраморен коридор. От тавана висяха кристални полилеи и беше светло като ден. Двамата

минаха покрай един портрет на Айзенхауер. В дъното имаше още портрети на президенти. Кенеди. Джонсън. Форд. Картър. Беше като класация на най-големите хитове от близкото минало.

Тримата продължиха през първия етаж и влязоха в една стая, стените на която бяха тапицирани в червено и златно. Мебелите бяха в същия червен цвят, със златна щампа. Килимът беше в бежово, червено и златно. Над главите им светеше още един ярък полилей. А вътре ги очакваха Стефани и добрият стар чичо Дани. Люк не го беше виждал от тринайсет години — от погребението на баща си. Той си напомни да се държи с подобаващо уважение. Професионалното отношение към шефа му го изискваше, независимо какво изпитваше към него.

— Коя е тази? — попита веднага Стефани.

Люк си даде сметка, че тази вечер протоколът не се спазваше. Обикновено никой не се доближаваше до президента, без да бъде проверен предварително. Но ситуацията беше всичко друго, но не и обикновена.

Кейти запази изненадващо самообладание, все едно всеки ден се срещаше с президента на Съединените щати.

— Появи се един проблем, който не успях да разреша толкова бързо, затова го взех със себе си. Това е Кейти...

Люк млъкна, защото осъзна, че не знае фамилията ѝ.

— Бишъп — намеси се тя. — Кейти Бишъп.

Тя протегна ръка към президента.

— Приятно ми е — каза Даниълс. — А сега, бихте ли отговорили на въпроса на дамата, за да обясните какво правите тук?

— Покажи му — каза Люк и посочи към предмета, който Кейти държеше в ръцете си.

Кейт подаде на президента стъкления съд.

— Намерих го в подземиято — обясни Люк. — Скрит зад една тухла, на която беше надраскана цифрата четири. Извадих го, но Кейти беше успяла да повика местните органи на реда, за да ме задържат. Бяха на косъм да го направят, така че няха друг избор, освен да я взема със себе си.

— Успяла е да те изненада? — попита президентът.

— Знам, че е малко трудно да се повярва. И на мен ми е трудно. Но се случват всякакви неща. Както много добре знаеш.

— Виждам, че все още си цапнат в устата — отбеляза президентът.

— Сигурно е семейна черта. Не мислиш ли? — каза Люк и забеляза, че Стефани го гледа вторачено. — Добре де. Спирам. Нямах голям избор. Освен това си помислих, че може да се окаже полезна. Кейти ми каза, че има магистърска степен по американска история и знае много за Мадисън. Или трябваше да я доведа, или да се оставя да ме заловят, така че избрах по-малката от двете злини.

— Добре — каза президентът и се обърна към нея. — Кейти Бишъп, ще използваш ли магистърската си степен по американска история, за да ми кажеш къде се намираме?

— В Червената стая. Доли Мадисън е организирала тук своите популярни приеми в сряда вечер. Това е било най-модерното място в столицата. Оттогава стаята се е използвала за салон, дневна и концертна зала. За съжаление, тапицерията на стените не е оригиналната — сложена е след големия ремонт на Белия дом, направен от Труман. Стаята е в сегашния си вид от времето на Хилъри Клинтън. Ако не ме лъже паметта, мебелите са от времето на Мадисън. Най-интересно е какво се е случило тук по времето на мандата на Юлисис Грант. Той се е притеснявал, че може да има проблем с официалната церемония за полагането на клетвата от Ръдърфорд Б. Хейс, защото новият президент е бил избран с помощта на подставена комисия, която му е осигурила двайсет допълнителни спорни гласове, така че го е накарал да положи клетва тук още предишната вечер.

— Чувала си за компромиса от хиляда осемстотин седемдесет и седма година?

Кейти се усмихна.

— Естествено, че съм чувала. Една от най-големите тайни договорки на всички времена. Хейс изгубил срещу Самюъл Тилдън на изборите през хиляда осемстотин седемдесет и шеста, но нито един от двамата не разполагал с достатъчно гласове. Затова демократите от южните щати дали тези двайсет спорни гласа на републиканеца Хейс, а в замяна поискали изтеглянето на всички военни части от Юга, построяване на железопътна линия, която да свързва южните щати, и законопроекти за възстановяване на загубите от войната. Най-сетне разполагали с нещо, с което да се пазарят, и го използвали докрай. Грант веднага приел сделката и изтеглил част от войските си от Юга.

Хейс изтеглил останалите. С това демократите установили тотален контрол върху южните щати, който удържали чак до края на двайсети век.

— Не е зле — каза президентът. — Даже е доста добре.

Той посочи стъкления съд, който държеше.

— А сега ми кажи какво е това.

— Отдавна знаем, че по някои от тухлите има знаци. Но никой не е успял да разбере какво означават. Смятахме, че е някакво лично решение на Мадисън. Декорация. Или нещо, което е имало значение само за него самия.

— Затова ли няма снимки на подземие то в интернет? — попита Стефани.

Кейти кимна.

— Кураторите на музея не искаха да създават мистификация в стил „Шифърът на Леонардо“, така че го запечатаха.

— Добре че са го направили — каза Даниълс. — Но ти все още не си отговорила на моя въпрос. Какво е това, което държи?

— Мислих за това по целия път от Вирджиния. И ми се струва, че вече знам отговора.

Стефани внимателно наблюдаваше и Дани, и Люк. Беше пристигнала в Белия дом преди един час, след като бе приключила с Роуан. Сенаторът беше прекарал около трийсет минути сам с „Книгата на Мормон“. Тя го беше гледала през всяка една секунда от тях благодарение на охранителната камера, монтирана в тази част на библиотеката. Двамата с Джон Коул бяха видели как Роуан откъсва една страница от изданието на книгата от 1840 г. При това лицето на Коул се беше изкривило в болезнена гримаса, но нямаше какво да направят. За щастие, Коул вече беше разгледал книгата, още преди Роуан да пристигне, и беше направил фотокопие от страницата с рисунката. Беше й казал, че от известно време знаят за необичайната страница, но никой няма представа какво означава тя. Точно това беше една от причините да държат книгата в тайния архив. Но сега мистерията сякаш беше разкрита.

— Защо не седнете? — предложи им президентът. — Искам да чуя повече за това, което има да ни каже госпожица Бишъп.

Стефани беше малко смутена, че Люк беше намесил външен човек. Но отдавна се беше научила да подбира в кои битки да участва, когато оспорва решенията на своите агенти. Все пак те бяха хората, които рискуваха живота си. Всички бяха добре обучени и интелигентни професионалисти. Люк очевидно беше претеглил възможностите и беше взел решение.

Президентът внимателно остави стъкления съд на една маса.

— В началото на деветнайсети век запечатването с вакуум е било непознато — започна Кейти. — Технологиите за консервиране тепърва прохождали. Било трудно да се съхрани нещо като хартия. Първите консерви всъщност били от стъкло — ламарината започнала да се използва по-късно. За да съхранят нещо важно, понякога го запечатвали в стъкло.

Стъкленият съд на масата очевидно съхраняваше нещо като малка книга.

— Мадисън е бил близък приятел с Томас Джеферсън. Имението Монтичело е било само на петдесет километра от неговото. По онова време това е означавало, че са близки съседи. Джеферсън е знаел всичко за запечатването в стъкло. Може би е споделил тази техника с добрия си приятел Джеймс Мадисън.

Президентът седеше мълчаливо. Както и Люк. Което беше необичайно и за двамата. Откакто се бяха срещнали, не бяха разменили и една добра дума. Като магнити с противоположни заряди.

Люк беше твърдо решен да остави чичо си да направи първата крачка. Дани открай време беше студен човек. Интересно колко различни бяха двамата братя. Люк знаеше всичко за трагичното минало на чичо си и донякъде му съчувстваше — с ударение на „донякъде“. В семейството на Люк всички си бяха по-близки. Той се разбираше и с тримата си братя — в истинския смисъл на тази дума. И тримата бяха женени, с деца. Само той беше останал волният ерген.

Чичо му се обърна към него.

— Добра работа.

Правилно ли беше чул? Compliment? От великия Дани Даниълс? Очите им се срещнаха за пръв път.

— Не ти е приятно да го кажеш, нали?

— Люк... — започна Стефани.

Но президентът вдигна ръка.

— Няма проблеми. Ние сме роднини. А и сигурно си го заслужавам.

Люк остана шокиран от това самопризнание.

— Вие сте роднини? — попита Кейти.

Президентът се обърна към нея.

— Той е мой племенник. Вероятно никога няма да си го признае доброволно, но наистина е такъв.

— Пълен си с изненади — обърна се Кейти към него.

Люк нямаше никакво желание да разрешава семейните раздори. Всъщност изобщо не му пукаше за чичо му. Но трябваше да внимава заради майка си, която винаги го беше харесвала.

Президентът посочи стъкления съд.

— Честта се пада на теб, Люк. Отвори го.

Люк се съмняваше в цялото това добро отношение, но реши, че сега не беше моментът да спори. Той вдигна стъкления съд в ръката си, за да прецени тежестта му. Може би килограм или килограм и половина. От дебело стъкло. Щеше да бъде добре да имаше чук, но и подметката му щеше да свърши работа. Той сложи съда на килима и стовари петата си върху него. Нищо. Люк го направи още веднъж и този път стъклото се пропука. На третия път стъклото се натроши на парчета.

Той внимателно извади малката книга.

— Нека историчката да я види — каза президентът.

Люк я подаде на Кейти.

Тя отвори книгата и разгледа първите няколко страници. После вдигна поглед към тях.

— Еха.

Залцбург

9:50 ч.

Касиопея седеше в апартамента си, обзета от тревожни мисли. При обичайни обстоятелства всичко наоколо щеше да ѝ се струва прекрасно. Дървените греди на тавана, бродираните завивки на леглото, боядисаните шкафове в баварски стил, мебелите от тиково дърво. Хотел „Голденер Хирш“ беше жива история. Но сега тя дори не го забелязваше. Вместо това я занимаваше само един въпрос: как беше успяла да попадне в такава ужасна бъркотия?

Баща ѝ щеше да се срамува от нея, ако знаеше в какво се е забъркала. Той беше харесвал Хосепе. Но баща ѝ, макар че беше интелигентен в много отношения, беше съвсем наивен в други. А най-голямата му заблуда беше религията. Винаги беше смятал, че съществува божествен план и отделният човек няма друг избор, освен да го следва. Ако го следваше правилно, наградата му беше вечно блаженство. Ако не, очакваха го единствено студ и мрак.

За съжаление, баща ѝ не беше прав. Касиопея го беше осъзнала малко след като той почина. За дъщеря, която обожаваше баща си, беше трудно да приеме факта на смъртта му. Нямахме никакъв божествен план. Нямахме вечно спасение. Нямахме Небесен отец. Всичко беше измислица, съчинена от хора, които бяха искали да си направят собствена религия, така че другите да им се подчиняват. Това я отвращаваше.

Мормонската доктрина учеше, че нито единият пол, нито другият следва да се противят, ако само единият получава привилегии и отговорности. Това сякаш беше особено вярно по отношение на жените. За всяка жена се предполагаше, че се ражда с определена божествена цел. На първо място беше ролята ѝ на майка. Работата в дома се смяташе за най-висше духовно призвание. Касиопея предполагаше, че този постулат е предназначен да прикрива факта, че жените никога не можеха да станат свещеници или да заемат друг важен пост в Църквата или обществото. Тези роли бяха предназначени

единствено за мъжете. Но защо? Нямаше никакъв смисъл. Тя беше на двайсет и шест години, когато си даде сметка за всичко това. Майка ѝ току-що беше починала. Нейната религия беше създадена от мъже и те винаги щяха да доминират в нея. Това ли беше божественият план? Едва ли. Касиопея не смяташе да посвещава живота си на отглеждането на деца и подчинението на съпруг. И не защото тези неща бяха лоши сами по себе си. Просто не бяха за нея.

В нея продължаваше да гори стара мечта. Тя си спомни за един концерт в Барселона. Хосепе беше избрал мястото: „Ел Театре мес Петит дел Мон“. Някогашният дом на един прочут творец беше превърнат в най-малкия театър на света: в романтичната градина от XIX в., осветена от свещи, се изпълняваха произведения на Шопен, Бетовен и Моцарт.

Беше прекрасно. След това вечеряха сами и разговаряха за Църквата, както обичаше Хосепе. Тя си спомни как тази тема ѝ беше ставала все по-противна. Но му беше угаждала, защото тогава все още смяташе, че това е неин дълг.

— Миналата седмица в Южна Испания е имало инцидент — каза той. — Научих го от баща ми. Един член на Църквата е бил нападен и пребит.

Касиопея беше шокирана.

— Но защо?

— Когато разбрах, си спомних за Нефи, който срещнал Лабан, паднал пиян на улицата в Йерусалим.

Касиопея знаеше историята за Лабан, който беше отказал да върне бронзовите плочи със священите писания, необходими на семейството на Нефи, за да спазват смирение пред Бог.

— Нефи разбрал, че падналият пияница е Лабан, и се почувствал длъжен пред Светия дух да го убие. Нефи се борил с това чувство. Никога не бил проливал кръв. Но духът му повторил заповедта си още два пъти. Затова той убил Лабан и написал, че е „по-добре един човек да умре, отколкото цял народ да отслабне и погине в невежество“.

Тя виждаше, че Хосепе е разтревожен.

— *Защо Небесният отец е заповядал на Нефи така? — попита той. — Убийството ми се струва противно на всичко правилно и добро.*

— *Говориш просто за една история.*

— *А какво ще кажеш за това, че Авраам е искал да принесе сина си Исак в жертва? На него също му е заповядано да предложи сина си в жертва, макар че е написано „Не убивай“. Авраам не е отказал. Бил е готов да убие Исак, но един ангел го спрял. Господ обаче се гордеел с послушанието му. Самият Джоузеф Смит говори за това.*

— *Нали възприемаш всичко като притча, а не като действително събитие?*

Хосепе я изгледа объркано.

— *Нищо, написано в „Книгата на Мормон“, не е различно от истината.*

— *Не казвам, че е лъжа. Просто искам да кажа, че може би по-скоро е история с поука, отколкото преразказ на действителни събития.*

Тя си спомни за нежеланието му да се съгласи. За него „Книгата на Мормон“ беше абсолютната истина.

— *Не казвам, че бих убил собствения си син — каза той. — Но Авраам е проявил смелост, когато се е подчинил на Небесния отец. Бил е готов да стори всичко, което му е заповядано.*

И Котън, и Стефани бяха казали, че Хосепе е убил един американски агент. Възможно ли беше това?

Касиопея не беше чула по-голямата част от разговора в параклиса в Залцбург, с изключение на последните няколко думи, произнесени точно преди тя да се появи. Хосепе никога не беше проявявал склонност към насилие. Доколкото го познаваше, то просто не беше в природата му. Пламенното му отрицание, че е убил някого, звучеше искрено. Така че тя трябваше да се запита дали не я манипулират. Не беше доволна нито от Котън, нито от Стефани.

Единият нямаше никаква работа тук и никакво основание да се отнася с нея така, сякаш е безпомощна без него. А другата беше лъжкиня. Беше ѝ неприятно, че снощи беше отишла при Котън, за да го обижда, но му беше ядосана и продължаваше да се чувства така.

Тя обичаше Котън. Но едно време беше обичала и Хосепе. Как си беше позволила да предизвика такъв хаос?

Предполагаше, че за това беше виновна нейната собствена арогантност. Убеждението, че може да се справи с всичко, с което реши да я сблъска животът. Всъщност не беше толкова стабилна, колкото ѝ се искаше да вярват всички. Нейната опора беше баща ѝ, а него отдавна го нямаше. Може би Хосепе трябваше да го замести, но тя беше сложила край на тази връзка. Котън беше друг. По нещо приличаше на баща ѝ, но в същото време беше съвсем различен от него. Беше първият мъж след Хосепе, за когото си мислеше като за постоянно присъствие в живота си.

И въпреки това тя беше напуснала Хосепе.

А Котън? Какво щеше да стане с него? Беше най-добре да си тръгне, но той никога нямаше да го направи. Стефани вече го беше замесила, така че той щеше да остане и да си свърши работата. Както трябваше да направи и тя самата.

Касиопея посегна към телефона си. Скоро трябваше да се обади на Стефани, за да докладва. Но нямаше да го направи. В никакъв случай. Тя изтри всички следи от Стефани от телефона си.

Нямаше никакво съмнение, че нещо не беше наред. Хосепе пътуваше с въоръжени мъже. Данити? Американското правителство и особено президентът очевидно се интересуваха от него — във връзка с нещо, което включваше и американски сенатор. Един американски агент явно вече беше мъртъв. И Хосепе беше основният заподозрян.

Касиопея все още не знаеше каква е връзката между всички тези неща, но беше твърдо решена да разбере. Отсега нататък щеше да прави нещата по своя начин.

Вашингтон, окръг Колумбия

Събота, 15 септември 1787 г.

БЕЛЕЖКИ ОТ КОНВЕНТА

След като редовното заседание за деня приключи, след вечеря делегатите се събраха отново; за да продължат разискването по един отделен въпрос.

Доктор Франклин взе думата, за да признае: „В тази Конституция има някои неща, с които понастоящем не съм съгласен, но не мога да бъда сигурен, че никога няма да се съглася с тях. Живял съм достатъчно дълго, за да се срещна с много случаи, в които съм се почувствал задължен, в светлината на по-подробно осведомяване или по-задълбочен размисъл, да променя мнението си дори по такива важни въпроси, за които преди съм се смятал за прав, но се е оказало, че не съм. Следователно колкото повече остарявам, толкова повече съм склонен да се усъмня в собствената си преценка и да се отнеса с по-голямо уважение към преценката на другите. Повечето хора, както всъщност и повечето секти в областта на религията, смятат самите себе си за носители на цялата истина, а всички останали, които се различават от тях, за изпаднали в дълбоко заблуждение. Протестантът Стийл в свое обръщение към папата казва, че: «единствената разлика между нашите две Църкви по отношение на тяхната убеденост в собствената им доктрина е тази, че Римската църква се смята за непогрешима, а Англиканската църква смята, че винаги е права». Но макар че мнозина индивиди поддържат почти толкова високо мнение за собствената си непогрешимост, колкото и за тази на сектата си, малцина са го изразили толкова естествено, колкото една определена френска дама, която в спор със сестра си заявила: «Не знам защо става така, сестро, но никога не съм срещала друг човек освен себе си, който винаги да е прав». В светлината на тези сантименти, уважаеми господо, аз се съгласявам с тази

Конституция с всичките ѝ слабости, ако са такива: защото смятам, че се нуждаем от общо управление и че няма друга форма на управление освен тази, която е благословия за народа, ако се прилага както трябва, и освен това вярвам, че можем да очакваме това управление да се прилага както трябва в продължение на много години и че то ще се изроди в деспотизъм, както се е случило с други преди, единствено ако народът стигне дотам в падението си, че да се нуждае от деспотична власт, защото не е способен на нищо друго. Но освен това не забравям за предпазливостта, семената на която нашият най-скорошен конфликт пося у всички нас. Наистина се съмнявам, че какъвто и да е друг конвент, който можем да организираме, ще бъде в състояние да изработи по-добра Конституция. Защото, когато се съберат мнозина, за да се събере тяхната мъдрост, неизбежно се събират и техните предразсъдъци, местни интереси и себични убеждения. Как да се очаква от такъв конвент да произтече нещо свършено? Затова е добре да обърнем внимание на тревогите на онези от нас, които се боят от вечен, непроменим и ненарушим съюз между щатите. Не бива да забравяме, че всяко нещо, на което е поставено начало, рано или късно стига до своя край“.

Господин Джери изрази своите възражения, които му дават основание да се въздържи от одобрение на Конституцията: „1. Продължителността на мандата и възможността за повторно избиране на Сената; 2. Правото на Камарата на представителите да не публикува докладите от заседанията си; 3. Властта на Конгреса да определя избирателните райони; 4. Неограничената власт на Конгреса да определя размера на собственото си възнаграждение; 5. Щатът Масачузетс няма дължимия дял представители, който му се полага; 6. Три пети от чернокожите следва да бъдат представени, все едно са свободни граждани; 7. По силата на властта на търговията могат да бъдат установявани монополи; 8. Вицепрезидентът да бъде председател на Сената“. Въпреки това той беше съгласен да направи компромис с всички изброени възражения, ако правата на гражданите не бъдат застрашавани от: „1. Общата власт на законодателството да приема всякакви закони, които намира за необходими и подходящи; 2. Да набира армии и средства в неограничени количества; 3. Да

установи съюз, който не позволява оттегляне. Какво ще кажете всички вие, ако дойде момент, в който някой щат вече не желае да бъде част от този велик съюз?“.

Полковник Мейсън отбеляза, че всяко управление, което се обявява за вечно, представлява опасност, и заключи, че то ще завърши или с монархия, или с тиранична аристокрация. Той не беше сигурен кое от двете, но не се съмняваше, че ще бъде едно от двете. Тази Конституция е създадена без знанието или представата на народа. Не е правилно да се казва на народа така: „Вземете това или нищо друго; и го вземете за вечни времена“. Във вида, в който е Конституцията в момента, той не може нито да я подкрепи, нито да гласува от името на щата Вирджиния; и не може да се подпише под нещо, което не подкрепя.

Господин Рандолф възрази срещу неопределената и опасна власт, дадена от Конституцията на Конгреса, като изрази болката си, че се чувства длъжен да се разграничи от мнозинството на този конвент в самия край на неговите велики и важни усилия, и пламенното си желание да бъде взета някаква мярка, която да го освободи от тежестта на това неудобство. Неговите притеснения бяха споделени и от мнозина сред останалите присъстващи, които също смятат, че щатите може да отхвърлят този съюз, ако не им бъде предложена възможността да го напуснат по всяко време. Какво трябва да сторят, ако националната власт се превърне в тирания? Какво ще да ѝ попречи, ако на Щатите не се разрешава да се оттеглят? Трябва да се приеме някаква мярка в този смисъл и ако предложението му бъде отхвърлено, по думите му щеше да бъде невъзможно за него да сложи името си под този инструмент. Той все още не може да заяви със сигурност дали ще му се противопостави впоследствие, но си запазва свободата да го стори в собствения си щат, ако окончателното му решение го изисква.

Господин Пинкни. „Тези декларации от толкова уважавани членове в самия край на това важно събрание придават особена тържественост на настоящия момент.“ Той също се притеснява от един план, който трябва да бъде приет в своята цялост, без промени, и който, веднъж възприет, ще задължава завинаги всеки щат да се придържа към своето решение. Беше направено предложение, че друг такъв конвент ще може да разреши евентуалните спорове. Но той

описа в черни краски последствията от евентуалната възможност отделните щати да изразят възраженията и предложенията си за промени по въпроса за управлението на друго такова събиране. Според него от такъв експеримент няма да произтече нищо друго освен объркване и противопоставяне. Щатите никога няма да се съгласят по отношение на плановете си и представителите на един втори конвент, които ще дойдат на него, за да изразят несъгласието на своите избиратели, също няма как да постигнат съгласие. Конвентите са сериозно нещо и не бива да бъдат повтаряни. Той също има възражения към плана. Възраженията му са срещу жалката слабост и подчиненост на изпълнителната власт. Възраженията му са срещу правото на Конгреса да регулира търговията. Той не е съгласен с мълчанието по въпроса за продължителността на всеки възможен съюз. Пита се дали е възможно да съществува решение, което да избегне опасността от всеобщ хаос и прибягване до оръжие.

Непрестанното мърморене сред представителите на всички щати показва, че разсъждават сериозно върху въпроса, поставен от господин Пинкни. За да не бъде изгубена подкрепата на несъгласните членове, беше взето решение въпросът да бъде обсъден на неофициална среща, така че да има по-голям шанс да бъде задоволително разрешен.

Стефани слушаше всяка дума, прочетена от Кейти Бишъп. И през цялото време мислеше, че тя самата, Люк и президентът бяха първите хора от над двеста години насам, които чуваха това свидетелство.

— Това е невероятно — каза Кейти. — Аз съм чела записките на Мадисън. Част от дипломната ми работа беше върху тях. Там нямаше нищо подобно.

Стефани знаеше причината за това: самият Мадисън беше уточнил, че тези записки са допълнение към основния документ и са скрити, така че да може да ги прочете единствено президентът.

— Кажете ми нещо повече за тази идея за втори конвент — помоли Даниълс.

— Била широко обсъждана. Няколко от делегатите се тревожели, че насила ще изправят своите щати пред предложение от типа „всичко или нищо“. Не бива да забравяте, че те са били изпратени във Филадельфия единствено да ревизират Договора на Конфедерацията, а не да го отхвърлят и да започнат на чисто.

— И са смятали, че един втори конвент може да разреши този проблем? — попита Люк.

— Не да го разреши, а да смекчи последствията от него. Тяхната Конституция щяла да стане обществено достояние и всяка дума от нея да бъде подложена на обсъждане. Ако щатите откажели да я ратифицират, резервният план бил да свикат втори конвент, за да намерят компромисно разрешение на спорните точки.

Президентът се разсмя.

— Това е все едно да кажеш: „Нека Конгресът да се оправя с проблема“. По този начин получаваш петстотин трийсет и пет различни гледни точки. В крайна сметка ще се постигне компромис, но през хиляда седемстотин осемдесет и седма година държавата не е разполагала с толкова време. Светът е бил сурово място. Французите, испанците, англичаните — всички са искали да се провалим. Просто са изчаквали най-подходящия момент, за да ни се нахвърлят.

— Конвентът е трябвало да вземе ясно решение — съгласи се Кейти. — Делегатите са си давали сметка, че това ще бъде единственият им шанс. Не са могли да отлагат неопределено време и са го знаели. Чуйте това.

Господин Шърман предпочита вариант, при който на всеки щат се разрешава да напусне съюза по собствено желание. След като току-що е отхвърлил хомота на една насилствена тирания с цената на много пролята кръв, той не храни никакво желание да поставя началото на нова тиранична власт, от която няма спасение. Той се съмнява, че който и да е от щатите ще ратифицира този документ, ако не се разреши излизането от съюза.

Полковник Мейсън се съгласи с него и отбеляза, че тъй като щатите се намират в различно положение, би трябвало да се определи такова правило, което да ги направи възможно най-равнопоставени. Малките щати ще бъдат по-склонни да

ратифицират Конституцията, ако им се позволи да излязат от съюза като мярка против евентуално потисничество от страна на по-големите. Тази възможност, дадена на отделните щати, ще действа и като мярка против националното правителство, която ще ограничава евентуалната му тирания, защото всеки щат ще има възможност да се оттегли, ако разногласията между този щат и националното правителство станат толкова важни и неразрешими, че да предизвикат раздяла между тях. В противен случай мнозинството щати щяха да бъдат в състояние да налагат каквото пожелаят върху малцинството.

Полковник Хамилтън настоя, че на масовите възгледи не бива да се отдава нито твърде много, нито твърде малко внимание. Мерките за ограничаване на влиянието на други клонове на властта ще се обезсмислят, ако съюзът между щатите се смята за вечен. Той отбеляза, че нито една империя не е устояла на времето. Нито египтяните, нито римляните, нито турците, нито персийците. Всички те са се провалили и това се дължи на прекомерна амбиция, разрастване, властолюбие, неравенство и разделение. Той изрази убеждението си, че щатите делегират на новото национално правителство единствено някои права, а не собствения си суверенитет. Всяко друго положение би представлявало зло, срещу което ще възразят всички щати.

— Те обсъждат възможността за излизане на щатите от съюза — обясни Кейти. — За това никога не се говори в контекста на конституционния конвент. Според всички източници, които съм чела, този въпрос изобщо не е поставян на открито обсъждане.

— Така е, но само защото Мадисън го е извадил от бележките си — отговори президентът. — И после е редактирал останалата част. Все пак е разполагал с петдесет и три години, за да ги поправя и да ги накара да звучат така, както желае. Ние нямаме никаква представа какво се е случило в действителност. Знаем само онова, което Мадисън е искал да знаем. И сега научаваме, че е скрил тази част.

— Значи отделянето може да се окаже законно? — попита Кейти.

— Ти ми кажи — отговори Даниълс.

— Записките, които четем, са от петнайсети септември хиляда седемстотин осемдесет и седма година. Конвентът вече е свършил. Финалното заседание било на седемнайсети септември, когато подписали Конституцията. Направили го в самия край — вероятно за да уталожат останалите страхове на някои делегати, че техните щати може да не ратифицират така предложената Конституция. За тези делегати щатите са били особено важни. Може би най-важните, повече от народа. Така са разсъждавали тогава. Този начин на мислене е бил променен едва през хиляда осемстотин шейсет и първа година от Линкълн.

— Виждам, че си чела обръщението на Линкълн при първото полагане на клетвата му — отбеляза Даниълс.

— Естествено. За Линкълн щатите никога не са суверенни. Според него те са създадени от Континенталния Конгрес, а не от народа. И са безсмислени. Линкълн вярва, че след като веднъж е сключен конституционен договор между отделните щати, той не може да бъде отменен.

— А дали е прав?

— Ако питаме Джеферсън и Мадисън, не.

Стефани се усмихна. Младата дама със сигурност познаваше историята.

— Според тяхната теория щатите съществували много преди хиляда седемстотин осемдесет и седма година и Континенталният Конгрес няма нищо общо с тях. И, между другото, те са съвсем прави. Конституцията очевидно е договор между суверенни щати. Всеки от тях с акта на ратифицирането ѝ делегира определени права на федералното правителство, което да ги прилага от името на щатите. Останалите права се запазват за народа и за щатите. Деветата и Десетата поправка са съвсем ясни по този въпрос. От тази гледна точка отделянето е не просто законно, а свещено право.

Президентът посочи към дневника.

— И какво казват основателите на държавата по този въпрос?

Господин Л. Мартин изтъкна, че общото правителство следва да бъде излъчено в името на щатите, а не на отделните граждани. Според него ще бъде напразно да се предлага план, който противоречи

на управниците на щатите, чието влияние над хората със сигурност ще ги спре да го приемат.

Този довод беше изказан с голямо красноречие и осезаема ярост, която споделяха и други.

Господин Уилямсън смяташе, че ако политическата истина може да бъде основана на една математическа демонстрация, тя е следната: ако щатите са еднакво суверенни сега, те трябва да останат еднакво суверенни и в бъдеще.

Господин Шърман. „Въпросът не е кои права принадлежат на хората по природа; въпросът е как да бъдат възможно най-равностойно и ефективно запазени в обществото. И ако някои дават повече от други, за да се постигне тази цел, няма място за оплаквания. Да се постъпи иначе, като се изисква равностойна саможертва от всички, ще означава да се създаде опасност за правата на някои и да се пожертва целта в името на средствата. Богатият, който влиза в обществото заедно с бедния, отдава повече от бедния, но с равностоен глас той е равностойно запазен. Ако той, богатият, имаше повече гласове от бедния в съответствие с поголемия си залог, правата на бедния веднага щяха да бъдат застрашени. Това съображение беше водещо при съставянето на Договора за Конфедерацията и то следва да остане водещо и сега. Най-добрата защита срещу тиранията е правото да се избяга от нея. Не бива да има нужда от нова революция. Не бива да се пролива повече кръв. Ако някой щат вече не желае да бъде част от този съюз, той би трябвало да е свободен да се оттегли от него.“

Полковник Мейсън отбелязва следното: ако всички щати са наясно, че новият съюз може да се развали толкова лесно, това може да бъде и добро, и лошо. Както и в брака, за да успее политическият съюз, той трябва да съдържа елемент на постоянство, иначе една от страните в него може да предпочете да се оттегли, вместо да е готова на усърдие и компромиси. Той е съгласен, че всеки щат трябва да има право да се оттегли, но това право трябва да се ограничава от ясното съзнание за тежката работа, свършена през последните няколко месеца, и съставения велик план. Така шансовете за успех следва да бъдат равни или по-големи от шансовете за провал.

Господин Мадисън предложи решение. Документ, подписан от всички, подкрепящи новата Конституция, който осигурява на

щатите вечното право да се оттеглят от съюза. Той настоя този документ да бъде подписан отделно, защото, ако в Конституцията изрично бъде включен такъв постулат, ратификацията ѝ ще бъде по-малко вероятна. Защото какъв ще е смисълът да се създава съюз, ако може да се разпадне толкова лесно. И още, след като вече е създаден, ако щатите знаят, че могат да се оттеглят толкова лесно, силата на всеки подобен съюз би била твърде крехка. Вместо това следва да се подпише отделно съглашение, в което да бъде изразена ясната воля на всички делегати, че всеки щат остава суверенен във всяко едно отношение. Документът трябва да бъде даден на генерал Вашингтон, за да го пази и използва както намери за добре. Желанието е съществуването на този документ да не се разкрива на обществото, освен ако не е необходимо за осигуряването на ратификация от някой щат или, по-късно, за узаконяването на оттеглянето на някой щат от съюза. Като цяло той изрази желание всеки член на конвента, който продължава да има възражения, да стори като него и в този случай да се усъмни донякъде в собствената си непогрешимост, за да подпише този документ с името си.

Господин Мадисън след това предложи документът да бъде съставен, подписан и оформен по подходящ начин, а именно „Приет на конвента с единодушното съгласие на всички присъстващи щати на 15 септември — за свидетелство на което поставяме тук имената и подписите си“.

Залцбург

Саласар беше в хотелския си апартамент, един етаж над Касиопея, която го чакаше. Все още беше в шок от разкритието на ангела, че е Джоузеф Смит. Честта, която му беше оказана, носеше със себе си сериозна отговорност. Беше свикнал да се осланя на небесния пратеник, но да разбере, че това е не друг, а самият пророк Джоузеф, беше величествено усещане. След като видението се оттегли, той се беше молил в продължение на почти цял час, преди да заспи, и беше почивал в продължение на обичайните си четири часа. Когато се събуди, се запита какво го очаква сега и отговорът дойде под формата на обаждането на старейшина Роуан.

— Тук се случиха много неща — каза му Роуан.

Саласар изслуша разказа на своя висшестоящ за откритото снощи в Конгресната библиотека.

— Беше изумително — каза Роуан. — Самият Линкълн е оставил тази карта. Всичко, което само подозирахме за пророк Бригъм, вече е потвърдено. Убеден съм, че онова, което търсим, наистина все още съществува.

Сенаторът звучеше развълнуван, което се случваше рядко.

— Картата е идентична на онази, която Йънг е оставил в летописния камък — продължи Роуан. — С изключението, че тази на Линкълн е с надписи — всички освен липсващата крайна точка. Подозирам, че цитатът от Римляни 13:11 ще попълни и тази празнина.

Саласар знаеше наизуст съответния откъс от Новия завет — Послание до Римляни, глава 13, стих 11:

И така постъпвайте, понеже знаете времето, именно че е настъпил часът да се събудим вече от сън. Защото сега е по-близо до нас спасението, нежели когато повярвахме.

— Някакви идеи? — попита го Роуан.

— В откъса се говори за време и спасение.

Саласар отиде до лаптопа си и написа в търсачката ЛИНКЪЛН и РИМЛЯНИ. На първите няколко страници не се появи нищо, което да има връзка с тяхното издирване.

Саласар знаеше, че в Посланието на апостол Павел до римляните се говореше за края на очакването на идващото спасение. Беше време да се приготвят. Нощта почти беше отминала и идваше зората. Беше ударил часът да се отхвърлят греховните дела на тъмнината.

Затова той опита с ЛИНКЪЛН и ЧАС.

Отначало търсачката изброяваше по-маловажни сайтове, но на четвъртата страница едно заглавие привлече вниманието му: „ТАЙНАТА НА ЧАСОВНИКА НА ЛИНКЪЛН Е РАЗКРИТА“. Саласар отвори линка и откри, че през последните 150 години се беше разпространявала историята за някакво скрито съобщение в джобния часовник на Линкълн от времето на Гражданската война. Сега часовникът беше част от колекцията на „Смитсониън“ — Националният музей за американска история. В отговор на слуховете, преди няколко години кураторите на музея бяха разрешили часовникът да бъде отворен и наистина бяха открили в него следното съобщение: „13 АПРИЛ 1861 Г. НА ГОРНАТА ДАТА ФОРТ СЪМТЪР БЕШЕ АТАКУВАН ОТ БУНТОВНИЦИТЕ. ДЖ. ДИЛЪН. СЛАВА БОГУ, ЧЕ ИМАМЕ ПРАВИТЕЛСТВО“.

Ставаше ясно, че часовникарят е работил в ателие на Пенсилвания авеню и е бил единственият симпатизант на Съединените щати. Часовникарят ремонтирал часовника на Линкълн — с английски механизъм и златен корпус — на 12 април 1861 г.: в деня, в който бил даден първият изстрел срещу Форт Съмтър. Разтревожен от новината, той оставил в часовника това съобщение, за да изрази надеждата си. През XVIII и XIX в. професионалните часовникари често оставяли имената си и други съобщения във вътрешността на часовниците, където са можели да бъдат прочетени единствено от техни колеги занаятчии. Никой не знаеше дали Линкълн изобщо е видял това съобщение. Президентът купил този часовник през петдесетте години на XVIII в. Твърдеше се, че преди това никога не е притежавал часовник.

Саласар продължи да чете и научи, че часовникът бил даден на музея като дарение от праправнука на Линкълн. Краят на статията го

накара да подскочи.

Часовникът е произведен в Ливърпул, но майсторът му е неизвестен. Някои източници твърдят, че никога не е вървял точно. Оказва се, че това не е изненадващо — когато го отворили, третото и четвъртото камъче от механизма липсвали. Освен този часовник Линкълн притежавал и носил и друг: размер 18, с 11 камъчета, модел „Уолтъм Ум. Елъри“ с ключе за навиване и сребърен корпус. Този часовник също е даден като дарение на музея „Смитсо尼ън“ и е част от колекцията за американската история.

Саласар каза на старейшина Роуан какво беше открил.

— По времето на Линкълн хубавият златен часовник е бил символ на успеха — отговори Роуан. — Както баща ми, така и дядо ми носеха такива. Като изтъкнат адвокат от щата Илинойс, Линкълн също би трябвало да е имал такъв.

Саласар потърси снимки на Линкълн — бяха сред първите фотографии, направени някога — и установи, че на повечето от тях се виждаше верижката на часовника му. После потърси и втория часовник в интернет и разбра, че той никога не е отварян и понастоящем е част от пътуващата изложба за Линкълн на музея „Смитсо尼ън“.

Изложбата в момента се намираше в Де Мойн, щата Айова.

— Според теб във втория часовник също има послание, така ли? — попита го Роуан.

— Линкълн внимателно е подбрал цитата от Библията. В Римляни 13:11 ясно се говори за времето. И за това, че спасението е близо. А Линкълн сигурно е носил часовника си всеки ден.

— В своята бележка Бригъм Йънг е написал, че Линкълн пази най-важната част от тайната близо до себе си всеки ден — каза Роуан. — Преди два дни бих отхвърлил всичко това като някаква пресилена измислица. Но вече не. Изглежда, както брат Бригъм, така и господин Линкълн са се наслаждавали на мистериите. Можеш ли да отидеш в щата Айова, за да провериш със сигурност?

— Може да се наложи да се открадне часовникът.

— При обичайни обстоятелства бих отказал, но вече сме стигнали до критична точка. Имаме спешна нужда от отговори. Направи това, което е необходимо. Но бъди много внимателен.

Саласар разбираше за какво говори Роуан.

— Ако се окаже фалшива следа — продължи Роуан, — ще се съберем отново в Солт Лейк Сити, за да решим как да продължим.

Саласар му предаде сбит доклад на събитията от предишната вечер. Обясни, че е успял да се убеди как американците не пестят усилията си да открият същото, което издирваха и те самите.

— Макар че все още не съм наясно колко точно знаят — завърши той.

— Ще се опитам да разбера от тук — успокои го Роуан. — Вече няма нужда да се занимаваш с тях. Можеш ли да се измъкнеш незабелязано?

— До два часа ще бъда във въздуха — отговори Саласар.

* * *

Касиопея бе потънала в размишления. Какво щеше да се случи сега? Колко по-зле можеше да стане? Лекото почукване на вратата я върна към действителността. Тя отвори, видя Хосепе на прага и го покани да влезе.

— Трябва да тръгваме — каза той.

Касиопея не пропусна множественото число.

— Трябва да заминем за Съединените щати. За Айова.

Тя никога не беше ходила в този щат.

— Защо?

— Във връзка с онзи проект със старейшина Роуан, за който ти разказах. Там има един артефакт, който трябва да видя. — Саласар се поколеба, преди да продължи: — Може да се наложи този предмет да бъде откраднат, макар и временно, за да бъде проучен.

— Мога да го преживея — заяви тя.

Саласар изглеждаше изненадан от нейната готовност да му стане съучастник.

— Но кражбата е грях — възрази той.

— Нали каза, че само искаш да го вземеш за малко? Предполагам, че после ще бъде върнат?

Той кимна.

— В такъв случай не е кражба — каза тя.

— Старейшина Роуан твърди, че се налага. Тази мисия е от огромно значение. Както вече видя, американците се опитват да ни спрат. Затова се налага да заминем бързо и незабелязано.

Касиопея се запита какво щеше да направи Котън. Той нямаше да се откаже. Нито пък Стефани. Тя също никога не се отказваше.

— Ще ти разкажа повече по време на полета — каза Саласар. — Обещавам. Но това е сравнимо с Голямото пътуване на преселниците. Може би ще се окаже най-голямото пътуване на светиите изобщо. Не можеш да си представиш колко ще бъде вълнуващо.

Първото Голямо пътуване беше започнало през 1847 г. Каруци, ръчни колички, а за мнозина и собствените им крака ги бяха пренесли на повече от хиляда и петстотин километра на запад. Маршрутът им, който беше преминал по северния бряг на река Плат, през границата между Изтока и Запада, по поречието на река Суитуотър и накрая през долината на Голямото солено езеро, беше останал в историята като „Мормонската пътека“. Баща ѝ много пъти беше разказвал с благоговение за него. От 1847 до 1869 г. по него бяха преминали 70 000 вярващи, всеки един от които беше получил званието първопроходец.

Саласар нежно я улови за ръката.

— Ние също сме първопроходци. Но по един нов и вълнуващ начин. Ще ти разкажа всичко, когато излетим.

Той я прегърна. После я целуна.

— Обичам те — каза той.

Очите му потвърждаваха тези думи.

— Обичам те още откакто бяхме млади — продължи той. — Раздялата ни разби сърцето ми. Но аз уважих твоето решение. Трябва да ти призная нещо. Пазя една наша снимка в къщата си в Испания. Намерих я преди няколко години, след като почина жена ми. Когато сърцето ми беше тъжно и празно, тази снимка ми носеше радост.

Защо ставаше така, че всеки мъж, който проявеше интерес към нея, носеше със себе си и куп проблеми? Всичко беше започнало с Хосепе и неговата религия; поредицата обожатели след него бяха страхотни в някои отношения и ужасни в други. А сега сякаш беше

описала пълен кръг. Беше се върнала в началото. Част от нея изпитваше любов към този мъж, а друга — отвращение. И тя не беше сигурна коя половина ще надделее.

— Този път няма да те принуждавам да избираш — каза той. — Можеш да вземеш това решение както и когато искаш. Научих урока си отдавна.

Касиопея оценяваше това, по множество различни начини.

— Благодаря ти — каза тя.

— Имам нужда от твоята помощ — каза той.

— За мен е важно, че ми вярваш достатъчно, за да ме направиш част от задачата. Няма да те подведа.

Той се усмихна.

— Ти никога не си ме подвеждала.

Залцбург

Малоун се намираще на сто и дваайсет метра над покривите на Залцбург, на върха на хълма с борова гора, който наричаха Мьонксберг. Въздухът беше студен и от устата му излизаше бяла пара. От дясната му страна се издигаше сивата грамада на крепостта „Хьоензалцбург“, а от лявата минималистичната сграда от бял мрамор на местния музей на модерното изкуство. Зад музея беше „Мьонксщайн“ — някога замък, а сега луксозен хотел. Лъчите на утринното слънце блестяха по лъскавите му прозорци в ослепително червено, златно и жълто. Малоун знаеше, че скалистият хълм, образуван от натрошени речни камъни, натрупвани в продължение на цели епохи, имаше склонност да се свлича. Скална лавина през XVII в. беше погребала няколкостотин от гражданите на Залцбург, докато бяха спяли в леглата си. В днешно време имаше специални инспектори, които проверяваха безопасността на скалите, и докато се беше изкачвал насам, Малоун беше забелязал алпинистите по канарите.

Беше станал рано и беше отишъл пеша до „Голденер Хирш“. Високо горе, на платото на Мьонксберг, беше забелязал един мъж на пост. Отначало си беше помислил, че е някой друг ранобудник, но след като се бе убедил, че миниатюрната фигурка не помръдва от мястото си, бе заключил, че един от данитите беше решил да се възползва от по-високата позиция.

Хотел „Голденер Хирш“ беше точно под него и Малоун виждаше както входа към ресторанта, така и оживения булевард с автомобилите, които заобикаляха старата част на града, отворена само за пешеходци. Предполагаше, че вторият данит наблюдава другия изход на хотела на Гетрайдегасе.

Беше се изкачил по същата пътека, която беше използвал снощи, но този път беше заобиколил крепостта и беше изминал още четиристотин метра до върха на хълма. Под него, изсечен в скалата, беше „Зигмундстор“, сто и дваайсет метров тунел с богато украсени барокови порти в двата си края. От по-близката страна на Мьонксберг

непрекъснато влизаха и излизаха автомобили, като от време на време спираха на светофара точно пред входа на „Голденер Хирш“.

Около него се простираше старателно поддържан парк с дървета, трева и храсти. Малоун беше успял да се доближи на петдесет метра от данита — достатъчно близо до ръба, така че на свой ред да може да наблюдава какво се случва долу. Събитията от изминалата вечер със сигурност бяха стреснали Саласар и той очевидно беше решил да не поема никакви рискове, а хората му бяха готови на всичко. Малоун продължаваше да не разбира какво точно се случва, но това вече нямаше никакво значение.

Проблемът беше Касиопея. Нейното посещение продължаваше да го измъчва. Тя не беше същата.

За последен път се бяха видели преди три седмици. Беше съвсем различно. Прекараха уикенда в Авиньон и обикаляха кафенетата в Стария град. Бяха отседнали в романтична странноприемница. От терасата с парапет от ковано желязо се разкриваше зашеметяваща гледка към бившия папски дворец. Всичко беше прекрасно. Точно както и всеки друг път, когато бяха заедно, стига да нямаше някаква криза за разрешаване.

Може би точно това беше проблемът? Твърде много кризи. Това беше нещо, което Малоун беше в състояние да разбере. Точно както и той самият, Касиопея сякаш беше пристрастена към приключенията. Но на каква цена?

Малоун се беше притаил до дънера на един голям кестен, а вниманието на данита си оставаше насочено надолу. Малоун също погледна към града, който се приготвяше за поредния делови ден. Залцбург беше царство на пешеходците и нито един от тях нямаше време за губене.

В далечината се разнесе вой на сирена. Малоун откри с поглед пешеходния мост, който свързваше Стария с Новия град. Знаеше с какво са украсени перилата му. Миниатюрни катинари във всякакви размери и форми. На всеки от тях беше надраскано нещо, което символизираще любовта между двама души. Обикновено бяха инициали, свързани или оградени със сърца. Символи на любовта — стотици. Беше местна традиция. Нещо подобно на южняците, които издълбаваха сърца в кората на дърветата.

Малоун никога не беше разбирал подобни чувства — поне доскоро. Усещаше необичайно безпокойство, съчетано с доза гняв. Радваше се, че е сам, защото не беше в настроение за разговори. Тишината го обгръщаше и той беше свикнал с нея. Обичаше да си мисли, че не е циничен. А по-скоро прагматик. Може би беше просто един глупак.

Той пъкна ръце дълбоко в джобовете на якето си. И в този момент забеляза Касиопея, която излизаше от хотела. След нея вървеше Саласар. А зад тях — две пикола, които носеха багажа им. От улицата се отдели една кола и паркира на едно от празните места пред хотела. Двамата се качиха вътре.

Малоун чу ръмженето на двигател наблизо и забеляза светло ауди, което минаваше по павираната алея сред гората. До върха на хълма можеше да се стигне с кола от отсрещната страна, която гледаше към източните предградия на Залцбург. Малоун се скри зад дървото и видя как данитът изостави наблюдателния си пост и се затича към колата.

Младият мъж се качи и автомобилът бързо се отдалечи. Явно всички си тръгнаха. Нищо чудно. Точно затова и собственият му багаж вече беше събран в хотела.

* * *

Стефани чакаше Дани Даниълс да осъзнае последствията от всичко, което им беше прочела Кейти. Изводите не подлежаха на никакво съмнение. Основателите на държавата специално бяха предвидили начин всеки щат да се отдели от съюза, ако пожелае. Но бяха проявили достатъчно далновидност да не го включат в Конституцията. Вместо това бяха подписали отделно съглашение, което да се използва при нужда, ако някой щат изрази притеснения да ратифицира Конституцията.

Какво беше постановил Върховният съд в делото „Тексас срещу Уайт“?

Следователно нашето заключение гласи, че Тексас е останал щат и щат от Съединените щати независимо от трансакциите, за които става дума. И според нас това заключение не противоречи на

нито един закон или декларация от нито един представител на националната власт.

Не беше така. Това заключение противоречеше на изричната воля на основателите на държавата.

— Конвентът е проведен тайно — каза президентът. — Те са променили всичко зад затворени врати, в противоречие с цялата идея на събирането си там. И сякаш това не им е било достатъчно, накрая са решили да направят и това.

— Гражданската война е била напразно — каза Кейти. — Всички тези хора са загинали без нужда.

— Какво искаш да кажеш? — попита Люк.

— Много е просто — отговори президентът вместо нея. — Линкълн е решил, че съюзът е вечен. Не можеш да излезеш от него. Край, точка по въпроса. Той сам е взел това решение. И е водил война, за да докаже правотата си. Но виж каква е истината. Всъщност можеш да излезеш от съюза. Той не е вечен. И това е съвсем логично. Никога не съм вярвал, че основателите на държавата са изковали съединение, от което няма излизане. Нали току-що са воювали срещу тоталитаризма? Защо веднага след това да го възстановяват?

Стефани зададе въпроса, за който беше сигурна, че мислеше Дани:

— Дали Линкълн е знаел това?

— Мери Тод явно смята така.

Стефани си помисли същото, като си спомни писмото на бившата Първа дама до Юлисис Грант.

Винаги съм си мислела, че това се дължи на отговорността му като главнокомандващ, но веднъж той ми довери, че причината за нея е това съобщение.

— И въпреки това той е водил тази война — каза Стефани.

Даниълс сви рамене.

— Нима е имал друг избор? Или е трябвало да го направи, или да закрие цялата проклета държава.

— Трябвало е да остави хората да вземат решение.

— Този дневник е безполезен — обади се Кейти.

— Точно така — кимна Даниълс. — Това е добра стартова точка и демонстрира намерение, но не е достатъчно доказателство. За да се

докаже, че отцепването е законно, трябва да се разполага и с документа, който са подписали.

Очите на президента казваха онова, което Стефани си мислеше.

„А този документ е изпратен на Бригъм Йънг.“

Стефани се обърна към Люк.

— Точно този документ трябва да откриеш.

— И къде да го търся?

Телефонът ѝ започна да вибрира. Тя погледна дисплея.

— Трябва да вдигна. Обажда се Котън.

Стефани се изправи.

— Вземи я с теб — каза президентът и посочи Кейти. — Искам да поговоря на четири очи с моя племенник.

* * *

Малоун държеше айфона си в едната ръка, а с другата се подпираше на сградата. Беше слязъл от Мьонксберг до хотела, а след това беше взел такси до летището на Залцбург. Беше почти сигурен, че Саласар ще изчезне още днес. Но собственият му маршрут не беше толкова ясен.

— Касиопея и Саласар заминаха — докладва той на Стефани.

— Тя не ми се обади.

— Ядосана е. Предполагам, че е решила да излезе от системата.

Малоун ѝ разказа какво се беше случило, когато Касиопея беше дошла в стаята му.

— Аз я излъгах — каза Стефани. — Не ѝ казах за теб.

— Кое то явно не ѝ е допаднало.

— Нямам време да се тревожа за чувствата ѝ. Имаме кризисна ситуация и се нуждаем от нейната помощ.

— На нея изобщо не ѝ пука за вашата ситуация. За нея всичко започва и свършва с нея самата и нейния скъп Хосепе. Със сигурност е успяла да му влезе под кожата, трябва да ѝ го призная. Но не съм сигурен, че знае какво да прави, след като се е озовала там. Съвсем се е объркала.

— Котън, не мога да си позволя тя да се прави на Самотния рейнджър точно сега. Имам нужда от екип, който да работи заедно.

— Аз пък мисля да се прибирам.

И наистина го мислеше. Това не беше неговата война. Искаше да се махне.

— Саласар на практика ми призна, че е убил твоя човек. Касиопея май не го чу. Ако го е чула, значи е повече от объркана. Тя работи на сляпо. Не иска да повярва, че той е неконтролируем. И иска аз да изляза от играта. Незабавно.

— Накъде е тръгнал Саласар?

Стефани го познаваше идеално и знаеше, че Малоун никога няма да се обади, ако не разполага с отговорите на всичките ѝ въпроси. Той вече беше размахал значката си на летището, за да се сдобие с плана на полета.

— Де Мойн, щата Айова — отговори Малоун.

— Моля?

— И аз така реагирах. Не е от най-популярните дестинации.

— Трябва да останеш в играта — каза му тя.

Малоун не се зарадва на заповедта.

— Саласар ми каза, че се отнася до нещо, което нарече Пророчеството за Белия кон. Трябва да разбереш какво означава то.

— Защо имам чувството, че ти вече си го разбрал?

Малоун не обърна внимание на репликата ѝ, а попита:

— Къде е колежанчето?

— Ще го изпратя в Айова. В момента, в който затворим.

— Най-добре да се прибирам — повтори Малоун.

— Грешката е моя, че замесих аматьори. Помислих си, че Касиопея ще може да се справи. Всъщност тя беше единствената, която можеше да свърши работата в този момент. Но нещата се промениха. Саласар е опасен. А както ти сам каза, тя е объркана.

— Стефани, винаги идва момент, когато трябва да спреш да се месиш. Касиопея иска да се справи сама. Остави я да го направи.

— Не мога, Котън.

Стефани беше повишила глас. Доста необичайно за нея.

Малоун цяла нощ беше разсъждавал върху решението си. Беше се изкачил до върха на Мьонксберг, за да си изкара раздразнението на някой от двамата данити. Планът му беше да използва насилие, за да се сдобие с нужната информация от младия човек. Но неочакваното потегляне на Саласар го беше накарало да размисли. Вече нямаше

нищо против да се качи на първия самолет обратно до Копенхаген и да продава книги, докато чака да види дали Касиопея Вит изобщо ще му проговори отново.

А можеше и да остане в играта.

— Ще ми трябва бърз транспорт до щата Айова — каза той.

— Стой там, където си — нареди му Стефани. — Вече пътува към теб.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Люк седеше мълчаливо и чакаше чичо си да направи първата крачка.

— Как си, какво правиш? — попита президентът.

— Това ли успя да измислиш?

— Редовно говоря с майка ти. Тя ми казва, че си добре. Винаги се радвам да го чуя.

— По някаква причина тя те харесва — отговори Люк. — Никога не съм разбирал защо.

— Може би защото просто не знаеш всичко, което трябва да се знае на този свят.

— Знам, че баща ми те смяташе за задник, и между другото, моето мнение за теб е същото.

— Много си отворен, когато говориш с човек, който може да те уволни на секундата.

— Все едно ми пука какво можеш да направиш.

— Толкова много приличаш на него, че е страшно. Братята ти приличат повече на майка ви. Но ти — чичо му го посочи с пръст... — направо си му одрал кожата.

— Това е, общо взето, най-хубавото нещо, което си ми казвал някога.

— Не съм толкова лош, колкото си мислиш.

— Аз изобщо не си мисля за теб.

— Защо ме мразиш толкова? Заради онова, което се случи с Мери?

Двамата никога не бяха водили този разговор. Мери — единствената дъщеря на Дани, братовчедката на Люк — беше загинала в пожар в къщата им още като малко момиченце. Баща ѝ се оказа безсилен да направи нещо. Пожарът беше започнал от един пепелник, където Дани беше оставил пурата си. Лелята на Люк, Полин, неведнъж беше казвала на съпруга си да не пуши в къщата, но тъй като Дани си беше Дани, той не ѝ беше обръщал внимание и беше правил каквото си иска. Мери беше погребана в семейния парцел, под високите борове на

Тенеси. На следващия ден Дани беше присъствал на заседание на градския съвет, все едно нищо не се бе случило. След това беше станал кмет, щатски сенатор, губернатор и накрая президент.

„Нито веднъж не отиде на гроба на детето“, повтаряше бащата на Люк.

Леля Полин така и не прости на съпруга си и бракът им се беше превърнал в театър. Бащата на Люк също не беше простил на Дани. За пурата — и със сигурност за коравосърдечното безразличие.

— Тази вечер се справи добре — каза му Дани. — Искан да знаеш, че ти имам доверие.

— Брей, колко по-добре ще спя сега.

— Доста си нагъл, младежо.

Гласът на чичо му беше станал малко по-силен, а лицето му беше смръщено в гримаса.

— Може би по това съм се метнал на теб.

— Противно на онова, което си мислиш, аз обичах баща ти. И той също ме обичаше. Двамата бяхме братя.

— Баща ми смяташе, че си задник.

— Аз наистина бях такъв.

Признанието шокира Люк. И тъй като явно беше дошъл моментът да се казва истината, той настоя:

— Тогава защо мама те харесва?

— Защото първо излизаше с мен.

Люк го чуваше за пръв път.

— Тя ме заряза, когато започна да ходи с баща ти — засмя се Дани. — Беше прекалено добра за мен, по дяволите.

Люк беше напълно съгласен, но за пръв път реши да си замълчи.

— Съжалявам за това, което се случи между баща ти и мен. Съжалявам и за живота си като цяло. Изгубих дъщеря си... — Чичо му помълча малко, преди да продължи: — Но според мен е време племенниците ми да спрат да ме мразят.

— Говорил си с братята ми ли?

— Не. Започвам с теб.

— Беше ли на гроба на Мери?

Чичо му го изглежда вторачено.

— Все още не.

— И не виждаш проблем с това?

Напрежението изпълваше стаята.

— Ние изгубихме всичко в този пожар — каза Дани, тихо и някъде отдалече. — Всяка една снимка. Всеки един спомен. Всичко се превърна в пепел.

— И ти се държеше така, все едно не се е случило.

За момент между тях настъпи мълчание. После Дани каза:

— Всичко, което ми е останало от нея, е споменът в съзнанието ми.

Люк не знаеше какво да отговори.

Очите на президента блестяха. Люк никога не беше виждал този човек да изразява чувствата си.

Дани пхна ръка в джоба на панталона си, извади сгънат на две плик и му го подаде. Отпред със синьо мастило бяха надраскани думите „За синовете ми“.

Почеркът беше на бащата на Люк. Дани се овладя с усилие и се изправи.

— Връчи ми го точно преди да умре, и ми каза да го дам на момчетата му. В деня, в който реша да го направя.

Президентът излезе от стаята. Люк се взря в сгънатия плик. Каквото и да имаше вътре, то беше написано преди поне тринайсет години. Първата му мисъл беше, че трябва да го прочете заедно с братята си, но просто нямаше начин да чака толкова. Чичо му беше знаел, че той ще идва тази вечер, и явно беше избрал този момент да му го предаде. Люк разкъса плика и го отвори. Вътре имаше един-единствен лист хартия, изписан с почерка на баща му.

Той си пое въздух през зъби и зачете.

За да можем да се сбогуваме на спокойствие и да се съсредоточим върху това да си кажем довиждане, реших да ви се обадя от гроба. Почти през целия ми живот двамата с брат ми се карахме. Разделяше ни не само възрастта, но и много други неща. Никога не сме били близки, както се полага на братя. Това, което се случи с Мери, и моята реакция срещу мъката на Дани донесоха много болка на семейството ни. Чичо ви може да бъде твърд. Понякога дори жесток. Но това не означава, че не изпитва нищо.

Всички се справяме с мъката по различен начин. Неговият начин беше да не ѝ обръща внимание. А моята грешка беше тази, че не му позволих да бъде себе си. Искам всички да знаете, че двамата с Дани се сдобрихме. Той знае за болестта ми и двамата заедно плакахме за всичко, в което сгрешихме. Искам да знаете, че той е мой брат, аз го обичам и искам синовете ми също да го обичат. Той няма деца и никога няма да има. Аз никога няма да разбера ужасната загуба, която понесе той. Обвинявах го за нея и той ме ненавиждаше в отговор. Но онова, което се случи, беше инцидент. Сгреших, че го смятах за нещо друго. И двамата съжаляваме за стореното и си прощаваме напълно, както се полага на братя. Той ми каза, че не минава и миг, в който да не мисли за Мери. Тази болка никога няма да го остави. Затова, синове мои, нека да не я умножаваме. Бъдете добри с чичо си. Той има нужда от вас, макар че вероятно никога няма да си го признае. Така че го направете заради мен.

От очите на Люк протекоха сълзи. Баща му беше прав.

Светът не знаеше нищо за личната болка на Дани Даниълс. Той винаги я беше пазил в себе си. По някакъв начин Люк беше усетил, че може би Стефани знае нещо повече, но двамата никога не го бяха обсъждали. Наистина всички се справяме с мъката по различен начин.

Люк се чувстваше като глупак. Или по-точно казано, като син, смъртен от баща си.

— Аз го направих — прошепна той на листа в ръцете си. — Успях да направя нещо с живота си. Както искаше ти.

Сълзите потекоха по-силно. Люк отдавна не беше плакал.

Продължаваше да стиска писмото, като мислеше как баща му го беше държал в ръцете си. Беше последната физическа връзка, която щяха да имат. Люк разбираше какво беше искал да каже баща му. Все още имаше други членове на фамилията, които бяха живи и с които можеше да установи истинска връзка. Неразбирателството ги беше разделяло. Но на това трябваше да се сложи край. Синовете дължаха послушание на баща си.

— Ще направя това, което казваш — прошепна той. —
Обещавам. Всички ще направим точно това, което искаш.

7:30 ч.

Роуан слезе от таксито на Стоунибрук Драйв 9900 и плати на шофьора. Очакваха го четирима колеги, всеки от които представляваше един от избирателните райони на щата Юта. Самият Роуан беше петият представител на щата в американския Сенат. Шестият конгресмен от Юта, който също беше сенатор, не беше включен в плана, защото избирането му преди шест години беше чиста случайност. И петимата бяха светии, като Роуан беше най-старшият както в политиката, така и в Църквата.

Роуан беше със закопчано догоре палто, но студеният утринен въздух беше по-скоро освежаващ, отколкото неприятен. Беше ги повикал на тази среща с имейли, които беше изпратил още в малките часове веднага след като се беше върнал от Конгресната библиотека.

Стояха пред храма във Вашингтон, окръг Колумбия. Високата сграда бе облицована в бял мрамор от Алабама и увенчана с шест златни шпила. Издигаше се на петнайсет километра северно от Капитолия. Характерната форма и внушителният ѝ размер я бяха превърнали в една от забележителностите край околоръстната магистрала на столицата. Комплексът се забелязваше лесно в провинциалния пейзаж на Мериленд дори от въздуха, на излитане или кацане на летище „Роналд Рейгън“.

Петимата се поздравиха и се отправиха към фонтана пред главния вход. Роуан беше избрал това място, защото знаеше, че толкова рано сутринта в петък тук няма да има никой. Самата сграда беше заключена. Това беше добре. Щяха да разговарят навън, пред Божия дом, така че да ги чуват всички пророци. Днес трябваше да има заседание както на Камарата на представителите, така и на Сената, но началото им щеше да бъде обявено чак след два часа.

— Вече сме почти на финала — съобщи им той, овладял вълнението си. — Най-сетне. Искам да се уверя, че сме готови в Солт Лейк Сити.

— Вече проверих — отговори четвъртият представител. — Съотношението не се е променило. Разполагаме с деветдесет и пет от общо сто и четири гласа в щатската Камара и Сенат, които твърдо ще гласуват за отцепване.

Налагаше се да действат с голяма прецизност. Юта щеше да бъде експерименталният щат, който да отхвърли юридическия прецедент от делото „Тексас срещу Уайт“ от 1869 г. Битката щеше да се проведе изцяло във Върховния съд на САЩ и последното, което искаше Роуан, беше някаква дребна процедурна грешка да попречи на атаката им. Войната се водеше за напускане на Съединените щати, а не за това дали този или онзи глас е правилно преброен.

— А губернаторът? Все още ли е на наша страна?

— Абсолютно — потвърди представителят на Втори район. — Двамата го обсъдихме подробно. И на него му е омръзнало, както на нас.

Роуан знаеше какво има предвид колегата му. Реформите не вършеха работа. Изборите не предлагаха реална алтернатива, а независимите кандидати нямаха никакъв шанс за успех. Бунт? Революция? Федералното правителство щеше да смаже и двете. Единственият логичен начин да се предизвика трайна промяна беше отцепването. Това беше най-прекият път за един щат да си възвърне някакъв контрол върху собствената си съдба. Беше мирен — законно отхвърляне на политики и практики, които щатът смяташе за неприемливи — и в съответствие с американската традиция. Все пак точно така бяха постъпили и отците основатели с Англия.

Роуан вдигна поглед към величествения храм. Петнайсет хиляди квадратни метра. Шест зали за посвещаване. Четиринайсет зали за сватбени церемонии. Белите му стени символизираха чистота и просветление. На места мраморът беше по-тънък от един сантиметър, което позволяваше на слънчевата светлина да се процежда вътре в определени часове от денонощието.

Роуан обичаше това място.

— Вече е съставен законопроект, готов за приемане от щатския законодателен орган — каза друг конгресмен. — Целта му е отделяне на Юта от Съединените щати и незабавно организиране на референдум, с който гражданите на щата да потвърдят това действие.

Ще има опозиция, но огромното мнозинство от представителите ще го подкрепят.

И условията в този законопроект щяха да бъдат приемливи.

Актът на отцепването щеше да признае, че в рамките на щата има федерални имоти, за които се налага компенсация — най-вече големите недвижими имоти, собственост на федерацията. Някои граждани на Юта може би нямаше да искат да бъдат част от новата нация, така че щеше да им бъде разрешено да напуснат, вероятно дори с обезщетение за личните и имуществените загуби, които щяха да понесат. Същото щеше да важи и за корпорациите и фирмите, макар че новата държава Дезерет щеше да им предложи доста по-благоприятни условия за бизнес от Съединените щати. Щеше да бъде постигнато и някакво съгласие за изплащането на дела от националния дълг, който се падаше на щата Юта — макар че срещу него на щата Юта се падаха дялове от всички федерални имоти в останалите четирийсет и девет щата. Екипът на Роуан беше проучил това съотношение и беше открил, че дяловете от имотите надвишаваха дела от националния дълг, така че всъщност Юта трябваше да получи компенсация от федерацията. Юта нямаше да настоява за такава, разбира се, стига федералното правителство на свой ред да се откажеше от подобно искане. И за да сложи точка на всичко, референдумът щеше съвсем ясно да изрази желанието на мнозинството от гражданите на щата Юта.

Отцепване. Дали всичко щеше да премине толкова гладко? Роуан се съмняваше, но светиите винаги бяха доказвали таланта си да планират, да управляват и да импровизират. Щяха да свършат необходимото.

— Естествено, Вашингтон просто няма да обърне внимание на резолюцията и на резултата от референдума — изтъкна друг от колегите му. — Всички го знаем. И точно затова ще увеличим натиска.

Определено ги очакваше сблъсък на политическа воля. Вече бяха провели тайни социологически проучвания в щата Юта и бяха установили, че почти 70 процента от населението подкрепят отцепването. И този процент не се беше променял през последните пет години. Информацията от това проучване беше използвана, за да се осигури по дискретен начин подкрепата на законодателните органи, което се беше оказало изненадващо лесно.

Хората бяха готови да продължат сами. Но си даваха сметка, че Съединените американски щати няма да ги пуснат да си отидат без бой.

— Вече имаме план — обясни един от колегите му. — Юта незабавно ще прекрати изпълнението на всичките си федерални задължения. Ще спре прилагането на всички федерални закони и регулации. Федералните служители ще бъдат помолени да напуснат. Няма да се изпълнява нищо наредено от Вашингтон. Ще възприемем тактика на неучастие. След като хората гласуват за отцепване, всички ще напуснем Конгреса и вече няма да участваме във федералната власт. Очаквам, че дори нашият непослушен и неверен брат в Сената ще се присъедини към нас, след като види накъде клони подкрепата в родния ни щат.

Роуан се усмихна. С колегата му почти не бяха разговаряли през последните шест години.

— Това е дързък ход. Но е необходим. Докато се случва всичко, аз ще окажа натиск върху Църквата да успокои хората.

— Вашингтон няма да посмее да изпрати армията — каза друг конгресмен. — Не могат да поемат риска някой да пострада. Това ще съсипе международния им имидж.

Историята беше на тяхна страна. В продължение на няколко седмици през 1989 г. България, Чехословакия, Източна Германия, Унгария и Полша до една се бяха отцепили от комунистическия блок, почти без никакво насилие. Съветският съюз не изпрати войски в тях и не се опита да им окаже военен натиск. Вместо това просто ги пусна да си отидат. Единствено в Румъния, където и двете страни жадуваха за конфликт, беше пролята кръв. Съединените щати не можеха да си позволят да се държат по друг начин. Нямаше никакъв смисъл от военна инвазия в щата Юта.

— Не — потвърди Роуан. — Ще се обърнат към съда.

А точно това искаше той.

Съединените американски щати щяха да заведат дело срещу все още наричания от тях щат Юта с намерението да му попречат да приложи свои нови закони. Аргументът им щеше да бъде, че според прецедента от делото „Тексас срещу Уайт“ щатът Юта няма конституционно право да се отцепва. И тъй като ответникът беше щат, според член трети от Конституцията делото можеше да се гледа

единствено във Върховния съд. Което означаваше, че ще се гледа до няколко седмици, ако не и до няколко дни, като се имаше предвид какви можеха да бъдат последиците. Последното нещо, което щеше да иска федералното правителство, беше отцепническите настроения да се разпространят и в други щати.

Но точно това щеше да се случи. Щатите Тексас, Хавай, Аляска, Върмонт и Монтана бързо щяха да последват примера на Юта. Движението щеше да обхване цялата страна. И в този момент Роуан щеше да нанесе окончателния удар. Стряскащо ново свидетелство пред съда. Достатъчно да спечели както юридическата битка, така и общественото мнение.

Думите на самите отци основатели.

— Юристите са готови — каза той. — Вчера се срещях с тях. И вече почти съм готов с последното парче от мозайката. Остават броени часове или дни.

Окуражаваше го мисълта, че пратката беше пристигнала точно преди да излезе от дома си в Джорджтаун. Копие от бележките, написани от Джеймс Мадисън и скрити в Монпелие, които бяха открити снощи от Стефани Нел. Всяка дума от тях потвърждаваше онова, в което беше убеден. Отцепването беше законно.

Едно изречение го доказваше особено недвусмислено.

Документът трябва да бъде даден на генерал Вашингтон, за да го пази и използва както намери за добре. Желанието е съществуването на този документ да не се разкрива на обществото, освен ако не е необходимо за осигуряването на ратификация от някой щат или, по-късно, за узаконяването на оттеглянето на някой щат от съюза.

Колко по-ясно можеше да бъде казано?

Нел му беше обещала оригиналите в момента, в който разполагаше с писмено уверение от Роуан, че интересът му към нейния отдел е прекратен. Оригиналите му трябваха, но още повече му трябваше действителният документ, който отците основатели бяха подписали през онази събота на септември 1787 г. За щастие,

указанията за неговото местонахождение се криеха в Църквата, а не в правителството.

Роуан отново вдигна поглед към величествения храм — първия, построен от светиите на източния бряг на американския континент. Първият, след храма в Солт Лейк Сити, който беше увенчан с шест шпила. Най-високият в света. Един от петте, на които беше изобразен ангелът Морони със златните плочи в ръцете си. Седемте му етажа символизираха шестте дни на сътворението и седмия ден на отдиха, а по цялата височина на кулите му се издигаха красиви стъклописи в червено и оранжево, които преливаха в синьо и виолетово, за да представят непрекъснатия прогрес към божественото.

— Ние ще променим нашия свят — каза той.

Останалите изглеждаха доволни от думите му.

— Ние ще постигнем онова, което Джоузеф Смит, Бригъм Йънг и всички останали първопроходци не успяха да постигнат.

Той помълча и накрая каза:

— Най-накрая ще постигнем независимост.

Над Атлантическия океан

Саласар се настани по-удобно в коженото кресло, за да се наслади на обяда. Беше агнешко със зеленчуци, което Касиопея беше стоплила, преди да го сервира в просторната кабина на частния му самолет. Този лиърджет беше най-любимото му притежание. Саласар прекарваше много време в придвижване от едно място на друго, така че беше важно да пътува удобно.

— Обещах ти обяснение — каза той.

Касиопея се усмихна.

— Така е.

Двамата му помощници седяха в задната част на самолета, до кухненския бокс и тоалетната, заети със собствения си обяд. Саласар заговори по-тихо, макар че ревът на двигателите му помагаше да бъде дискретен.

— Не знам откъде да започна — каза той. — Най-добрият начин да се обобща това, което правим, е създаването на Цион. Ние ще завършим това, което са започнали Джоузеф Смит и Бригъм Йънг.

— Църквата е жизнена организация — каза тя. — Която обхваща целия свят. Струва ми се, че тази мисия вече е завършена.

— Не и по начина, по който наистина са си го представяли. Ние винаги сме били принудени да правим компромиси — да бъдем като всички останали. Преселили сме се в долината на Голямото солено езеро, за да живеем според заветите на пророците и да следваме „Книгата на Мормон“, за да основем истинския Цион на земята. Но това така и не се е случило.

— За да се постигне това, би трябвало да имате своя собствена държава.

Саласар се усмихна.

— Точно това е, което възнамеряваме да създадем. Държавата Дезерет, със столица в Солт Лейк Сити, в границите на предишния американски щат Юта и с участието на всички други територии, които решат да се присъединят към нас.

Саласар видя, че Касиопея е заинтригувана. Спомняше си, когато самият той за пръв път беше чул плана на старейшина Роуан. Сърцето му се беше изпълнило с радост, примесена с объркване. Но всичките му съмнения бяха изчезнали, след като Роуан му беше обяснил как най-сетне ще се сбъдне Пророчеството за Белия кон.

— Нали си спомняш онова, което ти прочетох от дневника на Ръштън? — продължи той. — Пророчеството за Белия кон изрично твърди, че светиите държат ключа към американската Конституция. През хиляда осемстотин петдесет и четвърта година Бригъм Йънг изнесъл една реч в храма на Солт Лейк Сити. Той казал така: „Ще бъде ли унищожена Конституцията? Не. Тя ще бъде съхранена от този народ и по думите на Джоузеф Смит «ще дойде време, когато съдбата на нацията ще виси на косъм. И в този съдбовен миг, този народ ще се възвиси и ще я спаси от заплахата за пълно унищожение». Така и ще стане“. Пророк Бригъм е казал това четиринайсет години след разкриването на Пророчеството за Белия кон и седем години преди Гражданската война. Неговите думи се сбъднали по време на Гражданската война, когато светиите наистина спасили нацията от унищожение.

Касиопея го слушаше внимателно, докато ѝ разказваше за споразумението, сключено между Бригъм Йънг и Ейбрахам Линкълн и гарантирано от страна на Линкълн с документа, подписан от отците основатели, според който отделните щати притежаваха правото да напуснат съюза.

— Пророк Бригъм така и не разкрил съществуването на този документ пред Юга — продължи Саласар. — Вместо това го скрил и така позволил на Съединените щати да оцелеят. Американската гражданска война е водена за правото на един щат да се отцепи. Какво щеше да се случи, ако бунтовните щати знаеха, че основателите на държавата са узаконили това право? Бих казал, че съдбата на Конституцията наистина е висяла на косъм. Но Църквата, точно като Белия кон от пророчеството, е позволила на Съединените щати да оцелеят.

— Невероятно — каза тя. — Като се има предвид начинът, по който федералното правителство се е отнасяло към светиите.

— Това само доказва нашата вяроност към Конституцията.

— Но с нея вече е свършено?

— Напротив. Пророчеството за Белия кон ясно казва, че трябва да „защитаваме Конституцията на Съединените щати такава, каквато ни е дадена по Божие вдъхновение“. А това означава документа в неговата цялост, както е замислен от своите създатели. Светът се е променил, Касиопея. Американското правителство се е променило. От това, което виждам и чета, в Съединените щати има много хора, които биха се радвали да се освободят от своето федерално правителство. Ние сме само една група от тях, но моментът дойде Църквата да продължи по своя собствен път. Старейшина Роуан ще поведе отцепването на щата Юта. А другите щати, които видя на картата в моя кабинет? Те ще последват нашия пример.

Касиопея спря да се храни и се концентрира върху думите му.

— Какво ще правите, ако наистина успеете да се отделите от Съединените щати?

— Ще живеем така, както са възнамерявали пророците. Ние мъдро сме управлявали средствата си. Църквата притежава милиарди евро в различни имоти по целия свят, а няма почти никакъв дълг. Ние сме интелигентни, способни и самодостатъчни — в по-добро финансово състояние от всяко едно правителство на света. Освен това притежаваме голям опит. За нас никак няма да бъде трудно да поемем собственото си управление.

— И кой ще го оглави?

— Пророкът, разбира се. Който е и винаги ще бъде нашият водач на тази земя. И който скоро ще бъде старейшина Роуан.

Саласар се протегна за куфарчето си и извади един пакет документи.

— Всичко това е предсказано много отдавна. Още през хиляда осемстотин седемдесет и девета година от третия пророк, Джон Тейлър. Слушай какво е казал той.

Не е далеч денят, когато тази нация ще бъде разтърсена от самото си сърце чак до периферията. И сега можете да го запишете, защото аз ще говоря от името на Бог. Защото тогава ще се изпълни онова, което ни е предречено в едно от откровенията на пророк Джоузеф Смит. Онези, които не искат да вдигнат меч срещу съседа

си, ще потърсят спасение в Цион. И те ще дойдат и ще рекат: „Ние не знаем нищо за основите на вашата религия, но виждаме, че сте честна и праведна общност, управлявате се справедливо, и затова искаме да живеем с вас и да получим защитата на вашия закон. А колкото до религията ви, нека допълнително да обсъдим този въпрос“. Ще защитим ли тези хора? Да, всички онези, които са достойни. Когато хората са разкъсали на парчета Конституцията на Съединените щати, старейшините на Израел ще я вдигнат пред държавите по света и ще обявят свобода и равни права за всички, и ще протегнат другарска ръка към потиснатите от всички народи. Това е част от нашата програма и докато постъпваме правилно и се боим от Бога, той ще ни помага и ще ни подкрепя във всичко.

— Аз не съм си го измислил — продължи Саласар. — Тейлър го е казал пред свидетели. И сега старейшина Роуан ще изпълни това пророчество.

Той замълча, преди да добави:

— Но не и без нашата помощ. В момента пътуваме към мястото, където трябва да открием и последното парче от мозайката, за да се случи всичко.

Саласар ѝ разказа за часовника на Линкълн и онова, което може би се криеше в него.

— Рискован ход — отбеляза тя.

Саласар кимна.

— Да, но трябва да поемем този риск. Ако следата се окаже фалшива, ще опитаме с друга тактика.

— Аз мога да го взема — каза тя.

— Ти ли?

— Със сигурност не трябва да си ти. Какво ще каже старейшина Роуан, ако един уважаван член на Първия кворум бъде заловен, докато се опитва да открадне исторически артефакт? А аз не съм свързана нито с него, нито с Църквата. Мога да го направя. И то така, че да не ме заловят.

Саласар се възхищаваше на нейната увереност. Майка му беше тиха, мила, кротка жена, която се грижеше единствено за семейството си. Касиопея беше толкова различна. В нея имаше някаква неудържима енергия, на която не можеше да устои. Касиопея щеше да бъде подходяща основа за новото му процъфтяващо семейство. Предвид всички промени, които се задаваха, Саласар беше решил да практикува множествен брак, тъй като се съмняваше, че неговият ангел — самият Джоузеф Смит — ще очаква нещо по-малко от него. Но след повторното пробуждане на Касиопея вече щеше да разполага с надежден партньор, истински вярващ, така че да бъде сигурен, че цялото им разширено семейство завинаги ще бъде в рая.

— Представи си само — каза той. — Най-сетне ще имаме наша собствена земя. Държавата Дезерет, както е искал пророк Бригъм. Ще бъдем свободни да ковим собствените си закони и да живеем по нашия собствен начин. Това ще бъде добро, плодородно място и други хора ще се стичат при нас, за да живеем заедно.

Касиопея не можеше да повярва на ушите си, но патосът на Хосепе беше достатъчно доказателство, че всичко наистина се случваше. От друга страна, явно нито Хосепе, нито този сенатор Роуан бяха помислили за международните последствия от разпадането на Съединените щати. И как щеше да реагира Вашингтон на отцепването? Със заплахи? Естествено. Със сила? Това трябваше да се обмисли внимателно. Най-вероятно ответният удар щеше да бъде нанесен в съда.

— Нали си давате сметка, че федералното правителство ще се опита да спре Юта? — попита го тя.

— Разбира се. Но онова, което търсим, ще ни осигури победата в съдебната битка. И как иначе? Думите на самите основатели ще бъдат решаващи. Документ, подписан от всички тях, който обявява отцепването за законно. Той има също толкова голяма тежест, колкото и самата Конституция.

— С изключение на факта, че очевидно не е ратифициран от щатите.

— Но това е тяхното писмено намерение, което не може да бъде игнорирано. Разполагаме с екипи от юристи, които са проучили

въпроса от всеки възможен ъгъл. Те са убедени, че ще успеем. Самият Върховен съд на САЩ много отдавна е отхвърлил законността на отделянето, но това решение се основава на грешната предпоставка, че в американското законодателство няма доказателство за противното. А всъщност се оказва, че има. Има доказателство в точно обратния смисъл. Американците вярват много на отците основатели. Конституционните им прецеденти се основават именно на техните намерения.

Думите на Саласар бяха верни. На латински този законодателен принцип гласеше „Stare decisis“. Трябваше да се уважава прецедентът.

— За съдилищата ще бъде невъзможно да отхвърлят действителността. И виж какво е направил президентът Ейбрахам Линкълн. Вместо да каже на нацията, че щатите имат избор дали да останат част от съюза, той е скрил доказателството за това и е водил война, за да докаже противното. Според теб как ще се възприеме подобно действие?

Нямаше да се възприеме добре.

— Наистина ли съществува този документ? — попита тя.

— Точно това ще разберем двамата с теб. Ние смятаме, че все още съществува.

Касиопея вече разбираше защо Стефани Нел беше толкова напрегната. В Съединените щати, разбира се, винаги беше имало политически брожения, както и във всяка друга държава на света. Призивите за радикална промяна не бяха нещо ново. Но беше съвсем различно някой да притежава законовите средства, с които да предизвика тази промяна.

Проблемът беше сериозен. Но това, че вече си даваше сметка за мащабите му, не променяше нищо. Касиопея все още възнамеряваше да се справи с него по своя си начин.

Малоун беше стегнат с колан на задната седалка на един изстребител „Еф-15Е Страйк Игъл“, който летеше над южния край на Гренландия. На пилотското място пред него беше пилот от базата в Германия. И самият Малоун беше управлявал самолета за малко. Бяха минали двайсет години, откакто не беше сядал на пилотското място, след като беше решил да смени работата си и се беше прехвърлил от флота в Министерството на правосъдието.

Стефани беше уредила хеликоптер, който да го отведе от Залцбург до военновъздушната база „Рамщайн“ в Германия. Изстребителят вече го чакаше там с работещи двигатели и беше излетял веднага. Разстоянието до Де Мойн беше 7400 километра, но при максимална скорост от 2500 километра в час, с времето за ускорение и забавяне, щяха да го изминат за по-малко от пет часа. Разбира се, това означаваше презареждане по време на полета и в момента пред тях се носеше един авиотанкер „КС-10 Екстендър“, свързан с резервоарите на изстребителя.

— Благодаря за транспорта — каза Малоун в микрофона си.

От другата страна на линията беше Стефани.

— Знаех си, че ще ти хареса.

Той изслуша разказа ѝ за това, което бяха открили в Монпелие. Радиоканалът, който използваша, беше кодиран и обезопасен — най-добрият, по който можеха да разговарят. За момента слушалките на пилота бяха изключени.

— Роуан смята да предизвика разпадането на Съединените щати — каза му тя. — И нищо чудно да успее.

Тя му обясни какво търсеха Роуан и Саласар. Документ, подписан от отците основатели.

— Пророчеството за Белия кон — каза той. — Провери ли за какво става въпрос?

— Проверих и не се съмнявам, че ти също си го направил.

— Мормонската църква смята цялата тази история за някаква глупост. Пророчеството е официално опровергано още през хиляда

деветстотин и осемнайсета година. Днешната Църква дори не го споменава. Това е просто някаква приказка, нищо повече.

— Но Роуан вярва, че е истина, както и онова, което издирва. За съжаление, Мормонската църква знае за него повече от нас.

Малоун беше съгласен, че това е проблем.

— Направихме някои проучвания от наша страна — продължи тя. — Смятаме, че Саласар може би иска нещо от пътуващата изложба за Линкълн, която в момента се намира в Де Мойн.

— Да бе, проучвания — каза Малоун. — Просто сте подслушали телефона на някого.

Стефани се засмя.

— Естествено. Преди няколко часа Роуан говори със Саласар за тази изложба. Двамата смятат, че ключът е в някакъв часовник, който е бил собственост на Линкълн.

Малоун се замисли.

— Цитатът от Римляни 13:11 определено е свързан с времето. Освен това специално си спомням как преди няколко години прочетох нещо за часовника на Линкълн в музея „Смитсониън“. Имало нещо гравирено отвътре.

— Тази твоя памет понякога е доста полезна. Часовникът в Де Мойн е вторият, който имат в музея „Смитсониън“. Никога не е отварян. И до утре ще бъде изложен в някакво място, което се казва Сейлсбъри Хаус.

Малоун погледна собствения си часовник.

— Като се сметне часовата разлика, ние ще бъдем там около един следобед. Лиърджетът на Саласар няма да пристигне поне до пет, местно време. Ще можем да проучим ситуацията.

— Люк вече е там. Ще му кажа да те посрещне.

— Ще кацнем на север от Де Мойн, на някакво регионално летище „Анкени“. Пистата е дълга само хиляда и шестстотин метра. На този изстребител му трябва хиляда и осемстотин, но ще се справим. Ще ни трябва разрешение, за да кацнем там.

— Аз ще се оправя. Няма да имаме проблеми с тях. Люк ще те чака на летището — увери го Стефани и продължи: — Проучихме снимките, които Люк е направил на дневника на Ръштън. От изследователския отдел ми казаха, че вероятно е писан след хиляда осемстотин и деветдесета. Петдесет години след като Смит за пръв път

е произнесъл Пророчеството за Белия кон. Така че си прав. Самото споменаване на Конституцията е съмнително. Най-вероятно е написано много след като се е случило всичко в действителност.

— Когато четеш пророчеството, всичко е някак прекалено. Подробностите са твърде точни. Например на онова място, където специално се казва: *Ще отидете в Скалистите планини и ще бъдете превелик народ там, който ще нарека Белия кон на мира и благоденствието.* Защо се казва „Скалистите планини“? Защо не просто „на запад“? Предполага се, че Джоузеф Смит е казал това години преди някой от тях да си е помислил за преселението. Нито един ясновидец не може да е толкова добър.

— И все пак намирането на дневника е важно, защото досега Мормонската църква е разполагала единствено с други свидетелства, които разказват за съдържанието на пророчеството. А сега собствените думи на Ръштън му придават допълнителна достоверност. Не можем повече да си затваряме очите.

Имаше и още нещо.

— Съдбата на Конституцията наистина виси на косъм и Мормонската църква държи ключа.

— Тази сутрин проследихме Роуан до една среща с конгресмените от Юта и ги подслушахме. Вече са готови да започнат битката за отцепването на щата. Разполагат както с гласовете на представителите, така и с политическа подкрепа. Самите граждани може би също ще подкрепят това действие на референдум. Трябва им само онзи документ, подписан във Филадельфия.

За Малоун това не беше единственото, което висеше на косъм.

— Има ли новини от Касиопея? — попита той.

— Не, нищо. Ще трябва да я привлечеш на наша страна. Може да обърка всичките ни планове.

— Тя е професионалист, Стефани. Независимо от всичко, ако разбере за евентуалните последствия, ще се справи.

— Точно там е проблемът, Котън. Нямаме никаква представа какво ѝ е казал Саласар. Може би не е достатъчно, за да може тя да разбере какво е заложено на картата. Налага се да я извадим от играта.

Малоун знаеше какво означава това.

— Аз ще се заема. Няма нужда да се замесват и други агенти. Остави ме да се справя с нея.

— Ще можеш ли?

— Какво ви става и на двамата с колежанчето? Сякаш ме смятате за някакво влюбено кутре. Естествено, че мога да се справя с Касиопея.

— Добре. Първият опит е твой. Но ако тя не се откаже, ще я поема аз.

* * *

Люк кръстосваше улиците на Де Мойн с колата, която беше взел под наем. Небето беше облачно, а температурата някъде между петнайсет и двайсет градуса. Люк беше спал по време на почти целия полет от военновъздушната база „Андрюс“ до летището на Националната гвардия, недалече от града. Тялото му беше подложено на сериозен натиск от часовата разлика, но той беше свикнал с това усещане.

Стефани вече го беше информирала, че предполагаемата цел на Саласар е Сейлсбъри Хаус, и Люк беше решил да отиде с колата, за да разгледа набързо мястото. Освен това му беше казала, че Малоун също пътува насам, но все още не беше уточнила кога и къде трябва да посрещне старото куче.

Следвайки приложението за навигация на телефона си, Люк навлезе в един тих квартал на запад от центъра на града. Сейлсбъри Хаус беше на малък хълм сред дъбова гора. Сградата приличаше на английско провинциално имение — построена от камък и тухли, с надвесени стрехи и плочи на покрива. На информационната табела отпред беше написано, че преди е била частен дом, построен от заможна фамилия в Де Мойн. Сега беше собственост на някаква фондация.

Наоколо не се виждаше никой. Все пак едва минаваше десет сутринта. Люк вече знаеше, че изложбата за Линкълн ще бъде отворена едва в шест вечерта. Беше последният й ден в този град, преди да продължи нататък.

Той обиколи сградата с колата. Беше гладен и реши, че малко палачинки и наденички ще му дойдат добре. Но първо трябваше да се обади по телефона. Той отби колата на затревения банкет, където

дърветата хвърляха дебела сянка. Намери телефона си и набра номера на майка си. Когато тя вдигна, Люк каза:

— Искам да знам нещо. Бяха ли се сдобрили татко и Дани, когато татко почина?

— Вече се чудех кога ще проведем този разговор — отговори тя.

— Сякаш всички знаят за това освен мен и братята ми.

Люк ѝ разказа за плика.

— Аз направих така, че баща ти и брат му да се сдобрят.

— Защо?

— Защото не исках да си отиде, без да са разрешили този проблем. Както и той впрочем. Беше щастлив, че успяха да го направят.

— Защо не ни е казал сам?

— Защото имаше толкова много други неща. Господи, Люк, той почина така бързо. Решихме да го оставим за после.

— Оттогава минаха тринайсет години.

— Чичо ти трябваше да реши кога да ви каже.

— Защо татко и Дани не бяха близки? — попита Люк.

Наистина искаше да научи отговора на този въпрос.

— Още от деца не бяха като братя. Просто не бяха близки. Не ги разделяше само едно нещо. С времето дистанцията между тях се увеличаваше и двамата свикнаха с положението. А после загина Мери. И баща ти, и леля ти обвиняваха Дани.

— Но не и ти.

— Нямахте да е честно към него. Дани обожаваше Мери. Тя беше всичко за него. Той не я е убил. Беше ужасно, но беше нещастен случай. И Дани се справяше с болката, като не ѝ обръщаше внимание. Кое не е правилно, но Дани си е такъв. Само аз знам колко страдеше той.

Люк си спомни какво му беше казал чичо му.

— Дани ми каза, че си го зарязала.

Майка му се разсмя.

— Така беше. Дватамата излизахме няколко пъти. След като се запознах с баща ти, никога повече не съм мислила за друг мъж. Но винаги съм разбирала Дани. Може би съм една от малкото, които го разбират наистина. Смъртта на братовчедка ти го лиши от цялата му жизненост. А и трябваше да гледа как брат му отглежда четири силни

момчета в едно здраво семейство. Със сигурност му е било трудно. Не е в стила на Дани да изпитва ревност, но всеки път когато ни е поглеждал, няма как да не си е помислял какъв е можел да бъде животът му — само ако беше останал да пуши навън.

Люк единствено можеше да си представя такова чувство за вина.

— Дани реши да се справи със загубата си, като ѝ обърне гръб. Точно затова никога не ходеше на гроба. Просто не беше в състояние да го направи. Баща ти в крайна сметка го разбра. Мир на душата му. Беше толкова добър човек. Аз бях там, когато написа писмото до вас. След това двамата с Дани се сбoguваха. Случи се точно преди да ви кажем, че баща ви умира.

Контактите на Люк с чичо му бяха минимални. Разговорът им преди няколко часа беше първият от много години насам.

— Люк, Дани не е лош човек. Той се грижеше за нас и правеше така, че всеки да получава каквото иска.

— Какво искаш да кажеш?

— Помагал ни е за братята ти, когато е имало нужда, макар че те дори не са го разбирали. Ти искаше да работиш в разузнаването. И се постара да стигнеш дотам. Двамата с него говорихме. Той ми каза, че Министерството на правосъдието е най-доброто място за теб и обеща да се погрижи да те назначат.

— Дяволите да го вземат — прошепна Люк.

За пръв път чуваше за това.

— Не го разбирай погрешно. Той не е заповядвал на никого да те назначи. Ти сам си спечели това място. И двамата с него се съгласихме, че ако не ставаш, ще бъдеш уволнен. Без връзки. Без специални привилегии. Без нищо. Да, той ти отвори вратата, но ти сам успя да се задържиш там.

— В такъв случай на кого от двамата съм длъжник? На него или на теб?

— Дължиш всичко само на себе си, Люк. Върши си работата както трябва. Накарай ни да се гордеем с теб.

Майка му винаги беше знаела какво да му каже.

— Радвам се, че се обади — каза му тя.

— Аз също — отговори той.

Де Мойн, щата Айова

18:40 ч.

Касиопея се настани на шофьорското място, а Хосепе седна до нея. Двамата му помощници се качиха отзад. Хосепе се беше обадил да ги чака кола под наем. Преди да кацнат на частния терминал, Касиопея се беше преоблякла в костюм с панталон и удобни обувки, за да бъде готова за всичко. Новият лиърджет беше оборудван с модерни комуникационни уреди, така че тя успя да научи всичко необходимо за Сейлсбъри Хаус, преди да пристигнат.

Къщата била построена от Карл и Едит Уикс в началото на ХХ в. След презокеанското си пътешествие те решили да пресъздадат едно английско имение. Купили четиринайсет акра гора и построили сграда с обща площ от 2600 квадратни метра, с общо 42 стаи, в която да живеят те двамата и четирите им момчета. Къщата беше дом на 10 000 творби на изкуството, скулптури, гоблени, реликви и редки книги, събирани по време на многобройните им пътешествия. Вътре имаше камини в стил „Тюдор“, дъбова ламперия от XV в. и греди на тавана, демонтирани от една английска странноприемница. Семейство Уикс изгубили собствеността върху къщата по време на Голямата депресия. Изредили се множество различни собственици, преди една фондация да поеме контрол върху нея. Сега сградата се използваше за културен център и музей и се даваше под наем за различни събития — беше местна забележителност, а в момента в нея бе разположена пътуващата изложба за Ейбрахам Линкълн, организирана от музея „Смитсониън“.

Касиопея успя да свали от интернет плана на къщата в PDF формат, включително карта на двата етажа, които бяха отворени за посетители. Изложбата заемаше голямата зала и салона, които се намираха на приземния етаж. Касиопея беше резервирала онлайн билет за изложбата, а след това беше проучила картата в Гугъл, за да се ориентира в местната география. Сейлсбъри Хаус се намираше в тих квартал. От всички страни я заобикаляха дървета и градини. Планът ѝ беше да остави Хосепе и хората му в някой хотел, а след това да отиде

до изложбата. Смяташе да пристигне след залез-слънце, за да има възможност да разузнае мястото и да вземе решение как най-добре да изпълни мисията си.

— Не си представям да има сериозни мерки за сигурност — каза тя на Хосепе. — От това, което прочетох, нито един предмет не представлява особена ценност. Просто исторически артефакти. Предполагам, че ще има охрана от частна компания — може би полицаи, които работват допълнително, докато не са на смяна — но това ще е всичко.

— Говориш така, сякаш не ти е за пръв път да правиш подобно нещо.

— Казах ти, че имам някои специални умения.

— Защо ли си ги развила?

Касиопея не можеше да му каже истината, затова отговори:

— Най-вече за да защитавам собствените си бизнес интереси. А след това, за да организирам охраната на моя исторически проект. Имахме кражби и вандализъм на строителната площадка. Открих, че е най-добре сама да се справям с всичко.

Касиопея се мразеше, че продължава да лъже. Кога щеше да спре? Беше невъзможно да отговори на този въпрос. Особено предвид следващата крачка, която се канеше да направи.

Те откриха хотела, в който Хосепе беше запазил три стаи, и се сбогуваха.

— Бъди внимателна — каза ѝ той.

— Винаги съм внимателна — отговори тя.

* * *

Люк седеше в колата и гледаше право пред себе си. Беше прекарал последните четири часа с Котън Малоун и се беше убедил, че настроението на бившия агент изобщо не се е променило от срещата им в Дания.

Изчака го на регионалното летище на север от Де Мойн и проследи с поглед изстребителя, който се спусна рязко и спря на късата писта. Люк никога не се беше качвал в изстребител и завиждаше на хората, които се радваха на тази привилегия. Знаеше от Стефани, че

Малоун е обучен пилот, който се беше отказал от тази кариера, за да стане юрист. Стефани не му беше казала защо е направил този преход, но Люк предполагаше, че е имало сериозна причина — съмняваше се, че Малоун прави нещо против волята си. Двамата обядваха, а след това отидоха на разузнаване до Сейлсбъри Хаус.

— Тя излиза — обади се Люк.

Касиопея Вит излезе от хотела с колата под наем и се включи обратно в движението, този път без Хосепе Саласар и другите двама.

Люк и Малоун ги бяха изчакали на летището в Де Мойн, недалече от терминала, който приемаше частните самолети.

— Потегли в правилната посока — съобщи той на Малоун.

— Не й позволявай да те забележи. Много е наблюдателна.

При други обстоятелства Люк щеше да разполага с някакъв хаплив отговор, но сега реши да не дразни стария агент. Вместо това попита:

— Какво ще правим, ако тя наистина отива там, където си мислим?

— Ти ще се справиш с нея. Тя не те е виждала. Така че ще можеш да се слееш с обстановката.

— А ти?

— Аз ще ти пазя гърба и ще се опитам да предвидя какъв ще бъде следващият ѝ ход. Имам известен опит с нейния начин на мислене.

— Стефани ми каза, че трябва да вземем този часовник, независимо какво ще се наложи да направим.

— Знам. И на мен ми каза същото.

Люк обичаше неизвестността, свързана с импровизирането в движение. В това имаше известна тръпка, особено ако нещата се получаваха както трябва. Както беше станало в Монпелие. Кейти Бишъп беше останала в Белия дом, а чичо Дани ѝ беше казал, че няма да се прибира във Вирджиния. На нейния работодател щеше да бъде съобщено, че във Вашингтон се нуждаят от нея за няколко дни, така че работното ѝ място да не бъде застрашено. Кейти изглеждаше развълнувана от тази възможност и Стефани я беше помолила да проучи внимателно дневника на Мадисън.

Люк беше на четиристотин метра зад колата на Касиопея. Стараеше се между тях винаги да има много други превозни средства.

На запад от центъра на града се излизаше по един натоварен булевард — нямаше начин някой да забележи, че го следят.

Тя продължаваше да се движи в посоката, която очаквах.

— Когато влезем в квартала на Сейлсбъри Хаус, ще стане по-трудно — отбеляза Люк.

Двамата вече бяха изминали този маршрут, преди Саласар да кацне на летището. Нямаше опасност да го изпуснат, защото военното разузнаване на САЩ непрекъснато следеше полета на лиърджета. Стефани им се беше обадила, защото мисията беше с най-високия възможен приоритет.

Люк забеляза, че Касиопея направи ляв завой пред него — точно там, където трябваше.

— Не я притискай — обади се Малоун с безизразен глас.

Самият той вече беше решил да действа точно по този начин с нея.

* * *

Саласар влезе в стаята и затвори вратата. Падна на колене и се помоли ангелът да му се яви. За негово огромно облекчение привидението изплува над леглото и го погледна с познатата си усмивка.

— Всичко е така, както ми нареди. Аз ѝ се доверих.

„Тя няма да те разочарова.“

— Помогни ѝ да успее. Не искам тя да пострада.

„Тя ще бъде от твоето тяло. Ще стане твоя жена. Заедно ще поставите началото на семейство, което ще се разрасне и ще се изпълни в рая. Не се съмнявай.“

Саласар беше благодарен за откровението на ангела. Така беше по-спокоен. Искаше да отиде с Касиопея, но си даваше сметка, че нейната предпазливост беше уместна. Не биваше да рискува да го разкрият. Поне засега уменията и независимостта на Касиопея представляваха преимущество. Но след преминаването на тази заплаха и изпълнението на обещанието за Цион нещата щяха да се променят. Управлението и издръжката на едно семейство бяха задължение на бащата. Майките отглеждаха децата. Така беше в семейството на

родителите му и така щеше да бъде и в неговото. За децата не беше добре и двамата родители да са посветени на нещо извън дома, а той искаше добри деца. Поне едно от Касиопея и още от други съпруги. Възрастта — и неговата, и тази на Касиопея — трябваше да бъде взета под внимание, така че следващите му бракове трябваше да бъдат с по-млади жени. Той твърдо вярваше, че присъствието на майката у дома повишава оценките на децата, подобрява отношението им към живота, насърчава по-здравословно отношение към работата на по-късен етап и гради по-силни морални устои. Децата му трябваше да получат всичко това.

Беше търпелив в търсенето на нова съпруга. И възнамеряваше да постъпи както трябва.

„Небесният отец и Небесната майка са сключили брак. Като родители, те са донесли деца на Духа, а това означава, че всички хора, живели някога, са буквално деца на Бога — братя и сестри помежду си. Скоро и ти ще умножиш техния брой.“

Беше му приятно да го чуе. Той сведе глава и се помоли Касиопея да успее.

Люк влезе в Сейлсбъри Хаус през северния вход с група развълнувани посетители. Малоун го беше оставил в началото на алеята и Люк беше продължил пеша. Не биваше да оставят колата си на някой охраняем паркинг под надзора на пазач. Вместо това Малоун я паркира на няколко пресечки разстояние от там, от другата страна на градината зад къщата, така че да могат да стигнат до нея направо между дърветата. По-рано бяха избрали подходящо място.

Той погледна часовника си: 19:25.

Беше се стъмнило и на приземния етаж и осветената тераса зад къщата се беше събрала група от около сто души. Входните врати на къщата се отваряха към голяма зала с висок таван, подпиран от дебели греди, а в центъра на отсрещната стена имаше огромна камина в средновековен стил. Над него се виждаше отвореният балкон на втория етаж. Зад перилата му се тълпяха още посетители.

Малоун му беше описал Касиопея Вит, а Стефани му беше изпратила нейна снимка по електронната поща. Люк не видя нито една жена, която да отговаря на описанието, покрай стъклените витрини в голямата зала. Единствената охрана се осигуряваше от униформен невъоръжен полицаи, който стоеше до камината и без съмнение се канеше да изкара малко лесни пари извън работно време.

„Съжалявам, че ще ти объркам плановете за вечерта“, помисли си Люк.

Люк продължи по коридора, спусна се по няколко стъпала и влезе в нещо, което беше обозначено като „Салон“. Вътре имаше още експонати, осветени с халогени, и още хора.

Една от посетителките привлече вниманието му. Имаше дълга тъмна, леко чуплива коса. Страхотно тяло. Прекрасно лице. Приличаше на модел, но Люк веднага забеляза, че е в по-добра форма. Беше облечена в тесен копринен костюм с панталон, който подчертаваше всички извивки на тялото ѝ.

Нищо чудно, че Малоун беше откачил. Касиопея Вит беше страхотна мацка.

Касиопея се любуваше на великолепия роял „Стейнуей“. Вече беше забелязала един портрет на Ван Дайк, датиран от 1624 г., и богато украсения герб на козметичната компания „Арманд“, основана в началото на XX в. от първия собственик на къщата. В центъра на залата имаше дълга редица от стъклени витрини, всяка от които показваше някой артефакт, свързан с Линкълн. Имаше железен клин, използван за цепене на дърва, различни дрехи, книги и ръкописи, дори цилиндърът, който беше носил в нощта на покушението срещу него. Идеята сякаш беше да се покаже по-личен портрет на Линкълн, да се представят неговият живот и неговото наследство. Витрината, която привлече вниманието ѝ, беше третата от края. Вътре имаше сребърен джобен часовник. Информационната табелка потвърждаваше, че това наистина беше нейната цел.

Касиопея вече беше огледала залите на приземния етаж.

Помещенията нарочно бяха оставени в полумрак, така че да изпъкват ярко осветените витрини с експонатите. Това щеше да ѝ бъде от полза. Беше видяла само двама пазачи, и двамата с униформите на местната полиция. Нито един от двамата не изглеждаше особено мотивиран, нито пък приличаше на евентуална заплаха. Посетителите бяха около сто души, пръснати навсякъде наоколо, и предлагаха множество възможности за отвличане на вниманието.

Без да бърза, тя се върна обратно в голямата зала, за да разгледа комплект рицарски брони в три четвърти от реалния размер, който стоеше на пост до стълбището към балкона. Щеше да ѝ трябва само минута, за да вземе часовника. Стъклото на витрината не беше дебело. Нямах да е трудно да го счупи, без да повреди ценната вещ. Освен това според Хосепе им трябваше не самият часовник, а онова, което беше скрито вътре в него.

Касиопея одобрително огледа интериора на къщата. Опитният ѝ поглед различи мебели от английски дъб, шкафове от елизабетинската епоха, китайски вази и стари, уникални картини. Усети и нещо друго: това беше нечий дом. Тук бяха живели хора. По някакъв начин това място ѝ напомняше собствения ѝ дом, макар че там вместо експонати от времето на Тюдорите имаше испански и арабски мебели. Родителите ѝ го бяха обзавели с неща, които имаха значение за тях.

Такъв си оставаше и до днес — подобно на Хосепе и салона на майка му, тя също не беше променила много.

Касиопея излезе на терасата. Зад къщата имаше красива градина, която се простираше на около четирийсет метра, до една редица от дървета. Очите ѝ се плъзнаха към покривите и тя забеляза къде в основната сграда влизаха електрическите кабели. После ги проследи с поглед до една пристройка сред дърветата. Беше очаквала това. След няколко десетилетия модификации и модернизации в крайна сметка всичко се централизираше. Същото се беше случило с нейното шато във Франция, както и с къщата на родителите ѝ. Съответната постройка тук беше с островърх покрив, заслан с плочи. Оставаше ѝ единствено да се промъкне в нея. Без никой да я забележи.

Люк се държеше на разстояние и дори се заговори с някои от посетителите. Но не откъсваше поглед от Касиопея Вит, която очевидно проучваше мястото. Той остана вътре, докато тя излезе на терасата, а после се измъкна навън в градината. Явно беше забелязала нещо.

Люк влезе обратно в къщата и включи радиостанцията в джоба си. Беше си донесъл от Вашингтон комуникационно оборудване, включително скрит микрофон на ревера и миниатюрна слушалка. Малоун беше екипиран от другата страна.

— Там ли си? — прошепна той.

— Не, тръгнах си — отговори Малоун в ухото му.

— Тя провежда разузнаване.

— Чакай да позная. Излязла е навън и оглежда покрива.

— Наистина си познаваш момичето.

— Пригответи се. Всеки момент ще стане тъмно.

— Как така?

— Ще видиш.

Малоун стоеше в сенките на дърветата зад Сейлсбъри Хаус. Беше оставил колата им на стотина метра от там в една пресечка. Нямаше ограда, така че не му беше трудно да се върне обратно до тази позиция, от която можеше да наблюдава осветената тераса и хората,

които се разхождаха по нея и се наслаждаваха на хладната вечер. Зад прозорците на приземния етаж меко грееха светлини. Малоун беше забелязал Касиопея да излиза от къщата и да върви небрежно през градината. Щеше да ѝ се наложи да импровизира, а най-добрият начин да се сдобие с преимущество пред останалите беше да им отнеме възможността да виждат. Само за няколко минути. Нямахше да ѝ трябват повече.

Малоун също беше забелязал електрическите кабели на покрива, които водеха към една пристройка. Ако беше прав, тя щеше да се отправи точно натам. Номерът беше да определи докъде да я остави да стигне. Малоун искаше тя да открадне часовника, но не биваше да ѝ позволи да избяга с него. Той не откъсваше поглед от жената, която обичаше. Касиопея изглеждаше страхотно както обикновено. Двамата взаимно си бяха спасявали живота повече пъти, отколкото можеше да преброи. Малоун ѝ вярваше. Разчиташе на нея. И досега беше смятал, че тя изпитва същото към него.

Вече не беше толкова сигурен. Интересно как животът му се беше обърнал на 180 градуса само за два дни. За какво? И защо?

Нямахше да получи отговор на тези въпроси, преди двамата с Касиопея да седнат и да поговорят сериозно. Но това, което щеше да се случи всеки момент, със сигурност щеше да попречи на бъдещия им разговор.

Не, тя нямахше да се зарадва, когато го види.

Е, щеше да го види — и още как.

Вашингтон, окръг Колумбия

20:50 ч.

Роуан пристигна в Блеър Хаус. Имението беше собственост на правителството на Съединените щати още от времето на Франклин Рузвелт и се използваше само от гостите на президента. Сега правителството притежаваше и съседните три къщи, общо 6500 квадратни метра лукс, в които бяха отсядали множество чуждестранни държавници. Президентът Труман също беше живял тук по време на големия ремонт в Белия дом, така че всеки ден беше отивал пеша на работното си място от другата страна на улицата. Точно тук, пред входната врата, на 1 ноември 1950 г. беше имало опит за покушение срещу Труман, осуетен от един агент на тайните служби, който беше загубил живота си. В чест на този агент на желязната ограда имаше бронзова табелка и Роуан спря за момент пред нея, за да изрази почитта си.

Два часа по-рано го бяха потърсили по телефона в неговия кабинет в сградата на Сената. Президентът на Съединените щати искал да го види. Колко бързо можел да дойде? Един от асистентите на Роуан веднага го беше открил, за да му предаде съобщението. Роуан си даде сметка, че няма как да откаже на такава покана, затова се съгласи да бъде там в осем вечерта.

Мястото на срещата беше твърде интересно. Не в Белия дом, а в къщата за гости. Неофициално. Все едно Даниълс искаше да му каже, че не е добре дошъл. Е, може би Роуан анализираше твърде много. Дани Даниълс не беше смятан за велик мислител. Някои се бояха от него, други му се подиграваха, а повечето се опитваха да не му обръщат внимание. Но наистина беше популярен сред хората. Рейтингът му си оставаше изненадващо висок за човек в залеза на политическата си кариера. Даниълс беше спечелил и двата си президентски мандата със солидно мнозинство. В интерес на истината, опозицията го изпращаше с въздишка на облекчение, доволна да го

остави да потъне в дебрите на историята. За съжаление, Роуан не разполагаше с тази възможност. Президентът го беше извикал лично.

Въведоха го в къщата и го преведоха през лабиринт от стаи до едно помещение със стени в жълто и бяло. Портрет на Ейбрахам Линкълн висеше над камината. На полицата имаше червени лампи от бохемски кристал. Роуан познаваше тази стая. Тук въвеждаха официалните лица, преди да се срещнат с някой от чуждестранните лидери, отседнал в Блеър Хаус. Преди няколко години Роуан беше чакал тук, преди да се представи на английската кралица.

Оставиха го сам.

Президентът очевидно искаше да му демонстрира кой заповядва тук. Роуан нямаше нищо против. Беше съгласен да преглътне това дребно унижение, поне още известно време. След създаването на държавата Дезерет, начело на която щеше да застане той, президентите щяха да чакат него. Светиите вече нямаше да бъдат игнорирани, отхвърляни или подигравани. Новата му държава щеше да бъде блестящ пример пред целия свят за това, че религията, политиката и солидното държавно управление могат да бъдат слети в едно.

Вратата се отвори и Дани Даниълс го изгледа сурово.

— Време е двамата с теб да си поговорим — каза президентът, без да повишава тон.

Не беше предложено ръкостискане. Нито покана за сядане. Двамата останаха прави — Даниълс, с цяла глава по-висок от Роуан, беше облечен с разкопчана на врата риза с дълги ръкави и панталон без сако. Роуан носеше обичайния си костюм.

Даниълс затвори вратата и се обърна към него.

— Ти си предател.

Роуан беше готов с отговора си.

— Напротив. Аз съм патриот. Но вие, сър, заедно с всички предишни президенти, чак до този човек...

Той посочи портрета на Линкълн.

— ... вие сте предателите.

— Откъде знаеш?

Часът на истината беше ударил.

— В Църквата отдавна знаем, че в Конституцията на Съединените щати има повече, отколкото ни е разкрил Линкълн.

— Линкълн е вярвал на мормоните, точно както и Бригъм Йънг е вярвал на Линкълн.

Роуан кимна.

— И докъде ни е докарало това? Когато войната свършила и заплахата преминала, Конгресът приел закона „Едмъндс-Тъкър“ който обявил полигамията за престъпление, и американското правителство осъдило стотици членове на Църквата. Какво е станало с онова доверие?

— Полигамията противоречи на устоите на нашето общество — каза президентът. — Дори вашите собствени водачи в крайна сметка са го осъзнали.

— Не, ние сме били принудени да го осъзнаем — това е била цената да получим собствен щат. Тогава всички са вярвали, че статутът на щат ще ни осигури сигурност и просперитет. Но вече не е така.

Роуан изпитваше отвращение, когато мислеше за онези отдавнашни събития. Законът „Едмъндс-Тъкър“ от 1887 г. буквално беше предизвикал разпадането на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Никога преди или след този момент Конгресът не беше насочвал такава ярост срещу една определена религиозна организация. По силата на закона това трябвало да предизвика не само края ѝ, но и конфискация на цялото ѝ имущество. И обладаният от дявола Върховен съд на Съединените щати потвърдил валидността на закона, като го обявил за конституционен през 1890 г.

— Какво искаш? — попита го Даниълс.

— Единствено онова, което е най-добро за народа на Юта. Съдбата на федералното правителство изобщо не ме интересува. Според мен то е надживяло своята полезност.

— Ще ви го припомня, когато някой атакува границите ви.

Роуан се засмя.

— Съмнявам се, че някой друг освен вас ще реши да нахлуе в Дезерет.

— Това име ли си избрахте?

— За нас то означава нещо. Така трябвало да се нарича тази страна поначало. Но американското правителство настояло на Юта.

Това също беше част от отблъскващите компромиси, за които беше настоявало и които беше получило правителството на Съединените щати. Този ден от историята продължаваше да го

отвращава. Денят, в който тогавашният пророк обявил декларация, с която приел всички федерални закони и обявил края на полигамния брак. Шест години по-късно Юта бил обявен за щат. Имотите на Църквата постепенно били възстановени — включително и храмът в Солт Лейк Сити. Но Църквата понесла тежък удар. Затънала в дългове и конфликти както по отношение на вярата, така и на финансите. Трябвали й десетилетия, за да се възстанови.

Все пак се беше възстановила. И сега струваше милиарди долари. Никой освен няколко апостоли и администратори на особено високо равнище не знаеше точната стойност на всички църковни имоти. И Роуан не възнамеряваше да променя това.

— Ние ще бъдем в състояние да купим и да продадем всеки останал щат от вашите Съединени щати — каза той. — Както и много от държавите по света.

— Все още не сте се отделили.

— Всичко е въпрос на време. Очевидно знаеш какво са ни оставили отците основатели и какво са подписали през хиляда седемстотин осемдесет и седма година.

— Да, знам. Но освен това знам и неща, за които не подозираш.

Роуан не можеше да определи дали Даниълс говори сериозно, или просто си придава важност. Знаеше се, че президентът е отличен играч на покер, но нещо му подсказваше, че това не е просто блъф — не, точно това беше причината президентът да го повика.

— На вашата Църква — започна Даниълс — е било поверено нещо, което по онова време е било в състояние да унищожи тази държава. Вместо това Съединените щати са оцелели — отчасти и благодарение на Бригъм Йънг, който не се е възползвал от онова, с което е разполагал. За щастие, след като Линкълн бил убит и никой не се обърнал към него за документа, Йънг не предприел нищо с него.

— Той наивно е вярвал, че федералното правителство ще ни остави на мира. Но не е станало така. Двайсет години по-късно вие едва не сте ни унищожили.

— И въпреки това никой от Църквата не е извадил този документ. Никой никога не се е възползвал от него, за да си осигури позиция за преговори.

— Никой не е знаел за него. Йънг вече не е бил сред живите и е отнесъл тайната в гроба си.

— Това не е вярно. Хората знаели.

— Вие откъде знаете?

Даниълс направи крачка назад и отвори вратата.

Там стоеше Чарлс Р. Сноу, гордо изправен на собствените си немощни крака, с костюм и вратовръзка. Водачът на Цион. Пророкът влезе в стаята с малки, но твърди крачки.

Роуан остана поразен. Не знаеше какво да каже или да направи.

— Тадеъс — каза Сноу. — Не мога да изразя с думи колко съм разочарован от теб.

— Но... ти ми каза да търся!

— Така е. Разочарованието ми е от мотивите и преценката ти.

Роуан не беше в настроение да понесе критика от този имбецил.

— Толкова си слаб! — каза той. — Не можем да си позволим още някой като теб.

Сноу стигна до един бледозелен диван и се отпусна на него.

— Това, което се каниш да направиш, Тадеъс, ще унищожи сто години сериозна работа.

Де Мойн, щата Айова

Касиопея огледа пристройката. Сякаш беше пренесена тук направо от английската провинция. Всичко в Сейлсбъри Хаус имаше подобно излъчване. Никой не ѝ беше обърнал внимание, докато прекосяваше градината по покритата с чакъл алея, която се виеше между есенната трева и цветните лехи. Няколко пъти беше спирала, за да им се порадва и да провери дали не я следят. Пристройката беше на около трийсет метра от основната сграда, а електрическите кабели влизаха в нея през един отвор под стрехите. За щастие, входът беше от противоположната страна на терасата и градината, където мракът беше почти абсолютен.

Дървената врата беше заключена с обикновена ключалка, монтирана над бравата, очевидно добавена допълнително. За щастие, Касиопея беше подготвена — винаги носеше шперц в несесера си с гримове. Котън смяташе, че е забавно да пътува с инструменти за взлом в дамската си чанта, но и той беше същият. Винаги имаше един малък шперц в портфейла си. Тя го харесваше заради това. Винаги беше подготвен за всичко.

Касиопея откри шперца в дамската си чанта и внимателно го вкара в ключалката. Нямахше нужда да вижда, а по-скоро да усети. Трябваше да почувства ключалката и с двете си ръце, за да потърси откъде да я натисне, за да се отвори.

Две изщраквания ѝ показаха, че е успяла. Касиопея влезе в пристройката, затвори и заключи вратата след себе си. Както и очакваше, на едната стена имаше няколко електрически табла. Около една трета от помещението беше запълнена с уреди за поддръжка на моравата и градината. Имаше четири прозореца, през които се процеждаше светлина. Зениците ѝ бяха разширени в тъмното. Тя намери главния прекъсвач от външната страна на едно от електрическите табла. След като го натисне, щеше да разполага с около пет минути, преди някой да провери таблата — особено след като

видят между дърветата, че другите къщи в далечината са си останали осветени. Нямаше да има нужда от повече време.

Тя намери един парцал до някаква косачка и го използва, за да избърше отпечатъците си от ключалката. После натисна прекъсвача.

Малоун се усмихна, когато в Сейлсбъри Хаус се възцари пълен мрак.

— Ей, старче — каза Люк в ухото му. — Какво става, по дяволите?

— Това е тя. Ти си наред, колежанче.

— Няма проблеми. Аз съм готов за нея.

Да бе, да.

Люк стоеше в голямата зала, когато светлините в къщата угаснаха. Отначало чу само тихо мърморене около себе си. После, когато видяха, че токът не идва, гласовете се усилиха. Люк се обърна и тръгна обратно към салона, където беше джобният часовник. Вътре беше съвсем тъмно и той се придвижваше бавно, защото трябваше да внимава за останалите хора. Налагаше се непрекъснато да се извинява.

— Тя влезе обратно в къщата — каза Малоун в ухото му. — Приятно прекарване.

Люк ясно си представи подигравателната му усмивка. Все още не беше срещал жена, с която да не може да се справи. Кейти Бишъп беше идеалният пример. Със сигурност беше направил лимонада от лимоните, които му беше поднесъл животът.

Люк откри стълбището, което водеше надолу към салона. За щастие, коридорът беше широк и по него нямаше толкова много хора, колкото в голямата зала. Той влезе в помещението и различи силуети, които се придвижваха към стените — един мъжки глас казваше на всички да се насочат към стените бавно и внимателно. Умно. Така експонатите по средата на залата щяха да бъдат в безопасност, а хората щяха да бъдат под контрол. Това беше и начин да се демонстрира, че някой контролира положението. Естествено, самият той не обърна никакво внимание на това нареждане, а внимателно пое към третата витрина.

Касиопея Вит вече беше там.

— Няма да стане — прошепна той.

— Кой си ти? — попита го тя.

— Този, който ще ти попречи да откраднеш часовника.

— Лошо, колежанче — обади се Малоун в ухото му. — Не трябваше да я предупреждаваш.

Люк не обърна внимание на съвета.

— Отстъпи от витрината.

Черният силует остана неподвижен.

— Не заквам, нали? — каза по-остро той. — Отстъпи от витрината.

— Някакъв проблем ли има? — обади се нов мъжки глас.

Беше същият, който насочваше хората преди малко.

Вероятно някой от полицаите.

Касиопея се раздвижи. Единият ѝ крак излетя във въздуха и удари ченгето в гърдите, като го изстреля назад, така че да се блъсне в съседната витрина. Витрината падна на дървения под и стъклото се натроши с оглушително кресчендо. Хората наоколо ахнаха от изненада. Преди Люк да успее да реагира, втори ритник го улучи точно в слабините. Въздухът изхвърча от дробовете му. Болката избухна навън и нагоре.

„Да му се не...“

Краката му омекнаха. Той падна на пода. Опита се да се стегне и да се изправи, но болката беше твърде силна. Люк сграбчи удареното място, като се бореше с желанието си да повърне, и не успя да направи нищо, когато Вит разби стъклената витрина и взе часовника.

— Какво става? — попита Малоун в ухото му. — Говори ми.

Люк се опита, но от устата му не излизаше нищо. В гимназията беше играл малко футбол и го бяха събаряли по този начин. Беше се случвало дори няколко пъти в армията. Но този път беше съвсем различно. Вит изчезна в мрака и бъркотията. Люк си пое дъх и с олюляване се изправи на крака. Хората панически се опитваха да излязат от залата.

„Стегни се“, нареди си той.

— Тя взе часовника... и си тръгва — докладва той по микрофона.

После хукна след нея.

Касиопея не знаеше откъде този мъж беше наясно с намеренията ѝ. Очевидно беше изчаквал тя да предприеме нещо. Гласът му беше като на млад човек, с лек южняшки акцент, който беше свикнала да разпознава от Котън. Дали Стефани не я беше проследила до тук? Това изглеждаше единственото възможно обяснение — и означаваше, че младият мъж не е сам.

Касиопея продължи през тъмната маса от хора и се насочи към изхода. Колата ѝ беше само на няколко метра зад къщата. Но можеше да е проблем да мине през стаите. Беше много по-добре да заобиколи сградата от външната страна.

Тя намери резето и го отвори, за да се измъкне в нощта.

Люк се отправи обратно към изхода на голямата зала. Хората, които бяха останали в салона, вече бяха установили, че навсякъде по пода има стъкла, и бяха предупредени да внимават, така че Люк използва моментното разсейване, за да се измъкне в тъмното. Слабините продължаваха да го болят, но не толкова силно. В никакъв случай нямаше да позволи на Касиопея Вит да се измъкне. Нито Малоун, нито Стефани щяха да му го простят, особено след като пенсионираният агент специално го беше предупредил за нея. Люк зави зад ъгъла и продължи опипом покрай стената към стълбището, което водеше нагоре към фойето.

Той чу вратата да се отваря и да се затваря. Тя ли беше? Изглеждаше логично.

Люк се отправи към изхода. Отвори вратата и излезе навън. Не видя нищо пред себе си. Но когато се обърна, забеляза Касиопея Вит, която завиваше зад къщата. Този път не я предупреди за себе си, но прошепна в микрофона:

— Идва към теб, старче.

И тръгна след нея.

Ричард Никсън влезе в конферентната зала и стисна ръцете на пророк Джоузеф Фийлдинг Смит, двамата му съветници и всички апостоли от Кворума на дванайсетте. Президентът на Съединените щати беше пристигнал в Солт Лейк Сити, за да подпомогне кампанията на местните кандидати на Републиканската партия за изборите за Конгреса. Беше довел съпругата си, дъщеря си Триша и двама от членовете на кабинета — Джордж Ромни и Дейвид Кенеди, които бяха светии. Вече бяха провели всички обичайни отворени срещи и сега бяха сами в основната административна сграда на Църквата, зад затворени врати, сред стени с дървена ламперия и декоративен таван. Никсън и Смит седнаха в единия край на масата от полирано дърво, а останалите апостоли се подредиха покрай нея.

— Винаги съм обичал да посещавам Солт Лейк Сити — започна Никсън. — Вашата Църква е велика институция, която е играла важна роля за администрацията.

Датата беше 24 юли 1970 г. Денят на първопроходците. Един от официалните празници на щата Юта, избран да почете пристигането на първата вълна от заселници в долината на Голямото солено езеро през 1847 г. Денят по традиция се отбелязваше с паради, фойерверки, родео и други празненства. Беше нещо като Четвърти юли за светииите. По-късно самият Никсън щеше да присъства на прочутото родео „Дните на '47“ в центъра „Солт Палас“.

— Не знам за нито една друга организация в Америка, която да е допринесла повече за високия морал на нашите водачи и непоклатимите морални стандарти. Този дух е давал сили на Америка както в добри, така и влоши времена. Нито една друга организация не е направила повече от членовете на тази Църква.

— Какво искате? — попита го Смит.

Никсън изглеждаше шокиран от грубия въпрос.

— Току-що ви казах. Дойдох да изразя благодарността си.

— Господин президент, вие лично поискахте тази закрыта среща с мен, моите съветници и Кворума на дванайсетте. Нито един президент преди вас не е искал такава. Провокирахте любопитството ни. И ето, дойдохме. Сега сме сами. Какво желаете от нас?

Смит, макар и завършен джентълмен, не беше наивен. Беше десетият пророк начело на Църквата, баща му беше шестият преди него, а дядо му беше брат на основателя Джоузеф Смит. Беше станал апостол през 1910-а, на двайсет и пет години, и едва преди шест месеца беше избран за пророк. Беше на деветдесет и четири — най-възрастният светия, избран някога на този пост. Единственият на тази среща, който наистина беше присъствал на освещаването на храма в Солт Лейк Сити през 1893 г.

И не свеждаше глава пред никого. Дори пред президентите на Съединените щати.

Изражението на Никсън се промени — вече не изглеждаше като дружелюбен събеседник, а като човек с мисия.

— Добре. Обичам да се говори по същество. Така не се губи време. Ейбрахам Линкълн ви е дал нещо през хиляда осемстотин шейсет и трета и вие не сте го върнали. Аз си го искам.

— Защо? — попита го Смит.

— Защото принадлежи на Съединените щати.

— Но въпреки това ни е дадено, за да го съхраняваме.

Никсън огледа мъжете около масата.

— Виждам, че знаете за какво говорям. Добре. Така нещата ще бъдат още по-прости.

Смит посочи президента със съсхрения си пръст.

— Нямаме никаква представа какво пише вътре, нали?

— Знам, че е донесло само главоболия на Линкълн. Знам, че е имал сериозна причина да се отърве от него. Знам, че в изпълнение на своята част от сделката Бригъм Йънг е казал на Линкълн къде се намира една мина, която хората са търсели отдавна. Място, където може би е скрита голяма част от вашето злато, изгубено по време на Мормонската война, когато са изчезнали двайсет и две каруци.

— Нищо не е било изгубено — каза единият от апостолите. — Дори една унция злато. Цялото количество е инвестирано обратно в нашата икономика, след като заплахата от федералното

правителство е преминала. Пророк Йънг се е уверил, че ще стане така. По този въпрос няма никаква тайна.

— Интересно, че твърдите това — отговори Никсън. — Защото аз проучих този въпрос. Бригъм Йънг е изпратил златото в Калифорния. Но според вашите собствени писмени свидетелства каруците са били нападнати, пазачите им са били убити, а златото е откраднато и изгубено. Нима казвате, че вашият пророк има нещо общо с тази кражба?

— Не казваме нищо — отговори друг от апостолите. — Нищо друго освен факта, че златото не е било изгубено.

— Нима Пророчеството за Белия кон не означава нищо за вас? Не трябваше ли вие да сте спасителите на нашата Конституция?

Няколко от апостолите се засмяха.

— Това е мит — отговори един от тях. — Легенда, съчинена от първите водачи на Църквата, за да подсилят нашата нова религия. Неправилно разбрани слухове, които са се разпространили. Всяка религия изобилства с подобни истории. Но пророчеството не е действително. Ние отдавна се отрекохме от твърденията в него.

Никсън се усмихна широко.

— Господа, аз съм играл много покер и съм сядал срещу най-добрите. Няма да се заблудя от този блъф. Бригъм Йънг е сключил сделка с Ейбрахам Линкълн. Прави чест и на двете страни, че са спазили нейните условия. Чел съм едно писмо, оцеляло от времето на Линкълн. Съобщение, написано лично от Джеймс Бюканън и изпратено до Линкълн, което му дава достъп до един определен документ. Други свидетелства, които съм виждал, показват, че в крайна сметка този документ е бил изпратен тук, като гаранция от страна на Линкълн. Заради внезапната му ненавременна смърт този документ все още е при вас.

— Нека да поговорим хипотетично — каза Смит. — Ако наистина има такъв документ и вие го получите обратно, какво ще правите с него?

— Зависи какво пише вътре. Предполагам, че става дума за основателите на държавата и това, което са направили или не са направили във Филадельфия.

— За нас Конституцията е величествен паметник, основан на Божията мъдрост — заяви пророкът. — Тя е небесно знаме. За онези,

които са благословени със свободата, тя е като прохладната сянка и освежителния ручей на една висока планина на сред жадна и изтощена земя.

— Прекрасни сравнения — каза Никсън. — Но все още не сте отговорили на въпроса ми.

Смит се обърна към апостолите около масата.

— Ето ви пример за онова, срещу което сме изправени от самото начало. Арогантността на федералното правителство, което е дошло тук, в нашия дом, и настоява да се подчиняваме на нарежданията му.

Няколко от апостолите закимаха в знак на съгласие.

— Уважих тази молба за лична среща, защото се надявах, че този президент ще бъде по-различен. — Смит прикова поглед в Джордж Ромни и Дейвид Кенеди. — Двама от нашите собствени събрата работят за тази администрация и ние го приехме за добър знак.

Пророкът спря, сякаш да събере сили. Смит беше служил като главен историк и архивар на Църквата в продължение на много години. Ако някой знаеше какво пише в архивите, това беше той.

Най-сетне Смит се обърна към Никсън.

— Ние наистина съхраняваме нещо, което ни е дадено много отдавна. Но Бригъм Йънг е взел решението да задържи това, което е получил, и всеки пророк след него е решил същото. Това е и моето решение. Следователно се налага да откажа на вашата молба.

— Отказвате директно искане на президента на Съединените щати?

— В нашата доктрина, Завет 109:54, е казано следното: „Смили се, Господи, над всички народи по земята; смили се над владетелите на нашата страна; и нека тези принципи, които така достойно и благородно са защитавани от нашите бащи, а именно нашата Конституция, да пребъдат навеки“. Ето на това се подчинявам аз... господин президент. А не на вас.

Роуан гледаше втренчено Чарлс Сноу и Дани Даниълс.

Беше изслушал внимателно разказа за случилото се преди повече от четири десетилетия.

— Аз бях там — каза Сноу. — Седях на онази маса. Сравнително отскоро бях апостол, но видях с очите си как Джоузеф Фийлдинг Смит се изправи срещу Ричард Никсън. И тогава за пръв път разбрах за съществуването на нашата голяма тайна.

— А останалите знаеха ли?

Сноу кимна.

— Някои от старшите апостоли бяха наясно със съществуването ѝ.

— Чарлс — каза Роуан. — Ти ме изпрати да го открия. Ти ми нареди да го издирвам.

— Не, Тадеъс. Аз ти показах скритото в летописния камък единствено за да ти дам възможност сам да се погубиш. Двамата с президента Даниълс планираме това от много месеци насам.

Роуан не можеше да повярва на ушите си. Значи самият пророк беше шпионин? Предател? Който поставя интересите на езичниците над тези на светиите?

— Джоузеф Фийлдинг Смит — продължи Сноу — е бил светла личност. Служил на тази Църква в продължение на три четвърти от двайсети век. След като Никсън си тръгна в онзи ден, ние всички научихме част от онова, което се е случило през хиляда осемстотин шейсет и трета година. Едва след като самият аз станах пророк, разбрах цялата истина. Оттогава насам всеки пророк е предавал информацията на своя наследник. Но това задължение свършва в този момент, защото аз няма да ти кажа нищо.

— Можем да го направим, Чарлс — каза Роуан. — Можем да напуснем тази проклета страна с всичките ѝ закони, правила, данъци и проблеми. Вече нямаме нужда от нея. Направили сме социологически проучвания. Хората твърдо ще гласуват за отцепването. Жителите на Юта ще подкрепят подобно решение.

— Давате ли си сметка какво ще стане, ако наистина го направите? — попита го Даниълс. — Съединените щати са световна сила.

— И това ще се промени, ако изгубите Юта? — попита Роуан. — Абсурд.

— За съжаление, Юта няма да е единственият щат. Такъв е планът. Ще го последват и други. Вие сте прави, проблемите ни са сериозни. Хората са готови да се отделят. Представят си, че има нещо

по-добро. Но аз съм тук, за да ви кажа, че няма. Въпреки всичките ѝ недостатъци това е най-добрата проклетата политическа система, измислена от човека. Тя върши работа. Но само ако е съюз от петдесет щата. Не мога да ви позволя да го унищожите.

— Дори ако отците основатели са го позволили?

Сноу въздъхна.

— Тадеъс, нашите основатели са позволили много неща. Някои от тях са били мъдри, други — не съвсем. Наш дълг, наша отговорност е да не обръщаме внимание на лошото, а да се съсредоточим върху доброто. Времената се промениха. Онова, което може да е вършило работа през хиляда седемстотин осемдесет и седма година, вече не работи днес.

— Ние нямаме право да вземаме това решение — възрази Роуан, като повиши тон. — Хората трябва да го направят. Те имат право да знаят всичко.

— Ако наистина е така, защо се налага да засекретяваме информация? — каза Даниълс. — Защо се срещаме тайно, за да вземаме решения за националната сигурност? Защото е наша отговорност, като представители на народа, да вземаме интелигентни решения. Хората ни избират и ни оказват доверие, че ще се справим. И на всеки няколко години имат възможност да ни кажат доколко успяваме. Сенаторе, ние ви умоляваме да прекратите това — и вашият президент, и вашият пророк ви молят да спрете.

Първата мисъл на Роуан беше какво се случва в щата Айова. Дали часовникът на Линкълн наистина съдържа последното парче от мозайката? Освен това се запита и за Стефани Нел и нейното съучастие. Тя му беше дала жизненоважна информация. Но какво беше казал Сноу току-що за собственото си съдействие?

„Възможност сам да се погубиш с него.“

— Ти си изпратил Стефани Нел при мен, нали? — обърна се той към Даниълс.

— Никого не съм изпращал. Тя е крадец и предател. Първо ще я уволня, а после ще я вкарам в затвора. И точно натам си се запътил и ти самият, ако не спреш.

Роуан се обърна към Сноу.

— Ние имаме право да живеем свободно, както желаем, в съгласие със заветите на пророците. Заслужили сме си го. Нашите

основатели са ни го завещали.

— Ние сме свободни, Тадеъс.

— Как можеш да го кажеш? Наш дълг е да изпълним Пророчеството за Белия кон.

— То е просто фантазия. Винаги е било фантазия.

— Не, не е. Наредено ни е да „защитаваме Конституцията на Съединените щати, както ни е дадена по Божие вдъхновение“. Това означава в нейната цялост. И точно това правя аз. Самите отци основатели са казали, че всеки щат може да напусне съюза, ако пожелае. Аз съм готов да проверя дали Юта не иска точно това.

В този момент му хрумна нещо друго.

— Вие сте излъгали Никсън за пророчеството, нали?

Сноу отвърна на погледа му.

— Точно това сте направили — продължи Роуан. — Вие сте му казали, че е измислица.

— Просто потвърдихме онова, което Църквата вече беше заявила публично по отношение на това свидетелство — обясни Сноу.

— Но то е лъжа. Ти току-що каза, че всеки пророк след Бригъм Йънг е бил наясно с истината. За онова, което съхраняваме.

— То няма нищо общо с пророчеството — каза Сноу. — Но пък има много общо с бъдещето на тази държава. Ние просто направихме избора да не я унищожим. Ако ви позволим да продължите, съдбата на Конституцията наистина ще виси на косъм.

— Къде е, Чарлс? — попита Роуан, като целият трепереше от вълнение. — Къде е скрит този документ? Каж ми.

Сноу поклати глава.

— Тайната няма да бъде предадена от този пророк на следващия. А аз мога да те уверя, че съм единственият, който я знае.

— В такъв случай ти си предал своята вяра и всичко, което защитава тя.

— Аз съм готов да отговарям пред Небесния отец. А ти готов ли си?

— Абсолютно. Знаем, че Линкълн е водил война, която изобщо не е бивало да се води. Южните щати са имали право да напуснат държавата и той го е знаел. Взел е лично решение да води война. Загинали са стотици хиляди. Как мислиш, какво ще каже американският народ, когато се разкрие тази истина?

— Ще кажат, че той е избрал Съединените щати — отговори Даниълс. — Избрал е тази страна. И аз щях да направя същото.

— Значи и ти си предател.

— Линкълн е взел решението, че Съединените щати са по-важни от *отделните* щати — каза Даниълс. — Признавам, че времената са се променили. Ние не сме изправени срещу предизвикателствата, с които се е сблъскал той. Но нашите предизвикателства са не по-малко опасни. От тях зависи съдбата на целия свят. Важно е тази държава да оцелее.

Роуан впи поглед в президента на Съединените щати.

— Тя. Ще. Рухне.

— Освобождавам те от твоята служба — каза Сноу. — Искам оставката ти като апостол.

— А аз искам да напуснеш Сената — добави Даниълс.

— Вървете по дяволите, и двамата.

Роуан никога не беше произнасял такива думи. Ругатните бяха точно обратното на всичко, в което вярваше. Но беше разгневен. И се надяваше, че Саласар ще постигне успех. Защото вече всичко зависеше от него. Той се обърна към изхода, но не можа да се удържи да не каже нещо на тръгване:

— Легендата за Линкълн ще свърши. Този народ ще го види такъв, какъвто е бил в действителност. Един човек, който е водил война за нищо и е укрив истината в името на собствените си цели. За разлика от вас двамата аз вярвам на преценката на хората. Те ще решат дали този съюз ще продължи вечно, или не.

Малоун наблюдаваше тъмния силует на Сейлсбъри Хаус. Прекъсването на електричеството беше продължило около петнайсет минути. Най-сетне той забеляза фенерчета, които се насочиха към пристройката, атакувана по-рано от Касиопея. Няколко минути покъсно светлините вътре и пред къщата се появиха отново. Към този момент със сигурност бяха разбрали, че някой нарочно е натиснал прекъсвача. Нямаше да мине дълго време, преди наоколо да започне да гъмжи от полиция.

— Идва към теб, старче — каза Люк в ухото му.

Малоун изостави поста си и се отправи обратно между дърветата към мястото, където беше паркирал колата под наем. Автомобилът беше на банката на една улица, от двете страни на която се редяха дървета, а къщите бяха поне на трийсет метра навътре. Кварталът беше построен преди години, когато хората държали на личното си пространство, а земята била евтина.

Малоун нямаше как да разбере какво се е случило в Сейлсбъри Хаус. Колежанчето беше запазило подробностите за себе си. Но фактът, че часовникът беше в Касиопея, означаваше само едно: Люк я беше подценил. Голяма грешка.

Люк ускори крачка, макар че слабините все още го боляха. Трябваше да й го върне. Той стигна до края на къщата и зави зад ъгъла. В близост до стената растяха дървета и храсти. Шумоленето някъде отпред му подсказа, че Вит продължава да се изтегля. В къщата отново имаше ток и прозорците на първия етаж осветяваха тази страна. Той продължи да си пробива път през храстите. Малоун трябваше да е някъде зад градината, а Вит би трябвало да отива право към него.

Касиопея стигна до края на градината, като се придържаше към прикритието на дърветата. Нейната кола я чакаше на петдесет метра от

там, на Гринуд Драйв. Часовникът беше у нея. Хосепе щеше да остане доволен. Може би, след като му го предадеше, тя щеше да разбере защо е толкова важен. Хосепе беше казал само че часовникът може да се окаже последното парче от много по-голяма мозайка. Трябваше ли да каже за това на Стефани Нел? Вероятно не.

Вече се чуваха сирени. След като в Сейлсбъри Хаус отново светеше, всички щяха да разберат за кражбата. Беше време да изчезва далече от тук, при това бързо.

— Би трябвало да е точно при теб — каза Люк по микрофона.

Отговор нямаше.

— Малоун?

Тишина. Къде беше този пенсионер, по дяволите? Люк реши да вземе нещата в ръцете си. Болката най-сетне го беше напуснала и тренираните му мускули бяха готови за действие, а всичките му сетива бяха нащрек. Люк се втурна напред.

Касиопея чу тежките стъпки, които бързо я доближаваха през храстите.

Тя ускори крачка и стигна до края на градината, после се затича през горичката към колата си. Някой я настигаше. Вратите на колата бяха отключени, а ключовете бяха в дамската ѝ чанта, както и часовникът, така че я стискаше здраво. Горичката свършваше до улицата.

Касиопея видя колата си и се втурна към нея. Качи се, пъкна ключа в таблото и запали двигателя. Премести лоста за скоростите, настъпи педала на газта и вече се канеше да потегли, когато нещо се блъсна в колата. През предното стъкло се виждаше мъж, който се беше проснал върху капака. Беше млад, около трийсетгодишен.

— Отиваш ли някъде? — попита той.

Мъжът вдигна лявата си ръка, в която държеше полуавтоматичен пистолет, и го насочи право към нея. Касиопея се усмихна, без да откъсва поглед от очите му. После настъпи с всичка сила педала на газта с десния си крак.

Люк очакваше нещо подобно и точно по тази причина се беше вкопчил с дясната си ръка в края на капака, в основата на предното стъкло, където влизаха чистачките на колата. Автомобилът се втурна напред, гумите превъртяха на празен ход в пръстта и тревата и стигнаха до асфалта. Жената завъртя волана наляво, а после надясно, като се опитваше да го събори от колата.

Люк се държеше здраво. Тя увеличи скоростта.

— Старче — каза той по микрофона. — Не знам къде си, но ми трябваш. Ще се наложи да застрелям тази откачена кучка.

Нарежданията на Стефани бяха съвсем ясни. Да вземе часовника. На всяка цена.

Касиопея не искаше да наранява сериозно мъжа, който се беше хванал за капака на колата ѝ, но трябваше да го накара да се махне от там. Той със сигурност работеше за Стефани Нел. Кой друг можеше да дойде тук точно в този момент? Бяха на една тъмна улица, по която нямаше движение, а от двете им страни се редяха дървета. Нещо се появи пред нея. Друга кола. Която беше блокирала и двете платна, спряна напърно по средата на улицата. Вратата на шофьора се отвори, показа се мъжки силует.

Касиопея го позна. Беше Котън. Тя наби спирачките, колата поднесе и спря.

Малоун не помръдна от мястото си. Люк се пусна от капака на колата. Рязко отвори вратата на шофьора и насочи пистолета си към Касиопея.

Тя не помръдна. В светлината на таблото лицето ѝ беше като каменна маска, точно както и в Залцбург. Очите ѝ не се откъсваха от неговите. Люк протегна ръка в колата и изключи двигателя.

— Слизай, по дяволите! — извика той.

Касиопея не му обърна внимание.

Малоун се приближи с бавни, сигурни крачки. Спря до колата и забеляза малката дамска чанта на мястото до шофьора. Беше черна. Марка „Шанел“. Украсена с легендарните символи на компанията.

Малоун я беше купил в Париж миналата година като коледен подарък за жената, която съвсем буквално имаше всичко.

Той пристъпи към вратата на пътника, отвори я и взе чантата. Часовникът беше вътре и Малоун го извади, после подхвърли чантата обратно. Беше също толкова ядосан на Касиопея, колкото и тя на него, така че не каза нищо. Както и тя. После направи знак на Люк да си тръгват.

— Сигурен ли си? — попита го Люк.

— Остави я.

Люк сви рамене и подхвърли ключовете от колата в скута ѝ. Това също не предизвика никаква реакция от нейна страна. Касиопея затръшна вратата, запали двигателя и направи обратен завой по средата на улицата, а после се отдалечи с максимална скорост.

— Тая работа не е на добре — каза Люк.

Малоун проследи с поглед колата, която потъна в нощта.

— Не — прошепна той. — Не е.

Мериленд

Роуан седеше в храма.

Още като малко момче се беше чувствал най-сигурен между църковните стени. Първо в храма в Солт Лейк Сити. Откакто се беше преместил във Вашингтон, беше избрал за свой дом този храм. Тук, зад дебелите стени и заключените врати, светиите можеха да практикуват своята религия така, както искаха. Вътре влизаха единствено светиите, които имаха съответната препоръка. Вратите на храма бяха отворени за езичници единствено в продължение на няколко седмици преди освещаването. През 1974 г. почти един милион посетители бяха минали през тази величествена сграда в горите на щата Мериленд. Влиятелните списания „Тайм“, „Нюзуик“ и „Уърлд Рипорт“ бяха публикували статии за него. Още от първите дни на Църквата имаше правило за дни на отворените врати, които да обезсилват пресилените слухове и погрешните схващания. Но след освещаването на един храм той се превръщаше в изключителна територия на светиите.

Роуан беше избягал от Блеър Хаус и беше взел такси до тук — за втори път през деня. Рано сутринта, когато се беше срещнал със своите колеги от Конгреса, за да планират следващите си действия. И сега, когато не беше сигурен в нищо. Защото самият Чарлс Р. Сноу беше влязъл в битката.

Изобщо не беше очаквал подобно необикновено събитие. В интерес на истината, беше залагал на смъртта на Сноу. След като го избереяха за пророк, което беше сигурно, щеше да разполага с власт върху цялата Църква. Вместо това Сноу го беше прогонил и беше настоял за оставката му. Подобно действие нямаше прецедент. Апостолите запазваха службата си до деня на смъртта си. Към този момент Роуан беше с най-продължителен стаж, беше се издигнал през всички нива на църковната йерархия и беше на един удар на сърцето от позицията на пророк.

И то не просто кой да е пророк. А първият от времето на Бригъм Йънг, който щеше да ръководи както Църквата, така и светската власт.

И първият, който щеше да го постигне в условията на независима, жизнена държава.

Дезерет.

Роуан не забравяше, че му предстоят битки за гласовете на избирателите и съдебните заседатели, но беше уверен, че ще може да спечели и двете.

Сега над неговата мечта беше надвиснала съдбоносна опасност. И Даниълс, и Сноу знаеха всичко. Дали Стефани Нел не го беше продала? Дали не беше шпионин? Появата ѝ точно в този момент беше твърде случайна. Обземаше го параноя. Точно както се беше надигнала параноята след Гражданската война и в навечерието на ХХ в., когато светиите бяха преследвани и затваряни в изпълнение на закона „Едмъндс-Тъкър“ срещу полигамията. Когато самата Църква беше обявена извън закона. Когато брат се обръщаше срещу брата. Когато шпионите бяха навсякъде. Бяха започнали да наричат този период „Тревожното време“. И то беше свършило едва когато Църквата се беше предала и беше приела компромиса.

Роуан беше сам в една от небесните зали. Трябваше да помисли. Мобилният му телефон започна да вибрира. При обичайни обстоятелства такива устройства не бяха разрешени в храма. Но обстоятелствата бяха твърде далеч от обичайните. Той погледна дисплея. Саласар.

— Какво стана? — попита Роуан, когато вдигна.

— Часовникът изчезна. Котън Малоун беше там. Сега е в тях.

Роуан затвори очи. Тази вечер се превръщаше в истинска катастрофа. Нищо не се беше развило така, както трябваше.

— Трябва да заминеш за Солт Лейк Сити — нареди той. — Аз ще пристигна сутринта.

— Те знаеха, че сме там — каза Саласар.

Разбира се, че са знаели. Как иначе?

— Ще говорим в Солт Лейк Сити — каза Роуан и прекъсна връзката.

* * *

Касиопея седеше в хотелския апартамент на Саласар и го гледаше, докато говори по телефона.

Разговорът приключи.

— Старейшина Роуан звучеше сразен — каза той, почти шепнешком. — И трябва да призная, че и аз се чувствам по същия начин. Занимаваме се с това от няколко години. Но едва през последните месеци се доближихме до целта. За да стигнем дотук, проведохме продължителна и трудна битка.

— Съжалявам, че загубих часовника.

— Вината не е твоя. Аз съм виновен. Трябваше да предвидя подобни проблеми и да съм готов да действам. Можех да изпратя помощниците си с теб.

— Те само щяха да пречат. Аз не успях да предвидя какво ще се случи.

Хосепе въздъхна.

— Какво ще кажеш тази вечер да не говорим повече за загуби? Хайде да вечеряме някъде.

Касиопея не беше в настроение — независимо дали беше в роля, или не.

— Доста съм изтощена от часовата разлика — каза тя. — Нали няма да имаш нещо против, ако просто си легна?

* * *

Стефани беше организирала импровизиран щаб в стаята си в хотел „Мандарин Ориентал“. Лаптопът ѝ беше свързан с обезопасения сървър на „Магелан“, телефонът ѝ беше до нея. Беше довела със себе си и Кейти Бишъп, която се намираше в съседната стая и преглеждаше тайните бележки на Мадисън за някакво късче полезна информация. Младата жена беше умна и образована и очевидно си беше паднала по Люк Даниълс. Докато пътуваха с таксито от Белия дом, беше задала доста въпроси за него.

А сега и часовникът беше у тях. Люк и Котън бяха успели.

Стефани се вторачи в екрана на лаптопа си, на който се виждаше картина в реално време от лаптопа на Люк в Де Мойн. Кейти беше проверила съответните уебсайтове и беше разговаряла с един от

кураторите на „Смитсониън“, който ѝ беше обяснил как точно бяха отворили първия часовник на Линкълн.

Беше много просто. Задното капаче се отваряше на винт, отдясно наляво, обратно на часовниковата стрелка, за да открие часовниковия механизъм. Единствената тънкост беше нарезите на винта да се почистят от корозията, защото нямаше да са използвани много отдавна. С първия часовник го бяха постигнали с няколко внимателни почуквания на подходящите места. Информацията вече беше предадена в щата Айова.

* * *

Малоун вдигна часовника от бюрото. Двамата с Люк бяха взели стая в хотел в центъра на града, далече от хотела на Саласар, и бяха установили видеовръзка със Стефани във Вашингтон.

Малоун с възхищение разгледа часовника, който беше в отлично състояние.

— Нека да се опитаме да не го счупим — обади се Стефани от екрана.

Той се усмихна.

— За мен ли беше това?

— Имаш склонност да повреждаш разни неща — изтъкна Стефани.

— Поне не е част от културното наследство на ЮНЕСКО.

Ако се съдеше по досегашния му опит, местата от списъка на ЮНЕСКО бяха сред любимите му цели за покушение.

Срещата с Касиопея го беше разтърсила. Двамата имаха проблем и нямаше да го разрешат лесно, колкото и да говореха за него. Малоун беше направил точно това, което тя го беше помолила да не прави, и нямаше да му се размине без последствия. Той подаде часовника на Люк.

— Честта се пада на теб.

Люк хвана часовника и се опита да разхлаби задното капаче. Според инструкциите на Стефани нямаше да е лесно — и наистина не беше.

Люк опита още три пъти, но без резултат.

— Не иска да се завърти — каза той.

Двамата опитаха с леки почуквания отстрани на корпуса, както им бяха препоръчали, и отново не постигнаха нищо. Малоун си спомни, че преди години обичаше да си купува една определена марка плодова салата — портокали и грейпфрут, обелени и пакетирани в пластмасов контейнер с винт. Капакът винаги се отвърташе трудно. Най-сетне, един ден Малоун откри каква е тайната: не трябваше да го стиска толкова силно. Раздразнен от съпротивата, той винаги стискаше пластмасата толкова силно, че винтът блокираше.

Той леко хвана ръба на часовника, като го стискаше точно толкова, за да се задържи между пръстите му. После завъртя капачето и усети съпротивата на миниатюрните нарезки на винта. Опита отново и усети раздвижване. Леко, но достатъчно. Отново го хвана, без да стиска, и този път успя да освободи задното капаче.

Малоун остави часовника на бюрото и Люк насочи камерата на лаптопа към отворения часовников механизъм. Стефани им беше изпратила по електронната поща снимка на другия часовник на Линкълн, който бяха отворили в „Смитсоуиън“, и Малоун очакваше да види подобен гравирани надпис от вътрешната страна. Но там нямаше нищо.

Двамата с Люк явно си помислиха едно и също. Той кимна на по-младия мъж. Люк обърна задното капаче.

* * *

Роуан седеше мълчаливо в една зала за бракосъчетания. В предишната зала бяха дошли посетители, а той не беше в настроение за компания, така че бе излязъл. Запита се колко ли бракове бяха сключени тук. Спомни си за собствената си сватба в храма на Солт Лейк Сити. Младоженците заставаха на колене от двете страни на олтара, а зад тях бяха подредени семействата им. Двамата се държаха за ръце и повтаряха думите на завета да бъдат верни един на друг както на Господ и да спазват Неговите заповеди. Съчетаването в името на Исус с властта на свещеника в храма означаваше съюз за вечни времена — а не само „докато смъртта ни раздели“. И тук, както в повечето зали за бракосъчетания, по стените имаше огледала, така че

младоженците символично да се видят в многобройните си отражения, събрани заедно завинаги.

„Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата.“

Евангелие от Матей, глава 16, стих 19.

Вярата във вечността на брака засилваше земната връзка между съпруг и съпруга. На развода, макар и разрешен от Църквата, не се гледаше с добро око. Задълженията трябваше да се спазват. И в това нямаше нищо лошо.

Роуан се молеше от половин час насам, защото не знаеше какво да предприеме. Не можеше да повярва, че Небесният отец го беше довел толкова далече само за да го лиши от най-славния миг.

Мобилният му телефон отново завибрира в джоба му. Той погледна дисплея. Непознат номер. Роуан реши да отговори.

— Нали не си мислеше, че наистина ще ти се доверя? — попита го Стефани Нел.

— Ти ми заложи капан.

— Така ли? И как по-точно?

— Нямам нито време, нито желание да ти обяснявам.

— Искам твоята комисия официално да прекрати разследването на моя отдел. Искам да ми се махнеш от главата, сенаторе. Искам да се махнеш от живота ми.

— Честно казано, изобщо не ме интересува...

— Часовникът е у мен.

Правилно ли я беше чул?

— Изпратих моите хора да го приберат и те го направиха.

— Откъде знаеше, че го искам?

— Аз също прочетох онова, което Линкълн е оставил в книгата. Направих копие от страницата, преди да я откъснеш.

Какво беше това? Помилване? Втори шанс?

— Съгласен ли си, сенаторе?

Роуан нямаше друг избор.

— Съгласен съм. Утре ще получиш официално писмо. Моята комисия ще заяви, че не се нуждае от нищо повече от теб.

— Точно така. Искам писмото да бъде изготвено и подписано до един час, а аз да получа оригинала.

— Готово. Сега е твой ред.

— Отвори си електронната поща. Изпращам ти няколко снимки заедно с адреса, на който да изпратиш писмото. Ако не го получа до един час, твоята малка операция рязко ще приключи. Ясна ли съм?

— Напълно.

— Довиждане, сенаторе.

Той докосна екрана на смартфона си и отвори електронната си поща. Заредиха се две снимки. Първата показваше един отворен джобен часовник. Втората беше близък план на задното капаче на часовника, където от вътрешната страна в среброто бяха гравирани две думи.

Falta Nada.

„Фалта Нада“. Нищо не липсва.

Роуан си спомни картата, която беше нарисувал Линкълн в „Книгата на Мормон“ — в нея бяха обозначени всички места, с изключение на едно.

И точно това беше информацията, която му трябваше, за да я допълни.

Роуан се усмихна, вдигна очи към Небесния отец и прошепна:

— Благодаря ти.

Молитвите му бяха чути. Само преди секунди беше в задънена улица, от която буквално нямаше изход, но сега отново беше на ход. А още по-хубавото беше, че вече нямаше нужда нито от Чарлс Сноу, нито от Стефани Нел, Дани Даниълс, Бригъм Йънг или от картата, която беше оставил Линкълн. Защото вече знаеше съвсем точно къде го очакваше наградата му.

22:00 ч.

Стефани излезе от хотел „Ориентал Мандарин“ и взе такси до Белия дом. Беше направила точно това, което Дани Даниълс беше поискал от нея — беше предала на Роуан цялата информация, свързана с часовника. Като допълнително доказателство за достоверността на действията си беше изпратила и снимка на отворения механизъм. Роуан, трябваше да му се признае, веднага беше подписал писмото от името на комисията и го беше изпратил в хотела, както беше настояла Стефани. Към този момент и Саласар, и Касиопея би трябвало да знаят това, което знаеше Роуан. Стефани разбираше идеята на президента, но не ѝ харесваше онова, което се подразбираше от нея. След почти двайсет години в разузнаването тя веднага можеше да разпознае кога играта отива към своя край.

Таксито я остави недалече от Блеър Хаус и тя продължи пеша. Агентите на тайните служби я пуснаха да влезе и я отведоха в една стая с жълти стени и портрет на Ейбрахам Линкълн. Очакваха я Даниълс и Чарлс Р. Сноу, седемнайсетият пророк на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Дани вече ѝ беше казал по телефона какво се беше случило тук с Роуан преди няколко часа.

И двамата изглеждаха развълнувани.

— На двайсети декември хиляда осемстотин и шейсета, само два месеца след избирането на Ейбрахам Линкълн за президент, Южна Каролина се отцепила от Съединените щати — каза Даниълс. — Това е първият щат, който го е направил. През следващите шейсет дни примерът на Южна Каролина бил последван от Мисисипи, Алабама, Джорджия, Луизиана и Тексас. А след това, на дванайсети април хиляда осемстотин шейсет и първа, бил атакуван Форт Съмтър. Пет дни по-късно Вирджиния, Арканзас, Тенеси и Северна Каролина също напуснали съюза.

Стефани слушаше гласа на президента, който отново беше станал тих и монотонен, както вчера.

— Точно тук, в тази стая — продължи президентът, — няколко дни след атаката срещу Форт Съмтър се срещнали Франсис Престън Блеър и Робърт Е. Лий. Линкълн искал Лий да застане начело на армията на северните щати и накарал Блеър да го попита от името на президента. Но той, естествено, отказал. „Как мога да вдигна меч срещу Вирджиния, моя роден щат?“

— Войната поставила на изпитанието лоялността на всички — каза Сноу. — Светиите също трябвало да направят своя избор. Макар че сме били далече, в долината на Голямото солено езеро, войната намерила пътя към нас.

— Линкълн ви е вярвал достатъчно, за да ви изпрати този документ.

— Не съм сигурен, че го е направил, защото ни е вярвал. Налагало се да накара Бригъм Йънг да замълчи. Искал да се подсигури, че западните щати няма да се обърнат срещу Севера. Знаел, че Йънг никога няма да повярва на честната му дума, и затова изпратил нещо достатъчно ценно, за да демонстрира колко сериозни са намеренията му.

— Но Йънг е можел да го даде на южните щати — каза Стефани. — И с това да сложи край на всичко. От всичко, което съм чела по този въпрос, съм останала с впечатление, че по онова време мормоните ненавиждали федералното правителство.

— Така е. Чувствали сме се предадени от него. Но също така е вярно, че ние ценим Конституцията. Никога не сме смятали за свой дълг да унищожим тази държава.

— Значи не вярваш в Пророчеството за Белия кон, така ли? — попита го Даниълс.

— Ако ме беше попитал преди няколко дни, щях да отговоря отрицателно. Вече не съм толкова сигурен. Твърде голяма част от него се превръща в действителност.

Президентът изглеждаше изтощен.

— В Гражданската война са загинали шестстотин хиляди души. Повече, отколкото във всичките ни останали войни, взети заедно. Твърде много американска кръв е пролята.

Стефани чу и думите, които не бяха изречени на глас.

„Вероятно за нищо.“

— Не можем да обвиняваме Линкълн заради онова, което е направил — заяви Даниълс. — Той е бил изправен пред труден избор и е взел трудно решение. И ние все още сме тук благодарение на това решение. Светът е по-добро място благодарение на него. Разкриването на този документ щеше да сложи край на държавата още тогава. Ако това се беше случило, кой знае какъв щеше да бъде днешният свят.

Президентът помълча, преди да продължи:

— И все пак той е скрил волята и думите на отците основатели. Взел е решение сам, без никой друг и е определил какво е добро за тази държава.

Стефани едва сега осъзна защо беше тук.

— И скоро на теб също може да се наложи да вземеш такова решение — каза тя.

Очите на Даниълс се впиха в нейните.

— Ако този документ все още съществува, аз ще направя същия избор. Бележките на Мадисън са проблем, но все пак са само бележки. Знае се, че ги е променял и редактирал, така че не може да им се има пълно доверие. И в никакъв случай не представляват достатъчно доказателство, за да предизвикат разпада на държавата. Но самият документ, подписан и подпечатан, ще има съдбоносна сила. Кой знае какво ще направят с него в съда? Нещата могат да поемат във всякаква посока. А общественото мнение? Със сигурност няма да бъде добро.

Стефани се обърна към Сноу и реши да се възползва от тази възможност.

— Какво означава „Фалта Нада“?

— Това е място, което Роуан познава.

Тя улови нещо в погледа на Сноу.

— И вие искате той да отиде там?

— Необходимо е той да отиде там. Но е важно това да се случи по негова собствена инициатива. Той не бива да разбере, че действията му се ръководят от страни.

— Знаеш ли нещо за човека, който е бил първият собственик на този дом? — намеси се Даниълс, като смени темата.

В интерес на истината, Стефани знаеше много за него. Франсис Престън Блеър беше част от неофициалната група съветници на президента Андрю Джаксън — така наречения „Кухненски кабинет“, който беше издавал един влиятелен вестник във Вашингтон. В крайна

сметка Блеър беше продал вестника и се беше оттеглил от политиката, но отново се беше върнал на фронтвата линия през 1861 г., когато беше станал един от доверените приятели на Линкълн.

— Линкълн изпратил Блеър при Ричмънд — каза Даниълс. — Като неофициален посланик, който да организира мирни преговори. Преговорите наистина се състояли в Хамптън Роудс през февруари хиляда осемстотин шейсет и пета година. Самият Линкълн присъствал на тях, но след като Югът настоял за независимост като едно от условията за мира, не било постигнато никакво съгласие. По мнението на Линкълн съществуването на Съединените щати не било на масата за преговори. Той не отстъпил от тази позиция до самия край.

— Така и не ми отговори — каза тя на Даниълс.

Той присви очи.

— Не искам да бъда принуждаван да взема решение. Не искам дори да виждам този документ.

— Тогава защо казах на Роуан какво има в онзи часовник?

— Дватама със Саласар трябва да бъдат спрени — отговори Сноу. — Ако умра, което може да се случи всеки момент, Тадеъс Роуан ще стане следващият пророк. Такава е нашата традиция. Той е най-старшият след мен. Когато стане пророк, няма да отговаря пред никого.

— Опитавме се да го накараме да се откаже — добави Даниълс. — Вероятно можеш да предположиш какво отговори той.

Да, Стефани наистина можеше.

— В този момент има — Даниълс вдигна ръка, за да ги преброи... — десет души, които знаят за случващото се. Разбира се, контролираме всички с изключение на трима от тях — Роуан, Саласар и Касиопея. Не сме сигурни колко знае Касиопея Вит, но предполагам, че е достатъчно. Не се притеснявам за нашите хора — за теб, за мен или за пророка. Всички ние знаем как да пазим тайна, а освен това никой от нашите хора не разполага с цялата информация. Но другите трима? Те са неизвестните в уравнението.

Стефани разбра какво имаше предвид президентът.

— Дори ако успеем да установим контрол върху документа, Роуан, Саласар или Касиопея могат да проговорят.

Даниълс кимна.

— Единият от тях ще стане следващият върховен водач на богатата и влиятелна религиозна организация. Роуан притежава солидна репутация и влияние в национален мащаб. Всичко показва, че Саласар ще го подкрепи. А той е опасен човек, за когото знаем, че е убил един от нашите хора.

Евентуалните последствия й ставаха все по-ясни.

— Чували ли сте за кръвопролитие в Маунтин Медоу? — попита я Сноу.

Стефани поклати глава.

— Срамна глава в нашата история. През хиляда осемстотин петдесет и седма година през територията Юта преминал керван от Арканзас на път за Калифорния. Случило се в най-връхната точка на напрежението между светиите и федералното правителство. Към нас се придвижвала армия, за да ни подчини на волята си. Нашите хора знаели това. Страхът властвал над всичко. Керванът спрял в Солт Лейк Сити, а после продължил на юг, към едно място на име Маунтин Медоу. По причини, които си остават неизвестни, местните опълченци нападнали кервана и убили сто и двацет мъже, жени и деца. Били пощадени единствено седемнайсет от най-малките, които все още нямали седем години.

— Ужасно — каза тя.

— Така е — съгласи се Сноу. — Но освен това е било типично за онези тревожни времена. Не оправдавам случилото се, но разбирам как е било възможно. Параноята е властвала над всички. Тръгнали сме на запад, за да бъдем на сигурно място и да бъдем оставени на мира, но въпреки това сме били подложени на атака от правителството, което поначало е трябвало да ни защитава.

Сноу замълча за момент, сякаш за да събере силите си.

— Минали цели седемнайсет години, но в крайна сметка през хиляда осемстотин седемдесет и четвърта за убийствата били обвинени девет души. От тях само един стигнал до съда. Джон Лий. Наложило се да проведат два последователни съдебни процеса, докато съдебните заседатели — до един свети — най-сетне го обявили за виновен и той бил екзекутиран. И до днес има много хора, които вярват, че Лий е бил изкупителна жертва. Някои казват, че самият Бригъм Йънг е бил замесен. Други твърдят, че това е невъзможно. Никога няма да разберем истината.

— Защото е била скрита?

Сноу кимна.

— С времето всичко се потулило. Но Бригъм Йънг като пророк направил необходимото за оцеляването на Църквата. Това е и моята задача.

— Но на каква цена? Загинали са хора, за да се осигури то.

— И явно сме се върнали там, откъдето сме започнали.

— С изключение на факта, че сега пред криза е изправена цялата нация — намеси се Даниълс.

Стефани разбра какво имаше предвид.

— Искате Роуан и Саласар да бъдат убити, така ли? — попита тя.

Сноу настръхна от прямотата на този въпрос, но той нямаше как да не бъде зададен.

— Съединените американски щати не убиват хора по поръчка — каза Даниълс. — Нито пък оправдаваме политическите убийства. Но... ако от трета страна се появи възможност Роуан да не оцелее, нищо не ни задължава да се намесваме.

Стефани разбра скрития смисъл на думите му. „Намери приемлив начин да го направиш.“

— А колкото до Саласар — продължи президентът, — това е съвсем друг въпрос.

И тя беше напълно съгласна с това. Съединените американски щати имаха право да отмъщават за своите.

— Старейшина Саласар боготвори идол, който, опасявам се, никога не е съществувал наистина — каза Сноу. — Джоузеф Смит, нашият основател, имал много добри идеи, бил дързък и смел. Но хора като Саласар отказват да приемат възможността да е имал и недостатъци. Те виждат само онова, което искат да видят. Данитите, които е организирал, са опасна група — точно каквито са били и по времето на Смит. В нашата Църква няма място за тях.

— Знаехте ли за съществуването на данитите, преди да ви кажа? — попита Даниълс.

— Бях чувал слухове. Точно затова наблюдавах Роуан и Саласар.

Стефани си спомни какво й беше казал Едуин Дейвис. „Надявахме се, че времето се е погрижило за всичко. Но получихме информация, според която не е така.“ И в този момент тя осъзна какво означаваша думите му.

— Вие сте ни държали в течение?

Даниълс кимна.

— В продължение на повече от една година. Към този момент ние също бяхме започнали наблюдение над Роуан. Затова обменихме информация. Всеки от нас знаеше неща, които другият не знаеше.

— И сега вие сте единствените двама, които знаят всичко?

Отговор не последва.

— Фактът, че Саласар е убил един от вашите агенти, ме натъжава — каза накрая Сноу. — Но не ме изненадва. Едно време, в самото начало, сме вярвали в изкуплението с кръв. Убийството е било оправдавано, дори узаконявано. Но отдавна сме се отказали от тези варварски методи. Нашата църква не насърчава убийството — никога, при никакви обстоятелства, по никаква причина. Сърцето ме боли заради този човек.

— На всичко това трябва да се сложи край — заяви Даниълс твърдо. — Разкрихме движения за отцепване из цялата страна и Роуан подклажда тези пожари. Вече разполага с хора, готови да се възползват максимално от онова, което ще се случи в Юта. Както научихме тази сутрин, на негова страна е мнозинството в законодателните органи на щата, както и губернаторът. Ще стане точно като през хиляда осемстотин и шейсета. Южна Каролина направила първата крачка, но бързо я последвали и други щати. Със сигурност не можем да използваме сила под никаква форма, а като се има предвид и това, което вече знаем за отците основатели, използването на сила може би няма и законно основание.

В стаята настъпи напрегната тишина. Явно всички обмисляха последствията от бъдещите действия.

— Искам да придружиш пророка до Юта и да намериш начин да спреш Роуан и Саласар във „Фалта Нада“ — каза президентът. После добави: — Окончателно.

Имаше и още нещо.

— А Касиопея? — попита Стефани.

Котън вече беше получил възможност да се справи с нея в Айова и не беше успял. Оперативният доклад на Люк също не беше окуражителен. Касиопея беше твърде близо до центъра на събитията, за да бъде ефективна. Стефани знаеше какво трябва да направи с нея.

— Тя също ще бъде извадена от уравнението — каза тя.

Солт Лейк Сити

Събота, 11 октомври, 10:00 ч.

Малоун с възхищение разглеждаше площада пред храма. Никога не беше идвал преди, но беше чел какво са постигнали там много отдавна. На високата каменна стена по външния периметър имаше бронзова табелка, която отбелязваше началото на всичко.

ПОСТАВЕНА ОТ ОРСЪН ПРАТ С ПОМОЩТА НА ХЕНРИ ДЖ. ШЪРУД НА 3 АВГУСТ 1847 Г., В НАЧАЛОТО НА ПЪРВОНАЧАЛНИЯ ОГЛЕД НА МЯСТОТО ЗА СОЛТ ЛЕЙК СИТИ, РАЗПОЛОЖЕН ОКОЛО „МОРМОНСКИЯ“ ХРАМ, ОПРЕДЕЛЕН ДА БЪДЕ ПОСТРОЕН ТУК ОТ БРИГЪМ ЙЪНГ НА 28 ЮЛИ 1847 Г. ВСИЧКИ УЛИЦИ НА ГРАДА ЗАПОЧВАТ ОТ ТОВА МЯСТО.

Под маркера имаше бетонен паметник с надпис БАЗА И МЕРИДИАН. Това беше първоначалната точка, от която беше изградено всичко наоколо — целият град, който вече беше дом на двеста хиляди души.

Беше трудно да не остане впечатлен.

Двамата с Люк бяха излетели от Де Мойн малко след изгрев-слънце с един служебен самолет на Министерството на правосъдието, изпратен от Стефани. Информираха ги, че Саласар и Касиопея също пътуват към тях. Сенатор Тадеъс Роуан беше потеглил от Вашингтон късно предишната вечер и вече беше пристигнал в дома си в Юта.

Инструкциите на Стефани бяха и двамата да са тук в десет сутринта. Беше им казала, че ще им обяснят всичко.

Табелката и паметникът бяха в съседство с оживената Саут Темпъл стрийт, точно срещу централния универсален магазин и издателство „Дезерет“. И двамата с Люк бяха въоръжени със служебни

берети, използвани от всички в отряд „Магелан“ — същите като онзи, който Малоун държеше под леглото си в Копенхаген. По-рано той се беше обадил в книжарницата, за да провери как вървят нещата. За щастие, за него работеха три дами, които се отнасяха с книжарницата така, сякаш бе тяхна, така че всичко беше под контрол. Малоун оценяваше работата им и се отплащаше с високи заплати и процент от печалбите. Като се има предвид колко пъти беше нападана тази книжарница през последните няколко години, беше цяло чудо как бяха останали да работят там.

Черен линкълн навигатор със затъмнени стъкла спря до бордюра. Задният прозорец се отвори и оттам се показа лицето на възрастен мъж.

— Господин Малоун, господин Даниълс. Аз съм Чарлс Сноу. Дойдох да ви взема.

Вратата на мястото до шофьора се отвори и оттам се показа Стефани.

— Защо не съм изненадан, че и ти си тук? — каза Малоун.

— Защото това не е първото ти родео.

Той се обърна към Люк и го изгледа вторачено.

— Предполагам, че си знаел за това.

— Аз съм на заплата, старче.

Младият шофьор им остави колата заедно с ключовете.

— Мислех си, че господин Даниълс може да кара — предложи Сноу. — А ние двамата да седнем отзад, господин Малоун.

Както името, така и лицето на мъжа бяха познати на Малоун — Сноу беше настоящият водач на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Малоун се качи отзад. Люк и Стефани бяха отпред.

— Важно е да ви придружа — каза Сноу. — Краката ми са слаби, но ще се наложи да свършат работа. Ще направя всичко по силите си.

— Защо е толкова важно? — поиска да разбере Малоун.

Сноу кимна.

— Важно е както за *моята* Църква, така и за *нашата* държава.

— Значи отиваме във „Фалта Нада“?

— Точно така. Господин Даниълс, ако включите навигационната система, маршрутът ни вече е въведен в нея. Пътят до там е около един

час с кола. — Сноу помълча, преди да добави: — Едно време е бил два дни с кон.

Люк потегли. На екрана се появи карта, а върху нея — стрелка, която сочеше пътя.

— Стефани Нел ми каза, че сте един от най-добрите агенти на правителството — каза Сноу.

— Тя обича да преувеличава.

— Президентът Даниълс ми каза същото.

— Той също е способен да изтърси една-две лъжи.

Сноу се разсмя.

— Стабилен човек. Сърцето ме боли заради него. Скоро може да му се наложи да вземе някои трудни решения.

Малоун разбра какво има предвид събеседникът му.

— Саласар?

Сноу кимна.

— Зъл човек. Но едва през последните дни разбрах за мащаба на неговото зло. Оттогава се моля за онази изгубена душа.

— Едва ли ще е голяма утеха за вдовицата и децата му.

Възрастният мъж го погледна сурово и преценяващо.

— Не. Предполагам, че не.

Малоун знаеше, че понякога се стига до убийство. То никога не беше добро. Но все пак имаше разлика между убийството при самозащита, в битка с врага, и хладнокръвното убийство. Хосепе Саласар явно не се интересуваше от тази разлика.

— Трябва да знам какво е „Фалта Нада“ — каза той.

Беше забелязал, че Стефани не се обръща, за да се включи в разговора. Тя гледаше напред през стъклото със стиснати зъби.

— Никога не съм си представял, че отново ще пътувам в планините — каза Сноу. — Знаете ли, господин Малоун, аз умирам. Достатъчно е да ме погледнете, за да го разберете. Но в последно време ме изпълва нова сила. Може би е последната искрица живот, преди смъртта да ме завладее окончателно. Мога единствено да се надявам, че ще издържа, докато приключим с това.

Малоун знаеше достатъчно за цялата история, за да каже:

— Семената на целия този хаос са посети много отдавна. Вие просто сте го наследили.

— Това е така. Гадеъс Роуан е мой проблем. Двамата с президента се опитахме да го притиснем да подаде оставка, но той отхвърли това предложение. Не мога да се обявя открито срещу него поради неговата позиция и факта, че целият проблем е от толкова чувствително естество. Ще се наложи ние да се справим с него. Още днес.

Малцина се издигаха до положението на водачи на най-големите световни религии. Католическите папи. Православните патриарси. Протестантските архиепископи. А това беше пророкът на светиите. Малоун съчувстваше на този човек както заради здравословното му състояние, така и заради трудното положение, в което беше попаднал, но и двамата се отправяха към опасностите на неизвестното.

И той трябваше да бъде под готвен за тях.

— „Фалта Нада“ — повтори Малоун. — Разкажете ми за това място.

Заселниците пристигнали в Юта две години преди началото на златната треска в Калифорния през 1849 г. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се противопоставяла на златотърсачеството във всичките му форми, тъй като разсейвало членовете на Църквата от задачата им да съсредоточат всичките си сили в изграждането на Цион. През 1847 г., когато пристигнали първопроходците, повечето от тях били без пукната пара. Но въпреки това през 1850 г. светиите вече сечали свои собствени златни монети и поставяли златно покритие на новия си храм. Откъде се взело това богатство?

Долината на Голямото солено езеро отдавна била заселена от племето юти. Изненадващо, тези местни жители приветствали с добре дошли религиозните емигранти. Уакара, техният вожд, развил близко приятелство с новодошлите, особено с един светия на име Айзък Морли. В крайна сметка Уакара признал на брат Айзък, че преди години получил видение от Тоуатс, думата на ютите за „Господ“. В това видение на вожда било наредено да даде злато на „високите шапки“, които един ден щели да пристигнат в неговите земи. Светиите идеално отговаряли на това описание, така че Уакара завел брат Айзък в Каре-Шиноб — свещено място, за което се

твърдяло, че е построено от предците на юта. Там Морли събрал общо 58 фунта пречистено злато и ги изпратил на Бригъм Йънг в Солт Лейк Сити. Морли и вождът сключили сделка и за допълнително количество от златните запаси на племето, при която Уакара поставил две условия. Само един човек трябвало да знае местоположението на мината и този човек трябвало да се радва на еднакво доверие от двете страни. За тази задача бил избран брат Айзък, но в крайна сметка той остарял толкова, че вече не можел да пътува до там всяка година.

През 1852 г. бил избран неговият наследник. Томас Роудс. Той се върнал от първото си пътуване до тайната мина с 62 фунта злато. През следващите години били извършени още такива пътувания. През 1855 г. вождът Уакара починал, наследил го Арапийн, неговият син. По същото време Роудс също се разболял и вече не можел да пътува до планината всяка година.

Така Бригъм Йънг бил изправен пред един проблем. Той дори не бил сигурен, че новият вожд на племето юта ще признае дотогавашната уговорка. Ако се стигнело дотам, Йънг имал нужда от разрешението на Арапийн да позволи на Кейлъб Роудс, сина на Томас Роудс, да поеме снабдяването със злато. Било постигнато временно споразумение с едно допълнително условие — някой от местните жители да придружава Кейлъб при неговите пътувания до мината. След известно време Кейлъб спечелил доверието на Арапийн и той му разрешил да продължи да ходи сам. Наследникът на Арапийн сложил край на това споразумение, но Кейлъб Роудс продължил да посещава мината тайно от него. Дори поискал да получи право на собственост върху земята от Конгреса, но искането му било отхвърлено. Федералното правителство в крайна сметка дало концесията на други компании, които да проучват земята и да добиват злато. Геолозите пристигнали да проучат терена, но така и не открили легендарната златна мина на Роудс.

Бригъм Йънг знаел, че ако се разчуе за съществуването на това съкровище в Юта, ще се стигне до златна треска, по-голяма и от тази в Калифорния. А това било последното, което искал, защото светиите избягали на запад точно за да бъдат по-далеч от езичниците. Забранил всички разговори за златната мина. Всеки

светия, който се занимавал със златотърсачество, щял да бъде отлъчен от Църквата.

— Златната мина на Роудс е една от нашите легенди — каза Сноу. — Благодарение на заповедта на Йънг за нея не се знае почти нищо. Само митове. Но не всичко е лъжа.

— Интересно, че го признавате — отбеляза Малоун.

— Досега тя беше просто една безвредна легенда. Но сега нещата се промениха.

Меко казано.

— Задачата на Бригъм Йънг не била лесна — продължи Сноу. — Трябвало да изгради както новата нация, така и религията. Неговите светии живеели на едно от най-суровите места, които можем да си представим. Парите на практика не съществували. Затова той направил каквото се налагало.

Малоун следеше маршрута. Люк излезе на междущатска магистрала 15 и потегли на север в посока Огдън. Освен това Малоун забеляза и очите на младия мъж, които не спираха да ги наблюдават в огледалото за обратно виждане.

Стефани продължаваше да мълчи.

— В свещената мина, която Уакара показал на Айзък Морли, имало пречистено злато — каза Сноу. — Най-вероятно пренесено на север от испанците, които го донесли от Мексико преди векове, за да го скрият. Кюлчета, монети, златни зрънца и прах. Племето юти ги открило, но за тях златото нямало стойност. Затова Уакара сключил сделката с Морли с мисълта, че така не само новодошлите, но и неговият собствен Бог ще бъдат доволни. Противно на това, което твърди легендата, всъщност Йънг, а не племенният вожд настоял само един човек да има достъп до мината. В продължение на десет години той се възползвал от тези запаси, като оставял златото бавно да влезе в нашата икономика. Сечали монети, плащали заплати с тях и купували стоки с тези заплати. Никой не се интересувал от първоизточника. Всички оценявали присъствието на златото в живота си. Не забравяйте, че сме били затворено общество. Златото просто обикаляло в кръг, никога не напускало нашите граници и винаги носело полза на човека, у когото попадало. Но после, през хиляда

осемстотин петдесет и седма, когато надвиснала заплахата от война срещу Съединените щати, се появила и заплахата да изгубим това богатство. Затова Йънг наредил на всички да предадат златото си обратно. Всичко било претопено, натоварено на каруци и изпратено в Калифорния, за да бъде на сигурно място, докато заплахата не премине — или поне така се твърди.

Сноу бръкна в джоба си, извади нещо от там и го подаде на Малоун.

Беше златна монета. От едната ѝ страна бяха изобразени две стиснати ръце, обградени от надпис с главни букви *G S L C P G* и стойността на монетата — пет долара. От другата страна имаше изображение на всевиждащо око и надпис *СВЕЩЕНО ПРЕД БОГА*.

— Буквите означават „Greater Salt Lake City Pure Gold“ и надписът не е съвсем коректен, защото монетите не са били изсечени от „чисто злато“, а от сплав, която съдържа и сребро, и мед. Съдържанието на злато е около осемдесет процента. Това е една от монетите, изсечени от Бригъм Йънг и поставени в летописния камък, положен в основата на храма в Солт Лейк Сити. Отворихме го през деветдесет и трета. Всички монети бяха едни и същи — единствената разлика беше стойността им, от два и половина до двацет долара. Това са така наречените „мормонски монети“.

— И точно те са една от причините Бригъм Йънг да си създаде неприятности с федералното правителство — отбеляза Малоун. — В Конституцията се казва, че само Конгресът има право да сече монети.

— Бригъм Йънг проявявал склонност да не обръща внимание на законите, с които не бил съгласен. Но в негова защита трябва да се каже, че тогава сме били далече от Съединените щати и е трябвало да оцеляваме някак си. За да го направим, сме имали нужда от икономика, която да можем да контролираме. И той я създаде.

— Само дето онези каруци така и не стигнали до Калифорния — обади се Люк от мястото на шофьора. — И всъщност бяха открити преди няколко дни в националния парк „Зайън“, в една пещера заедно с четири скелета.

— Точно така — потвърди Сноу. — До хиляда осемстотин петдесет и седма година свещената мина на племето юта вече била изчерпана. Затова Йънг взел решение да попълни запасите със златото от каруците. Да върне богатството там, откъдето тръгнало. Но този път

златото не било скрито в свещената мина. Вместо това той поискал частна концесия от териториалните органи и създал ново, собствено място, което да управлява лично. „Фалта Нада“.

— Нищо не липсва. Иронично ли е казано?

— Винаги съм смятал така. Бавно, в течение на следващите две десетилетия, това злато било върнато обратно в нашата общност.

— Но не на законните му собственици.

Сноу замълча, после поклати глава.

— Опасявам се, че не. Едно друго трудно решение, което Йънг трябвало да вземе. То се оказало блестящо. Нашата икономика процъфтяла. След края на Гражданската война ние сме просперирали, а на прага на двайсети век — още повече.

— В онази пещера с каруците има и четири трупа — обади се Люк.

— Знам — отговори Сноу. — Фелдстед. Хайд. Удръф. Игън. Имената им са ни познати от много години насам.

— Какво означава посланието от пещерата? — попита Люк. — „Проклятие за пророка. Не ни забравяйте.“

Никой не беше казал на Малоун нищо за никаква пещера, но той реши да не повдига този въпрос.

— Опасявам се, че значението му не може да се игнорира. По това време пророк е бил Йънг. А те го обвиняват за смъртта си.

— Струва ми се, че имат основание — отбеляза Люк.

— Това, което ви разказах, досега е било предавано единствено от един пророк на друг. Но когато бяха открити тези каруци, аз научих и за тази нова страна от историята. Никога не ми бяха разказвали за убийството на четирима души.

— Роуан знае ли?

Сноу поклати глава.

— Знае за каруците. Не споменах никакви подробности и не възнамерявам да го правя.

Колата продължаваше по магистралата, а пейзажът наоколо ставаше все по-суров.

— В крайна сметка „Фалта Нада“ се превърна в място за пророците — продължи Сноу. — Златото беше изчерпано, а пещта за претопяване беше демонтирана. И бившата златна мина се превърна в убежище сред пустошта.

Продължаващото мълчание на предната седалка никак не се харесваше на Малоун, затова той попита:

— Стефани, къде са Саласар и Касиопея?

— Пред нас — отговори тя, без да откъсва поглед от предното стъкло. — Вече би трябвало да са пристигнали на мястото заедно с Роуан.

Малоун се впечатли от безизразния ѝ тон. Това означаваше неприятности — на много различни нива. Знаеше достатъчно за цялата история, за да си дава сметка, че никаква част от тази информация нямаше да види бял свят. Беше твърде взривоопасна, а евентуалните последици от нея — твърде съдбоносни. Не само за Църквата на мормоните, но и за Съединените американски щати.

Саласар? Роуан? Те бяха едно. Но Касиопея? Тя беше съвсем друго. И този път беше загазила.

Касиопея застана до колата. Двамата с Хосепе бяха стигнали до тук за малко повече от един час. От двайсет минути чакаха в планинското утро. Върховете наоколо не бяха особено високи, но ледниците бяха работили като скулптори върху тях и бяха оставили дълбоки белези и тъмни дефилета. Шосето с две платна на изток от междуцатската магистрала се виеше през впечатляваща гора от тополи, брези и смърчове, облечени в златно от есента. Още три километра по черен път, покрит с чакъл, в крайна сметка ги бяха извели до една поляна сред дърветата, където паркираха. Имаше табела с надпис:

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ

НЕ ПРЕМИНАВАЙ!

ИМОТЪТ СЕ ОХРАНЯВА!

Хосепе беше запазил мълчание както по време на полета от Айова, така и в колата от летището. Касиопея също предпочиташе да мълчи, защото собственият ѝ гняв вече излизаше от контрол. Някой изпращаше информация на Тадеъс Роуан. Някой, който беше получил тази информация от Котън. Как иначе беше възможно друг човек да знае какво пише вътре в часовника? Котън със сигурност го беше отворил и беше докладвал на Стефани. И докладът му беше предаден на Роуан. Касиопея в крайна сметка беше притиснала Хосепе да му се обади и Роуан им беше разкрил, че разполага с източник на информация в правителството, който действа в съюз с него.

Защо да се доверяват на този източник? Отговорът беше лесен. Роуан искаше да повярва. Както и Хосепе. И двамата бяха загубили всякаква обективност и бяха готови да поемат рискове, с които тези

иначе предпазливи хора никога нямаше да се съгласят. Поведението им беше глупаво. Но каква беше тя в такъв случай? Лъжец? Измамник? Или нещо още по-лошо?

Беше ядосана на Котън. Беше го помолила да не се замесва, но той не ѝ беше обърнал внимание. Чакаше я в засада в Де Мойн и сякаш знаеше всеки следващ ход, който ще предприеме тя. И как иначе? Те се познаваха. Обичаха се. Или поне така си мислеше доскоро. Разбира се, не биваше да забравя, че всичко това засягаше неговата страна, а не нейната. Заплахата за него беше много по-истинска и непосредствена. И това явно имаше значение — поне в неговите очи.

— Красиво място — отбеляза Хосепе.

Касиопея беше съгласна с него. Бистрият кристален въздух ѝ напомняше за Залцбург със свежестта си. По далечните върхове се виждаше сняг, а на километри пред тях се простираше гористо плато, по което все още се виждаха белезите от минали горски пожари. Утринното слънце блестеше по повърхността на близкото езеро. Двамата данити бяха пътували с тях и не изпускаха от поглед своя работодател. Касиопея предполагаше, че и двамата бяха въоръжени. Както и Хосепе. Беше успяла да види кобура под сакото му.

Интересно, че не беше предложил оръжие и на нея.

* * *

Саласар за пръв път потегляше от Солт Лейк Сити към дивите места, които бяха прекосили първопроходците. Но ето че беше тук — сред дърветата и планините на Дезерет, през които бяха минали първите светии на път за обетованата земя. Първите заселници бяха съвсем различни от останалите емигранти, пътуващи на запад. Не бяха използвали професионални водачи, а предпочитаха да търсят собствения си път. Освен това подобряваха маршрута, за да бъде по-лек за следващата група. Бяха сплотени, движеха се като един, бяха култура, вяра, народ — модерни пилигрими, прогонени от домовете си с неразбиране и насилие, твърдо решени да открият своето спасение на тази земя.

На първата група трябвали две години, за да прекоси повече от две хиляди километра от Илинойс до долината на Голямото солено

езеро. В крайна сметка през 1847 г. в долината пристигнали 1650 заселници. Първата година била трудна, а втората — още по-трудна. Пролетните посеви изглеждали обещаващи, но скоро ги нападнали цели орди скакалци — „по три-четири на листо“, както ги беше описал един светия — и започнали да унищожават реколтата. Заселниците се опитали да ги отблъснат с метли, пръчки, огън и вода. С всичко, с което разполагали. Включително и с молитви. На които в крайна сметка било отговорено с небесен знак. Чайки. Те се спуснали на ята и погълнали насекомите.

Чудото на чайките.

Някои твърдяха, че разказът е преувеличен. Други — че подобно нещо изобщо не се е случвало. Но Хосепе вярваше на всяка дума. И как иначе? Господ и пророците винаги осигуряваха всичко необходимо, тогава защо да е невъзможно в точния момент да се появи помощ? Чайката си оставаше символ на щата Юта и до днес. Хосепе не се съмняваше, че щеше да присъства на герба и на независимата държава Дезерет, която щеше да бъде създадена съвсем скоро. Усещаше се изпълнен с нови сили. Скоро всичко наоколо отново щеше да бъде тяхно.

— Специално място — обърна се той към Касиопея.

— Но тук няма нищо — възрази тя.

— Ще трябва да повървим. „Фалта Нада“ е съвсем наблизо.

Хосепе чу ръмженето на автомобилен двигател и когато се обърна, видя да ги доближава малко червено купе. Колата спря и от нея слезе старейшина Роуан, с джинси и туристически ботуши, готов за преход през гората. Двамата се поздравиха с ръкостискане.

— Радвам се да те видя, братко — каза Роуан. — Днес е велик ден, равен по важност на момента, в който тук са пристигнали първопроходците. Ако успеем, всичко ще се промени.

Той също беше изпълнен с енергия от предстоящите възможности.

После забеляза Касиопея.

— Коя е тя? — попита той.

Хосепе ги представи един на друг.

— Помощта ѝ през изминалите няколко дни беше безценна. Именно тя успя да се сдобие с часовника, но после ни го откраднаха.

— Не си споменава за нея — отбеляза Роуан.

— Знам. Беше въввлечена бързо и неочаквано.

Хосепе му обясни как двамата с Касиопея се познавали от деца, как преди били близки, след това се отдалечили един от друг, но сега се събрали отново. Роуан изглеждаше доволен от нейното повторно пробуждане за вярата и от факта, че семейството ѝ беше от първите светии в Европа.

— Помня баща ти — каза Роуан. — През седемдесетте години работех с Църквата в Европа. Той оглавяваше стъблото в Барселона, ако си спомням правилно. Беше истински духовен човек, посветен на делото.

— Благодаря — отговори тя. — Аз също винаги съм смятала така.

Първоначалното безпокойство в очите на старейшината бе изчезнало. Може би защото беше разбрал, че Касиопея е светия по рождение?

— Касиопея е наясно с това, което правим. Освен това ми помогна да отблъснем американците в Залцбург. Двата планираме бъдещето си заедно.

Хосепе се надяваше, че не избързва с това разкритие.

— Бих искал и тя да бъде част от ставащото — добави той.

— Тогава нека да бъде — каза Роуан. — Постигнахме много, братко. Имаше мигове, в които се съмнявах, че ще стигнем дотук. Но ето че успяхме. Нека да отидем, за да получим наградата си.

Саласар се обърна към хората си.

— Останете тук, за да охранявате. Ако се наложи, можем да се свържем по телефона.

Двата дани кимнаха. Нищо от това, което предстоеше да се случи, не беше предназначено за техните очи. Хосепе се обърна към старейшина Роуан.

— След теб, моля.

Роуан беше идвал тук веднъж преди години. Пророкът, който беше заемал тази длъжност преди Чарлс Сноу, беше организиран събиране за старейшините. Бяха прекарвали три дни в молитва и обсъждане на решения, които щяха да направляват хода на Църквата през следващите няколко години. Оттогава не беше чувал почти нищо

за мястото, но знаеше, че все още се поддържа. Къщата беше построена преди около петдесет години и оттогава няколко пъти беше реновирана. Сградата беше обградена от двеста и четирийсет акра гора, също собственост на Църквата. Доколкото си спомняше, целият имот се охраняваше от частна компания, така че в някакъв момент може би трябваше да се разбере с тях. Съмняваше се, че ще попречат на втория по старшинство в йерархията на Църквата да влезе вътре.

Роуан ги поведе между дърветата по една пътека през гората, все по-високо в планината. Светиите се бяха заселили предимно по западните склонове на планините Уасач и бяха основали два̀сет и пет града в разстояние на сто и шейсет километра. Осемдесет и пет процента от населението на щата Юта — два милиона души — все още живееха на по-малко от два̀сет и пет километра от планините. Източните склонове бяха по-полегати и там бяха построени множество ски курорти. Тук, от западната страна, теренът беше много по-суров, а надморската височина беше с хиляда и петстотин метра над равнището на Солт Лейк Сити.

Идеята на „Фалта Нада“ беше да напомня за първите дни на заселниците, спомни си Роуан, когато видя триетажната къща между дърветата. Стените бяха изградени от масивни дънери, отсечени на ръка. Пространството между тях беше запълнено с мазилка, а старото дърво беше очертано с тъмносиви линии. На приземния етаж имаше големи панорамни прозорци, така че къщата представляваше приятна смес от дърво, камък и стъкло. Беше на сто метра от планинския склон и зад нея тръгваше пътека, която се издигаше на зигзаг между дърветата.

— „Фалта Нада“ не е самата къща — каза им той. — Къщата е построена по-късно от убежището.

— Тогава къде отиваме? — попита Саласар, докато продължаваха да се изкачват.

Роуан посочи към планината.

— Там горе.

Люк зави по черния път и забеляза двата паркирани автомобила. Бяха слезли от междущатската магистрала преди трийсет минути, а от асфалтовото шосе преди няколко километра. През целия път Стефани седеше до него и не казваше почти нищо. Малоун и Сноу, които седяха отзад, също мълчаха от известно време насам. Всички изглеждаха обзети от тревога. Самият той просто нямаше търпение да приключи със задачата.

Люк видя двама мъже, които стояха до колите.

— Това са същите ония от Залцбург — каза Малоун. — Съмнявам се, че ще се зарадват, когато ме видят.

— Аз ще се оправя с тях — каза Сноу. — Нека ги доближим бавно.

Люк спря колата и пророкът свали прозореца си. И двамата данити изглеждаха в готовност за действие — ръцете им бяха под саката, несъмнено върху оръжията им. Дясната ръка на Люк пропълзя към собствения му пистолет.

— Знаете ли кой съм аз? — попита ги Сноу.

Мъжете кимнаха.

— В такъв случай трябва да правите това, което ви кажа. Ясен ли съм?

Те не отговориха.

— Аз съм вашият пророк — каза им Сноу. — Вие сте положили клетва да ме защитавате, не е ли така?

Мъжете отново кимнаха.

— „Дан ще бъде змия на път, аспида на пътека, която ухапва крака на коня, тъй че ездачът му ще падне назад.“ Знаете ли какво означават тези думи?

— Те са от Битие — отговори единият от двамата. — Ние сме положили клетва да живеем според тях.

— В такъв случай извадете оръжията си и ги пуснете на земята.

Мъжете се подчиниха на нареждането на Сноу.

— Останете тук и чакайте.

Прозорецът се затвори с тихо жужене.

— Ще остана при тези бедни грешници, за да се молим за прошка — каза Сноу. — Вие тримата имате работа.

Люк улови вторачения поглед на Стефани — първия, който беше отпредила към него. По-рано бяха говорили по телефона веднага след като двамата с Малоун бяха пристигнали в Юта. Стефани му беше казала какво се налага да направят и то изобщо не му хареса. А с този поглед го питаше дали си дава сметка, че и той, подобно на двамата данити отвън, е положил клетва за вярност.

Люк кимна.

— Ще се моля да успеете — каза Сноу.

Люк се обърна към пророка.

— Никого не можеш да излъжеш, старче. Ти си довел Роуан и Саласар тук, защото това проклето място е по средата на нищото. А сега искаш да отидем и да свършим мръсната работа вместо теб. Затова нека да не си говорим за праведни дела. В тази задача няма нищо свято.

— Извинявам се за грубите думи на моя агент — каза Стефани.

— Той е прав — отговори Сноу. — В тази задача няма нищо свято. Работата е мръсна и отвратителна. Цяла нощ съм се питал дали и Бригъм Йънг се е чувствал по същия начин, когато е заповядал да се приберат онези каруци и да се върне златото? Със сигурност е знаел, че ще загинат хора. Но не е имал друг избор. Както и аз.

Люк отвори вратата и излезе от колата.

Малоун и Стефани го последваха.

Когато видяха Малоун, двамата данити се наведоха да вземат оръжията си.

— Той е наш враг — каза единият от тях.

— Не, не е той — отговори пророкът. — Вашият враг е нещо много по-сложно.

Двамата не изглеждаха убедени.

— Няма да повтарям — каза Сноу. — Пуснете оръжията си и правете това, което ви казвам. Иначе ще платите цената на небето.

Двамата отново хвърлиха оръжията си. Сноу им направи знак да се отдалечат.

— Тръгвайте. Аз ще ви настигна.

Стефани тръгна първа по пътеката.

— Тя не бива да пострада — каза Малоун.

Стефани спря и се обърна към бившия си служител.

— Смяташ ли, че ще го направя?

— Зависи как ще се развият нещата.

— Имам нареждания да се уверя, че от тук няма да си тръгне нищо, което да застрашава бъдещето на Съединените американски щати.

— Добре. Върши си работата. Просто искам и двамата с колежанчето да сте наясно, още отсега, че тя не бива да пострада. Точка.

— Аз също имам работа, която трябва да свърша — каза Люк.

— Тогава я свърши. Но ако посегнеш на Касиопея, ще те убия.

Люк не обичаше да го заплашват. Никога не беше обичал заплашите. Но Стефани му беше наредила да не провокира Малоун. Щяха да се справят с Касиопея така, както се наложи. Стефани го беше предупредила, че Малоун ще е наясно със ситуацията — беше по-добре да го успокоят, отколкото да го предизвикват. Не бяха дошли, за да спечелят някаква битка, а цялата война.

Малоун говореше съвсем сериозно. Щеше да застреля колежанчето на място, ако Касиопея пострада. Беше разбрал колко сериозна е ситуацията от мълчанието на Стефани и знаеше, че след тази операция не бива да остават случайни свидетели. Стефани, Люк, самият той? Те бяха професионалисти. Бяха положили клетва. Нямаше никаква опасност да разкрият тайната на никого. Но Роуан, Саласар и Касиопея бяха съвсем друго нещо. Малоун хранеше голямо уважение към Стефани и дори беше в състояние да разбере нейната дилема — все пак заповедите си бяха заповеди, а не си спомняше залозите някога да са били толкова високи. Което не променяше нищо. Ако Касиопея не успееше да се погрижи както трябва за себе си, той щеше да го направи вместо нея.

Все пак тя го беше правила много пъти за него. Беше време да ѝ върне услугата. Независимо дали тя го искаше, или не.

Стефани беше въоръжена, нещо необичайно за нея. В кобура под мишницата ѝ, скрит под сакото, имаше берета. Малоун със сигурност я беше забелязал. Преди да си тръгне от Блеър Хаус, Дани Даниълс я беше дръпнал настрана, по-далече от Чарлс Сноу.

— Нямаме никакъв избор — каза той. — Никакъв.

— Винаги има избор.

— Този път не. Нали си даваш сметка, че в тази държава има адски много хора, които ще се отнесат съвсем сериозно към идеята за отцепване? И Бог ми е свидетел, че ние носим вина за това. В продължение на осем години се опитвам да управлявам, Стефани, и никак не е лесно. Всъщност може да се окаже, че направо е невъзможно, по дяволите. И ако някой щат има възможност да се отдели, аз ще ги разбера. Няма значение дали ще успеят този път. Самото съществуване на този документ е достатъчно, за да застраши бъдещето на тази страна. Ако документът съществува, нещата никога няма да бъдат същите като преди, а аз не мога да го допусна. Успяхме да направим така, че всичките ни проблеми да се озоват на едно и също място. Затова вие двамата с Люк трябва... да се справите с тях.

— А Котън?

— Не съм забравил за него. Той също е професионалист.

— Нито един от нас не е убиец.

— Никой не е казал това.

Той леко я хвана за ръката. Прониза я ледена тръпка.

— Точно пред подобен проблем е бил изправен Линкълн — каза той, като почти шепнеше. — Налагало се е да вземе решение. Единствената разлика е тази, че при него щатите вече са се били отцепили, така че е трябвало да води война, за да си ги върне. Нищо чудно, че всяка една жертва на бойните действия е тежала на съвестта му. Той е взел решението съвсем сам. Наложило му се е да се запита: „Дали да направя така, както повеляват основателите на държавата? Или да им обърна гръб?“. И той е взел това решение, нали? Взел го е, по дяволите. Но така Америка е оцеляла и сме станали такива, каквито сме в момента.

— Повредени?

Даниълс я погледна с болка в очите си.

— Най-добрата повредена система на света. И аз няма да я оставя просто да се разпадне.

— Основателите на тази държава не са мислели по този начин.

— Всъщност Линкълн също не е мислел така.

Стефани зачака да чуе продължението.

— Той произнесъл една реч през хиляда осемстотин четирийсет и осма година. Едуин я откри. Казал, че всеки народ, навсякъде, има право да се надигне, да се отърси от настоящото си управление, за да издигне ново, което му приляга по-добре. Нарекъл това право безценно и свещено. И още по-лошо — казал, че това право не е ограничено само в случаите, когато целият народ реши да го упражни. Всяка част от този народ, например някой щат или територия, има възможност да го направи. Казал в прав текст, че отцепването е естествено право.

Но тринайсет години по-късно, когато вече бил президент и трябвало да остави онези щати да си тръгнат, той избрал страната, а не правата на отделните щати. И аз вземам същото решение. Всеки президент в края на своя мандат мисли за историята. Ще излъжа, ако кажа, че и аз не мисля за нея. И това, Стефани, е моето наследство. Освен нас за него няма да знае никой друг. Точно като Линкълн аз решавам да спася Съединените американски щати.

Стефани беше чула думите на Малоун, отправени към Люк, и си даваше сметка, че заплахата важеше със същата сила и за нея самата. Нервите на Малоун бяха изопнати, а търпението му беше на изчерпване. Но не той командваше тази операция.

— Котън — каза тя. — Ще направим това, което трябва.

Малоун спря и пристъпи към нея. Познаваха се отдавна и бяха преживели заедно много неща. Той винаги ѝ беше помагал, когато тя наистина имаше нужда от него, и тя му беше връщала всяка една от тези услуги, както правят приятелите.

— Разбирам те, Стефани. Тази битка е по-различна. Но ти лично замеси Касиопея в нея и я излъга, за да не се откаже. А после въввлече и мен. Така че ще ти го кажа отново. Остави я. Аз ще се оправя с Касиопея. Тя няма да представлява проблем.

— А ако грешиш?

Изречението на Малоун се вкамени.

— Не греша — заяви той и се отдалечи.

Касиопея вдигна поглед към планината. Всичко изглеждаше мирно и спокойно вместо страховито и заплашително — което щеше да отговаря на действителното положение. Бяха заобиколили огромната къща, за да излязат на каменистата пътека зад нея. По дебелия килим от зелен мъх бяха разпръснати боровинки. Над главите им се издигаха короните на ели, кленове и дъбове, от които се сипеха есенни листа. Между дърветата се показаха две сърни и се отдалечиха спокойно, явно без да изпитват страх от хората.

— Не позволяваме да се ловува тук — обясни Роуан. — Оставили сме всичко на природата.

Касиопея се опитваше да прецени сенатора. Беше представителен, изпълнен с жизненост. С лекота се изкачваше по стръмната пътека, без да се изпоти или да се задъха. Държеше се като човек с власт — и според Хосепе това напълно му прилягаше, защото беше вторият по старшинство в йерархията на Църквата. Следващият пророк. Касиопея беше забелязала предпазливия му поглед, когато се запознаха. Спомняше си, че когато беше малка, у тях често идваха мъже с тъмни костюми, бели ризи и тънки вратовръзки. Винаги беше знаела, че баща ѝ е църковен водач, и майка ѝ беше обяснила, че посетителите са други водачи на Църквата от близо и далече. Но онези мъже я караха да се чувства неудобно.

Вече разбираше защо. Те бяха последователи. Сляпо следваха пътя, предначертан от други, и се надяваха да открият нещо за себе си по него. И никога не определяха собствения си път. Роуан и Хосепе бяха различни.

Техният път беше само техен. И те почти бяха стигнали до края му.

След десет минути изкачване по пътеката стигнаха до черна цепнатина в планинския склон. Метална табелка предупреждаваше туристите да не влизат в пещерата, защото е частна собственост. Входът към пещерата беше преграден с желязна решетка, заключена с катинар. Роуан я дръпна няколко пъти, за да я изпробва. Беше здрава.

Тогава сенаторът направи знак на Хосепе, който извади пистолета си и стреля три пъти в катинара.

* * *

Стефани чу трите изстрела, които отекнаха в гората.

Малоун и Люк ускориха крачка и тя ги последва. Никога не се беше чувствала толкова далече от Котън. Нямахте друг избор. Нямахте представа какво ще прави, когато се изправи пред проблема. Импровизираше всичко в движение.

Но имаше една абсолютна величина. Тя беше съгласна с Дани Даниълс.

Съединените щати трябваше да оцелеят.

* * *

Саласар махна останките от катинара и отвори желязната решетка. На няколко крачки по-навътре имаше електрическо табло, от което излизаше дебел кабел и вървеше напред в тунела. Роуан мина покрай него и щракна ключа от едната страна на таблото.

Грейна светлина, която разсея мрака.

— Това е „Фалта Нада“ — каза Роуан.

Хосепе и Касиопея последваха старейшината в широкия тунел, който водеше към малка зала. Пред тях се извиваха и усукваха сталактити и сталагмити, които сякаш не се подчиняваха на гравитацията, деликатни и крехки като стъкло. Светлината се пречупваше в безброй цветове от кристалните призми. Беше невероятна гледка, изкусно осветена за подсилване на ефекта.

— Зашеметяващо е, нали? — попита Роуан.

Касиопея разглеждаше рисунките по скалата.

Саласар се присъедини към нея и видя странни товарни животни, подобни на лами, водени от човек с нещо като броня.

— Испанци — обясни Роуан, когато забеляза техния интерес. — Открили тази пещера, когато пристигнали тук от Мексико през шестнайсети век и се заели да търсят злато в планините.

Роуан пристъпи към една купчина от бели кварцови камъни и вдигна един от тях. По него се виждаха жълти жилки.

— Открити са тук, както и следи от кирки и лопати по стените. Испанците са били тук много преди да пристигнат светиите.

Роуан посочи един тунел.

— Има и още.

Роуан пропусна Саласар и Касиопея пред себе си, остави кварцовия камък и ги последва. Той не се издаде, когато Хосепе представи своята спътница, престори се, че не я познава, и в крайна сметка я прие.

Но всъщност знаеше всичко за Касиопея Вит.

— *Тя работи за президента — каза Стефани Нел.*

Беше му се обадила по телефона точно преди да излезе от къщи, за да потегли на север от Солт Лейк Сити с колата си.

— *От известно време е при Саласар под прикритие. Едно време, в младостта си, двамата са били любовници, затова беше решено, че тя може да постигне по-голям успех с него. И наистина стана така. Но той не подозира нищо.*

Роуан я слушаше със смес от тревога и гняв. Колко пъти се беше намесвало федералното правителство в делата на Църквата? Колко шпиони беше имало? Твърде много, за да ги преброи. Всички казваха, че подобни действия са останали в миналото. Колко много грешаха.

— *Изпратена е от Даниълс. Той следи двама ви със Саласар вече повече от година. Вашият пророк Чарлс Сноу също работи с него.*

Роуан вече знаеше за това.

— *Съвсем скоро разбрах за Вит и Сноу.*

— *Защо ми го казваш сега?*

— *Защото искам да успееш. Ще бъде от полза и за мен. Затова реших да ти предам тази информация.*

— *Радвам се, че го стори. Но какво очакваш да направя с нея?*

— *Не ме интересува, по дяволите. Просто довърши онова, което си започнал, и продължавай да създаваш проблеми на президента.*

В действителност Роуан все още не знаеше как да постъпи. Собственият му пророк беше негов враг? Собственият му президент беше срещу него? А сега и основният му съюзник беше успял да

внедри шпионин сред тях? Роуан не беше сигурен какво ще бъде решението, но не се съмняваше, че след като истината излезе наяве, Хосепе ще знае какво да направи. Данитите бяха способни в това отношение. На него самия никога не беше съобщавано нищо, което дори косвено да му подсказва, че се е случило нещо непристойно или незаконно. Така че съвестта му беше чиста. Подробностите бяха оставени на Саласар. Трябваше да се признае, че винаги се беше справял с всичко. И точно това щеше да се случи и днес. Тук, във „Фалта Нада“. Името беше особено подходящо. Нищо не липсва.

Малоун се втурна нагоре по пътеката към мястото, откъдето се чуха трите изстрела, плътно следван от Люк. Зад завоя се показва огромна къща. Беше от дърво и камък, на три етажа, с големи прозорци и остри стрехи. Към небето се издигаха два каменни комина. От всички страни на къщата имаше дървета, зад нея беше планинският склон, а към главния вход водеше зелена морава.

Стефани дотича при тях.

— Това е — каза тя. — Те са вътре.

— Аз ще вляза отпред — каза Малоун на Люк. — Ти поemi задния вход.

Той се обърна към Стефани.

— А ти чакай тук.

Тя кимна.

Люк се втурна с пистолет в ръка наядсно, между дърветата. Малоун се приведе и се доближи до стълбището от секвоя, което водеше нагоре към главния вход на къщата. Хвърли поглед назад и видя, че Стефани се прикри зад едно дърво. После пое нагоре по стълбището — дървените стъпала бяха омекнали на места от годините борба с природните стихии. Самата къща изглеждаше в добро състояние. Някой я беше поддържал редовно. Малоун стигна до верандата.

Вратата беше солидна, на дървена рамка. Малоун внимателно провери бравата. Беше заключено. Той предпазливо погледна през всеки един от прозорците на приземния етаж и се ослуша, но не чу нищо.

Люк стоеше пред задната врата под навеса. На сто метра от къщата се издигаше планината. Той провери вратата, която се оказа заключена. Погледна през прозореца и видя голямо помещение с дървени небоядисани стени, така че естествените цветове на бор и смърч хармонираха с колоните и гредите, поддържащи високия таван.

Мебелите бяха обикновени и функционални, с цветни акценти по тапицерията на диваните и столовете. Друг прозорец гледаше към кухнята, оборудвана с каменни плотове, дървени шкафове и уреди от неръждаема стомана. От другата страна на верандата се чуваше ромолене на поток и Люк забеляза воденично колело, което се въртеше в него.

Нещо не беше наред. От къщата не се чуваха никакви гласове. За да влезе, щеше да се наложи да избие вратата от рамката с ритник, което не беше проблем, но щеше ясно да обяви присъствието му.

Люк чу раздвижване по верандата. И усети вибрации по дъските под краката си.

Малоун продължи да поглежда в къщата през всеки прозорец, докато обикаляше по дължината на верандата. Вътрешността беше типична за планинска хижа, а големината на сградата и мебелировката издаваха благосъстоянието на собствениците ѝ. Отвътре продължаваше да не се чува нито звук. Дали не ги бяха забелязали, докато се приближаваха, и не се бяха оттеглили на сигурно място?

Доста съмнително. Усещането му се потвърждаваше от плътния слой прах, който покриваше дървения под във вътрешността на къщата. По него не се виждаха никакви следи. Нямаше никакви признаци, че някой е влизал наскоро.

Задънена улица.

— Люк — каза той.

По-младият агент се показва зад ъгъла.

— Надявах се, че си ти. Тук няма никой.

Малоун кимна в знак на съгласие. Но Стефани специално им беше казала, че Роуан, Саласар и Касиопея са тук.

— Тя ни е излъгала.

И двамата се втурнаха към предната веранда. Стефани не се виждаше никъде. Малоун се спусна по стълбището, като прескачаше по две стъпала, и се затича към дървото, където я беше видял за последен път.

Стефани я нямаше.

Някакъв шум по пътеката зад него привлече вниманието му. Малоун се завъртя и насочи пистолета си. Люк също. На пътеката се

появи Чарлс Сноу, подкрепян на всяка крачка от двамата млади данити. Малоун и Люк свалиха оръжията си.

— Какво става? — попита Сноу, като свали ръце от раменете на своите помощници.

— Стефани е изчезнала — каза Малоун.

— Къщата е празна и заключена — добави Люк.

— Тя не ви ли каза? Къщата не е „Фалта Нада“.

Вниманието на Малоун се прикова върху него.

— Тази къща е построена по-късно — обясни Сноу и посочи към планината. — „Фалта Нада“ е там, в една пещера. Няма как да я пропуснете.

Стефани бързо се катереше по каменистата пътека през гората. Тук въздухът беше осезаемо по-хладен. Нарочно беше заблудила Котън и Люк, за да спечели време да се измъкне от тях. Сноу ѝ беше съобщил подробностите още по време на полета снощи.

— *Трябва да ти кажа нещо за това място — беше казал той. — Ще видите една къща, но това не е „Фалта Нада“. Истинското място е във вътрешността на самата планина. Лесно ще намерите пътеката. Пещерата е открита от един от първите заселници. Според легендата бил тръгнал за дърва, когато забелязал следи от пума. Проследил ги нагоре по планинския склон и открил една цепнатина в скалата. Зад нея имало пещера, в която влязъл. Преди петдесет години ние прекарахме електричество и осветление, то все още работи. Малцина са виждали това място. Едно време беше специално за нас, но сега е забравено от всички. Фактът, че Бригъм Йънг го е избрал за скривалище както на златото, така и на онова, което му е изпратил Линкълн, изобщо не ме изненадва.*

Малоун беше прав. Тя беше предизвикала целия този хаос и отговорността да се справи с него беше само нейна. Все още не знаеше как, но нямаше друг избор. Съмняваше се, че Люк или Котън ще я открият, защото нямаша представа за истинското местоположение. В интерес на истината, Чарлс Сноу можеше да им го каже. Но докато се върнат до колите, разберат къде се намира и потеглят обратно, всичко щеше да е свършило.

Стефани забеляза входа на пещерата пред себе си — беше отбелязан с борови пръти, покрити със зелен мъх. На входа имаше желязна решетка, която беше отворена наполовина, а на земята се търкаляше смазан катинар. Тя го вдигна, за да го разгледа. Вече разбираше защо някой беше стрелял три пъти.

Стефани захвърли катинара и извади пистолета си. Пред нея се виждаше осветен тунел. Беше ударил часът да стори това, което беше длъжна. Тя направи две крачки и влезе в пещерата.

Малоун беше бесен. Беше притиснал Стефани и сега тя влизаше в нещо, с което не беше подготвена да се справи.

— Старче, това изобщо не ми харесва — каза Люк, докато тичаха нагоре по пътеката.

— Тя ще намери смъртта си.

— Нека да не го позволяваме.

— Разбира се, че това е планът. Но за съжаление, нямаме никаква представа какво ни очаква горе. Освен ако ти знаеш нещо, което аз не знам.

— Този път не. Тя не ми каза нищо.

Малоун вдигна очи към пътеката. Всички останали имаха предимство пред тях.

— Значи сме само ти и аз — каза той на Люк.

— Разбрах. И ще бъда с теб до самия край.

Касиопея беше впечатлена. Залата, в която се бяха озовали, беше двайсет метра дълга, малко по-широка и също толкова висока. Сталактитите приличаха на ледени висулки. От тавана на пещерата се спускаха кристали, подобни на игли, и спираловидни гладки хеликтити, които приличаха на тирбушони. Драпериите от оранжев калцит бяха тънки като хартия и пропускаха светлината на електрическите крушки зад тях да се процежда през камъка. По стените имаше скални образувания от бял камък, които приличаха на пуканки. В центъра на залата имаше басейн с неподвижна зелена вода, гладка като огледало. В единия край на басейна се издигаше пиедестал, на който беше поставена огромна статуя на ангела Морони — висок четири метра, издялан от камък, в характерната поза с тромпета, който надуваше, покрит със злато от глава до пети.

Тя пристъпи по-близо до статуята.

— „... който имаше вечно евангелие, за да благовести на жителите земни, на всяко племе и коляно, език и народ“ — каза Роуан. — Откровение на Йоан, глава четиринайсета, стих шести. Морони е нашият небесен вестител. Това е оригиналът, от който е изработена медната статуя на върха на храма в Солт Лейк Сити. Самият Бригъм Йънг го е донесъл тук.

Хосепе явно беше обзет от страхопочитание.

— Той е ангелът на светлината, облечен в роба с невероятна белота. По-бяла от всичко, което някой някога е виждал. Цялото му същество е тъй величествено, че не подлежи на описание.

Роуан кимна.

— Това са думите на пророка. Точно така е описан Морони от Джоузеф Смит и така се опитваме да го показваме и ние.

— Но той е златен, а не бял — отбеляза Касиопея.

— Това е начин да подчертаем неговия блясък.

Не й прозвуча много убедително. Веднъж беше прочела, че Смит вероятно беше попаднал на името Морони в приключенските романи за Уилям Кид. Според легендата Кид беше заровил съкровището си на

Коморските острови. Морони беше столицата на Коморския съюз. Освен това Смит беше нарекъл хълма, на който намерил златните плочи, с името Кумора. Съвпадение? Ако наистина беше така, степента на вероятност трудно можеше да бъде пресметната.

— Този подземен храм — продължи Роуан — е създаден много отдавна от пророците като място за богослужение под земята. Днес малцина идват тук, на мястото, където пророк Бригъм е скрил онова, което му е дал Линкълн.

Касиопея вече беше огледала залата. С изключение на статуята и изкуственото осветление, наоколо не се виждаше нищо друго, което да е направено от човешка ръка.

— Единствения път, когато съм идвал — каза Роуан, — тук бяха изложени артефакти от времето на испанците. Парчета от кости, копчета, детайли от желязо и хомоти. Хомотите бяха издялани от кедрово дърво, широки около един метър, с извивка по средата, в която да влиза вратът на човека, който ги носи. В двата им края бяха изсечени дълбоки резки, на които са се носели тежки чували за руда, изработени от животинска кожа. Стори ми се невероятно, че са оцелели в продължение на толкова много векове.

Артефактите вече ги нямаше.

— Къде да го търсим? — попита Хосепе.

— Един момент — отговори Роуан. — Първо трябва да обсъдим нещо друго.

Сенаторът посочи с пръст към Касиопея.

— Тази жена е шпионин.

Саласар остана шокиран от твърдението на апостола.

— Шпионин? Грешеш.

— Греша ли? Запитай се, Хосепе — как се появи отново в живота ти тази жена? След толкова години, точно в този момент?

— Досега само ми е помагала.

— Така правят всички шпиони. Иначе как ще се внедрят? Вчера ти ме притисна да кажа откъде знам за това място. И аз най-сетне ти разкрих, че разполагам с източник на информация в правителството, приближен на нашите врагове. Този източник ми каза не само за това място, но и за тази жена, която работи за президента на Съединените щати.

— И вие му повярвахте? — намеси се Касиопея. — Естествено, че вашите врагове ще искат да предизвикат хаос в редиците ви. Какъв по-добър начин за това от фалшивата информация?

— А откъде моят източник знаеше как се казваш? — попита я Роуан. — Откъде изобщо знаеше за съществуването ти?

Саласар очакваше нейния отговор.

— Мога само да предполагам, че източникът е от разузнаването и е наясно с всичко, с което се занимава онзи човек, Малоун — каза Касиопея.

— Интересно, че споменаваш неговото име. Защото моят източник ми разкри, че не само познаваш Котън Малоун, но имаш и връзка с него.

— Вярно ли е? — настоя Саласар, като повиши тон.

Касиопея се почувства в капан. Стефани съзнателно я беше компрометирала, несъмнено за да я накаже, че беше прекъснала всякаква връзка с нея и беше откраднала часовника.

В гласа на Саласар ясно се долавяше гняв.

Пред нея имаше две възможности. Да излъже или да каже истината.

Саласар очакваше отговор, но не знаеше какво може да каже Касиопея. Фактът, че тя не отрече обвинението веднага, го накара да се замисли. Сърцето му биеше силно, дишането му се учести. Обзе го замайване.

И тогава се появи ангелът. Видението увисна във въздуха, недалече от статуята на Морони, но на лицето му я нямаше обичайната окуражителна усмивка.

„Може би сгрехихме за нея.“

Саласар не можеше да отговори, затова просто поклати глава — едва забележимо — в отказ да приеме това твърдение.

„Не се срамувай, Хосепе. Времето за преструвки свърши. Разкрий ме пред тях. Покажи им, че пророците са с теб.“

Той никога не беше казвал за ангела на никого.

— Какво гледаш? — попита го Роуан.

Хосепе не обърна внимание на старейшината и се съсредоточи върху видението.

„Защити ме.“

И прочете по лицето на ангела нещо, което не беше виждал преди. Тревога. Дясната му ръка се стрелна под сакото, за да извади пистолета.

Стефани бавно се беше изкачила по тунела, като следваше светлините и човешките гласове. Беше минала през една малка пещера, преди да стигне до друга, по-голяма, в която се промъкна незабелязано между осветените скални образувания. Чу разговора на Роуан, Саласар и Касиопея и стана свидетел на това как Саласар се разгневи от разкритието на Роуан.

— Хосепе — каза Роуан. — Аз казвам истината. Тази жена е шпионин. Тя не е по-различна от онези, които се обърнаха срещу нас през Тревожното време. Колко от нашите братя се озоваха в затвора заради шпионите? Аз съм твоят старейшина. Никога не съм те лъгал и сега също не те лъжа.

Саласар гледаше не към сенатора, а към статуята на пиедестала. Погледът му беше отнесен, а главата му беше вдигната към тавана на пещерата.

Странно. В дясната ръка на Саласар имаше пистолет.

Стефани посегна към собственото си оръжие. Не. Това само щеше да увеличи напрежението.

Имаше само един начин да се справи със ситуацията. Когато влезе в пещерата, все още не беше сигурна как трябва да постъпи, но сега пътят ѝ беше ясен. Тя остави пистолета, излезе от скривалището си и извика:

— Той казва истината.

Тримата едновременно се обърнаха към нея.

— Аз съм неговият източник.

Роуан беше шокиран от появата на Стефани Нел. Тя нямаше работа тук. Той я проследи с поглед, докато бавно ги доближаваше. Оръжието на Саласар вече беше насочено към нея, а налудничавият поглед на испанеца изобщо не му харесваше.

— Коя си ти? — настоя да узнае Саласар.

— Стефани Нел. От Министерството на правосъдието на Съединените щати. Кажи му, Касиопея. Кажи му истината.

— Каква истина? — извика Саласар.

Нел не откъсваше поглед от Вит.

— Кажи му онова, което искаше да му кажеш.

— Роуан е прав — каза Касиопея. — Аз наистина съм шпионин.

Лицето на Саласар изразяваше дълбоко недоумение.

— Не може да бъде. Отказвам да повярвам.

— Истина е — продължи Вит. — Тази жена ме помоли да се свържа с теб от името на американското правителство и аз го направих. Но останах вярна на себе си. — Тя помълча, преди да продължи: — Запомнила съм те като добър, мил, кротък човек. Тези спомени са ми скъпи и ценни. Какво се е случило, Хосепе? Какво е променило душата ти?

Саласар не отговори. Вместо това вниманието му сякаш отново се насочи към статуята и устните му се раздвижиха, но от устата му не излезе нито звук.

— Какво виждаш? — попита го Вит.

— Братко Саласар — обади се Роуан.

— Пророк Джоузеф е тук, с нас. Той идва при мен от известно време насам — каза Саласар и насочи пистолета си към Вит. — И той също беше заблуден от теб.

— Тя не е единствената, която те е заблудила — каза Нел и посочи към Роуан. — Сенаторът също е шпионин.

Люк щеше да удържи обещанието си към Малоун. Наистина щеше да му пази гърба. Стефани беше подвела и двамата, а сега самата тя беше загазила сериозно. Трябваше да действат в екип. Без скандали и спорове. Когато бяха в Де Мойн, Малоун беше разчел намеренията на Касиопея Вит перфектно и винаги беше на една крачка пред нея. Освен това познаваше Стефани по-добре от Люк. За съжаление, в момента бяха поне на две крачки зад всички останали.

Бяха се изкачили по гористия склон. Влязоха в тунела и бързо огледаха първата осветена пещера, после продължиха тичешком по следващия тунел. Всичко наоколо беше сюрреалистично — каменните образувания бяха като скулптури, а светлините се виеха по скалата като бои по платно.

Малоун вдигна ръка и направи знак да спрат. От края на тунела се чуваха гласове. Те пропълъзяха по-близо и видяха Вит, Роуан и Саласар — последният държеше пистолет, насочен право към Стефани, която стоеше на шест метра от испанеца с вдигнати ръце.

Първият импулс на Люк беше да нахлуят в залата. Те имаха два пистолета, а Саласар само един. Малоун сякаш прочете мислите му и поклати глава.

Малоун изобщо не беше очарован от това, което виждаше пред себе си.

Или Стефани беше разкрита, или се беше разкрила сама. Той заложи на второто, особено след като забеляза нейната берета на пода на пещерата, до един голям камък, където не се виждаше отстрани. Значи тя нарочно беше заблудила него и Люк, за да спечели достатъчно време за себе си да стигне до тук. Би трябвало да е предположила, че те ще тръгнат обратно към Чарлс Сноу, от когото щяха да научат за пещерата — и междувременно щяха да загубят петнайсет или дваайсет минути, които тя да използва. За щастие, те бяха съкратили това време наполовина и вече бяха тук.

Мисли. Нямах право на грешка.

Стефани стоеше с ръце във въздуха, обърната срещу Саласар. Не изпитваше страх, въпреки че трябваше. Дани Даниълс ѝ беше казал, че ако случайно се появи трета страна и предизвика инцидент, на какво основание трябваше да се намесват те? Но освен това тя разбираше и какво не беше казал президентът на Съединените щати. „А ако ти успееш да предизвикаш този инцидент, още по-добре.“

— Какво искаш да кажеш с това, че старейшина Роуан е шпионин? — попита Саласар.

— Той е дългогодишен член на американския Сенат. Положил е клетва да защитава законите и Конституцията на тази държава. Роуан е един от най-влиятелните хора във Вашингтон.

— Освен това съм светия от последните дни — каза Роуан. — А това е дълг, който приемам дори по-сериозно от клетвата си към тази страна.

Стефани трябваше да действа внимателно. Най-важно беше да прецени точния момент.

— Онова, което сенаторът каза за Касиопея, е вярно. Когато научих за снимката на вас двамата, която все още си пазиш, реших, че може би продължаваш да изпитваш чувства към нея. Помолих Касиопея да се свърже с теб и тя се съгласи.

— Вярно ли е? — попита Саласар.

Касиопея кимна.

— Казаха ми, че си замесен в нещо незаконно. Дори убийство. Искан да ти помогна да изчистиш името си.

— Убийство? — попита Роуан.

Стефани отговори:

— Той уби човек в Мичиган, за да се сдобие с един мормонски дневник. А след това уби и един от моите агенти.

Сенаторът изглеждаше искрено шокиран от тази информация.

— Хосепе — каза Роуан. — Моля те, кажи ми, че тя лъже.

Саласар се обърна към ангела, за да получи напътствия.

„Те не знаят срещу какво сме изправени. Ние пазим светиите и всичко, което им е скъпо. Старейшина Роуан поиска от нас да се справим. Не бива да се оплаква от методите ни.“

— Техният агент беше изпратен, за да ни унищожи — каза Саласар. — Моята задача беше да не допусна това. Агентът не беше убит. Той получи кръвно изкупление по всички правила и сега е при Небесния отец, където се радва на вечната си награда.

— Ти си го пребил — каза новодошлата. — А след това си го застрелял. Той имаше жена и деца.

„Вината е на жената. А не твоя.“

— Хосепе — обади се Роуан. — Вярно ли е това, което казва тя?

„Не се страхувай.“

— Вярно е.

— В такъв случай ти си допуснал голям грях.

— По нашите закони винаги сме предлагали кръвно изкупление на враговете си. Така е било в началото, така си остава и сега.

— Не — каза тежко Роуан. — Ние отдавна сме се отрекли от насилието. То никога не може да бъде средство за постигане на крайната цел. Посветил съм целия си живот на търсенето на начин да направя така, че светиите да бъдат независими, свободни от външни влияния, далече от всяко насилие.

Правилно ли чуваше? Мъмреха го за това, което се очакваше от него? А Касиопея?

— Защо ме излъга? — попита я той. — Как можа да направиш такова нещо?

— Беше необходимо. Това, което си направил, е грешно.

„Как смее? Тя трябва да си знае мястото.“

— Аз съм положил клетва да защитавам пророците и не съм направил нищо друго.

— Когато предложи да сформираш данитите, избобцо не си представях, че ще стигнеш толкова далече — каза Роуан.

„Той е слаб, Хосепе. Слаб и глупав като всички останали. Недей да приемаш това. Не можем да го приемаме. Вече не.“

Ангелът беше прав.

— Пророк Джоузеф ми казва, че грешиш — каза той.

— Джоузеф Смит е умрял преди повече от сто и петдесет години — каза новодошлата.

— Млъкни! — изкрещя той и насочи пистолета към нея, право в гърдите ѝ. — Никога не казвай такова нещо! Той е жив!

„Разбери за старейшината. Трябва да знаем къде е неговото място.“

— Предател ли е той? — попита Саласар и посочи Роуан с пистолета си.

Роуан беше оставил Саласар да действа както намери за добре и почти не му беше задавал въпроси, но наистина никога не беше смятал убийството за част от уравнението.

— Наистина ли си убил този човек в Мичиган, както твърди Стефани Нел? — попита той.

— Неговият дневник ни трябваше, а той не искаше да го продава. Затова получи изкупление за греха си.

— Какъв грях?

— Алчност. Какво друго? И това, че сме тук днес, поне отчасти се дължи на моя жест на милосърдие към него.

— Така ли наричаш убийството? — попита Роуан. — Милосърдие?

— Такива са думите на пророка — каза Саласар и отново се обърна към Нел. — Защо този апостол да е предател?

— Вие сте тук, за да откриете един документ, който Ейбрахам Линкълн е поверил на мормоните. Попитай го тогава — къде е този документ?

Роуан сам си беше задавал този въпрос. Предполагаше, че когато стигнат до тук, всичко ще бъде очевидно. Но във „Фалта Нада“ нямаше нищо друго освен камъни, басейн и статуя. И все пак указанията на Линкълн водеха насам. Той беше видял вътрешността на часовника. Разбира се, при положение че и часовникът, и снимката са били истински.

Той посочи към Нел.

— Тя ми каза, че това е мястото.

— И наистина е така — потвърди тя. — Това е мястото, което Бригъм Йънг е споменал на Линкълн. Мястото, където се е съхранявало златото на мормоните. Линкълн го е гравирал в часовника си. В такъв случай къде е документът?

Въпросът беше отправен към него. Роуан видя, че Саласар също очакваше отговора му. Но той нямаше отговор. Нел отпусна ръце.

— Той няма отговор, защото тук няма нищо. Роуан не е твой съюзник. В действителност той е твой враг. Първо ти казва, че няма

проблеми да събереш данитите, после не одобрява как действат. Иска резултати, но се оплаква от начина, по който са получени. Той е уважаван член на американския Сенат. Част от властта в Съединените щати. Как си помисли дори за момент, че ще поеме отговорност за незаконните ти действия?

Тя се опитваше да подлъже Саласар.

— Престани да я слушаш! — изкрещя Роуан.

Саласар се обърна към него.

— Защо? Защото казва истината?

— На това трябва да се сложи край, Хосепе.

— И всеки момент ще стане много по-зле — обади се Нел. — Насам идват агенти. Всичко съвсем скоро ще свърши. Сенатор Роуан го знае. Все пак го планирахме заедно.

Роуан пристъпи към Саласар. Пистолетът се завъртя към него, за да го спре.

— Хосепе — каза Роуан спокойно. — Трябва да ме изслушаш.

Касиопея стоеше мълчаливо и слушаше, като се опитваше да прецени мащабите на лудостта на Хосепе. Все пак той твърдеше, че вижда Джоузеф Смит — тук, на това място. Но освен това тя не беше пропуснала и болката в очите му, когато го беше наранила. За втори път през живота му.

— Никой от вас да не мърда — нареди Хосепе на Роуан.

— Тук ли е все още пророкът? — попита тя.

— Той наблюдава всички ви, както наблюдава и мен.

— От колко време го виждаш?

— От много години. Но едва наскоро ми разкри истинската си същност. Винаги съм си мислел, че е Морони.

— Пророкът ли ти каза да убиеш моя агент? — попита Стефани.

Хосепе я погледна сурово.

— Каза ми да му предложа изкупление за греховете, за да се радва на вечно щастие. И точно това направих аз.

— Всички са те изиграли — каза му Стефани. — И Роуан, и Касиопея.

— И въпреки това съм тук и пистолетът е в мен.

Касиопея осъзна, че Стефани се опитва да провокира реакция от него и ако продължава да го притиска, ще успее.

— Хосепе, моля те да свалиш пистолета и да сложиш край. Всичко свърши.

— Свърши? Всичко току-що започна. Кажй й, старейшина Роуан. Кажй й за великата мечта, която ще се превърне в действителност.

— Да, сенаторе — каза Стефани. — Кажй ни за славния ден, който идва. Естествено, за да се случи това, ще ви трябва въпросният документ, подписан от отците основатели. Спомни ли си вече къде се намира?

— Ти ме измами — просъска Роуан. — През цялото време си ме лъгала.

— Напротив, през цялото време ти казвах истината. В часовника на Линкълн наистина беше гравирано „Фалта Нада“. Писмото на Мери Тод също беше истинско, както и бележките на Мадисън. Аз ти ги осигурих всичките. Между другото, ти сподели ли ги с твоята партньорка?

— Престани! — извика Касиопея.

— Наистина ли? — каза Стефани. — Искаш да спрем дотук? Защото със сигурност не искаше да спреш, когато замина за Австрия. Нито когато отиде в Айова. Разбира се, твоят бивш любовник не знаеше истината. Ти го лъжеше. Използваше го. За да изпълниш задачата, която ти възложих аз.

— Млъкни.

Стефани се обърна към Хосепе.

— Попитай твоя пророк — какво е наказанието за лъжата?

Саласар не искаше да слуша, но думите сами намираха път към съзнанието му. Касиопея си беше признала, че го е излъгала. А старейшина Роуан явно нямаше никаква представа защо са тук. Коего го караше да си задава нови въпроси. Дали не го бяха измамили? Нел твърдеше, че насам идват още агенти. Може би трябваше да си тръгне и да повика двамата си помощници? Но не можеше да го направи от пещерата. А къде оставаха Касиопея, Нел и Роуан?

„Тя е права, Хосепе. Наказанието за лъжата е сурово. Налага се изкупление с кръв. И тримата са изгубени души, които се нуждаят от твоето благоволение. Убийството в името на вечното блаженство изобщо не е грях.“

Малоун беше чул достатъчно. Саласар беше луд — беше ясно. Но беше и въоръжен. Можеха да нахлуят със стрелба и всичко да приключи много бързо, но имаше риск от косвени жертви. А можеха да подходят и по-фино.

Малоун слушаше внимателно, докато Стефани се опитваше да провокира Саласар, като го объркваше с информацията за предателството на Касиопея и Роуан. Добре разбираше какво прави тя, но не беше съгласен да стои на заден план и да я оставя да рискува и себе си, и Касиопея.

— Трябва да влезем — прошепна той на Люк.

Младият мъж кимна. Малоун посочи оръжието си.

— Но не с тези.

Люк явно го разбра. Не беше глупав.

— Предполагам, че носиш два пистолета? — попита той.

Люк повдигна десния крачол на панталона си, за да открие малкия револвер на глезена си. Едно време и Малоун носеше такъв. Люк извади оръжието и му го подаде. Малоун го пхна в колана на Люк, в основата на гръбнака му.

„Стой пред мен“, прошепна той.

Стефани знаеше, че тук няма нищо. Преди да си тръгне от Блеър Хаус, Дани Даниълс ѝ беше казал още нещо: по времето на Линкълн документът наистина бил съхраняван тук, но вече не беше така. Чарлс Сноу беше казал всичко на президента и той беше предал информацията на нея. Стефани беше пропуснала да съобщи тези подробности на Роуан, защото искаше да го докара тук заедно със Саласар и Касиопея. И ако предполагаше правилно — а след двайсет години в разузнаването тя беше истински експерт в това — Котън и Люк вече също бяха някъде наблизо.

— Наказанието за лъжата наистина е сурово — каза Саласар. — Винаги е било така.

— Аз не лъжа — каза Стефани. — В действителност съм единствената тук, която казва истината. Сенатор Роуан все още не ти е казал къде се намира документът. Не може да го направи, защото не знае. Аз съм единствената, която знае. Идеята беше да те докарам тук, за да се справя с теб. И той участваше в плана.

— Да се справиш с мен? — попита Саласар.

Тя го погледна в очите.

— Наказанието за убийство на мой агент също е сурово.

— Бригъм Йънг е допуснал грешка, като се е доверил на федералното правителство — каза Роуан. — Линкълн наистина е бил различен от останалите, но президентите след него не са били такива. Те всички са били змии. И тази жена е същата като тях, Хосепе. Аз никога не съм се доверявал на властта. И ти го знаеш.

— Покажи ми документа — каза Саласар.

Стефани чу една нова решителност в гласа му. Изпитание ли беше това?

— Федерални агенти! — извика Малоун, но двамата с Люк останаха скрити в тунела. — Всичко свърши, Саласар. Край с теб.

Той надникна и видя как испанецът реагира веднага, хвърля се към Стефани, хваща я за врата с едната си ръка и притиска пистолета си в сънната ѝ артерия.

— Излезте! — изкрещя Саласар.

Малоун направи знак на Люк да тръгне пръв.

И двамата бяха вдигнали ръце във въздуха, така че оръжията им да се виждат ясно. Малоун се надяваше Саласар да не разсъждава обективно и очевидното да му се стори достатъчно.

— Хвърлете тези пистолети във водата — нареди Саласар.

Те се поколебаха за миг, после се подчиниха.

— Само вие ли сте?

— Само ние, двамата амигос — отговори Люк. — Би трябвало да е предостатъчно.

Малоун едва не се усмихна. Тази самоувереност беше неустоима.

Малоун беше застанал така, че Люк да е пред него, а револверът на гърба му да е на една ръка разстояние. Той улови погледа на Стефани и се опита да разбере какво мисли тя. После се обърна към

Касиопея, която го изглежда безизразно. От нейна гледна точка нищо не беше наред.

— Трябваше да те застрелям в Залцбург — каза му Саласар. — Когато имах възможност да го направя.

— И кой те спря? — попита го Стефани.

Саласар не отговори.

Стефани посочи Касиопея.

— Тя.

Касиопея познаваше Котън достатъчно добре, за да знае, че той не се е появил без резервен план. И той, и по-младият мъж — същият, когото познаваше от Айова — твърде лесно бяха предали оръжията си. Със същата лекота можеха да останат скрити и да атакуват от засада. Вместо това сега стояха с ръце, вдигнати във въздуха, напълно беззащитни.

Или не беше така?

— Хосепе, моля те — каза тя. — Пусни пистолета. Не го прави.

— Познаваш ли Малоун? — попита той.

Тя кимна.

— Имаш ли... връзка с него?

Тя се поколеба, но нямаше друг изход. Кимна отново.

— Значи си ме излъгала за всичко! — изкрещя той. — Не си преживяла пробуждане във вярата! Думите на пророка не са те развълнували! Подиграваш се с всичко, което е свято!

— Ти не си онзи човек, когото познавах.

— Аз съм същият човек. И тогава бях, и сега съм набожен последовател на пророк Джоузеф Смит. Небесният отец ми е изпратил пророка. Той е тук, с мен, и ви наблюдава. Той ме напътства. Той никога не лъже.

— Това не е истина — извика тя.

Пистолетът се местеше от един на друг. Треперещият показалец на Хосепе беше на спусъка. Касиопея знаеше, че е отличен стрелец, но сега едва ли беше съсредоточен.

— Братко Саласар — каза Роуан. — Аз си тръгвам. Не мога повече да бъда част от тази история.

— Виждаш ли? — каза Стефани. — Оставя те, за да свършиш мръсната работа. Прави го, за да може да отрече съчастието си. Попитай твоето видение какво иска то от апостола.

Погледът на Хосепе се стрелна към статуята и остана прикован в нея.

— Наистина ли го виждаш? — попита Касиопея.

Той кимна.

— Гледката е величествена.

— Хосепе — прошепна Роуан, а в гласа му имаше съчувствие.

— Виждаш ли какво мисли за теб? — обади се Котън. — Той ти позволи да убиеш онзи агент в Дания. Нямахте проблеми, стига ти да натиснеш спусъка. А сега не го интересува какво ще направиш с нас, стига той да не участва в него.

Роуан се обърна, за да си тръгне.

— Спри! — изкрещя Хосепе.

Сенаторът се поколеба, после се обърна.

— И какво ще направиш? Ще ме застреляш ли? Аз съм член на Кворума на дванайсетте апостоли. Нали твърдиш, че изповядваш послушание? Предполагам, че то означава нещо за теб.

— Той те изоставя — каза Стефани. — Оставя те на нас. А ти не можеш да убиеш всички ни — не и преди някой от нас да стигне до теб. Наистина ли си мислиш, че съм довела само двама агенти?

В интерес на истината, Касиопея мислеше точно така. Онова, което Хосепе вече беше направил, беше достатъчно лошо. Тя не можеше да му позволи да продължи.

Саласар отново се вторачи в ангела.

„Аз бях пророк, ясновидец, носител на откровение. Аз диктувах всички Божии дела и дългът на вярващите беше да ме слушат и да изпълняват онова, което им кажа.“

Саласар знаеше, че всичко чуто е истина.

„Моят план беше да поставя основите на земно царство, което да не се подчинява на законите на нито едно правителство. Трябваше да си създадем наши собствени закони и да имаме наши собствени служители, които да ги прилагат. Когато бяха обявявани нашите закони, всички трябваше да им се подчиняват без възражения.“

Такава беше и неговата мечта.

— Братко Саласар — каза Роуан. — Погледни ме.

Той се обърна.

— Там няма нищо. Джоузеф Смит е мъртъв. Той не ти дава напътствия.

„Това е богохулство. Той ме обижда. Аз съм неговият пророк. Накарай го да ми се подчинява.“

Люк беше готов за действие. По нервите му сякаш течеше електрически ток. Саласар беше способен на всичко и той трябваше да е в състояние да му отговори. Усещаше револвера, притиснат към гръбнака му. Малоун стоеше точно зад него, отляво, така че лесно да може да вземе оръжието с дясната си ръка. Но не и докато Саласар не откъсваше поглед от тях. Имаха нужда от нещо, което да го разсее — за предпочитане такова, което не включваше някой да бъде застрелян.

— Братко Саласар — каза Роуан. — Ще се моля на Небесния отец за твоята душа, защото си изгубил пътя.

— Ако го е направил, то е заради теб — каза Стефани. — Каж ми, Саласар, кой те насърчи да събереш данитите? Кой те насочваше на всяка крачка? Кой ти даваше всички нареждания? И кой се подчиняваше? А сега се запитай — с теб или против теб е този човек, този сенатор от *Съединените* щати?

Саласар явно беше объркан от думите й.

— Кое от двете е вярно? — обърна се той към Роуан. — С мен ли си? Или против мен?

Саласар очакваше отговора на своя въпрос. Както и ангелът, който не откъсваше строгия си поглед от старейшина Роуан.

— Аз не съм насърчавал или оправдавал убийство — каза Роуан. — Никога не съм го правил.

„Ние не сме убили никого — каза ангелът. — Ние спасихме онези грешници от студа и мрака. Това е добро, справедливо и правилно. Той е против нас, Хосепе. Жената казва истината.“

— Аз не съм извършил убийство. Аз въздадох изкупление на грешниците. Такива са нашите закони.

— Не — каза Роуан. — Не са такива. Никой и нищо в нашата Църква не оправдава такава жестокост. Онова, което си направил, е грешно от всяка гледна точка.

Саласар остана огорчен от думите му.

— Ние имахме една велика мечта — продължи Роуан. — За нов Цион. Точно както искаше пророк Джоузеф. И все още можем да я постигнем. Но ти с твоята глупост застраши всичко.

— Къде е документът? — настоя Саласар.

— Мислех, че е тук. Но съм сгрешил.

„И сега възнамерява да те остави сам с враговете.“

Роуан се обърна и се отдалечи. Другите останаха неподвижни, без да откъсват поглед от него. Саласар продължаваше да държи показалеца си на спусъка. Погледът на Касиопея беше умоляващ.

„Направи го.“

Не мога.

„Значи не си по-добър от него. И ти ме предаде.“

Саласар не можеше да понесе тези думи. Ангелът беше с него толкова отдавна и никога не го предаде, а го доведе точно до този миг, в който трябваше да реши кое беше по-важно. Настоящият миг или вечността?

Саласар винаги беше смятал, че изборът е ясен. Повече от всичко друго той беше верен на пророците. Така че насочи пистолета и стреля.

Роуан чу изстрела, а след това усети как куршумът се забива отзад в дясното му рамо. Отначало се почувства така, сякаш някой го е блъснал с всичка сила. Едва след това от мястото на сблъсъка експлодира пронизваща болка, каквато не беше изпитвал никога преди. Той се олюля в продължение на няколко крачки, после се обърна. Болката изпиваше силите му и го изпълваше с ужас.

Саласар продължаваше да държи пистолета си насочен към него. Роуан отвори уста, за да възрази, да попита защо, да оспори смисъла на това толкова ирационално действие, но в този миг го помете втори изстрел. И светът за него свърши.

Стефани видя как сенатор Тадеъс Роуан умря. Никой не помръдна — нито тя, нито Люк, Котън или Касиопея. Всички останаха неподвижни, докато Саласар сложи край на проблема.

Единият беше готов. Оставаха още двама.

Касиопея се сви, когато Хосепе уби човек пред очите ѝ. Първата ѝ реакция беше отвращение, втората — гняв.

— Ти си виновна! — изкрещя тя на Стефани. — Ти го накара!

— Този човек е убиец. И по-лошо, той е убиец и луд. Той наистина вярва, че прави добро.

— Аз съм воин на Господа. Слуга на пророците — извика Саласар, който вече беше насочил пистолета си към Стефани. — На колене!

— Това ли иска твоят ангел?

— Подиграваш ли му се?

Касиопея реши да опита.

— Хосепе. Моля те. Остави тези хора и нека двамата с теб да си тръгнем.

— Ти също ме излъга. Използва ме. Ти си същата като тях.

— Изобщо не съм като тях.

Хосепе махна с пистолета си към Стефани.

— Казах ти да паднеш на колене.

Малоун си даде сметка, че ситуацията беше доста трудна. Саласар беше луд. Което не означаваше, че не може да бъде манипулиран. В интерес на истината, така задачата можеше да се окаже по-лесна. Той улови погледа на Стефани и леко кимна, за да ѝ покаже, че е с нея.

Тя коленичи на сухия под на пещерата.

Люк стоеше пред него. Пистолетът беше на една ръка разстояние и никой друг освен Малоун не можеше да го види. Той потърси в паметта си нещо, което беше прочел в книгата в своята книжарница. Саласар очевидно живееше в миналото, така че Малоун щеше да използва миналото като оръжие.

— „Това е обетованата земя и мястото за града Цион“ — каза той.
— „Така казва Бог, твоят Господ, ако приемеш тази мъдрост за истина.“

— Ти познаваш нашата доктрина?

— Чел съм я — отговори Малоун. — „Истина ви казвам, Бог е наредил Новият Йерусалим да бъде построен от светиите.“

— И ние наистина сме го построили. В Охайо. В Мисури. В Илинойс. И най-сетне в Солт Лейк Сити. Щом познаваш нашето учение, значи знаеш, че според пророк Джоузеф изкуплението на Цион може да се придобие само със сила.

— Каква сила? Ти нямаш сила.

— Имам този пистолет. И моят враг е на колене. Животът на всички останали тук зависи от мен.

— „Старейшини на Израел, нима не сте сключили завет с Бога, че никога няма да се предавате един друг? Завет, че никога няма да изречете дума срещу богопомазаните?“

Малоун продължаваше да цитира това, което беше прочел — изказване на един от първите старейшини на Църквата.

— Всеки светия полага тази клетва — отговори Саласар. — Трябва да се държим един за друг. Нашата сила е в нашето единство.

— И все пак ти си бил обграден от лъжци — намеси се Стефани.

Саласар се опитваше да се съсредоточи, но трябваше да мисли за твърде много неща. За щастие, ангелът беше останал с него, наблюдаваше го, пазеше мълчание и му даваше време да помисли. Беше ядосан на всички, включително и на Касиопея. Старейшина Роуан беше на земята, неподвижен, и почти със сигурност беше мъртъв.

„Проливането на човешка кръв е необходимо за изкупване на греха — каза ангелът. — Апостолът е допуснал грях. Но сега е с Небесния отец, щастлив, и един ден ще ти благодари. Измъчената му душа можеше да бъде спасена единствено като се пролее кръвта му.“

Саласар черпеше успокоение от тази мисъл. И въпреки това Роуан беше избран. Дали не беше сторил грях, като му беше въздал изкупление?

„Не се тревожи, ако в Цион има необясними неща. Ако искам да намеря най-добрите хора на света, трябва да ги потърся в Цион. Ако искам да намеря най-големия дявол, отново трябва да го търся там.“

Защото сред хората на Господа мога да намеря и най-големите грешници.“

Това със сигурност обясняваше предателството на Роуан.

„Какво да правя сега?“, попита той, като се обърна към видението.

Жената продължаваше да коленичи пред него.

„Тя трябва да получи изкупление.“

Саласар беше съгласен.

„Всички те трябва да получат изкупление.“

Включително и Касиопея?

„Тя — най-вече от всички. Тя те предаде на твоите врагове.“

— Саласар.

Гласът на Малоун го изтръгна от разговора с видението.

— Всичко свърши.

— Не, не е.

— Напротив, свърши — каза Касиопея.

Той завъртя пистолета си към нея.

— Не говори така. Никога не го казвай. Ти нямаш право да съдиш нито мен, нито някой друг.

— Ще ме застреляш ли? — попита тя.

„Ти трябва да й въздадеш изкупление.“

— Не мога! — извика той. — Не мога.

Стефани се тревожеше за Касиопея. Саласар вече не само виждаше неща, които не бяха там, но и разговаряше с тях. Нямаше как да се предположи какво ще направи в следващия момент. Стефани предполагаше, че Люк и Котън контролират ситуацията. Доброволно бяха хвърлили пистолетите си, което означаваше, че поне единият от двамата все още беше въоръжен. Тя беше забелязала как Котън не се откъсва от Люк, а винаги стои отляво и малко зад него, на една ръка разстояние.

Това със сигурност не беше неволно. А за щастие, в настоящето си състояние Саласар не беше способен да забележи каквото и да било.

Касиопея пристъпи към Хосепе. Той отново насочи пистолета си срещу нея. В очите му гореше гняв.

— Спомни си, когато бяхме млади — каза му тихо тя. — Когато бяхме заедно. Когато ме обичаше.

— Всеки ден си спомням.

— Бяха невинни времена. Не можем да се върнем към тях, но можем да имаме нещо ново и различно. Остави пистолета. Откажи се.

— Пророкът ми заповядва да продължа борбата.

— Тук няма никакъв пророк.

— Как ми се иска да го видиш! Толкова е красив, окъпан в светлина, изпълнен с доброта. Той никога не ме е подвеждал.

— Хосепе, те няма да ти направят нищо лошо, ако не си въоръжен.

— Те не *могат* да ти направят нищо лошо.

Касиопея погледна Котън и по-младия мъж.

— Опасявам се, че могат. Просто чакат най-удобния момент да те убият.

В очите, които я наблюдаваха, не се виждаше и намек за страх. В погледите и на тримата тя виждаше единствено хладна пресметливост. Хосепе не можеше да се мери с тях. Те го знаеха. Той не.

— Моля те — каза тя. — Умолявам те. Никой от тях няма да застреля невъоръжен човек.

Хосепе изглеждаше объркан.

— Не разбираш ли? — попита го тя. — Те са дошли, за да те убият. От тук нямаше как да си тръгнете живи нито ти, нито Роуан.

— Откъде знаеш?

— Знае го, защото нейната задача беше да те доведе тук — отговори Стефани.

Люк неволно се сви от думите на Стефани. Тя беше на колене, без оръжие, но въпреки това беше в атака. Трябваше да ѝ го признае. Уважението му към неговата шефка нарастваше с всяка минута.

— Тя просто се опитва да те предизвика — каза Касиопея. — Но не може да го направи, ако оставиш оръжието и се предадеш.

— Ти вече нямаш власт над мен.

— Хосепе, трябва да ме чуеш. Тези хора знаят какво правят. Ти не контролираш тази ситуация.

— На мен не ми изглеждат като някакъв проблем — отговори Саласар. — Лесно мога да ги убия.

— Направи го тогава — каза Люк.

— А може просто да те прострелям в коленете и да те оставя да живееш като инвалид. Точно това заслужаваш. Смъртта може би е твърде леко наказание за всички вас.

— Това включва ли и мен? — попита Касиопея.

— Твоите помисли са нечисти. Мотивите ти са лукави. Ти ме измами преди много години и отново го направи преди няколко дни. Така че, да, това включва и теб.

Малоун прецени разстоянието между дясната си ръка и револвера, пъхнат под колана на Люк. Петдесет сантиметра. Най-много. Дръжката беше обърната на другата страна, така че лесно можеше да я хване. Трябваше да го направи бързо и внимателно, без да се издаде пред Саласар. Касиопея беше разгълкувала намеренията им както трябва. За щастие, Саласар беше толкова объркан, че не знаеше точно на кого да вярва.

— Хосепе — каза Касиопея. — Искам да оставиш пистолета и да дойдеш с мен. Двамата с теб можем да се справим.

— Как?

— Не знам. Ще го измислим. Не влошавай нещата. Няма как да избягаш от тук.

Саласар се разсмя.

— Подценяваш ме. Двамата ми помощници чакат отвън. Днес няма да видим повече правителствени агенти. Предполагам, че ако наистина имаше още, вече щяха да са тук.

Саласар насочи пистолета си към Стефани. Касиопея пристъпи между тях двамата, като го предизвикваше да стреля. Малоун протегна ръка напред.

— Няма да ти позволя да го направиш — каза Касиопея. — Ако искаш да я убиеш, ще трябва да стреляш през мен.

— Аз не изпитвам нищо към теб — каза й Саласар. — Вече не.

Саласар полагаше огромни усилия, за да запази самообладание.

„Тя не бива да очаква повече милост от теб, отколкото вълкът или кучето, които овчарят хваща да убиват овците му. Наш дълг е да премахнем всичко нечисто от нас. Нека Небесният отец да реши какво да прави с тях.“

Ангелът го гледаше сурово.

„Когато човек се моли за нещо, би трябвало да е готов да го извърши сам.“

Истина беше.

„Убий ги всичките. Започни с лукавата изкусителка.“

Пръстът на Малоун се сви около спуська. Усещаше, че Люк е също толкова напрегнат. Касиопея беше разсеяла вниманието на Саласар достатъчно, за да не ги забележи.

— Ако се извърнеш и погазиш Божиите заповеди — каза Саласар на Касиопея, — и нарушиш своя свещен и тържествен завет; и се превърнеш в предател на народа на Господ, не заслужаваш ли смърт?

— Не можеш да...

— Ти си извършила грях, който не може да бъде простен на този свят.

Гласът на Саласар стана по-силен.

— Нека се въздигне дим към Господа, който да Го извести за изкуплението на твоите грехове.

Малоун чу вълшебната думичка.

„Изкупление.“

Все още не беше измъкнал револвера от колана на Люк.

— Престани — каза Касиопея. — Престани веднага.

— Ти не си по-различна от Юда, който е измамил и предал Исус Христос!

Саласар вече крещеше. Събираше кураж.

— Изобщо не си по-различна! Пророците казват, че трябва да понесем да изкормят червата ни, преди да нарушим завета, който сме заключили с Господа! Юда е бил като сол, която е изгубила ценните си свойства, годна само да бъде захвърлена и стъпкана под краката на човеците!

Малоун измъкна пистолета.

— Едно — прошепна той на Люк, без да помръдва устни.

— Аз те обичам, Хосепе!

Думите на Касиопея го пронизаха в сърцето. Дали бяха истина, или просто искаше да го спре?

— Ти не си достойна за любов! — изкрещя в отговор Саласар. — На теб не може да се вярва!

— Моля те!

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Моля те, Хосепе.

Вниманието на испанеца беше приковано изцяло върху нея. Стефани все още беше на колене, с изправени рамене и вдигната глава, без да откъсва поглед от сцената пред себе си. Пистолетът беше насочен към гърдите на Касиопея. Малоун никак не беше доволен, че го бяха поставили в това положение. Нали Стефани беше дошла, за да сложи край на този проблем? А задачата се беше паднала на него.

— Две — прошепна той.

Саласар се стегна.

„Ако езичниците настояват да видят чудеса, ние можем да ги извършим — каза ангелът. — Наричат те дявол. Това не е обида. Сред нас, светиите, са най-злите дяволи на тази земя. Не можем да се сдобием с онова, което ни се полага по право, ако ги нямаше тези дяволи. Не можем да преуспеем, нито да постигнем Царството Божие, ако ги нямаше. Винаги ще се нуждаем от онези, които събарят оградите ни, крадат сламата от копата на съседа или реколтата от полето. Те винаги са изпълнявали своята роля. Както и ти.“

Саласар не беше съгласен да го наричат дявол, но разбираше какво му казва видението. Трудните задачи винаги бяха изисквали твърда ръка. Той гледаше как сълзите на Касиопея текат все по-силно. Никога не я беше виждал да плаче и това го объркваше. И онези думи.

„Аз те обичам.“

Те го накараха да спре.

„Небесният отец ще се смили над душите на всички тях.“

Това му харесваше.

„Ние ще наследим земята, защото принадлежи на Исус Христос, а Той принадлежи на нас, както ние на Него. Ние всички сме едно и ще вземем царството и ще го притежаваме под небето за всички времена. А всички крале и императори и президенти да намерят спасение, ако могат.“

— Това е така — каза той на видението.

„Народите ще се прекланят пред нашето царство и самият ад няма да може да го спре. Изпълни дълга си. Направи го. Сега.“

— Три.

Малоун насочи оръжието в мига, в който Люк се хвърли на земята. Саласар реагира, като завъртя пистолета си към него.

— Не! — изкрещя Касиопея.

— Пусни пистолета! — извика Малоун. — Не ме карай да го правя!

Ръката на Саласар не спря движението си. Черната точка на дулото продължаваше да се обръща към него.

Нямаше друг избор. Малоун стреля. Куршумът се заби в гърдите на Саласар и го блъсна назад. Саласар успя да запази равновесие и не се поколеба, а отново вдигна оръжието си.

Малоун стреля втори път. В главата. Куршумът проби чиста алена дупка отпред и експлодира отзад, като пръсна кръв и мозък по скалите.

Саласар потърси ангела с поглед. Видението беше изчезнало.

Продължаваше да държи пистолета, но сякаш нито една част от тялото му не работеше. Той се поколеба още миг, после мускулите му започнаха да отказват един по един.

Обгърна го мрак. Светът примигна и изчезна. Последното нещо, което видя, беше лицето на Касиопея. А последната му мисъл беше желанието нещата между тях да се бяха развили по друг начин.

Касиопея се втурна към Хосепе. Беше паднал на земята. Нямаше никакво съмнение, че е мъртъв. Котън го беше застрелял два пъти — веднъж в гърдите и веднъж в главата. Точно както си знаеше, че ще стане.

Стефани се изправи.

Очите на Касиопея бяха изпълнени с презрение, когато се обърна към Котън.

— Доволен ли си сега?

— Дадох му шанс да спре.

— Не беше кой знае какъв шанс.

— Той щеше да те застреля.

— Не, нямаше. Трябваше да ме оставите да се оправя с него.

— Това беше невъзможно — каза Стефани.
— Вие сте убийци.
— Не, не сме — каза Стефани, като повиши тон.
— Повтаряй си го, колкото си искаш. Може би ще се почувстваш по-добре. Но изобщо не сте различни от него, по дяволите.

*Вашингтон, окръг Колумбия
Понеделник, 13 октомври, 16:50 ч.*

Стефани следваше Дани Даниълс по стъпалата, които се изкачваха от вътрешната страна към върха на паметника на Джордж Вашингтон. Президентът беше дошъл пеша от Белия дом в хладното утро. Тя го чакаше навън, пред долния вход. Беше й се обадил вчера, докато се връщаше със самолета от Юта, за да й каже да дойде тук.

Бяха само двамата с Люк. Котън беше взел друг полет, до Копенхаген. Касиопея беше решила да върне тялото на Саласар в Испания. Атмосферата във „Фалта Нада“ беше останала напрегната и Касиопея бе отказала да разговаря с когото и да е от тях. Малоун се беше опитал да се приближи до нея, но тя го беше отхвърлила. Той беше взел мъдрото решение да не я притиска. Касиопея поне донякъде беше права. Те *наистина* бяха убийци. Само дето имаха разрешително да го правят, без да влизат в затвора. Стефани винаги се беше питала как така убийството е разрешено в нейната работа. Предполагаше, че това се обяснява с глупостите за „по-голямото добро“. Убийството си е убийство — независимо къде, как и защо.

— Моето момче се справи добре, нали? — попита Даниълс, докато се изкачваха.

Стефани знаеше кого има предвид.

— Люк се държа като истински професионалист.

— Той ще се справи с всичко. Ще се радваш, че работи за теб. Дори си мисля, че двамата с него може да се сдобрим.

Стефани се радваше, че Даниълс беше платил този дълг. Още една крачка по пътя към достойното пенсиониране.

Тя никога не беше влизала в паметника на Вашингтон. Странно, като се има предвид, че го беше виждала хиляди пъти. Явно беше от онези места, посещенията на които винаги се отлагаше. Изработен изцяло от мрамор, гранит и син гнайс,obeliskът беше висок точно 555 фута — почти сто и седемдесет метра. Беше най-високата каменна структура в света и стоеше тук от 1884 г., когато беше положен

камъкът на самия му връх. Едно от редките земетресения на Източния бряг преди няколко години беше повредило облицовката му, която беше ремонтирана в продължение на три години.

— Има ли някаква специална причина да не използваме асансьора? — попита тя.

— Ще видиш.

— Къде отиваме?

Агентите на тайните служби чакаха в основата на стълбището. До върха ги очакваха 897 стъпала, както им беше обяснил пазачът долу.

— Само до средата — каза той. — Какво има? Не си ли във форма?

Стефани се усмихна. Президентът си беше върнал чувството за хумор.

— Мога да правя всичко наравно с теб, навсякъде и по всяко време.

Той спря и се обърна.

— Някой ден ще ти припомня това.

— Искрено се надявам.

Двамата бяха сами и се чувстваха добре един с друг. Скоро той нямаше да бъде президентът на Съединените щати, а тя нямаше да бъде негов служител.

Стефани посочи лаптопа, който Даниълс държеше в ръцете си.

— Не знаех, че умееш да използваш такова нещо — отбеляза тя.

— Трябва да ти кажа, че всъщност съм доста добър.

Той не поясни защо е взел лаптопа със себе си, но тя не го и очакваше. Двамата отново поеха нагоре по стълбището. По целия път в ниши в стените бяха монтирани възпоменателни камъни, по които бяха гравирани патриотични послания от дарителите на паметника. Стефани беше забелязала имената на някои градове и щати, много различни държави, масонски ложи, цитати от Библията, карти, военни части, колежи и какво ли не още.

— Всичките ли са дарения? — попита тя.

— До един. В знак на почит към Джордж Вашингтон. Общо сто деветдесет и три камъка.

Двамата не бяха говорили за Роуан или Саласар, ако не се смята нейният сбит доклад, че и двамата бяха загинали — като нито един от

тях не беше убит от човек, официално свързан с американското правителство. Чарлс Сноу ги чакаше пред пещерата с печално изражение. Бяха изпратили войници да се погрижат за телата. От тленните останки на Роуан бяха премахнати всички следи от изстрела, а военните патолози бяха направили щателна аутопсия, за да заличат раната. На семейството на сенатора беше съобщено, че е починал от сърдечен удар, докато е бил на среща с пророка по църковни дела. В някакъв момент през следващата седмица щеше да има тържествено погребение в Солт Лейк Сити. Тялото на Саласар беше предадено на Касиопея, която се върна в Испания с частния му реактивен самолет.

Даниълс спря пред нея на следващата площадка.

— Вече сме на нивото на шейсетия метър. Краката наистина започнаха да ме болят. Не съм свикнал с такива физически усилия.

Нейните мускули също бяха започнали да пулсират.

— Дойдохме заради това — каза той и посочи един възпоменателен камък.

Стефани разгледа правоъгълния блок, на който беше изобразено нещо като пчелен кошер, поставен върху маса. Над кошера имаше всевиждащо око, насочено надолу, а над него — думите СВЕЩЕНИ ЗА ГОСПОДА. Под масата имаше друг надпис: ДЕЗЕРЕТ. В камъка бяха гравирани и разнообразни изображения на тромпети, цветя, лози и листа.

— Този камък е дарен през септември хиляда осемстотин шейсет и осма година от самия Бригъм Йънг. Изсечен е в щата Юта, а е гравирани от мормон на име Уилям Уорд. Пчелният кошер е бил символът на Дезерет, както Йънг е искал да нарече новата си страна. Разбира се, ние сме имали други идеи по въпроса. Щели са да минат още почти трийсет години, преди Юта да получи статут на щат, но тази картина ясно показва какви са били ранните намерения на Йънг.

Даниълс отвори лаптопа и го сложи на стъпалата, които водеха нагоре. Екранът оживя и на него се появи лицето на Чарлс Сноу.

— При теб е много рано — каза президентът на пророка.

— Така е. Но през последните няколко дни и без това не съм спал много.

— Знам какво имаш предвид. Аз също.

— Молех се за старейшина Роуан и брат Саласар. Мога само да се надявам, че Небесният отец ще прояви милост към тях.

— Ние направихме онова, което се налагаше. Знаеш, че е така.

— Питам се колко от моите предшественици са казвали същото. Те също са правили някои неща, за които са били сигурни, че се налагат. Но дали това ги оправдава?

— Те не ни дадоха друг избор — каза президентът. — Никакъв друг избор.

— Виждам камъка зад теб. Отдавна не съм го поглеждал. Веднъж, преди много време, посетих паметника, когато все още беше разрешено да се използват стълбите, за да се разглеждат възпоменателните камъни.

Стефани се почуди какво става. Защо беше тази конферентна връзка с Юта? Предполагаше, че се провежда по обезопасена линия.

— Нашата Църква винаги е ценяла камъка — продължи Сноу. — Той е предпочитаният от нас строителен материал. Може би защото е по-трудно да се разруши. Дървените ни храмове никога не са оцелявали дълго, а са били опожарявани от тълпата. След като сме започнали да ги строим от дебела скала, те са оцелели. Почти всички ранни храмове от камък си стоят и до днес.

Стефани отново се загледа в дарението от щата Юта.

— Камъкът има и друга специална цел — каза Сноу. — Пророк Джоузеф Смит за пръв път видял златните плочи в кутия от камък. На втори октомври хиляда осемстотин четирийсет и първа Смит поставил оригиналния ръкопис на „Книгата на Мормон“ в основите на хотел „Нову“. Бригъм Йънг също запечатал документи и монети в летописния камък на храма в Солт Лейк Сити и това се е превърнало в обичайна практика в много други храмове. За нас запечатването в камък е знак на уважение.

Стефани едва сега разбра какво имаше предвид.

— Документът от отците основатели е тук?

— Според Бригъм Йънг било съвсем редно да бъде върнат във Вашингтон — отговори Сноу. — Затова го запечатал в своето дарение за паметника. Казал на Джон Тейлър, който в крайна сметка го наследил, и оттогава тайната се предава от пророк на пророк. Ние благославяме тази нация и се чувстваме горди, че сме част от нея. Само някои фанатици като Роуан мислят другояче. Но те са аномалия и не се различават от радикалните елементи във всяка друга религия. Хората, които в крайна сметка са се издигали до положението на

водачи на Църквата, са осъзнавали важността на онова, което знаят, и са запазвали тайната. Както е редно.

— Затова ли са отхвърлили искането на Никсън през седемдесета година? — попита Даниълс.

— Точно така. Тази информация просто не е можело да бъде разкрита. На Роуан трябва да се признае, че беше първият, който успя да научи всичко. Тъй като беше мой наследник, той разполагаше с достъп до неща, до които малцина други можеха да достигнат. А тъй като беше сенатор, възможностите му бяха още по-големи.

Стефани пристъпи до камъка и докосна бледосивата му повърхност. Зад нея се криеше документ, който беше в състояние да предизвика разпада на Съединените американски щати.

— Защо съм тук? — попита тя. — Защо ми позволяваш да науча всичко?

— Смъртта им тежи на съвестта на всички нас — отговори Даниълс. — Ти имаш право да знаеш, че онова, заради което загинаха, наистина съществува.

Стефани оценяваше този жест. Но беше твърде отдавна в тази игра. По нейно време бяха загинали много хора. И нито една смърт не беше лека, нито щеше да бъде забравена.

— Репутацията на Ейбрахам Линкълн ще остане непокътната — каза Сноу от екрана. — Както е редно. Всеки народ има нужда от герои.

— „Най-големият враг на истината често не е лъжата — съзнателна, фалшива и нечестна — а легендата — устойчива, убедителна и нереалистична.“

Стефани беше впечатлена от думите на Даниълс и го попита чии са.

— На Джон Кенеди. Прав е бил. С легендата е много по-трудно да се бориш, отколкото с лъжата. Ние ще позволим на легендата за Линкълн да продължи. Досега явно е служила добре на тази страна.

— В Пророчеството за Белия кон — обади се Сноу — народът от Скалистите планини е наречен „Белият кон“. Казано е, че той ще построи Цион и ще съхрани Конституцията. Народът на Съединените щати е наречен „Бледият кон“. А „Черният кон“ са онези сили на мрака, които застрашават Конституцията. Но има и „Червен кон“, за когото не

се казва нищо, освен че ще бъде влиятелна сила, която ще изиграе ключова роля.

Сноу помълча, преди да продължи:

— Вие, Стефани Нел, господин Малоун и младият господин Даниълс сте този Червен кон. Джоузеф Смит е казал, че „обича Конституцията. Тя е създадена по Божие вдъхновение и ще бъде съхранена с общите усилия на Белия кон и на Червения кон, които ще се обединят в нейна защита“. Винаги сме смятали това пророчество за съмнително, създадено много след Гражданската война, по-скоро измислица, отколкото истина. Но всичко се случи точно така, както бе предречено. Така че, който и да е създал това пророчество, той се оказва прав.

— Какво ще правим с онова, което се намира в този камък? — попита тя.

— Нищо — отговори Даниълс. — Ще си остане там.

— А бележките на Мадисън по въпроса?

— Аз ги изгорих.

Стефани беше шокирана от отговора, но разбираше необходимостта да се направи това. Кейти Бишъп беше положила клетва да запази тайната под страх от съдебно преследване. А след като вече нямаше преки доказателства, никой нямаше да повярва на нищо, изречено от нея.

— Всичко е така, както си беше преди — каза Даниълс.

Стефани не беше съвсем сигурна.

* * *

Касиопея влезе в малкото гробище, което се намираше в съседство с имението на Саласар. Сред тревата имаше около петдесет гроба. Беше свято място, където погребваха членовете на фамилията Саласар вече повече от сто години. Касиопея беше пристигнала предишния ден и беше организирала кремация за тялото на Хосепе. Вярно, че това не беше според мормонската традиция, но почти нищо, което беше правил Хосепе, не беше отговаряло на нея. Дори ако раят наистина съществуваше и в действителност имаше Господ, Касиопея

се съмняваше, че Хосепе беше отишъл при Него. Греховете му бяха твърде тежки.

Макар че Хосепе имаше няколко братя и сестри, тя не се беше свързала с тях. Вместо това беше помолила някои от собствените си хора да ги чакат на летището и да придружат тялото до един местен крематориум, където се бяха съгласили да изпълнят нейната молба за бърза кремация. Касиопея беше решила, че ще е твърде сложно да обясни на братята и сестрите му как един от членовете на собственото им семейство е бил обхванат от такава лудост. И със сигурност не можеше да им каже, че правителството на САЩ беше одобрило убийството на брат им.

Гневът ѝ не беше затихнал. Нямаше нужда да убиват Хосепе. Тя можеше да го залови. Заплахата от него очевидно беше толкова голяма, че убийството му се беше превърнало в единственото приемливо решение.

Можеше да ги разбере донякъде. Но не достатъчно, за да ги оправдае. Котън не биваше да натиска спусъка. При това не само веднъж. А два пъти. Беше непростимо, независимо какво беше направил Хосепе.

За такива случаи имаше съд. Но Стефани никога нямаше да му позволи да се изкаже открито в своя защита. Вместо това го бяха накарали да замълчи — завинаги.

Един от нейните служители вече беше изкопал достатъчно голяма дупка, за да положи в нея сребърната урна. По-късно тя щеше да разкаже на семейството му какво се беше случило, като пропусне ужасните подробности и просто им съобщи, че брат им беше преминал една граница, отвъд която нямаше връщане назад. Някой друг път. Днес просто искаше да се сбогува с него.

* * *

Малоун беше зад щанда в книжарницата си. Нямаше много посетители, което беше обичайно в понеделник сутринта. Беше се прибрал у дома преди двайсет и четири часа след нощен полет от Солт Лейк Сити с прекачване в Париж. Не можеше да си спомни някога да

се е чувствал толкова зле. Касиопея не му беше казала почти нищо, преди да си тръгне от „Фалта Нада“.

Беше раздразнен и изтощен от часовата разлика.

Беше свикнал с последното, но раздразнението беше ново усещане за него.

Неговите служителки за пореден път се бяха справили майсторски. Бяха най-добрите. Малоун ги беше освободил за целия ден. Беше решил да остане сам в книжарницата. Не му се говореше с никого.

Той пристъпи към една от витрините и погледна навън към площада. Беше дъждовен, ветровит ден, но въпреки това имаше доста хора. Всичко беше започнало тук, в тази книжарница, преди пет дни, когато му се беше обадила Стефани. Той си спомни за Люк Даниълс и се запита какво щеше да предприеме сега този млад човек. Бяха се разделили в Солт Лейк Сити и Малоун се надяваше, че някой ден пътищата им ще се пресекат отново.

Някой отвори вратата и го откъсна от мислите му.

Беше куриер на „ФедЕкс“ с пратка, за която трябваше да се подпише. Малоун постави подписа си на таблета на куриера и след като човекът си тръгна, разкъса перфорираната кутия. Вътре имаше книга в найлонова опаковка. Малоун я остави на плота и внимателно я разгъна.

„Книгата на Мормон“.

Оригинално издание от 1830 г. Същата, която беше купил в Залцбург и която беше открадната от Касиопея и Саласар. Вътре беше пъхнат лист хартия. Малоун го извади и прочете бележката, написана с черно мастило.

Открихме я, докато претърсвахме самолета на Саласар. Реших, че трябва да я получиш като компенсация за всичко, което направи. Не бива да работиш безплатно. Знаем, че не ти беше лесно, и разбрах, че може да има последствия. Бог ми е свидетел, че не съм в положение да ти давам съвети за жените, но все пак — бъди внимателен и търпелив. Тя ще се върне при теб.

Дани Даниълс

Малоун поклати глава и се усмихна. Беше платил над един милион долара за тази книга. Действителната ѝ стойност беше около една четвърт от тази сума, но все пак не беше лоша компенсация. Истината беше, че сметките трябваше да се плащат, а приключенията по цялото земно кълбо не вършеха никаква работа в това отношение. Така че беше благодарен за този жест. Дани Даниълс щеше да му липсва.

Малоун застана до витрината и се загледа в бурята навън. И се запита какво прави Касиопея в този миг.

* * *

Касиопея изсипа и последната лопата пръст в дупката и внимателно я заравни. Хосепе беше погребан. Баща ѝ, майка ѝ, а вече и първата ѝ любов ги нямаше. Чувстваше се самотна. Не биваше да е толкова тъжна, като се има предвид какви ужасни неща беше сторил Хосепе. Но я беше обзела меланхолия и Касиопея се съмняваше, че скоро ще се освободи от нея. В сърцето ѝ нямаше любов. Въпреки онова, което беше казала на Хосепе в пещерата.

Изпитваше единствено гняв — както към Стефани, така и към Котън — и не искаше нищо друго, освен и двамата да я оставят на мира. Беше време да скъса с миналото. Да започне нов живот. С нови предизвикателства. Тя заби лопатата в мократа пръст и се отдалечи към изхода.

Испанската провинция около нея изглеждаше мирна и спокойна, а денят беше прохладен и слънчев. Нейното собствено фамилно име не беше далече от тук. Много пъти беше посещавала това място. Но този път щеше да е последният. Щеше да се скъса още една нишка, която я свързваше с нейното минало.

Касиопея извади телефона си, отвори контактите и намери името на Котън Малоун. Всичко беше там. Номерът на мобилния му телефон, служебният телефон в книжарницата, електронната му поща. Всички те преди означаваха нещо специално за нея. Вече не.

Тя натисна бутона ИЗТРИВАНЕ. Телефонът я попита: „СИГУРНИ ЛИ СТЕ?“. Беше съвсем сигурна.

* * *

Малоун все още държеше „Книгата на Мормон“ в ръцете си.

Щеше да я обяви за продажба и да я превърне в пари в брой. Съдържанието нямаше специално значение за него. Преди пет дни беше смятал, че животът му е, общо взето, подреден. Сега всичко се беше обърнало на 180 градуса. Отдавна не се беше влюбвал и току-що беше започнал да свиква с това чувство и да се променя, за да отговори на изискванията на любовта. Беше убил Саласар, на първо място, защото негодникът си го заслужаваше, и на второ, защото нямаше друг избор. Беше му дал шанс да се предаде. Не беше виновен, че той не се беше възползвал от този шанс. Малоун никога не беше обичал убийствата. Но понякога работата просто трябваше да се свърши.

Съединените американски щати отново бяха в безопасност.

Заплахата беше ликвидирана. Справедливостта беше възтържествувала. Всичко беше наред, с едно-единствено изключение.

Той отново се загледа в дъжда навън. И се запита дали някога ще види Касиопея Вит отново.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Джина Сентрело, Либи Макгуайър, Ким Хоуви, Синди Мъри, Дженифър Хърши, Деби Ейръф, Карол Лоуенстейн, Мат Шуорц, Скот Шанън и всички от отделите за художествено оформление, реклама и продажби. Екипът на издателство „Рандъм Хаус“ — най-добрите в този бизнес.

Благодаря на Март Тавани и Саймън Липскар — за поредната страхотна работа.

И няколко специални благодарности: на Грант Блекуд, фантастично талантлив романист, който ми помогна за сюжета; на Мерил Мос и нейния невероятен екип за връзки с обществеността (особено Деб Зипф и Джери-Ан Гелър); на Джесика Джонс и Естър Гарвър, които продължават да правят така, че „Стив Бери Ентърпрайзиз“ да върви както трябва; на Джон Коул от Конгресната библиотека, който ми организира едно вдъхновяващо посещение; и на Джон Бъсби от Де Мойн, който ми показва Сейлсбъри Хаус. Специална благодарност и на Шона Съмърс, една чудесна редакторка от „Рандъм Хаус“, която ми помогна за всички неща, свързани с мормоните (но ако все пак са останали някакви грешки, те са лично мои).

И както винаги, на съпругата ми Елизабет — най-специалната от всички.

Посвещавам съм книги на родители, деца, внуци, една леля, стария ми писателски кръжок, редактора си, литературните си агенти и партньорите си в бизнеса. Когато с Елизабет се оженихме, в комплекта влизаше и Огъстъс Илай Райнхард IV. Тогава той беше на четири години. Сега вече е тийнейджър. Илай боготвори майка си и баща си. Но аз се надявам, че в сърцето му има малко място и за мен. Точно както и Котън Малоун, аз не съм най-любвеобилният човек на света.

Но това не означава, че не можем да обичаме.

Така че този роман е за Илай.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Докато пишех тази книга, двамата с Елизабет посетихме различни места, свързани с нея. Вашингтон, окръг Колумбия. Де Мойн, щата Айова. Солт Лейк Сити, щата Юта. И Залцбург в Австрия.

Сега е моментът да разделя действителността от въображението.

Срещата между Ейбрахам Линкълн и съпругата на генерал Джон Фримонт, описана в Пролога, наистина се е състояла. Мястото (Червената стая в Белия дом) е истинското, а по-голямата част от диалога помежду им е възстановена от исторически свидетелства. Генерал Фримонт наистина е превишил правомощията си и Линкълн в крайна сметка го е освободил от поста му. Репликата на Линкълн към Джеси Фримонт, с която ѝ казва какво възнамерява да направи по отношение на освобождаването на робите и запазването на съюза, е взета дословно от едно негово писмо до Хорас Грийли, главния редактор на „Ню Йорк Трибюн“, публикувано през 1862 г. Бележката от Джеймс Бюканън и документът от Джордж Вашингтон, които четат Линкълн, са измислени от мен — макар че Бюканън наистина е твърдял, че може да е последният президент на Съединените щати.

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни играе основна роля в тази история. Това е една дълбоко американска религия — родена, отраснала и подхранвана тук. Тя е единствената религия, която приема Конституцията на САЩ за част от своята философия (Глава 35, 37). Няма никакво съмнение, че мормоните са изиграли важна роля в американската история, а Църквата им вече има 14 милиона последователи в целия свят. Те буквално са създали и построили щата Юта.

В романа термините „мормони“ и „светии“ се използват като синоними. В миналото думата „мормон“ е смятана за обидна, защото е използвана единствено от хората, които са преследвали тази Църква през XIX в. Вече не е така и „мормон“ се смята за съвсем приемливо название. Въпреки това направих така, че набожните вярващи като Роуан и Саласар да се придържат към термина „светии“, когато говорят

за своите братя. В последно време широко се използва модерното съкращение СПД (светии от последните дни), но аз реших да не го употребявам в книгата. Освен това водачът на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни може да се нарича както председател, така и пророк. Реших да се придържам към второто, за да не създавам объркване.

От апостолите на Църквата се очаква да се посвещават изцяло на религиозните си задължения. Въпреки това Тадеъс Роуан си е останал и американски сенатор. Макар че това е необичайно, все пак има прецедент. Рийд Смут (Глава 11) е заемал едновременно длъжностите на апостол и сенатор в началото на ХХ в.

Изкуплението с кръв, описано за пръв път в Глава 2, преди е било част от живота на мормоните — или поне идеята за него. Изкуплението с кръв е естествен отговор на насилието, на което са били подложени първите вярващи. Дали е било практикувано в действителност, си остава спорен въпрос. Едно е сигурно — както идеята за него, така и евентуалното ѝ прилагане отдавна са изчезнали и вече не са част от мормонската теология. Същото важи за данитите (Глава 8) — организация, която отдавна не съществува. Цитатът от Сидни Ригдън в Глава 8 е бил коректен за времето си, но не и днес. Множествените бракове са официално прекратени от Църквата на 25 септември 1890 г. (Глава 18, 55).

През целия роман Хосепе Саласар е посещаван от ангел, който е част от болното му въображение. Почти всичко, казано от ангела, е взето от мормонската доктрина, речи и проповеди от ХІХ в. и, подобно на идеята за кръвното изкупление и данитите, отразява враждебността на света, в който са живели тези хора. Нито една част от тези вярвания не е актуална в днешно време. Ангелът Морони обаче си остава център на мормонската теология (Глава 39).

Националният парк „Зайън“ (Глава 3) е описан точно. Легендата за изгубените каруци е част от мормонската митология (Глава 11), но не е открита и следа от тях. Мормонската война от 1857 г. наистина се е състояла и Линкълн действително е сключил споразумение с Бригъм Йънг (както се разказва в Глава 9). Думите му са цитирани точно. И двете страни са уважили това споразумение. Законът „Морил“ срещу полигамията от 1862 г. никога не е прилаган, а мормоните не са

участвали в Гражданската война. Предполагаемите гаранции за това споразумение са измислени от мен.

Описаните места в градовете Копенхаген, Калундборг и Залцбург и щатите Айова, Вашингтон и Юта наистина съществуват. Почитателите на приключенията на Котън Малоун може би ще разпознаят ресторанта „Кафе Норден“ (Глава 10), който се намира на площад „Хьобро“ в Копенхаген. Резиденцията на вицепрезидента на територията на военноморската обсерватория изглежда точно така, както е описана (Глава 25). Хотел „Монако“ в Солт Лейк Сити (Глава 26) и хотел „Мандарин Ориентал“ в столицата (Глава 38) са прекрасни места.

Мормонският храм във Вашингтон, окръг Колумбия, е забележителност на щата Мериленд (Глава 50, 59). Храмът в Солт Лейк Сити (описан в Глава 14) е легендарен монумент, както и площадът около него (Глава 61). Песента, цитирана в Глава 11, е истинска, както и местожителството на пророка в Солт Лейк Сити.

Летописният камък (споменат в Глава 14) беше изваден от храма в Солт Лейк Сити през 1993 г. В него имаше различни артефакти, оставени там от Бригъм Йънг през 1867 г. Предметите, описани в Глава 14, наистина съществуват, с изключение на добавеното от мен послание от Йънг. Историята отбелязва, че пророк Джоузеф Смит за пръв път е видял златните плочи в каменна кутия. На 2 октомври 1841 г. Смит е положил оригиналния ръкопис на „Книгата на Мормон“ в основите на хотел „Нову“. Това, което е направил Бригъм Йънг — да запечата артефакти, документи и златни монети в камък — се е превърнало в традиция (Глава 70), спазвана в храмовете в целия свят. Затова беше логично да направя така, че гаранцията на Линкълн да бъде запечатана в камъка, който Йънг е дарил за паметника на Вашингтон (Глава 70). Това дарение и сега е там, на стълбищната площадка от вътрешната страна на паметника, на около шейсет метра височина.

Убийството на Джоузеф Смит и брат му на 27 юни 1844 г. е исторически факт (Глава 16). Едуин Ръштън също е истински, както и неговият дневник. Пророчеството за Белия кон, цитирано в романа (Глава 17, 18) едно време е било част от мормонския фолклор. Никой не знае кога е записано за пръв път, но повечето специалисти са съгласни, че това се е случило далеч след като Джоузеф Смит го е

произнесъл през 1843 г. Текстът в Глава 17 е цитиран от дневника на Ръштън, датиран от деветдесетте години на XIX в. Самото пророчество е толкова точно и подробно, че наистина предизвиква съмнение дали не е допълнено след описаните в него събития. Във всеки случай, то е отхвърлено от Църквата в началото на XX в. (Глава 52), макар че продължава да се споменава в различни мормонски текстове.

Цитатът от Бригъм Йънг в Глава 51 — „Ще бъде ли унищожена Конституцията? Не. Тя ще бъде съхранена от този народ, и по думите на Джоузеф Смит, «ще дойде време, когато съдбата на нацията ще виси на косъм. И в този съдбовен миг този народ ще се възвиси и ще я спаси от заплахата за пълно унищожение»“ — е действителен. Както и пророчеството на Джон Тейлър, изречено през 1879 г. (Глава 51), което също е невероятно достоверно.

Оригиналното издание на „Книгата на Мормон“ от 1830 г., описано в Глава 20, 30, е рядко и ценно. Изданието от 1840 г., което се намира в библиотеката (Глава 41), наистина е там. Линкълн си остава първият (и единствен) президент, който е прочел този екземпляр, и заемната бележка за книгата, от която се разбира кога е била у него (спомената в Глава 41), наистина се пази в архивите на Конгресната библиотека. Всички ръкописни бележки, добавени към тази книга, са измислица, но откъсите, цитирани в Глава 43, са действителни. Посещението на Джоузеф Смит при президента Мартин ван Бюрен се е състояло така, както е описано (Глава 21).

Залцбург е прекрасен град. Хотел „Голденер Хирш“ посреща гости от векове насам (Глава 27), а над него наистина е надвиснала като страж крепостта „Хьоензалцбург“ (Глава 30). Гробището „Свети Петър“, катакомбите и параклисът на света Гертруда са точно представени (Глава 34, 37), както и възвишението Мьонксберг (Глава 48). „Доротеум“ (Глава 20, 30) е реално съществуваща европейска аукционна къща с богати традиции.

Мери Тод Линкълн е понесла множество тежки удари от съдбата. Тя е изгубила почти всичките си деца и съпруга си, отнесени преждевременно от смъртта. Нейното писмо от Глава 28 не съществува наистина, но стилът му е почерпен от действителната ѝ кореспонденция. Часовникът на Линкълн (както е описан в Глава 47) е изложен в Националния музей за американска история „Смитсо尼ън“.

Надписът, гравирен от вътрешната му страна, беше открит след отварянето на часовника през 2009 г. Вторият часовник е измислен от мен. Сградата на Сейлсбъри Хаус в Де Мойн, щата Айова, е достоверно описана — като местоположение, географски особености и обзавеждане (Глава 53, 58). Добавил съм единствено пристройката в градината. Имението Блеър Хаус във Вашингтон, окръг Колумбия, съществува, както и салонът с портрета на Линкълн (Глава 55, 60).

Ричард Никсън наистина е провел среща с водачите на Мормонската църква през юли 1970 г. (Глава 31). Тя няма precedent в американската история — с продължителност трийсет минути зад затворени врати. И до днес никой не знае за какво са разговаряли участниците в нея, а вече нито един от тях не е между живите.

Имението в Монпелие, храмът в градината и подземие то са истински (Глава 33, 35, 40, 42). Подземието наистина е запечатано и аз не успях да намеря нито една снимка, която да показва вътрешността му. Затова не ми беше трудно да измисля римските цифри, изписани вътре.

Златната мина на Роудс и досега е част от мормонската традиция. Историята ѝ, нейното откриване и използване са достоверно предадени в Глава 61. С тази мина са свързани толкова много легенди, че е трудно да се каже дали в тях има зрънце истина. Картата в Глава 18 е една от безброй версии на „истинската“. Историята за това, как Бригъм Йънг е претопил цялото злато на мормоните и го е изпратил на запад, в Калифорния (Глава 61), за да бъде на сигурно място, е действителна. Онези 22 каруци наистина са изчезнали. В тази книга аз събрах историята на мината на Роудс с историята за изгубеното мормонско злато и предложих хипотезата, че Бригъм Йънг просто е конфискувал това богатство и го е въвел обратно в икономиката на общността (Глава 61), като е използвал мината за прикритие. Това ми се струва логично, но няма начин да се докаже. Златни монети като онази, описана в Глава 61, наистина са били сечени и продължават да се срещат и до днес. Мястото, наречено „Фалта Нада“, е изцяло моя измислица.

Тази книга се занимава с възможността за отцепване — въпрос, по който Конституцията на САЩ мълчи. Никъде не се споменава нищо за условията, при които един щат може да напусне Съединените щати. Общоприетият архив за конституционния конвент е книгата на Джеймс Мадисън „Записки от дебатите на федералния конвент от 1787

г.“. Изказванията, цитирани в Глава 46, са взети от неговите бележки. Текстът в тях отговаря на истината на 90 процента — единствената добавка от мен са коментарите за евентуално напускане на съюза.

Но бележките на Мадисън наистина са съмнителни.

Те са публикувани чак 53 години след провеждането на конвента. Всички участници в него са починали, а Мадисън открито признава, че ги е редактирал (Глава 25). Никога няма да разберем какво се е случило в действителност. Затова не е правилно да се твърди, че идеята за отцепване противоречи на Конституцията или че отците основатели не са обсъждали такава възможност. Въпреки това Върховният съд на САЩ заявява точно това в решението си по делото „Тексас срещу Уайт“ (1869 г.). Цитатите от съдебното решение в Глава 19 са отлични примери за съмнителната стойност на аргументите на Върховния съд. Но какво друго са могли да направят съдиите? Да отхвърлят цялата Гражданска война като безсмислено упражнение? Да заявят, че тези 600 000 души са загинали напразно? Едва ли. Съдиите буквално не са имали друг избор.

Ние обаче разполагаме с лукса да вземем обективно решение.

Американската революция очевидно е била война за отцепване (Глава 9). Целта на колонистите не е била да отхвърлят Британската империя и да заменят тази власт с друга. Не, те просто са искали да излязат от нея. Декларацията за независимост е политическото волеизявление на това отцепване (Глава 26). В такъв случай защо основателите на държавата биха водили дълга и кървава война, с която да отхвърлят игото на един тираничен монарх само за да установят тираничен режим с новото си управление?

Отговорът е ясен. Не биха го направили.

Предшественикът на Конституцията е Договорът за Конфедерацията и вечния съюз, който е бил в действие от 1781 до 1789 г. — когато е отхвърлен изцяло и заменен от Конституцията на Съединените щати.

Какво е станало с този вечен съюз?

Нещо повече — в новата Конституция не се споменава думата „вечен“. Вместо това в нея се казва: „Ние, народът на Съединените щати, за да образуваме по-съвършен съюз...“.

Дали „по-съвършен съюз“ не означава такъв, който не е вечен? Интересен въпрос.

Освен това, както е отбелязано в Глава 26, щатите Вирджиния, Роуд Айланд и Ню Йорк са дали гласовете си за ратифициране на новата Конституция с изричното условие, че си запазват правото да се отделят — и нито един друг щат не е възразил срещу това.

Отцепването си остава гореща тема и всички аргументи, върху които размишлява Тадеъс Роуан в Глава 26, изглеждат логични. Цитатът от петицията, подписана от 125 000 жители на щата Тексас, е съвсем точен. Сто двайсет и пет хиляди реални жители на щата Тексас наистина са се подписали под тази петиция през 2012 г. Всички резултати от социологически проучвания, които се споменават в тази глава, могат да се открият в новинарските емисии. Реалният юридически път към отцепването, как може да се постигне то и какви ще бъдат политическите и икономическите последици от него (описани в Глава 50) са почерпени от научни трудове по този въпрос. Ако някой щат се отдели, наистина ще се стигне до съд, но въпреки прецедента от делото „Тексас срещу Уайт“ съдебното решение този път може да се окаже съвършено различно — особено ако липсва толкова силна и твърдо решена личност като Ейбрахам Линкълн, която да му повлияе.

За Линкълн наистина има повече легенди, отколкото исторически факти.

Цитатът в началото на този роман е добър пример. Той не оставя съмнение, че „всеки народ на света, който има това желание и тази възможност, има и правото да се надигне и да се отърси от настоящото си управление, за да издигне ново, което му приляга по-добре. Това е безценно, свещено право — право, за което се надяваме и вярваме, че ще освободи света. И това право не е ограничено само в случаите, когато целият народ под едно съществуващо управление реши да го упражни. Всяка част от този народ, която има възможност да го направи, може да се надигне на революция и да придобие за себе си територията, която обитава“.

Линкълн е вярвал абсолютно, че отцепването е законно. Поне през 1848 г. Но легендите за него твърдят друго.

Всеки американски ученик знае, че Линкълн е освободил робите със своята Прокламация за освобождението на робите. Но това е безкрайно далече от истината. Казаното по този въпрос в Глава 7 е исторически факт. По времето на тази прокламация робството е било

както признато, така и защитавано от Конституцията (Глава 7). Нито един президент не е притежавал властта да промени това. Подобна промяна е можела да бъде предизвикана единствено с поправка към Конституцията. И това в крайна сметка се е случило — с Тринайсетата поправка, ратифицирана много след смъртта на Линкълн.

А остава и въпросът защо Линкълн изобщо е водил Гражданската война. Според легендата той го е направил, за да сложи край на робството. Но Линкълн съвсем ясно е изразил намеренията си през 1862 г., когато е казал: „Мисията ми е да спася съюза. И аз смятам да го направя по най-прекия път, позволен от Конституцията. Колкото по-рано бъде възстановен националният авторитет, толкова по-близо ще бъдат Съединените щати до онова, което бяха. Ако мога да ги спася, без да освобождавам нито един роб, ще го направя. Ако мога да ги спася, като освободя всички роби, ще го направя. Ако мога да ги спася, като освободя някои, а други не, също ще го направя. Всичко, което върша по отношение на робството и на цветнокожите, е единствено защото вярвам, че ще помогне да се спаси съюзът. Ако се въздържам да направя нещо, причината е убеждението ми, че то няма да помогне да се спасят Съединените щати“.

Смисълът на тези думи е въвн от всякакво съмнение. И директно противоречи на легендата за Линкълн.

Като президент, Линкълн напълно е загърбил онова, което е заявил самият той през 1848 г., и е водил война, за да докаже окончателно и безвъзвратно, че южните щати нямат право да напуснат съюза. Мирните преговори, за които се говори в Глава 60 — в Хамптън Роудс, през февруари 1865 г. — наистина са се провели. Линкълн е участвал в тях и когато южните щати са настояли за независимост като условие за мир, той е прекратил преговорите.

За Линкълн съществуването на съюза не е подлежало на преговори.

Джон Кенеди го е казал най-добре: „Най-големият враг на истината често не е лъжата — съзнателна, фалшива и нечестна, а легендата — устойчива, убедителна и нереалистична“.

Идеята за ненарушим, вечен съюз между щатите не е съществувала преди 1861 г. Никой не е вярвал в подобни безсмислици. По онова време са властвали интересите на отделните щати. Федералното правителство се е смятало за нещо незначително, слабо и

маловажно. Ако един щат е можел да вземе решение да се присъедини към Съединените щати, значи е можел и да вземе решение да излезе от тях.

Както е отбелязано в Пролога, Джеймс Бюканън — предшественикът на Линкълн — реално е подготвил почвата за отцепването на Южна Каролина, като е обвинил за това действие „непомерната намеса на северняците във въпроса за робството“. Бюканън е изразил едно виждане, което са приемали мнозина: робските щати трябва да бъдат оставени на мира, за да управляват вътрешните си институции така, както намерят за добре. Освен това северните щати трябва да отменят всички закони, които насърчават робите да бягат от господарите си. Ако не, по думите на Бюканън „щатите, които са понесли вреда, след като са изчерпали всички мирни и конституционни средства да постигнат компенсация, ще бъдат в правото си да окажат революционна съпротива срещу правителството на Съединените щати“.

Силни думи, изречени от нашия петнайсети президент. Но нещата бързо са се променили. Защото нашият шестнайсети президент вече е вярвал във вечния съюз. Който нито един щат не е свободен да напусне.

И ето един факт, по-силен от всяка легенда.

Линкълн не е водил Гражданската война, за да *запази* Съединените щати. Той е водил тази война, за да ги *сздаде*.

Издание:

Автор: Стив Бери

Заглавие: Легендата за Линкълн

Преводач: Богдан Русев

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-357-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5530>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.